„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

JEFFERY DEAVER

FEREASTRA SPARTĂ

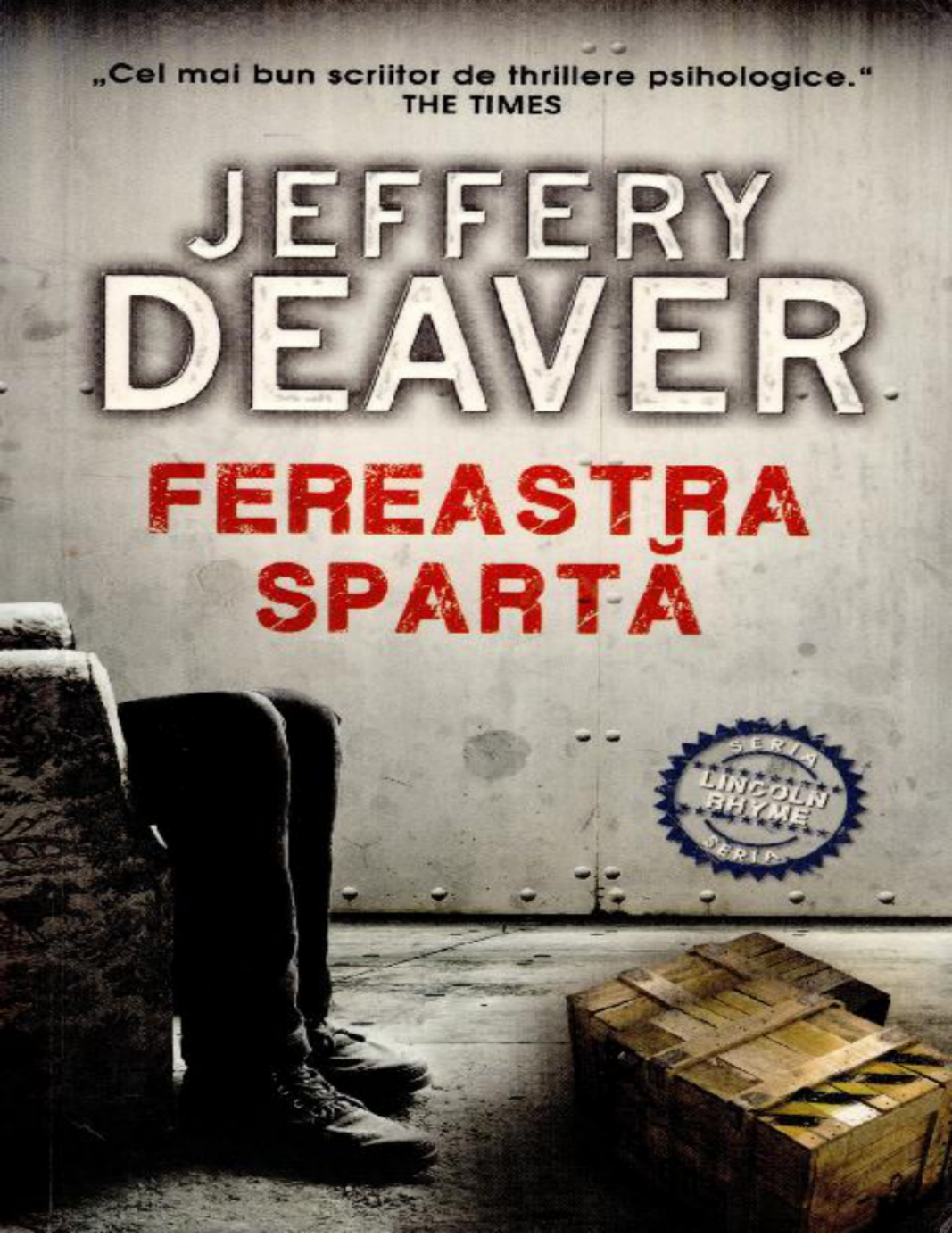

"Cel mai bun scriitor de thrillere pshihologice"
THE TIMES

Jeffery
Deaver

FEREASTRA SPARTĂ

seria **LINCOLN RHYME**

În seria de autor

JEFFEREY DEAVER

au apărut:

A douăsprezecea carte
Dansând cu moartea
Maimuţa de piatră
Păpuşa adormită
Scaunul gol
Luna Rece

JEFFERY DEAVER

FEREASTRA SPARTĂ

Lincoln Rhyme 8

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Fereastra spartă / Jeffery Deaver; trad.: Liviu Radu.
— Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-297-5
I. Radu, Liviu (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119,
Bucureşti, România

JEFFERY DEAVER
The Broken Window

© Jeffery Deaver, 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

ISBN 978-606-609-297-5

Pentru un prieten drag:
cuvântul scris

I
CEVA ÎN COMUN

JOI, 12 MAI

Cele mai multe violări ale intimităţii nu sunt provocate de dezvăluirea unor uriaşe secrete personale, ci de publicarea multor fapte mărunte… Ca şi în cazul albinelor ucigaşe, una singură este sâcâitoare, însă un roi este mortal

Robert O'Harrow Jr., *No Place to Hide*

Capitolul unu

O deranja ceva, dar încă nu-şi dădea seama ce anume.

Ca o durere slabă, ce tot revine undeva, în trupul tău.

Sau ca un bărbat pe stradă, care e chiar în urma ta, atunci când te apropii de apartamentul tău… Este acelaşi care te privise stăruitor în metrou?

Sau ca un punct negru care s-a îndreptat spre patul tău, dar care acum a dispărut. Un păianjen Văduva Neagră?

Însă tocmai atunci vizitatorul, care stătea pe canapeaua din camera ei de zi, a privit-o şi i-a zâmbit, iar Alice Sanderson a uitat de orice grijă – dacă existase vreo grijă. Sigur, Arthur avea o minte sănătoasă şi un trup solid. Dar avea un zâmbet grozav, care conta mult mai mult.

— Ce zici de nişte vin? întrebă ea, în timp ce se ducea în bucătărioară.

— Sigur. Orice ai.

— E amuzant – tragem chiulul într-o zi de lucru. Doi adulţi în toată firea. Îmi place chestia asta.

— Născut să fii sălbatic, glumi bărbatul.

În exteriorul ferestrei, dincolo de stradă, se întindeau acoperişuri din gresie vopsită sau naturală. Puteau să vadă la orizont şi o parte din Manhattan, înceţoşată în ziua aceea plăcută de primăvară. Aerul – destul de proaspăt pentru oraş – pătrundea înăuntru, purtând miros de usturoi şi oregano dintr-un restaurant italian aflat în susul străzii. Bucătăria italiană era preferata lor – unul dintre multele interese comune pe care şi le descoperiseră de când se întâlniseră, cu câteva săptămâni în urmă, la o degustare de vinuri în Soho. Spre sfârşitul lui aprilie, Alice se aflase într-o mulţime de vreo patruzeci de oameni, ascultând prezentarea făcută de un ospătar despre vinurile din Europa, când auzise o voce de bărbat care întrebase ceva despre un anumit soi de vin roşu din Spania.

Scosese un hohot tăcut de râs. Se nimerise să aibă o cutie cu sticle chiar din vinul acela (ei da, acum rămăsese doar *o parte* dintr-o cutie). Era produs de o podgorie puţin cunoscută. Poate nu era cel mai bun Rioja produs vreodată, dar vinul oferea un alt buchet: cel al amintirilor mângâietoare. Ea şi un iubit francez băuseră prea mult din el în timpul unei săptămâni petrecute în Spania – o legătură perfectă, exact ce-i trebuia unei femei care se apropia de treizeci de ani şi care se despărţise recent de prietenul ei. Pasiunea din vacanţă fusese pătimaşă, intensă şi, bineînţeles, fără niciun viitor, ceea ce făcuse lucrurile şi mai bune.

Alice se aplecă puţin să vadă cine pomenise de vinul acela: un

bărbat greu de descris, în costum de culoare închisă. După câteva pahare de vinuri selecţionate, devenise mai curajoasă şi, în timp ce jongla cu o farfurie cu sandviciuri, îşi croise drum prin cameră şi-l întrebase pe individ de ce-l interesa vinul acela.

Bărbatul îi povestise despre o călătorie pe care o făcuse în Spania cu câţiva ani în urmă, împreună cu o fostă prietenă. Şi cum ajunsese să-i placă vinul acela. Apoi stătuseră la o masă şi discutaseră un timp. Se părea că lui Arthur îi plăceau aceleaşi mâncăruri care îi plăceau şi ei, şi aceleaşi sporturi. Amândoi alergau şi petreceau în fiecare dimineaţă câte o oră în cluburi foarte scumpe pentru menţinerea sănătăţii.

— Dar, spusese el, port cele mai ieftine şorturi şi tricouri pe care le pot găsi. N-am nevoie de gunoaie de firmă…

Apoi roşise, dându-şi seama că era posibil s-o fi jignit.

Dar Alice râsese. Avea aceeaşi atitudine în privinţa hainelor pe care le purta când nu era la serviciu (în cazul ei, fuseseră cumpărate de la Target{1}, când îşi vizitase familia, în Jersey). Îşi stăpânise nevoia de a-i spune acest lucru, îngrijorată că lucrurile mergeau prea iute. Jucaseră apoi jocul urban la care se ajunge în timpul întâlnirilor: ce avem în comun. Categorisiseră restaurante, comparaseră episoade din *Larry David, inamicul public numărul 1* şi se plânseseră de psihiatrii lor.

Urmase o întâlnire, apoi alta. Art era amuzant şi curtenitor. Un pic cam rigid, uneori timid, retras, lucru pe care Alice îl punea pe seama a ceea ce el descria drept o despărţire groaznică – de o prietenă veche care lucra în domeniul modei. Şi avea un program de lucru istovitor – era om de afaceri în Manhattan. Avea puţin timp liber.

Putea să iasă ceva din chestia asta?

Arthur nu era încă prietenul ei. Dar existau oameni cu care ai fi putut să-ţi petreci timpul mult mai rău. Şi când se sărutaseră la ultima lor întâlnire, Alice simţise un zumzăit slab care însemna – oh, da! — chimie. Noaptea asta avea să dovedească exact cât de multă. Alice observase că Arthur se uitase pe furiş (aşa crezuse el) la rochia roz, strâmtă, cu o măsură mai mică, pe care o cumpărase special de la Bergdorf's pentru întâlnirea aceea. Şi Alice făcuse unele pregătiri în dormitor, pentru cazul în care sărutările aveau să se transforme în altceva.

Senzaţia vagă de stânjeneală, îngrijorarea legată de păianjen, reveni.

Ce o supăra?

Alice presupuse că nu era decât o rămăşiţă a neplăcerii pe care o simţise atunci când un comisionar îi adusese un pachet, ceva mai devreme. Individul avea capul ras şi sprâncene stufoase, mirosea a fum de ţigară şi vorbea cu un puternic accent est-european. Când îi semnase hârtiile, individul se zgâise la ea – flirtând în mod evident – şi-i ceruse un pahar cu apă. Alice îi adusese, fără niciun chef, şi-l

găsise în mijlocul camerei de zi, uitându-se la sistemul ei audio.

Îi spusese că aştepta pe cineva şi individul plecase încruntat, furios, de parcă ar fi fost umilit. Alice îl privise pe fereastră şi remarcase că trecuseră aproape zece minute înainte să se urce în camionul parcat aiurea şi să plece.

Ce făcuse atâta timp în bloc? Trebuia să verifice…

— Alo, Pământul către Alice…

— Scuze.

Femeia se îndreptă spre canapea şi se aşeză lângă Arthur. Genunchii lor se atinseră uşor. Îşi ciocniră paharele, ca doi oameni care erau compatibili în toate domeniile importante – politică (contribuiau cu sume aproape identice la campania Partidului Democrat şi donaseră bani în timpul strângerilor de fonduri organizate de National Public Radio), filme, mâncare, călătorii. Erau amândoi protestanţi nepracticanţi.

Când genunchii li se atinseră din nou, genunchiul său se frecă de al ei, seducător. Apoi Arthur zâmbi şi întrebă:

— Tabloul ăla pe care l-ai cumpărat, al lui Prescott… L-ai primit?

Ochii ei sclipiră, în timp ce dădea din cap:

— Da. Acum sunt proprietara unui Harvey Prescott.

Alice Sanderson nu era o femeie bogată – după standardele din Manhattan dar făcuse investiţii bune şi-şi satisfăcuse adevărata ei pasiune. Urmărise cariera lui Prescott, un pictor din Oregon care se specializase în tablouri fotorealiste ale unor familii – nu ale unor oameni existenţi, ci ale unora inventaţi de el. Unele erau tradiţionale, altele nu – părinte singur, rase amestecate sau homosexuali. Practic, niciuna dintre picturile sale nu se găsea pe piaţă la un preţ pe care şi-l putea permite Alice, dar ea figura pe lista de corespondenţă a galeriilor care vindeau ocazional operele lui. Cu o lună în urmă, Alice aflase de la o galerie din vestul îndepărtat că o pânză mică, de la începuturile carierei pictorului, putea fi disponibilă pentru 150.000 de dolari. Mai mult, proprietarul decisese s-o vândă, iar ea se băgase serios în contul ei de investiţii ca să obţină bani gheaţă.

Asta conţinea pachetul pe care-l primise în acea zi. Dar plăcerea de a deţine tabloul fu din nou diminuată de îngrijorarea provocată de şofer. Îşi aminti iarăşi mirosul lui, ochii săi lascivi. Alice se ridică, sub pretextul de a desface mai mult perdelele, şi privi afară. Nu se vedea niciun camion pentru livrări, niciun individ ras în cap nu aştepta la colţul străzii, privind spre apartamentul ei. Alice se gândi să închidă şi să încuie fereastra, dar gestul i se părea prea paranoic şi ar fi fost silită să ofere o explicaţie.

Se întoarse lângă Arthur, se uită la pereţi şi-i spuse că nu era sigură unde o să atârne tabloul în micul ei apartament. Îşi imagină o scurtă fantezie: Arthur rămânând într-o noapte de sâmbătă, iar duminică,

după gustare, ajutând-o să găsească locul perfect pentru pânză…

Vocea ei era plină de încântare şi de mândrie când întrebă:

— Vrei să-l vezi?

— Mai întrebi?

Alice se ridică şi merse către dormitor, având impresia că auzise zgomot de paşi pe coridorul din afara apartamentului. Toţi ceilalţi locatari ar fi trebuit să fie la muncă, în acel moment al zilei.

Să fie comisionarul?

Cel puţin nu era singură.

Merseră împreună spre uşa dormitorului.

Atunci fu momentul în care o muşcă văduva neagră.

Brusc, Alice înţelese ce o deranja – şi faptul că acest lucru nu avea nimic de-a face cu comisionarul. Nu, avea legătură cu *Arthur*. Când discutaseră, cu o zi în urmă, o întrebase când avea să sosească Prescott-ul.

Îi spusese că îşi cumpărase un tablou, dar nu menţionase niciodată numele artistului. Îşi încetini mersul, în uşa dormitorului. Mâinile îi transpiraseră. Dacă bărbatul aflase de pictură fără ca ea să-i fi spus, atunci probabil descoperise şi alte fapte din viaţa ei. Şi dacă toate acele lucruri pe care le aveau în comun fuseseră minciuni? Dacă individul ştiuse despre pasiunea ei pentru vinul spaniol cu mult timp înainte? Dacă fusese la degustare doar ca să se apropie de ea? Toate restaurantele pe care le ştiau, călătoriile, spectacolele de televiziune…

Doamne, conducea în dormitorul ei un bărbat pe care-l cunoştea doar de câteva săptămâni! Lăsase garda jos…

Respiră adânc… Se cutremură.

— Oh, tabloul! şopti Arthur, privind pe lângă ea. E minunat.

Auzindu-i vocea calmă şi plăcută, Alice râse de ea însăşi.

Femeie, eşti nebună? *Trebuie* să-i fi pomenit lui Arthur numele lui Prescott. Îşi înlătură neliniştea. Calmează-te. Ai fost singură prea mult timp. Aminteşte-ţi zâmbetele sale, glumele sale. El gândeşte aşa cum gândeşti şi tu. Relaxează-te.

Un râs uşor. Alice se uită la pânza de şaizeci de centimetri pe şaizeci de centimetri, la culorile lipsite de stridenţă, la jumătatea de duzină de oameni ce stăteau la masă, privind spre exterior, unii amuzaţi, unii gânditori, alţii îngrijoraţi.

— Incredibil, spuse Arthur.

— Compoziţia e minunată, iar autorul a surprins perfect expresiile. Nu crezi? întrebă Alice, întorcându-se spre el.

Zâmbetul ei dispăru.

— Arthur, ce-i asta? Ce faci?

Bărbatul îşi pusese mănuşi bej şi căuta ceva în buzunar. Iar apoi Alice îl privi în ochi – care se transformaseră în gămălii negre de ac, sub sprâncenele păroase, pe o faţă pe care ea n-o recunoştea niciun

pic…

II
TRANZACŢII

DUMINICĂ, 22 MAI

Aţi auzit deseori legenda străveche conform căreia trupul vostru valorează patru dolari şi jumătate, despicat în bucăţi. Identitatea voastră digitală valorează mult mai mult.

Robert O'HARROW Jr., *No Place to Hide*

Capitolul doi

Urmele duceau din Scottsdale în San Antonio, de aici la un popas din Delaware, de lângă autostrada 95, plin cu camionagii şi familii fără astâmpăr, şi, în cele din urmă, către o destinaţie puţin probabilă: Londra.

Şi prada care o luase pe ruta aceea? Un ucigaş profesionist pe care Lincoln Rhyme îl urmărea de ceva timp, un om pe care îl împiedicase să comită o crimă teribilă, dar care reuşise să scape de poliţie în ultima clipă, „valsând, cum spunea cu amărăciune Rhyme, şi ieşind din oraş ca un turist afurisit care trebuia să se întoarcă luni dimineaţa la serviciu“.

Urma dispăruse ca praful în vânt, iar poliţia şi FBI-ul nu putuseră să-şi dea seama unde se ascundea individul sau ce plănuia să facă în continuare. Dar Rhyme auzise cu câteva săptămâni în urmă, de la contactele pe care le avea în Arizona, că individul acela era suspectul principal în asasinarea unui soldat american în Scottsdale. Informatorii sugerau că tipul se îndreptase spre est – spre Texas, apoi spre Delaware.

Numele făptaşului – care putea fi adevărat sau fals – era Richard Logan. Se părea că venise din partea de vest a Statelor Unite sau a Canadei. Cercetări intense scoseseră la iveală un număr de indivizi numiţi Richard Logan, dar niciunul dintre ei nu se potrivea cu profilul asasinului.

Apoi, dintr-o pură întâmplare (Lincoln Rhyme n-ar fi folosit niciodată cuvântul „noroc”), aflase de la Interpol, organizaţia europeană care furnizează informaţii despre delincvenţi, că un asasin profesionist din America fusese angajat pentru o treabă în Anglia. Individul omorâse pe cineva în Arizona ca să-şi facă rost de acte şi informaţii militare, se întâlnise cu asociaţii săi în Texas şi primise un avans la plată într-o parcare pentru camioane de pe Coasta de Est. Zburase apoi la Heathrow, iar acum era undeva în Marea Britanie, locul exact fiind necunoscut.

Subiectul „complotului bine organizat cu origini la cele mai înalte nivele“ al lui Richard Logan – Rhyme nu putu decât să zâmbească atunci când citi descrierea bine finisată a Interpolului – era un preot protestant din Africa, preot care conducea o tabără de refugiaţi şi împiedicase o escrocherie masivă în care medicamentele pentru SIDA erau furate şi vândute, iar banii erau folosiţi pentru cumpărarea de arme. Preotul fusese adus de forţele de securitate la Londra, după ce supravieţuise unui număr de trei atentate în Nigeria şi Liberia, ba chiar şi unuia pe aeroportul Malpensa din Milano, unde Polizia di

Stato, înarmată cu mitraliere butucănoase, cerceta totul cu minuţiozitate şi greşea foarte puţin.

Reverendul Samuel G. Goodlight (Rhyme nu-şi imagina un nume mai bun pentru un om al bisericii) era acum într-o casă sigură din Londra, sub ochii grijulii ai poliţiştilor de la Scotland Yard, sediul Serviciului de Poliţie Metropolitan, şi ajuta în prezent serviciile de informaţii britanice şi străine să lămurească toate amănuntele planului „medicamente-pentru-arme“.

Prin intermediul apelurilor codificate transmise prin satelit şi al e-mailurilor care circulau între câteva continente, Rhyme şi o oarecare doamnă inspector Longhurst de la Poliţia Metropolitană întinseseră o capcană ca să-l prindă pe făptaş. Croit pe măsura delictelor puse la cale chiar de Logan, planul implica persoane care se asemănau şi foşti negustori de arme din Africa de Sud care aduseseră cu ei o reţea de informatori bine pusă la punct. Danny Krueger efectuase sute de vânzări de arme, eficient şi fără patimă, ca un om de afaceri care ar fi vândut aparate de aer condiţionat sau sirop de tuse. Dar o călătorie făcută cu un an în urmă în Darfur{2} îl zguduise profund, căci văzuse ce carnagiu provocaseră jucăriile sale. Renunţase la comerţul cu arme şi se restabilise în Anglia. Forţa de intervenţie mai includea, de asemenea, poliţişti din MI5 şi personal al biroului din Londra al FBI, precum şi un agent din versiunea franceză a CIA: La Direction Générale de la Sécurité Extérieure.

Nu cunoşteau nici măcar regiunea din Marea Britanie în care se ascundea Logan, plănuindu-şi crima, dar gălăgiosul Danny Krueger auzise că asasinul va acţiona în următoarele zile. Sud-africanul mai avea multe contacte în lumea interlopă internaţională şi lansase informaţii în legătură cu un loc „secret“ în care urmau să aibă loc întâlnirile dintre Goodlight şi autorităţi. Clădirea avea o curte deschisă, care reprezenta o zonă perfectă pentru tir, în care asasinul putea să-l omoare pe preot.

Era, totodată, un loc ideal pentru a-l descoperi şi doborî pe Logan. Dispozitivul de supraveghere fusese instalat şi poliţişti înarmaţi, precum şi agenţi ai MI5 şi ai FBI, erau în stare de alarmă douăzeci şi patru de ore pe zi.

Rhyme stătea acum în scaunul său cu rotile, roşu, acţionat de acumulatori, la primul etaj din casa sa din Central Park West – care nu mai era salonul victorian pitoresc ce fusese cândva, ci un laborator judiciar bine echipat, mai mare decât multe laboratoare din oraşele de dimensiuni medii. Făcea ceea ce făcuse frecvent în ultimele câteva zile: se uita la telefon – butonul pentru apelare rapidă cu numărul doi al acestuia făcea legătura cu un număr din Anglia.

— Telefonul funcţionează, da? întrebă Rhyme.

— Există vreun motiv să n-o facă? întrebă cu un ton potolit Thom,

asistentul său, iar Rhyme îi auzi spusele ca pe un oftat chinuit.

— Nu ştiu. Circuite supraîncărcate. Linii telefonice lovite de trăsnet. Tot felul de lucruri pot să meargă prost.

— Atunci ar trebui să-l încercaţi. Ca să fiţi sigur.

— Comandă, spuse Rhyme, atrăgând atenţia sistemului de recunoaştere a vocii ce făcea parte din Sistemul de Control Electronic – sistemul computerizat care înlocuia în multe moduri funcţiile sale fizice.

Lincoln Rhyme era tetraplegic; putea să facă doar mişcări limitate de la gât în jos, adică din zona în care gâtul îi fusese rupt într-un accident produs pe locul în care se petrecuse o crimă, cu ani în urmă – adică a patra vertebră cervicală, lângă baza craniului.

— Formează numărul de la informaţii.

Tonul telefonului umplu difuzoarele, urmat de *biip, biip, biip*. Asta îl enervă pe Rhyme mai mult decât l-ar fi enervat un telefon care nu funcţiona. De ce nu-l sunase inspectorul Longhurst?

— Comandă, se răsti el. Deconectează.

— Se pare că telefonul e în regulă, spuse Thom, şi aşeză o cană cu cafea în suportul pentru ceşti al scaunului cu rotile al lui Rhyme, iar criminalistul sorbi din băutura tare printr-un pai.

Apoi se uită la sticla de whisky Glenmorangie, vechi de optsprezece ani, de pe raft – era aproape, dar, bineînţeles, un pic cam departe pentru el.

— E dimineaţă, îi spuse Thom.

— Bineînţeles că-i dimineaţă. *Văd* că-i dimineaţă. Nu vreau… Doar… mormăi el, căutând un motiv ca să-l convingă pe tânăr, îmi aduc aminte că aseară mi s-a închis robinetul devreme. Două pahare. Practic nimic.

— Au fost trei.

— Dacă ai aduna conţinutul, centimetrii cubi despre care vorbesc, ai vedea că-i acelaşi cu cel din două pahare mici.

Meschinăria, ca şi tăriile, poate fi îmbătătoare prin ea însăşi.

— Ei bine, în dimineaţa asta n-o să primeşti scotch.

— Mă ajută să gândesc mai limpede.

— Nu, nu te ajută.

— Ba da. Şi mă face mai creativ.

— Nu te face.

Thom purta o cămaşă călcată perfect, cravată şi pantaloni marinăreşti. Hainele sale erau mai puţin mototolite decât de obicei. O mare parte din munca îngrijitorului unui tetraplegic e muncă fizică. Dar scaunul cel nou al lui Rhyme, un Invacare TDX, adică „experienţă totală a condusului”, putea fi transformat într-un adevărat pat şi făcea munca lui Thom mult mai uşoară. Scaunul putea chiar să urce scări mai joase şi să gonească la fel de iute ca un alergător de vârstă medie.

— Thom, ţi-am spus că vreau nişte scotch. Mi-am exprimat clar dorinţa. Ce zici?

— Nu.

Rhyme se strâmbă şi se uită din nou la telefon.

— Dacă individul dispare… zise el, cu glas pierit. Ei bine, n-ai de gând să faci ceea ce face toată lumea?

— Ce vrei să zici, Lincoln?

Tânărul zvelt lucra pentru Rhyme de ani de zile. Fusese concediat uneori, iar alteori îşi dăduse demisia. Dar era încă acolo. O dovadă de perseverenţă, sau de perversitate, sau de amândouă.

— Am spus „Dacă o să dispară", tu o să-mi zici „Oh, dar n-o să dispară, n-ai de ce să fii îngrijorat", iar eu ar trebui să mă liniştesc. Ştii, oamenii fac asta: îi liniştesc pe alţii când n-au idee despre ce vorbesc.

— Dar n-am spus aşa ceva. Ne certăm în legătură cu ceva ce n-am spus, dar aş fi putut spune? Nu-i ca şi cum o soţie s-ar înfuria pe soţul ei pentru că a văzut pe stradă o femeie frumoasă şi s-a gândit că soţul ei *s-ar fi uitat* după ea, dacă ar fi fost acolo?

— Nu ştiu cum e, spuse neatent Rhyme, cu mintea ocupată în mare parte de planul de capturare a lui Logan în Marea Britanie.

Ce găuri existau în planul acela? Cum era securitatea? Putea să fie sigur că informatorii nu aveau să lase să se scurgă informaţii ce puteau fi aflate de ucigaş?

Telefonul sună, iar un tabel cu datele de identificare ale celui care apelase apărură pe monitorul plat de lângă Rhyme.

Acesta fu dezamăgit să vadă că numărul nu era din Londra, ci de undeva mult mai aproape de casă – din Big Building, Police Plaza nr. 1, Manhattan.

— Comandă: răspunde la telefon. *Clic.* Da?

De la vreo şapte kilometri, o voce mormăi:

— Eşti prost dispus?

— N-am primit încă nicio ştire din Anglia.

— Dar ce, eşti cumva telefonist? întrebă detectivul Lon Sellitto.

— Logan a dispărut. Poate să acţioneze oricând.

— E ca şi când se naşte un copil, zise Sellitto.

— Dacă spui tu… De ce ai nevoie? Nu vreau să ţin linia ocupată.

— Tot echipamentul ăla de lux al tău nu dispune şi de linie de aşteptare?

— Lon!

— Bine. E ceva ce ar trebui să ştii. Joia trecută a avut loc un jaf cu crimă. Victima a fost o femeie care locuia în Village. Alice Sanderson. Criminalul a înjunghiat-o mortal şi a furat o pictură. Am prins făptaşul.

De ce sunase Sellitto? O crimă în lumea bună şi delincventul arestat.

— Aveţi probleme cu dovezile?

— Niciuna.

— Şi atunci *de ce* m-ar interesa chestia asta?

— Detectivul care se ocupă de caz a primit un telefon acum o jumătate de oră.

— Lon, mă ocup de prinderea unui individ. De prinderea sa. Rhyme se uita la panoul pe care era detaliat planul de prindere al asasinului în Anglia. Schema era complicată. Şi fragilă.

Sellitto îi întrerupse şirul gândurilor:

— Linc, îmi pare rău, dar făptaşul e vărul tău, Arthur Rhyme. E vorba de un asasinat. Îl aşteaptă o condamnare de douăzeci şi cinci de ani, iar procurorul spune că are un caz beton.

Capitolul trei

— A trecut ceva timp…

Judy Rhyme stătea în laborator. Cu mâinile împreunate, cu faţa cenuşie, evita cu străşnicie să privească altceva decât ochii criminalistului.

Două atitudini faţă de starea sa fizică îl înfuriau pe Rhyme: atunci când vizitatorii se chinuiau să pretindă că dizabilitatea sa nu exista şi atunci când o considerau un motiv ca să-i fie cei mai buni prieteni, glumind şi aruncând tot soiul de grosolănii, de parcă ar fi făcut războiul împreună. Judy făcea parte din prima categorie, îşi măsurase cuvintele cu grijă înainte să se aşeze cu delicateţe în faţa lui Rhyme. Oricum, făcea parte, într-un fel, din familie, iar el rămase răbdător, în timp ce se abţinea cu greu să privească spre telefon.

— Mult timp, o aprobă criminalistul.

Thom se ocupa de amănuntele mondene de care Rhyme nu se sinchisise niciodată. Îi oferise lui Judy cafea – care rămăsese neatinsă pe masa din faţa ei, ca un obiect de recuzită. Rhyme se uitase încă o dată spre whisky, aruncând o privire plină de poftă, pe care Thom o ignorase fără nicio dificultate.

Femeia atrăgătoare, cu părul negru, părea a fi într-o formă mai bună, mai atletică şi mai viguroasă decât arăta ultima oară când o văzuse – cu vreo doi ani înainte de accident. Judy riscă o privire spre figura criminalistului.

— Îmi pare rău că noi n-am venit niciodată aici. Chiar îmi pare rău. Mi-aş fi dorit.

Se referea nu la o vizită de politeţe înainte ca el să fi fost rănit, ci la una de simpatie, de după. Supravieţuitorii catastrofelor pot să priceapă ceea ce nu se spune într-o conversaţie, ca şi cum ar auzi cuvintele nerostite.

— Ai primit florile?

Atunci, după accident, Rhyme fusese mult timp ameţit – medicamente, trauma fizică şi lupta psihologică pe care o ducea cu ceea ce era de nesuportat: faptul că nu avea să mai meargă niciodată. Nu-şi amintea să fi primit flori de la ei, dar era convins că familia le trimisese. O mulţime de oameni îi trimiseseră. Florile sunt ceva uşor de făcut, vizitele sunt ceva greu.

— Da. Mulţumesc.

Tăcere. O privire involuntară, iute ca fulgerul, spre picioarele sale. Oamenii cred că dacă nu mergi e ceva cu picioarele tale. Nu, ele erau în regulă. Problema era să le spui ce să facă.

— Arăţi bine, zise ea.

Rhyme nu ştia dacă arată bine. Nu se gândise niciodată la asta.

— Am auzit că ai divorţat.

— Aşa e.

— Îmi pare rău.

De ce? se întrebă el. Dar ăsta era un gând cinic şi dădu din cap, mulţumind pentru simpatia ei.

— Ce s-a întâmplat cu Blaine?

— A plecat din Long Island. S-a recăsătorit. Nu prea ţinem legătura. Aşa se întâmplă de obicei, când nu există copii…

— Mi-a făcut plăcere atunci când aţi venit în Boston, pentru weekendul prelungit.

Un zâmbet care nu era cu adevărat un zâmbet. Era pictat pe figură, era o mască.

— Da, a fost drăguţ.

Un weekend în New England. Cumpărături, o excursie spre sud cu maşina, la Cape Cod, un picnic lângă apă. Rhyme îşi aminti cât de plăcut fusese locul acela. Când văzuse stâncile verzi de lângă ţărm, avusese o grămadă de idei şi decisese să înceapă să facă o colecţie de alge, din împrejurimile oraşului New York, pentru baza de date a laboratorului criminalistic al poliţiei newyorkeze. Petrecuse o săptămână mergând cu maşina în jurul zonei orăşeneşti, luând probe.

Şi în timpul călătoriei făcute ca să-i vadă pe Arthur şi pe Judy, el şi Blaine nu se certaseră nici măcar o dată. Chiar şi drumul spre casă, cu o oprire la un hotel din Connecticut, fusese drăguţ. Îşi aminti că făcuseră dragoste pe veranda din spatele camerei lor, iar mirosul de caprifoi fusese copleşitor…

Vizita aceea fusese ultimul contact personal cu vărul său. Mai avuseseră o conversaţie scurtă, dar la telefon. Apoi urmase accidentul… Şi tăcerea.

— Arthur cam dispăruse, zise ea şi râse stânjenită. Ştii că ne-am mutat în New Jersey?

— Adevărat?

— Preda la Princeton. Dar a fost dat afară.

— Ce s-a întâmplat?

— Era asistent şi cercetător. Facultatea a decis să nu-i ofere un contract de profesor plin. Art spunea că în spatele întregii poveşti a fost politica. Ştii cum e în colegii.

Henry Rhyme, tatăl lui Art, fusese un renumit profesor de fizică la Universitatea din Chicago; cariera academică era mult preţuita de această ramură a familiei Rhyme. În liceu, Arthur şi Lincoln dezbătuseră virtuţile cercetării universitare şi militaseră împotriva unei slujbe în sectorul privat. „În mediul universitar poţi să-ţi aduci o contribuţie serioasă la dezvoltarea societăţii”, spusese Art în timp ce băieţii împărţeau două beri cam ilegale, şi reuşise să păstreze o

expresie serioasă în timp ce Lincoln adăugase fraza necesară: „Aşa e, iar asistentele profesorilor sunt focoase”.

Rhyme nu era surprins că Art îşi alesese o slujbă într-o universitate.

— Ar fi putut continua să fie asistent, dar şi-a dat demisia. A fost foarte furios. A presupus că va găsi imediat altă slujbă, dar nu s-a întâmplat aşa. A rămas fără serviciu un timp. A sfârşit prin a se angaja într-o companie privată. Un producător de echipament medical.

Altă privire instinctivă – de data asta spre scaunul cu rotile sofisticat. Femeia roşi, ca şi cum ar fi comis o gafă.

— Nu era slujba visată şi nu era cu adevărat fericit. Sunt sigură că voia să vină să te vadă. Dar probabil îi era ruşine că nu se descurcase prea bine. Adică tu erai o celebritate…

În cele din urmă, o înghiţitură de cafea.

— Voi doi aveaţi atât de multe în comun! Eraţi ca fraţii. Îmi amintesc de Boston şi de toate poveştile pe care le-ai spus. Am stat o jumătate de noapte, râzând. Am auzit lucruri despre el pe care nu le ştiusem niciodată. Iar socrul meu, Henry, cât a trăit vorbea despre tine tot timpul.

— Da? Ne-am scris destul de puţin. De fapt, am primit o scrisoare de la el cu câteva zile înainte de moartea sa.

Rhyme avea zeci de amintiri de neşters despre unchiul său, dar o imagine anume ieşea în evidenţă. Bărbatul înalt, chel, cu faţa rumenă, se dădea înapoi, râzând, făcându-i să se simtă stânjeniţi pe toţi cei vreo doisprezece membri ai familiei strânşi la cina din Ajunul Crăciunului, făcându-i să se simtă stânjeniţi pe toţi, cu excepţia lui Henry Rhyme, a răbdătoarei sale soţii şi a tânărului Lincoln, care râdea şi el. Rhyme îl plăcea foarte mult pe unchiul său şi se ducea deseori să-l viziteze pe Art în mijlocul familiei acestuia, care locuia la o distanţă de vreo patruzeci şi cinci de kilometri, pe malul lacului Michigan, în Evanston, Illinois.

În momentul acela, Rhyme nu îşi dorea prea mult să devină nostalgic şi se simţi uşurat când auzi uşa deschizându-se şi sunetul a şapte paşi fermi – din prag până pe covor mărimea paşilor spunându-i lui Rhyme cine venea. Un moment mai târziu, o roşcată înaltă şi zveltă, ce purta blugi şi un tricou negru pe sub o bluză de un roşu-închis, intră în laborator. Tricoul era larg şi unghiul sever al unui pistol Glock se vedea în partea de sus a coapsei sale.

În timp ce Amelia Sachs zâmbea şi-l săruta pe Rhyme pe gură, criminalistul descifra, cu coada ochiului, reacţia lui Judy şi limbajul trupului. Mesajul era limpede şi Rhyme se întrebă ce o şocase: faptul că greşise şi nu-l întrebase dacă se vedea cu cineva sau presupunerea că un olog nu poate să aibă o parteneră romantică – sau cel puţin nu una atât de dezarmant de atrăgătoare precum Sachs, care fusese manechin înainte să urmeze cursurile Academiei de Poliţie.

Rhyme le prezentă. Sachs ascultă cu îngrijorare povestea arestării lui Arthur Rhyme, apoi întrebă cum se descurcă Judy în situaţia aceea.

— Aveţi copii? se interesă ea după aceea.

Rhyme îşi dădu seama că, deşi remarcase greşelile lui Judy, făcuse el însuşi una, neglijând să întrebe de fiul acesteia, al cărui nume îl uitase. Se dovedi că familia se mărise. Pe lângă Arthur Junior, care era în liceu, mai existau doi copii.

— Un băiat de nouă ani, Henry. Şi o fată, Meadow. Are şase ani.

— Meadow{3}? întrebă Sachs, surprinsă, dintr-un motiv pe care Rhyme nu-l putu deduce.

Judy zâmbi, jenată.

— *Şi* locuim în Jersey. Dar n-are nimic de-a face cu serialul de la televizor. S-a născut înainte să-l văd.

Serialul de la televizor2?

Judy întrerupse scurta tăcere:

— Sunt convinsă că te întrebi de ce am sunat la poliţistul acela ca să obţin numărul tău. Însă trebuie să îţi spun mai întâi că Art nu ştie că sunt aici.

— Nu?

— De fapt, ca să îţi spun adevărul, mie nu mi-ar fi venit o asemenea idee. Am fost atât de afectată, nu reuşeam să dorm, nu mai gândeam ca lumea. Dar am vorbit cu Art cu câteva zile în urmă, în centrul de detenţie, iar el a zis: „Ştiu ce gândeşti, dar n-o să-l sun pe Lincoln. E un caz de identificare greşită, sau ceva de genul ăsta. O să-l rezolvăm. Promite-mi că n-o să-l suni“. Nu voia să te împovăreze… Ştii cum e Art. Atât de amabil, se gândeşte întotdeauna la ceilalţi…

Rhyme dădu din cap.

— Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai logic. Nu vreau să îţi cer să tragi sfori sau să faci ceva ce nu-i corect, dar m-am gândit că ai putea să dai un telefon, două. Spune-mi ce crezi despre asta.

Rhyme îşi putea imagina ce reacţie ar fi provocat *asta* în Big Building. În calitate de consultant juridic pentru Departamentul de Poliţie din New York, slujba sa era să ajungă la adevăr, indiferent unde îl ducea acest drum, dar poliţiştii preferau în mod cert ca el să-i ajute la condamnarea acuzaţilor, nu la dezvinovăţirea lor.

— Am răsfoit tăieturile din ziare despre tine…

— Tăieturi din ziare?

— Art ţine un album de familie cu tăieturi din ziare. A tăiat articolele despre cazurile tale din ziare. Zeci de articole. Ai făcut unele lucruri uluitoare.

— Oh, exclamă Rhyme, sunt doar un funcţionar public.

În cele din urmă, Judy dădu dovadă de o emoţie reală: un zâmbet, în timp ce-l privea în ochi.

— Art zicea că n-a crezut în modestia ta niciun minut.

— Adevărat?

— Asta doar pentru că nici *tu* n-ai crezut în ea.

Sachs chicoti.

Rhyme mârâi un râs despre care credea că poate fi considerat sincer. Apoi deveni serios.

— Nu ştiu cât de mult pot să fac. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat joia trecută, pe data de doisprezece. Art pleacă întotdeauna mai devreme de la slujbă în fiecare joi. Face o alergare îndelungată prin parcul statal, în drum spre casă. Îi place să alerge.

Rhyme îşi aminti zeci de ocazii în care cei doi băieţi, născuţi la o diferenţă de câteva luni, alergaseră de-a lungul trotuarelor sau pe câmpurile de-un verde gălbui de lângă casele lor din Vestul Mijlociu, cu lăcuste zburând, cu ţânţari lipindu-se de pielea lor transpirată când se opreau să-şi tragă răsuflarea. Art părea întotdeauna că-i în formă mai bună, dar Lincoln făcuse parte din echipa de alergări a şcolii; vărul său nu fusese interesat să încerce aşa ceva.

Rhyme îşi îndepărtă amintirile şi se concentră asupra spuselor lui Judy.

— A plecat de la serviciu la trei şi jumătate şi s-a dus să alerge, apoi a ajuns acasă pe la şapte, şapte şi treizeci de minute. Nu părea diferit, nu se purta ciudat. A făcut duş. Am cinat. Dar a doua zi au venit la noi acasă nişte poliţişti, doi din New York şi unul din New Jersey. I-au pus nişte întrebări şi s-au uitat prin maşină. Au găsit nişte sânge, nu ştiu… zise ea, iar vocea sa dezvăluia urmele şocului pe care-l simţise în dimineaţa aceea dificilă. Au scotocit prin casă şi au luat nişte lucruri. Apoi s-au întors şi l-au arestat. Pentru asasinat.

Îi fusese greu să pronunţe cuvântul.

— Ce se presupune că a făcut? întrebă Sachs.

— Au afirmat că a ucis o femeie şi că a furat o pictură valoroasă de la ea, spuse Judy, plină de amărăciune. A furat o pictură? Pentru ce naiba? Şi un asasinat? De ce? Arthur n-a făcut rău nimănui, în toată viaţa sa. Nu-i capabil de aşa ceva.

— Şi sângele găsit? Au făcut un test ADN?

— Da, au făcut. Şi se pare că se potrivea cu cel al victimei. Dar testele astea pot să greşească, nu-i aşa?

— Uneori, zise Rhyme, gânditor. Foarte, foarte rar.

— Sau adevăratul criminal a pus sângele acolo.

— Arthur manifestase un interes deosebit pentru pictura aceea? întrebă Sachs.

Judy îşi găsi de lucru cu brăţările groase, din plastic alb şi negru, de la încheietura sa stângă.

— Chestia e că da, deţinuse una de acelaşi artist. Îi plăcea. Dar a trebuit s-o vândă, când şi-a pierdut slujba.

— Unde a fost găsită pictura?

— N-a fost găsită.

— Atunci de unde ştiu poliţiştii că a fost luată?

— Cineva, un martor, a spus că a văzut un bărbat cărând-o din apartamentul femeii până la maşină, în jurul orei când a fost ucisă. Oh, totul e doar o încurcătură teribilă. Nişte coincidenţe… Asta trebuie să fie, doar un şir bizar de coincidenţe.

Vocea ei se schimbase.

— O cunoştea pe femeia aceea?

— La început, Art a spus că n-o cunoştea, apoi a recunoscut că-i posibil să se fi întâlnit. La o galerie de artă unde se duce uneori. Dar a zis că, din câte îşi amintea, n-a discutat niciodată cu ea.

Privirea lui Judy se aţinti asupra panoului ce conţinea schema planului de capturare a lui Logan în Anglia.

Rhyme îşi aminti alte momente pe care le petrecuse împreună cu Arthur.

„Să alergăm până la copacul ăla… Nu, prostule… arţarul de colo… Atinge trunchiul! La trei. Unu… doi… start!“

„N-ai spus trei!“

— Judy, mai e ceva, nu-i aşa? Spune-ne.

Rhyme presupuse că Sachs văzuse ceva în ochii femeii.

— Sunt doar îngrijorată. Şi pentru copii. Pentru ei e un coşmar. Vecinii ne tratează de parcă am fi terorişti.

— Îmi pare rău că insist, dar pentru noi e important să cunoaştem toate faptele. Te rog!

Roşeaţa revenise, Judy îşi ţinea strâns genunchii cu mâinile. Rhyme şi Sachs aveau o prietenă care lucra ca agent pentru Biroul de Investigaţii din California şi se numea Kathryn Dance. Era expertă în limbajul gesturilor. Rhyme considera o asemenea pricepere secundară printre ştiinţele medicinei legale, dar ajunsese s-o respecte pe Dance şi învăţase câte ceva despre specialitatea acesteia. Putea deci să vadă cu uşurinţă că Judy era plină de nelinişte.

— Dă-i drumul, o încurajă Sachs.

— Se pare că poliţia a găsit alte dovezi – de fapt, nu chiar dovezi. Nu-i chiar un indiciu. Dar… îi face pe poliţişti să se întrebe dacă nu cumva Art şi femeia aceea se întâlneau.

— Şi care-i părerea ta? întrebă Sachs.

— Nu cred că se vedea cu ea.

Rhyme remarcă expresia evazivă. Nu era o negaţie atât de deplină ca atunci când fusese vorba de asasinat şi de furt. Judy dorea cu disperare ca răspunsul să fie negativ, dar probabil că ajunsese la aceeaşi concluzie la care tocmai ajunsese şi Rhyme: faptul că femeia fusese amanta lui era în favoarea lui Arthur. Era mai normal să jefuieşti un străin decât pe cineva cu care te culci. Dar, ca soţie şi

mamă, Judy pretindea un răspuns anume.

Apoi femeia îşi ridică privirea, mai puţin grijulie în privinţa faptului că se uita la Rhyme, către dispozitivul în care se afla acesta şi către alte aparate care-l menţineau în viaţă.

— Indiferent ce va ieşi la iveală, Arthur *n-a ucis-o* pe femeia aia! Nu-i în stare de aşa ceva. *Ştiu* asta în străfundul sufletului meu… Poţi să faci ceva?

Rhyme şi Sachs schimbară o privire, apoi bărbatul zise:

— Îmi pare rău, Judy, dar sunt vârât până peste cap într-un caz important. Suntem aproape de capturarea unui ucigaş foarte periculos. Nu pot să las treaba baltă.

— Nici nu voiam asta. Doar să faci *ceva*. Nu ştiu cum să procedez altfel, zise ea, cu buzele tremurând.

— O să dăm nişte telefoane, o să aflăm tot ce se poate, spuse Rhyme. Nu pot să-ţi dau informaţii pe care nu le-ai obţine prin intermediul avocatului, dar o să-ţi spun sincer ce cred despre şansele de succes ale procuraturii.

— Oh, mulţumesc, Lincoln!

— Cine-i avocatul lui Arthur?

Judy îi spuse numele şi numărul de telefon. Rhyme ştia că-i un avocat priceput şi preţuit, dar individul era un om care avea multe pe cap şi care avea experienţă mai degrabă în domeniul delictelor financiare, decât în cel al celor violente.

Sachs întrebă cine era procurorul.

— Bernhard Grossman. Pot să-ţi dau numărul lui de telefon.

— E în regulă, spuse Sachs. Îl am. Am lucrat cu el înainte. E un om rezonabil. Presupun că i-a oferit soţului tău o înţelegere?

— I-a oferit, iar avocatul nostru voia s-o accepte. Dar Art a refuzat. Spune întruna că-i o greşeală şi că totul se va lămuri. Dar nu se întâmplă întotdeauna asta, nu-i aşa? Chiar dacă oamenii sunt nevinovaţi, uneori ajung la închisoare…

Ajung, îşi spuse Rhyme în gând, dar cu glas tare zise:

— O să dăm câteva telefoane.

Judy se ridică şi spuse:

— Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare că relaţiile dintre noi s-au răcit. Nu avem nicio scuză.

Apoi, surprinzându-l, Judy Rhyme veni direct la scaunul cu rotile şi se aplecă, atingându-şi obrazul de obrazul său. Rhyme simţi miros de sudoare provocată de nervi şi două arome distincte, probabil de deodorant şi de fixativ. Nu şi de parfum. Judy nu părea tipul de femeie care se parfumează.

— Mulţumesc, Lincoln.

Judy merse spre uşă şi se opri. După care le spuse amândurora.

— Nu-mi pasă ce-o să descoperiţi despre femeia aia şi Art. Nu-mi

pasă decât de un singur lucru: să nu ajungă la închisoare.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă. O să-ţi telefonăm, dacă descoperim ceva concret.

Sachs o conduse spre ieşire.

Când se întoarse, Rhyme îi zise:

— Hai să discutăm mai întâi cu avocatul.

— Îmi pare rău, Rhyme, spuse Sachs. Bărbatul se încruntă, iar ea adăugă: Voiam să zic că-i greu pentru tine.

— Ce anume?

— Să te gândeşti că o rudă apropiată va fi condamnată pentru asasinat.

Rhyme ridică din umeri, unul dintre puţinele gesturi pe care putea să le facă:

— Şi Ted Bundy a fost fiul cuiva. Poate şi vărul cuiva.

— Oricum, spuse Sachs, şi ridică receptorul.

Apoi formă numărul avocatului. Îi răspunse robotul telefonic şi lăsă un mesaj. Rhyme se întrebă la a câta gaură era avocatul, şi pe ce teren de golf.

Sachs luă apoi legătura cu adjunctul procurorului districtual Grossman, care nu se bucura de ziua de odihnă, ci era în biroul său din centrul oraşului. Acesta nu făcuse legătura dintre numele de familie al făptaşului şi criminalist.

— Îmi pare rău, Lincoln, spuse el cu sinceritate. Dar trebuie să-ţi spun că-i un caz bun. Nu exagerez. Ţi-aş spune dacă ar fi existat puncte slabe. Dacă l-ai convinge să accepte oferta noastră, i-ai face un serviciu uriaş. O să cer, probabil, douăzeci complet.

Adică douăzeci de ani fără eliberare condiţionată. Asta l-ar ucide pe Arthur, îşi spuse Rhyme.

— Mulţumim, zise Sachs.

Adjunctul procurorului adăugă că avea a doua zi un proces complicat, deci nu mai putea să piardă timp discutând cu ei acum. Dacă sunt de acord, o să-i sune el în timpul săptămânii. Totuşi, le dădu numele detectivului care conducea ancheta în cazul respectiv, Bobby Lagrange.

— Îl cunosc, spuse ea, formând numărul de acasă al acestuia.

I se făcu legătura cu căsuţa poştală, dar când formă numărul celularului detectivului, acesta îi răspunse imediat.

— Lagrange.

Şuieratul vântului şi zgomotul apei care plescăia indicau unde se găsea detectivul în ziua aceea călduroasă şi senină.

Sachs se prezentă.

— Oh, da. Ce faci, Amelia? Aşteptam să mă sune un informator. E pe cale să se întâmple ceva, în orice clipă, în Red Hook.

Deci nu era în barca lui de pescuit.

— Trebuie să închid repede.

— Am înţeles. Eşti pe difuzor.

— Domnule detectiv, sunt Lincoln Rhyme.

O ezitare.

— Oh! Da.

Un telefon de la Lincoln Rhyme atrăgea repede atenţia oamenilor.

Rhyme îi explică faptul că era vorba de vărul său.

— O clipă… Rhyme. Ştiţi, am crezut că-i un nume caraghios. Adică neobişnuit. Dar n-am făcut legătura. Iar el n-a zis nimic de dumneata. În niciun interogatoriu. Vărul dumitale! Omule, îmi pare rău.

— Domnule detectiv, nu vreau să mă amestec în cazul dumitale. Dar am făgăduit că o să telefonez şi o să aflu cum stau lucrurile. Ştiu că treaba a ajuns la procuratură. Tocmai am vorbit cu adjunctul procurorului.

— Pot să spun că arestarea a fost corectă. Conduc echipa criminalistică de cinci ani şi, cu excepţia unei situaţii în care un poliţist a fost martor la o escrocherie, a fost cazul cel mai rapid încheiat pe care l-am văzut vreodată.

— Care-i povestea? Soţia lui Art mi-a spus doar în mare ce s-a întâmplat…

Vocea liniştită a poliţistului care-şi amintea amănuntele delictului era lipsită de emoţii:

— Vărul dumitale a plecat de la slujbă mai devreme. S-a dus în apartamentul unei femei numită Alice Sanderson, în Village. Şi ea plecase mai devreme de la serviciu. Nu suntem siguri de cât timp era acolo, dar în jurul orei şase femeia a fost înjunghiată mortal şi o pictură a fost furată.

— Înţeleg că era una valoroasă?

— Da. Dar nu ca un Van Gogh.

— Cine a pictat-o?

— Cineva pe nume Prescott. Şi am găsit nişte chestii trimise prin poştă, nişte prospecte, pe care două galerii de artă i le-au trimis vărului dumitale, despre Prescott. Chestia asta nu arată bine…

— Spune-mi mai multe despre 12 mai, insistă Rhyme.

— Pe la ora şase, un martor a auzit ţipete, iar după câteva minute a văzut un bărbat cărând o pictură într-un Mercedes de culoare albastru-deschis, parcat pe stradă. Maşina a părăsit repede locul. Martorul a văzut doar primele trei litere de pe numărul maşinii – n-a putut să-mi spună statul, dar am verificat totul din zona metropolitană. Am redus lista şi i-am interogat pe proprietari. Unul dintre ei era vărul dumitale. Eu şi partenerul meu ne-am dus în Jersey să discutăm cu el, am luat şi un poliţist local, pentru protocol, ştii… Am văzut ceva care arăta a sânge pe portiera şi pe bancheta din spate. O cârpă plină de sânge era sub scaun. Se potrivea cu un set de şervete din apartamentul victimei.

— Şi ADN-ul se potrivea?

— Cu sângele ei, da.

— Martorul l-a identificat dintr-un grup de suspecţi?

— Nu, a fost un martor anonim. A sunat de la un telefon public şi n-a vrut să-şi dea numele. N-a vrut să fie implicat. Dar n-am avut nevoie de martor. Echipa de analiză a locului crimei a avut o zi de lucru pe teren. A depistat o urmă de pantof pe aleea victimei – acelaşi fel de pantof pe care îl poartă vărul dumitale – şi a găsit un fir bun.

— Dovezi generale?

— Da. Urme de cremă de bărbierit, sărăţele, îngrăşăminte pentru peluză din garajul său. Se potriveau exact cu ce s-a găsit în apartamentul victimei.

Nu, *nu se potriveau*, îşi spuse Rhyme. Dovezile se împart în mai multe categorii. Dovezile „care individualizează" sunt unice pentru fiecare sursă, precum ADN-ul sau amprentele digitale. Dovezile „generale" au anumite caracteristici comune cu materiale similare, dar care nu provin neapărat din aceeaşi sursă. Fibrele din covor, de exemplu. Un test ADN al sângelui de la locul crimei poate să se *potrivească* perfect cu sângele criminalului. Dar fibrele din covor de la locul crimei pot fi doar „legate" de fibrele găsite în casa suspectului, permiţând juraţilor să presupună că acesta fusese în locul respectiv.

— Ce aţi descoperit în legătură cu presupunerea că o cunoştea pe femeie? întrebă Sachs.

— El susţine că n-a cunoscut-o, dar am găsit două bilete scrise de femeie. Unul la serviciu şi altul acasă. Pe unul scria „Art – băutură". Pe celălalt scria doar „Arthur". Nimic altceva. Şi am găsit numele lui în carnetul cu numere de telefon.

— Numărul lui? întrebă Rhyme, încruntându-se.

— Nu, mobil cu cartelă preplătită. Neînregistrat.

— Deci ţi-ai închipuit că erau mai mult decât prieteni?

— Mi-a trecut prin minte. Altfel de ce i-ar fi dat un număr de mobil cu cartelă preplătită şi nu numărul de acasă sau de la serviciu? întrebă detectivul, şi râse. Se părea că ei nu-i păsa. Ai fi surprins să vezi câte lucruri acceptă oamenii fără să pună întrebări…

Nu prea surprins, îşi zise Rhyme.

— Şi telefonul?

— A dispărut. Nu l-am găsit.

— Şi crezi că a ucis-o pentru că insista să-şi părăsească soţia?

— Asta susţine procurorul. Ceva de genul ăsta.

Rhyme compară informaţiile pe care le aflase cu ceea ce ştia el despre vărul său, pe care nu-l mai văzuse de un deceniu: nu putea nici să confirme, nici să respingă acuzaţia.

— Există altcineva care ar fi avut vreun motiv s-o omoare? întrebă Sachs.

— Nu. Familia şi prietenii spun că se întâlnea cu cineva, dar ocazional. Nu era ceva care să implice o despărţire teribilă. M-am întrebat dacă n-a omorât-o soţia – Judy –, dar ea a putut să explice ce făcea în momentul acela.

— Arthur nu avea alibi?

— Nu. Susţine că s-a dus să alerge, dar nimeni nu poate să confirme că l-a văzut. Parcul Statal Clinton. Un spaţiu imens. Şi aproape pustiu.

— Sunt curioasă, interveni Sachs, cum s-a comportat în timpul interogatoriului.

Lagrange începu să râdă.

— E amuzant că ai adus vorba despre asta – e partea cea mai ciudată din tot cazul. Arthur arăta zăpăcit. Părea dărâmat de faptul că ne vedea. Am arestat o grămadă de oameni în viaţa mea, unii dintre ei profesionişti. Adică indivizi care ştiau ce să facă. Iar el stătea cu mâinile pe masă, interpretând perfect rolul de nevinovat. Un mare actor. Detectiv Rhyme, îţi aminteşti să fi avut un asemenea talent?

Criminalistul nu-i răspunse şi întrebă, la rândul său:

— Ce s-a întâmplat cu tabloul?

O pauză, apoi:

— Asta-i altă chestie interesantă. E de negăsit. Nu era în casa sau în garajul lui Arthur, dar legiştii au găsit praf pe bancheta maşinii şi în garaj. Se potrivea cu praful din parcul aflat în apropierea casei sale, în care se ducea să alerge în fiecare seară. Am presupus că l-a îngropat undeva.

— Încă o întrebare, domnule detectiv, zise Rhyme.

O pauză la celălalt capăt al liniei, în timpul căreia o voce spuse câteva cuvinte de neînţeles, apoi vântul şuieră din nou.

— Spune.

— Pot să văd dosarul?

— Dosarul?

Nu era chiar o întrebare. Doar o pauză de gândire.

— E un caz solid. L-am făcut ca la carte.

— Nu ne-am îndoit de asta nicio clipă, interveni Sachs. Chestia e că a refuzat orice înţelegere…

— Oh. Vreţi să-l convingeţi să accepte? Da, înţeleg. E cel mai bun lucru pentru el. Mda, am numai copii, adjunctul procurorului a luat totul, inclusiv dovezile. Dar pot să vă dau rapoartele. E bine peste o zi, două?

Rhyme clătină din cap, iar Sachs îi spuse detectivului:

— Dacă ai putea să vorbeşti cu cei de la arhivă, ca să-ţi dai acordul, o să trec eu pe acolo să iau dosarul.

Vântul umplu din nou difuzoarele, apoi se opri brusc. Probabil că Lagrange se mutase la adăpost.

— Da, bine, o să-i sun chiar acum.

— Mulţumim.

— Nicio problemă. Mult noroc.

După ce întrerupseră legătura, Rhyme zâmbi uşor:

— A fost o chestie drăguţă. Chestia cu înţelegerea…

— Totul e să ştii cu cine ai de-a face, spuse Sachs şi-şi puse poşeta pe umăr, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Capitolul patru

Sachs se întoarse din călătoria ei până la Police Plaza mult mai repede decât dacă ar fi folosit transportul în comun – sau dacă ar fi acordat atenţie semafoarelor. Rhyme ştia că îşi prinsese un girofar pe aripa maşinii ei, un Camaro SS model 1969, pe care îl vopsise cu câţiva ani în urmă în roşu aprins, ca să se asorteze cu nuanţa preferată de Rhyme pentru scaunul său cu rotile. Amelia căuta orice motiv – ca un adolescent – pentru a ambala motorul puternic şi pentru a arde cauciucul de pe anvelope.

— Am copiat totul, zise ea, aducând un dosar gros în încăpere şi făcând cu ochiul în timp ce-l punea pe masă.

— Eşti bine?

Amelia Sachs suferea de artrită. Suferise toată viaţa ei şi înghiţea glucozamin, chondroitin, Advil sau Naprosyn ca pe bomboane, dar rareori recunoştea în ce stare era, pentru că se temea că poliţiştii aveau s-o pună să lucreze la un birou din motive medicale, dacă ar şti cum stau lucrurile. Însă astăzi recunoscu:

— Unele junghiuri sunt mai rele decât altele…

— Vrei să stai jos?

Femeia clătină din cap.

— Aşa deci… Ce avem?

— Rapoarte, inventarul dovezilor şi copii ale fotografiilor. Nicio înregistrare video. Astea sunt la procuratură.

— Să punem totul pe panou. Vreau să văd în primul rând locul crimei şi casa lui Arthur.

Amelia se duse la un panou – unul dintre zecile din laborator – şi transcrise informaţiile, în timp ce Rhyme o privea.

UCIDEREA LUI ALICE SANDERSON

APARTAMENTUL LUI AUCE SANDERSON

- Urme de cremă de ras Edge Advanced Gel, cu aloe
- Firimituri care au fost identificate ca fiind chipsuri Pringles, fără grăsime, cu aromă de barbecue
- Cuţit Chicago Cutlery (MW)
- Îngrăşământ TruGro
- Urmă de pantof Alton EZ-Walk, mărimea 10 1/2
- Crâmpei de mănuşă de cauciuc
- Referinţe la „Art ”şi un număr de telefon mobil – care nu mai e activ în prezent – în carnetul cu numere de telefon. De neidentificat (o posibilă legătură amoroasă?)
- Două bilete: „Art – băuturi” (la birou) şi „Arthur” (acasă)
- Un martor a văzut un Mercedes albastru-deschis, cu număr parţial NLP

MAŞINA LUI ARTHUR RHYME

- Mercedes model 2004 albastru-deschis, sedan, clasa C, număr din New Jersey NLP 745, înregistrat pe numele lui Arthur Rhyme
- Sânge pe portieră, pe podeaua din spate (ADN-ul se potriveşte cu cel al victimei)
- Cârpă de vase plină de sânge, se potriveşte cu setul din apartamentul victimei (ADN-ul se potriveşte cu cel al victimei)
- Praf cu compoziţie similară prafului din Parcul Statal Clinton

CASA LUI ARTHUR RHYME

- Cremă de ras Edge Advanced Gel cu aloe, asemănătoare celei de la locul crimei
- Chipsuri Pringles fără grăsime, cu aromă de barbecue Îngrăşământ TruGro (în garaj)
- Cazma conţinând praf similar prafului din Parcul Statal Clinton (în garaj)
- Cuţite Chicago Cutlery, de acelaşi tip ca MW
- Pantofi Alton EZ-Walk, mărimea 10 ½ cu urmă similară celei de la locul crimei
- Prospecte trimise prin poştă de către Wilcox Gallery din Boston şi Anderson-Billings Fine Arts din Carmel, despre expoziţii cu picturi de Harvey Prescott
- Cutie cu mănuşi de cauciuc Safe-Hand, compoziţia cauciucului fiind similară cu cea a crâmpeiului găsit la locul crimei (în garaj)

— Rhyme, spuse Sachs, dându-se înapoi şi stând cu mâinile în şolduri, dovezile sunt destul de incriminatorii.

— Pentru că a folosit un celular cu cartelă preplătită? Şi din cauza referirilor la „Art“? Însă fără adresa unde locuieşte sau lucrează! Asta *ar fi sugerat* o legătură amoroasă… Şi alte detalii?

— Nu. Doar fotografii.

— Prinde-le pe panou, o instrui el, în timp ce privea imaginea de ansamblu, regretând că nu cercetase el însuşi locul crimei – ci prin interpus, bineînţeles, cu ajutorul Ameliei Sachs, cum făceau deseori, şi prin intermediul unui microfon şi a unei perechi de căşti sau printr-o cameră de luat vederi foarte performantă, purtate de Amelia.

Părea o treabă făcută de un şef de echipă competent, dar nu ieşit din comun. Nu existau fotografii ale camerelor care nu aparţineau locului crimei. Iar cuţitul… Rhyme văzu poza armei însângerate aflate sub pat. Un poliţist ridicase o cârpă de praf ca să fotografieze cuţitul mai bine. Arma era invizibilă dacă acea cârpă atârna (ceea ce însemna că făptaşul ar fi putut să uite de ea, în graba din momentul delictului) sau fusese vizibilă, ceea ce sugera că fusese lăsată în mod intenţionat, ca dovadă pusă în mod deliberat?

Rhyme examină fotografia ambalajului de pe podea, ce părea a fi cel în care fusese înfăşurată pictura lui Prescott.

— Ceva nu-i bine, şopti el.

Sachs, care stătea lângă panou, se uită la el.

— Tabloul, continuă Rhyme.

— Ce-i cu el?

— Lagrange a sugerat două motive. Unul ar fi fost că Arthur a furat Prescott-ul ca să ascundă faptul că voia s-o ucidă pe Alice pentru a o elimina din viaţa sa.

— Corect.

— Dar, continuă Rhyme, un infractor inteligent care ar dori ca o omucidere să pară săvârşită accidental în cursul unui jaf n-ar fura singurul lucru din apartament care ar putea face legătura cu el. Aminteşte-ţi, Arthur deţinuse o pictură a lui Prescott. Şi primea prin poştă prospecte despre asemenea tablouri.

— Sigur, Rhyme, chestia asta n-are nicio logică.

— Hai să zicem *că-şi dorea* cu adevărat pictura şi nu-şi permitea s-o cumpere. Ce naiba, ar fi fost mult mai sigur şi mai uşor să spargi casa şi să furi tabloul în timpul zilei, când proprietara era la serviciu, decât s-o omori ca să-l iei.

Şi comportamentul vărului său îl deranja pe Rhyme, deşi acest lucru nu conta prea mult în arsenalul lui, atunci când evalua vinovăţia sau nevinovăţia cuiva.

— Poate că nu se prefăcea nevinovat. Poate că *era* nevinovat. Ai spus că dovezile sunt destul de incriminatorii? Nu. Sunt *prea* incriminatorii.

Apoi îşi zise, în sinea sa: „Hai să presupunem din start că n-a făcut nimic. Dacă nu-i el făptaşul, consecinţele ar fi semnificative. Pentru că n-ar fi doar un caz de identificare greşită; dovezile se potrivesc prea bine – includ o legătură decisivă între sângele victimei şi maşina lui Arthur. Nu, dacă Art e nevinovat, atunci cineva şi-a dat multă osteneală ca să-l bage în belea".

— Cred că i s-a înscenat chestia asta.

— De ce?

— Motivul? mormăi Rhyme. Nu ne pasă de el, în momentul ăsta. Acum, întrebarea relevantă este *cum*. Dacă răspundem la asta, am putea afla *cine*. Putem să aflăm între timp *de ce*, dar întrebarea asta nu reprezintă o prioritate. Deci să pornim de la premisa că altcineva, un domn X, a ucis-o pe Alice Sanderson şi a furat tabloul, apoi i-a înscenat totul lui Arthur. Sachs, cum ar fi putut să facă asta?

Amelia se crispă – iarăşi artrita ei – apoi se aşeză. Se gândi câteva minute, apoi zise:

— Domnul X l-a urmărit pe Arthur şi a urmărit-o pe Alice. A văzut că sunt interesaţi de artă, i-a văzut la galerie şi le-a descoperit identitatea.

— Domnul X ştia că femeia deţine un Prescott. Voia şi el unul, dar nu-şi permitea să-l cumpere.

— Exact, zise Sachs şi dădu din cap spre panoul cu dovezi. Apoi a pătruns în casa lui Arthur, a văzut că acesta are chipsuri Pringles, cremă de ras Edge, îngrăşăminte TruGro şi cuţite Chicago Cutlery. A

furat din ele, ca să le pună la locul crimei. Ştia ce fel de pantofi poartă Arthur, ca să lase urme de paşi, şi a pus nişte praf din parc pe lopata lui Arthur… Hai să ne gândim acum la data de 12 mai. Domnul X a aflat, într-un fel, că Art pleacă întotdeauna mai devreme de la serviciu în ziua de joi şi se duce să alerge într-un parc pustiu – deci nu are un alibi. Deci domnul X se duce în apartamentul victimei, o omoară, fură tabloul şi sună de la un telefon public ca să anunţe că a auzit ţipete şi că a văzut un bărbat care a dus pictura la o maşină care seamănă mult cu cea a lui Arthur, ba a spus şi o parte din număr. Apoi se îndreaptă spre casa lui Arthur, în New Jersey, şi lasă urme de sânge, praf, cârpa de vase, lopata…

Sună telefonul. Era avocatul lui Arthur. Omul părea supărat în timp ce le repeta tot ce le explicase deja adjunctul procurorului. Nu le oferi nimic care să le fie de ajutor şi, de fapt, încercă de mai multe ori să-i convingă să insiste pe lângă Arthur pentru ca acesta să accepte înţelegerea.

— Or să-l răstignească, spuse individul. Faceţi-i o favoare. O să-i obţin cincisprezece ani.

— Asta o să-l distrugă, zise Rhyme.

— Asta nu l-ar distruge la fel de mult ca o condamnare pe viaţă.

Rhyme îi spuse sec „la revedere” şi întrerupse legătura. Apoi se uită din nou la panoul cu dovezi.

Şi îi veni brusc o idee.

— Rhyme, ce s-a întâmplat? îl întrebă Sachs, care observase că îşi îndreptase privirea spre tavan.

— Crezi că a mai făcut asta şi înainte?

— Ce vrei să spui?

— Să presupunem că scopul – *motivul* – era furtul picturii. Nu era chiar o lovitură unică în viaţă. Adică nu era ceva ca un Renoir pe care-l vinzi pe zece milioane şi dispari pentru totdeauna. Toată chestia seamănă cu o întreprindere. Făptaşul acţionează într-un mod inteligent, ca să nu fie acuzat. Şi o să continue să acţioneze până când îl va opri cineva.

— Mda, o idee bună. Deci să căutăm şi alţi hoţi de tablouri.

— Nu. De ce să fure numai tablouri? Poate să fie vorba de orice. Dar există un element comun.

Sachs se încruntă, apoi descoperi răspunsul:

— Omucidere.

— Exact. Din moment ce făptaşul înscenează toată treaba altcuiva, trebuie să ucidă victimele – pentru că acestea pot să-l identifice. Sună pe cineva de la Omucideri. Acasă, dacă e nevoie. Căutăm acelaşi scenariu: un delict, poate un furt, victima ucisă şi dovezi circumstanţiale puternice.

— Poate şi o urmă de ADN, pe care s-o fi lăsat la faţa locului…

— Bine, zise bărbatul, emoţionat la gândul că ar putea să fi dat de urma unei chestii importante. Şi dacă individul se ţine de aceeaşi reţetă, atunci există şi un martor anonim care furnizează la 911 informaţii clare de identificare…

Amelia se duse la o măsuţă dintr-un colţ al laboratorului, se aşeză şi formă un număr.

Rhyme îşi rezemă capul de speteaza scaunului cu rotile şi-şi privi partenera care telefona. Observă sângele uscat de pe degetul ei mare. Un semn era abia vizibil, lângă ureche, pe jumătate ascuns de părul ei roşu. Sachs făcea asta frecvent, îşi zgâria scalpul, îşi rodea unghiile, îşi făcea rău în feluri mărunte – ăsta era atât un obicei, cât şi un indiciu al stresului care o copleşea.

Femeia dădu din cap, apoi se concentră, în timp ce scria. Bătăile propriei sale inimi – deşi el nu le simţea direct – se înteţiseră. Amelia aflase ceva important. Pixul i se uscase. Îl aruncă pe podea şi scoase altul, la fel de rapid cum îşi scotea pistolul în competiţiile de tir.

După zece minute, Sachs puse receptorul în furcă.

— Hei, Rhyme, uite ce-am aflat, zise ea şi se aşeză lângă el, pe un scaun de răchită. Am discutat cu Flintlock.

— Bună alegere!

Joseph Flintick, a cărui poreclă fusese aleasă, poate, intenţionat ca să facă referire la arma de pe timpuri{4}, fusese detectiv la Omucideri pe vremea când Rhyme era poliţist începător. Bătrânul morocănos se familiarizase cu aproape orice omucidere care fusese comisă în oraşul New York – şi cu multe altele din vecinătate – în timpul îndelungat cât fusese în funcţie. La o vârstă la care ar fi trebuit să-şi viziteze nepoţii, Flintlock muncea duminica. Rhyme nu fu surprins.

— I-am povestit totul şi mi-a replicat spunându-mi de două cazuri care ar putea să se potrivească, doar din ce-şi aducea aminte. Unul consta în furtul unor monede rare, care valorau vreo cincizeci de mii. Celălalt caz a fost un viol.

— Un viol?

Asta adăuga cazului un element mai profund şi mai derutant.

— Da. În ambele cazuri, un martor anonim a sunat ca să anunţe delictul şi ca să furnizeze informaţii care au fost fundamentale în identificarea făptaşului – ca şi martorul care a sunat în legătură cu maşina vărului tău.

— Cele două persoane care au sunat au fost amândouă bărbaţi, bineînţeles…

— Exact. Şi municipalitatea a oferit o recompensă, dar niciunul din ei n-a revenit…

— Ce poţi să spui despre dovezi?

— Flintlock nu-şi amintea prea clar. Dar a spus că urmele şi legăturile circumstanţiale au fost în regulă. Exact ce i s-a întâmplat

vărului tău – cinci sau şase tipuri de dovezi generale la locul crimei şi în casa suspectului. În ambele cazuri, sângele victimei a fost găsit pe o cârpă sau pe un articol de îmbrăcăminte din locuinţa suspectului.

— Şi pun pariu că nu a existat nicio potrivire de fluide în cazul violului.

Majoritatea violatorilor sunt condamnaţi pentru că lasă în urma lor urme ale celor Trei S – spermă, salivă sau sudoare.

— Nu. Niciuna.

— Iar martorii anonimi au spus doar *o parte* din numărul maşinilor?

— Da, de unde ştii? întrebă Sachs, după ce aruncă o privire pe notiţele ei.

— Pentru că făptaşul nostru avea nevoie de ceva timp. Dacă spunea numărul întreg, poliţiştii s-ar fi îndreptat direct spre casa ţapului ispăşitor, iar individul n-ar fi avut timp să-şi planteze dovezile acolo. Ucigaşul s-a gândit la toate. Suspecţii au negat totul?

— Da. Totul. Au riscat să fie judecaţi şi au pierdut.

— Nu, nu, nu, sunt prea multe coincidenţe, mormăi Rhyme. Aş vrea să văd…

— Am cerut cuiva să scoată dosarele din arhiva cazurilor încheiate.

Rhyme zâmbi. Amelia fusese din nou cu un pas înaintea lui. Îşi aminti momentul când se întâlniseră pentru prima dată – cu ani în urmă –, Sachs fiind o poliţistă de stradă deziluzionată, gata să renunţe la cariera ei, Rhyme gata să renunţe la mai mult decât atât. Cât de departe ajunseseră împreună, din momentul acela…

Rhyme spuse în microfonul său:

— Comandă, sună-l pe Sellitto.

Acum era aţâţat. Simţea bâzâitul acela unic – fiorul unei vânători în devenire. „Răspunde odată la nenorocitul ăla de telefon!” îşi spuse el, furios, şi cel puţin în clipa aceea nu se mai gândea la Anglia.

— Hei, Linc, spuse Sellitto, iar glasul lui cu accent de Brooklyn umplu încăperea. Ce…

— Ascultă. Avem o problemă.

— Sunt cam ocupat.

Fostul partener al lui Rhyme, locotenentul detectiv Lon Sellitto, nu era prea binedispus. Un caz foarte important la care muncea tocmai eşuase. Vladimir Dienko, ucigaşul care lucra pentru şeful mafiei ruse din Brighton Beach, fusese condamnat cu un an în urmă pentru extorsiune şi asasinat. Rhyme dăduse o mână de ajutor, în domeniul analizelor legale. Spre uluirea tuturor, se renunţase la cazul împotriva lui Dienko şi a trei dintre complicii acestuia, chiar în ziua de vineri din săptămâna trecută, după ce martorii refuzaseră să mai colaboreze sau dispăruseră. Sellitto şi agenţii din cadrul Biroului lucraseră tot weekendul, încercând să descopere martori şi informatori noi.

— Atunci o să mă grăbesc.

Rhyme îi explică tot ce descoperise împreună cu Sachs în legătură cu vărul său şi cu cazurile de viol şi de furt al monedelor.

— Alte *două* cazuri? Foarte ciudat! Ce zice vărul tău?

— Încă n-am discutat cu el. Dar neagă că ar avea vreo vină. Aş vrea să fie cercetată treaba asta.

— Să fie cercetată? Ce naiba înseamnă asta?

— Nu cred că Arthur a făcut-o.

— E vărul tău. *Bineînţeles* că nu crezi că el a făcut-o. Dar ai ceva concret?

— Încă nu. De aceea vreau să mă ajuţi. Am nevoie de câţiva oameni.

— Sunt vârât până peste cap în chestia aia cu Dienko, în Brighton Beach. Adică tu ar trebui să ne ajuţi, dacă nu eşti prea ocupat să bei ceai afurisit cu englezoii.

— Ar putea fi o chestie mare, Lon. Alte două cazuri care miros a dovezi plantate. Şi pun pariu că mai sunt şi altele. Lon, ştiu cât de mult îţi plac anumite expresii. Nu te mai impresionează „hai să venim de hac crimelor”?

— Linc, poţi să zvârli după mine cu ce propoziţii vrei, sunt ocupat.

— Asta-i o frază, Lon. O propoziţie are subiect şi predicat.

— Aiurea! Eu încerc să salvez Filiera Rusă. Nimeni din primărie sau din clădirea Federalilor nu-i încântat de ceea ce s-a întâmplat.

— Şi se bucură de simpatia mea cea mai profundă. Transferă-te.

— E un caz de omucidere. Eu lucrez la Cazuri Majore.

Divizia de Cazuri Majore a Departamentului de Poliţie din New York nu investiga asasinate, dar scuza lui Sellitto aduse un zâmbet cinic pe buzele lui Rhyme.

— Rezolvi cazuri de omucideri când vrei să le rezolvi. Când au însemnat protocoalele departamentului ceva pentru tine?

— Să-ţi spun ce-o să fac, bombăni detectivul. E un căpitan care lucrează astăzi. La primărie. Joe Malloy. Îl cunoşti?

— Nu.

— Îl cunosc eu, zise Sachs. E tare.

— Bună, Amelia. Ai supravieţuit frigului de azi?

Sachs zâmbi. Rhyme mârâi:

— Eşti amuzant, Lon. Cine naiba e individul?

— Un tip deştept. Nu face compromisuri. N-are simţul umorului. O să-ţi placă asta.

— Azi am avut parte de o grămadă de comedianţi, mormăi Rhyme.

— E bun. Un cruciat. Soţia sa a fost ucisă într-o spargere, cu şase ani în urmă.

Sachs tresări.

— Nu ştiam asta.

— Da, iar el îşi face treaba o sută cincizeci la sută. Se zice că o să

aibă un birou sus, într-o zi. Sau chiar alături.

Adică la primărie.

— Sună-l, continuă Sellitto, şi vezi dacă poate să-ţi pună la dispoziţie câţiva oameni.

— Vreau să-mi fii *tu* pus la dispoziţie.

— Asta nu se poate, Linc. Conduc o afurisită de supraveghere. E un coşmar. Dar ţine-mă la curent şi…

— Gata, Lon… Comandă, deconectează telefonul.

— I-ai închis telefonul în nas, îi atrase atenţia Sachs.

Rhyme mârâi şi ceru să i se facă legătura cu Malloy. Avea să se înfurie dacă ar fi fost direcţionat către căsuţa vocală.

Dar căpitanul îi răspunse la al doilea apel. Alt poliţist cu grad mare care lucra duminica. Rhyme făcuse şi el asta destul de des şi se alesese cu un divorţ.

— Aici Malloy.

Rhyme se prezentă.

O scurtă ezitare. Apoi:

— Ei bine, Lincoln… Nu cred că ne-am întâlnit vreodată. Dar, bineînţeles, ştiu cine eşti.

— Sunt împreună cu unul dintre detectivii tăi, Amelia Sachs. Eşti pe difuzor, Joe.

— Bună ziua, detectiv Sachs, spuse vocea inflexibilă. Ce pot să fac pentru voi doi?

Rhyme îi povesti despre caz şi despre convingerea sa că lui Arthur i se înscenase totul.

— Vărul tău? Îmi pare rău să aud asta.

Dar glasul lui nu părea a fi plin de regret. Malloy ar fi fost îngrijorat dacă Rhyme i-ar fi cerut să intervină şi să reducă din acuzaţii. Oh, oh, în cel mai bun caz un conflict de interese. Sau, în cazul cel mai rău, o investigaţie a Direcţiei de afaceri interne şi dezvăluiri în presă. Toate astea puse în balanţă cu gestul urât de a nu ajuta un om care adusese servicii nepreţuite NYPD. *Şi* care era handicapat. Corectitudinea politică prosperă în conducerea municipală.

Dar, bineînţeles, cererea lui Rhyme era mult mai complicată, pentru că acesta adăugă:

— Cred că există posibilitatea ca acelaşi individ să fi înfăptuit şi alte delicte.

Şi-i expuse amănuntele furtului monedelor şi ale violului.

Aşa că nu un singur nevinovat fusese arestat în mod eronat de poliţia din care făcea parte Malloy, ci trei. Ceea ce însemna că trei delicte rămăseseră nerezolvate, iar adevăratul făptaş era încă în libertate. Asta prevestea un coşmar halucinant pentru Departamentul de relaţii cu publicul…

— Mda, e foarte ciudat. Ştii, neobişnuit. Înţeleg loialitatea ta faţă de

vărul tău…

— Loialitatea mea e faţă de adevăr, Joe, zise Rhyme, fără să-i pese că fraza părea bombastică.

— Mda…

— Am nevoie doar de doi poliţişti care să lucreze cu noi. Să verifice din nou dovezile din cazurile acelea. Poate să facă şi ceva muncă de teren.

— Oh, înţeleg… Îmi pare rău, Lincoln. Nu dispunem de resurse. Nu pentru aşa ceva. Dar o să aduc mâine treaba asta la cunoştinţa adjunctului şefului poliţiei.

— Crezi că am putea să-l sunăm acum?

Altă ezitare.

— Nu. E ocupat astăzi.

Ospăţ. Grătar. Un matineu duminical cu *Tânărul Frankenstein* ori *Spamalot*[5].

— O să ridic problema la şedinţa de informare de mâine. E o situaţie ciudată. Să nu faci nimic până n-o să te anunţ eu. Sau altcineva.

— Sigur că n-o să fac.

Cei doi întrerupseră legătura. Rhyme şi Sachs rămaseră tăcuţi câteva secunde îndelungate.

O situaţie ciudată…

Rhyme se uită la panou – pe care se afla cadavrul unei investigaţii ce fusese împuşcată mortal tocmai când căpătase viaţă.

Sachs întrebă, întrerupând tăcerea:

— Mă întreb ce-o fi făcând Ron…

— De ce n-am afla? întrebă Rhyme, oferindu-i un zâmbet sincer.

Amelia scoase telefonul, formă un număr înregistrat, apoi activă difuzorul.

Se auzi o voce de bărbat tânăr:

— Da, doamnă detectiv.

Sachs îi ceruse tânărului poliţist Ron Pulaski – cu ani în urmă – să-i spună Amelia, dar acesta nu reuşea să-i spună pe nume.

— Eşti pe difuzor, Pulaski, îl avertiză Rhyme.

— Da, domnule.

Acest „domnule” îl supăra pe Rhyme, dar în momentul ăla nu avea niciun chef să-l corecteze pe tânăr.

— Ce mai faceţi? întrebă Pulaski.

— Contează? îi replică Rhyme. Tu ce faci? Chiar în clipa asta. E ceva important?

— Chiar acum?

— Cred că aşa te-am întrebat.

— Spăl vasele. Jenny şi cu mine am luat prânzul împreună cu fratele meu şi cu soţia acestuia. Am fost la târgul fermierilor, cu copiii.

E trăsnet! Aţi fost vreodată, dumneavoastră sau detectivul Sachs…

— Deci eşti acasă. Şi nu faci nimic.

— Păi… vasele…

— Lasă-le. Vino aici.

Rhyme, un civil, nu avea nicio autoritate ca să dea ordine cuiva din NYPD, fie el chiar şi un poliţist de la brigada rutieră.

Dar Sachs era detectiv de clasa a treia; dacă nu-i putea ordona lui Pulaski să-i ajute, putea să ceară în mod oficial detaşarea acestuia.

— Ron, avem nevoie de tine. Şi s-ar putea să avem nevoie şi mâine.

Ron Pulaski lucra în mod obişnuit cu Rhyme, Sachs şi Sellitto. Rhyme aflase, amuzat, că detaşarea pe lângă cvasicelebrul detectiv avusese ca efect o poziţie mai însemnată a tânărului poliţist în departament. Era convins că şeful departamentului va fi de acord să i-l cedeze pe Pulaski pentru câteva zile – cât timp nu-l va suna pe Malloy sau pe altcineva din primărie pentru a descoperi că nu exista niciun fel de caz.

Pulaski îi spuse lui Sachs numele comandantului secţiei de poliţie, apoi întrebă:

— Domnule, lucrează şi locotenentul Sellitto la cazul ăsta? Pot să-l sun şi să mă pun de acord cu dânsul?

— Nu, se răstiră împreună Rhyme şi Sachs.

Urmă o scurtă tăcere, după care Pulaski spuse, nesigur:

— Atunci… o să ajung acolo cât de repede pot. N-aş putea să şterg mai întâi paharele? Lui Jenny nu-i plac petele de apă…

Capitolul cinci

Duminica e cel mai bine.

Pentru că în cele mai multe duminici pot să fac ce-mi place.

Strâng lucruri.

Tot ce-ţi poţi imagina. Dacă mă atrage şi pot să-l pun în rucsacul meu sau în portbagaj, îl iau. Nu-s un şobolan strângător, cum ar spune unii. Rozătoarele alea lasă ceva în locul a ceea ce au luat. Eu, dacă găsesc ceva, e al meu. Nu renunţ niciodată. Niciodată.

Duminica e ziua mea favorită. Pentru că e ziua de odihnă a mulţimilor, a şaisprezecilor care consideră că acest oraş uluitor e casa lor. Bărbaţi, femei, copii, avocaţi, artişti, ciclişti, bucătari, hoţi, soţii şi amanţi (strâng şi DVD-uri), politicieni, alergători şi custozi… E uluitor cât de mare e numărul lucrurilor pe care-l fac şaisprezecii ca să se amuze.

Gonesc ca nişte antilope fericite prin oraş şi prin parcurile din New Jersey, din Long Island şi din statul New York.

Iar eu pot să le vânez.

Şi asta fac exact acum, după ce am renunţat la toate celelalte distracţii plictisitoare de duminică: prânz, filme, chiar şi o invitaţie la golf. Oh, şi rugăciunea – care-i întotdeauna apreciată de antilope, dacă, bineînţeles, vizita la biserică e urmată de prânzul menţionat mai înainte sau de nouă găuri la „loveşte-mingea“.

Vânătoarea…

Chiar acum mă gândesc la cea mai recentă tranzacţie a mea, amintirea fiind îndesată în colecţia mea mintală – tranzacţia cu tânăra Alice Sanderson, 3895-0967-7524-3630, care arăta bine, foarte bine. Până la cuţit, bineînţeles.

Alice 3895 în rochia aceea drăguţă, roz, ce-i accentua sânii şi şoldurile (mă gândeam la ea ca fiind 38-26-36, dar asta-i o glumă). Destul de frumoasă, parfum cu aromă de flori asiatice.

Planurile mele în legătură cu ea aveau doar în parte legătură cu pictura de Harvey Prescott pe care avusese suficient de mult noroc ca s-o umfle de pe piaţă (sau nenoroc, după cum s-a dovedit). După ce am fost sigur că a primit pachetul, trebuia să folosesc bandă adezivă şi să petrec următoarele ore cu ea, în dormitor. Dar ea a stricat totul. Tocmai când mă apropiam de ea pe la spate, s-a întors şi a scos un ţipăt de coşmar. N-am avut de ales şi a trebuit să-i tai gâtul ca pe o coajă de tomată, să-mi înhaţ minunatul Prescott şi s-o şterg – pe fereastră, ca să zicem aşa.

Nu, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la suficient de frumoasa Alice 3895, într-o rochie strâmtă, roz, cu pielea ce mirosea a flori ca o

ceainărie. Deci, trăgând linie, am nevoie de o femeie.

Merg de-a lungul trotuarului, privind şaisprezecii prin ochelarii de soare. Ei, la rândul lor, nu mă văd cu adevărat. Asta şi intenţionez: mă străduiesc să fiu invizibil şi nu există loc mai potrivit ca Manhattanul ca să fii invizibil.

Cotesc la colţul străzii, mă strecor pe o alee, cumpăr ceva – bani gheaţă, bineînţeles – apoi plonjez într-o zonă pustie a oraşului, o fostă zonă industrială de lângă Soho, care devine rezidenţială şi comercială. E linişte aici. Asta-i bine. Vreau să fie paşnică pentru tranzacţia mea cu Myra Weinburg, 9834-4452-6740-3418, o şaisprezece pe care am pus ochii de ceva timp.

Myra 9834, te cunosc foarte bine. Informaţiile mi-au spus totul. (Ah, iarăşi discuţia aceea: informaţie… la plural sau la singular? După mine, aş folosi cuvântul la plural. Dar în public încerc să folosesc cuvântul la singular, precum cea mai mare parte a societăţii, şi sper să nu greşesc. Limbajul e un râu; se duce unde vrea, iar dacă înoţi împotriva curentului o să fii remarcat. Iar acesta este – bineînţeles – ultimul lucru din lume pe care l-aş vrea.)

Acum, informaţiile despre Myra 9834: locuieşte în Waverly Place, Greenwich Village, într-o clădire pe care proprietarul vrea s-o vândă ca elemente ale unei cooperative, prin intermediul unui plan de evacuare. *(Eu* ştiu asta, dar bieţii chiriaşi nu ştiu încă, şi judecând după venituri şi poveştile lor cu creditele, majoritatea lor au îmbulinat-o complet.)

Minunata, exotica Myra 9834 cea cu părul negru e absolventă a Universităţii din New York şi a lucrat în New York mai mulţi ani, într-o agenţie de consultanţă. Mama ei trăieşte încă, dar tatăl ei a murit. Lovit de o maşină care a fugit de la locul accidentului, iar mandatul pentru făptaşul necunoscut e încă valabil, după atâţia ani. Poliţia nu mobilizează toate resursele ca să rezolve delicte de felul ăsta.

În acest moment, Myra 9834 e în perioada dintre doi iubiţi, iar iubirea trebuie să fie problematică, pentru că recenta aniversare a celor treizeci şi doi de ani ai săi a fost marcată de comandarea unei singure porţii de *moo shu* cu carne de porc la restaurantul Hunan Dynasty din West Fourth (n-a fost o alegere rea) şi o sticlă de Caymus Conundrum alb (28 de dolari de la prea scumpul Village Wines). O călătorie ulterioară în Long Island, sâmbătă care a coincis cu o expediţie locală a altor membri ai familiei şi a unor cunoştinţe, şi cu o plată zdravănă, cu vin Brunello copios, la restaurantul Garden City, foarte lăudat în *Newday* –, presupun că a fost un soi de ispăşire pentru seara solitară.

Myra 9834 doarme într-un tricou Victoria's Secret – un fapt pe care l-am dedus pentru că deţine cinci din acestea, prea mari ca să le poarte în public. Se trezeşte devreme cu gândul la o prăjitură daneză

Entenmann (niciodată cu conţinut redus de grăsime, sunt mândru de ea pentru asta) şi o cafea Starbucks făcută în casă; se duce rareori la cafenea. Ceea ce e păcat, pentru că-mi place să urmăresc în persoană antilopa pe care am pus ochii, iar Starbucks e printre cele mai bune locuri din *veldt*{6} ca să faci asta. Pe la opt şi douăzeci părăseşte apartamentul şi se îndreaptă spre serviciu, în Midtown – firma de consiliere Maple, Reed & Summers, unde este contabil debutant.

Tot înainte. Mi-am continuat drumul în această duminică, purtând o şapcă de baseball neidentificabilă (este şapca purtată de 87% dintre bărbaţii din zona municipală). Şi, ca întotdeauna, cu ochii în pământ. Dacă îţi închipui că un satelit nu-ţi poate înregistra faţa zâmbitoare de sus, de la cincizeci de kilometri, din spaţiul cosmic, gândeşte-te mai bine: undeva, în vreo zece servere răspândite prin lume, se află sute de poze ale tale, luate de sus, şi să sperăm că atunci când au apăsat pe buton nu făceai altceva decât să-ţi fereşti ochii de soare, în timp ce priveai în sus la un dirijabil Goodyear sau la un nor în formă de miel.

Pasiunea mea de a colecţiona include nu numai fapte cotidiene, ci şi *minţile* şaisprezecilor care mă interesează, iar Myra 9834 nu reprezintă o excepţie. Se duce destul de frecvent să bea ceva cu prietenele după serviciu şi am observat că plăteşte deseori nota, prea des, după părerea mea. E clar că le cumpără dragostea – nu-i aşa, doctor Phil? Probabil că a avut acnee în timpul *adolescenţei teribile*; se mai duce din când în când la un dermatolog, dar facturile sunt reduse, ca şi cum s-ar mulţumi să discute despre abraziunea dermei (complet inutilă, din câte am văzut) sau verifică dacă n-au apărut iar coşurile, ca nişte ninja în noapte.

Apoi, după trei rânduri de cocktail Cosmopolitan cu fetele, sau o vizită la clubul de menţinere a sănătăţii, se duce acasă, să dea telefoane, să aibă de-a face cu omniprezentul calculator şi, în general, dar nu în primul rând, cu televiziunea prin cablu. (Îmi place să urmăresc ce priveşte de obicei; selectarea serialelor dovedeşte o loialitate extremă; schimbă reţeaua în funcţie de difuzarea lui *Seinfeld* şi a anulat două întâlniri ca să petreacă noaptea cu Jack Bauer{7}.)

Urmează somnul, iar uneori individa îşi permite un pic de distracţie (faptul că a cumpărat baterii cu mărime dublă sugerează despre ce-i vorba, având în vedere că iPod-ul şi camera ei digitală au acumulatori).

Sigur, acestea sunt informaţii despre viaţa ei din timpul săptămânii. Dar astăzi e o duminică minunată, iar duminicile sunt deosebite. Iar asta se vede când Myra 9834 urcă pe iubita şi costisitoarea ei bicicletă şi porneşte să străbată străzile oraşului.

Rutele variază. Poate să fie Central Park, sau Riverside Park, ori Prospect Park din Brooklyn. Dar indiferent pe ce drum o ia, Myra 9834 face fără excepţie o oprire către sfârşitul călătoriei sale:

Hudson's Gourmet Deli, de pe Broadway. Apoi, grăbindu-se să se bucure de mâncare şi de un duş, o ia cu bicicleta pe cea mai rapidă rută spre casă – care, datorită nebuniei traficului din centrul oraşului, trece chiar pe lângă locul în care stau în această clipă.

Sunt în faţa unei curţi ce duce la o clădire, numai parter, deţinută de Maury şi Stella Griszinski (imaginaţi-vă, au cumpărat-o acum zece ani cu 278 000 dolari). Familia Griszinski nu-i acasă, pentru că se bucură de o croazieră de primăvară în Scandinavia. Au oprit primirea poştei şi n-au angajat pe nimeni să le ude plantele sau să le îngrijească animalele de casă. Şi nu există un sistem de alarmă.

Nici urmă de individă. Hm. Să fi intervenit ceva? E posibil să fi greşit.

Dar mă înşel rareori.

Au trecut cinci minute chinuitoare. Am extras imagini ale picturii lui Harvey Prescott din colecţia mea mintală. M-am bucurat de ele un timp, apoi le-am pus la loc. Am privit în jur şi am rezistat unei pofte chinuitoare de a mă duce să scotocesc prin lada solidă de gunoi de acolo, ca să văd ce comori conţine.

Stai în umbră… stai în afara societăţii. Mai ales pe o asemenea vreme. Şi evită cu orice preţ ferestrele. Ai fi uluit să afli cât de răspândită e pofta de *voyeurism* şi cât de mare e numărul indivizilor care te privesc din cealaltă parte a sticlei, care, pentru tine, sunt doar o reflexie sau o sclipire.

Unde e individa? Unde?

Dacă nu-mi închei tranzacţia curând…

Şi atunci am simţit un şoc înăuntru când am văzut-o pe Myra 9834.

Se mişca încet, cu viteză redusă, cu picioarele-i minunate împingând pedalele. O bicicletă de 1020 de dolari. Mai mult decât a costat prima mea maşină.

Ah, costumul de ciclist e strâmt. Respiraţia mea e rapidă. O vreau rău de tot.

O privire în susul şi în josul străzii. E goală, cu excepţia unei femei ce se apropie, care-i tot mai aproape, la doar zece metri. Scot celularul, îl deschid şi-l duc la ureche, punga de la Food Emporium se bălăngăne. Îi arunc o privire. Mă opresc pe marginea trotuarului, ca şi cum aş purta o conversaţie animată, dar complet imaginară. O las să treacă. Mă încrunt, privesc în sus. Apoi zâmbesc:

— Myra?

Ea încetineşte. Costumul de ciclist e atât de strâmt! Stăpâneşte-te, stăpâneşte-te. Poartă-te normal.

Nu-i nimeni la ferestrele goale îndreptate spre stradă. Nici urmă de trafic.

— Myra Weinburg?

Scrâşnetul frânei bicicletei.

— Salut.

Salutul şi prefăcuta recunoaştere se datorează doar faptului că oamenii ar face orice, numai să nu se simtă stânjeniţi.

Am intrat complet în rolul unui om de afaceri matur, în timp ce merg către ea, spunându-i prietenului meu invizibil că o să-l sun, apoi închid telefonul.

— Îmi pare rău, îmi răspunde ea, zâmbind preocupată. Cine eşti?

— Mike. Sunt contabilul de la Ogilvy. Cred că ne-am întâlnit la… da, asta e. Expoziţia National Food de la David's. Eram în al doilea salon. Am venit acolo şi te-am întâlnit pe tine şi pe – cum îl chema?

— Richie. Voi aveţi o firmă de catering mai bună ca a noastră.

Un zâmbet din inimă.

— Oh, sigur!

Îşi amintea de David's şi de National Food, de Richie şi de firma de catering a studioului fotografic. Dar nu-şi amintea de mine, pentru că n-am fost niciodată acolo. Şi nu fusese nimeni numit Mike, dar ea nu avea să-şi dea seama, pentru că Mike era numele tatălui ei decedat.

— Mă bucur să te văd, am zis eu, oferindu-i cel mai bun rânjet al meu, care încerca să spună „ce-mai-coincidenţă!" Locuieşti pe aici?

— În Village. Tu?

Am făcut semn cu capul spre casa familiei Griszinski.

— Aici.

— Oho, un atelier. Drăguţ.

Am întrebat-o de slujba ei, ea m-a întrebat de a mea. Apoi am tresărit:

— Ar fi mai bine să intrăm. Am ieşit doar să iau nişte lămâi, am zis eu, şi am ridicat sacoşa cu citrice. Am nişte musafiri, am adăugat eu, preocupat, ca şi cum mi-ar fi venit o idee strălucită. Nu ştiu dacă ţi-ai făcut ceva planuri, dar tocmai luam un prânz întârziat. Nu vrei să ni te alături?

— Oh, mulţumesc, dar sunt murdară.

— Te rog… am fost pe drumuri toată ziua, eu şi partenerul meu, pentru un Marş pentru Sănătate, i-am spus eu, încântat de improvizaţia mea. Suntem mai transpiraţi decât tine, crede-mă. E ceva obişnuit. O să fie distractiv. E şi un contabil-şef de la Thompson. Şi doi tipi de la Burston. Frumoşi, dar deştepţi, am adăugat eu, dând din umeri amărât. Şi mai avem o surpriză, un actor. Nu-ţi spun cine.

— Ei, bine…

— Hai, vino. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de un cocktail Cosmopolitan… La expoziţia fotografică am decis împreună că asta e băutura noastră favorită.

Capitolul şase

Mormintele.

Bine, nu mai existau Mormintele, cele originale de prin anii 1800. Clădirea dispăruse de mult timp, dar toată lumea folosea numele când descria locul acela, Centrul de Detenţie Manhattan, în care stătea acum Arthur Rhyme, cu inima scoţându-i acelaşi bocănit disperat din momentul în care fusese arestat.

Dar, indiferent dacă locul era numit Mormintele, CDM sau Centrul Bernard Kerik (cum i se spusese temporar, până când fostul şef al poliţiei şi conducătorul închisorii zburaseră de acolo), lui Arthur i se părea că-i pur şi simplu iadul.

Iadul absolut.

Era într-un trening portocaliu, ca toţi ceilalţi, dar aici se termina similitudinea cu tovarăşii săi deţinuţi. Bărbatul de aproape un metru şi optzeci de centimetri, de nouăzeci şi cinci de kilograme, cu păr castaniu, tuns ca un om de afaceri, era cât se poate de deosebit de ceilalţi care aşteptau acolo să fie judecaţi. Nu, nu era mare şi plin de tuş (aflase că asta înseamnă tatuat), sau ras în cap, sau tâmpit, sau negru, sau hispanic. Felul de delincvenţi cu care ar fi putut să semene Arthur – oameni de afaceri acuzaţi de delicte economice – nu aşteptau în Morminte până la proces: aceştia erau afară, eliberaţi pe cauţiune. Indiferent de păcatele pe care le săvârşiseră, infracţiunile lor nu valorau o cauţiune de două milioane de dolari, cât fusese stabilită pentru Arthur.

Deci Mormintele fuseseră locuinţa sa din 13 mai – perioada cea mai lungă şi cea mai nenorocit de dificilă din viaţa lui.

Şi cea mai tulburătoare.

Arthur ar fi putut s-o întâlnească pe femeia pe care se presupunea c-o ucisese, dar nu-şi amintea de ea. Da, fusese la galeria aceea de artă din Soho, pe unde se părea că trecuse şi ea, dar nu-şi amintea de vreo discuţie. Şi da, îi plăceau lucrările lui Harvey Prescott şi-i păruse foarte rău când trebuise să-şi vândă pânza, după ce-şi pierduse slujba. Dar să fure una? Să omoare pe cineva? Înnebuniseră cu toţii? Arăta ca un ucigaş?

Treaba asta reprezenta pentru el un mister de nerezolvat, precum teorema lui Fermat, a cărei demonstraţie matematică n-o pricepuse nici măcar după ce aflase explicaţia. Sângele femeii în maşina lui? Bineînţeles că i se înscenase totul. Dacă te gândeai bine, chiar poliţia putea să fi făcut asta.

După zece zile în Morminte, modul în care fusese apărat O.J.[{8}] i se părea mai puţin luat din *Zona crepusculară*[{9}].

De ce, de ce, de ce? Cine era în spatele întregii poveşti? Se gândi la scrisorile furioase pe care le scrisese când fusese dat afară de la Princeton. Unele fuseseră prosteşti, meschine şi ameninţătoare. Mda, în cercurile universitare erau o grămadă de indivizi instabili psihic. Poate voiau să se răzbune pentru scandalul pe care-l făcuse. Şi studenta aia, din clasa lui, care se ţinuse după el… Îi spusese că nu vrea să aibă o legătură amoroasă. Individa se înfuriase teribil.

Atracţie fatală{10}…

Poliţia o verificase pe studentă şi decisese că nu era în spatele crimei, dar cât de mult se străduise să-i verifice alibiul?

Arthur privi zona comună imensă, zecile de deţinuţi din apropiere – lumea din interior pentru prizonieri. La început, Arthur fusese privit ca o curiozitate. Acţiunile lui păruseră să crească atunci când se aflase că fusese arestat pentru asasinat, apoi scăzuseră la ştirea că victima nu încercase să-i fure drogurile sau să-l înşele cu altul – două motive acceptabile pentru uciderea unei femei.

Apoi, când fusese limpede că Arthur era doar unul dintre albii care o încurcase, viaţa devenise urâtă.

Ghionturi, provocări, luatul cutiei cu lapte – exact ca în şcoala primară. Chestia cu sexul nu era ceea ce credeau oamenii. Nu aici. Adică toţi cei abia arestaţi şi ceilalţi puteau să-şi ţină sulele în pantaloni un timp. Dar Arthur fusese asigurat de un număr dintre noii săi „prieteni” că virginitatea sa n-o să dureze prea mult după ce avea să ajungă într-o puşcărie pentru detenţii îndelungate, precum Attica, mai ales dacă avea să se aleagă cu un sfert de livră – adică o condamnare de la douăzeci şi cinci de ani la întreaga sa viaţă.

Primise câte un pumn în faţă de patru ori, i se pusese piedică de două ori şi fusese trântit pe podea de psihopatul Aquilla Sanchez, care îi picurase sudoare pe faţă în timp ce urlase la el în spaniolă până când nişte mârţoage plictisite (adică gardieni) îl eliberaseră.

Arthur făcuse pipi în pantaloni de două ori şi vomitase de vreo zece ori. Era un vierme, un gunoi care nu merita să fie regulat.

Deocamdată.

Iar după cum îi bătea inima, Arthur se aştepta să-i explodeze oricând. Aşa cum i se întâmplase lui Henry Rhyme, tatăl său, numai că faimosul profesor nu murise într-un loc mârşav precum Mormintele – bineînţeles –, ci pe un trotuar decent din faţa unui colegiu de stat din Hyde Park, Illinois.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Un martor şi dovezi… Nu avea niciun sens.

— Acceptă înţelegerea, domnule Rhyme, îi spusese procurorul adjunct. Îţi recomand s-o accepţi.

Şi avocatul lui îi spusese acelaşi lucru.

— Art, cunosc intrările şi ieşirile. E ca şi cum aş citi o hartă afurisită

de pe GPS. Pot să-ţi spun exact unde duc toate astea – nu la injecţia letală. Albany nu poate să emită o lege a condamnării la moarte nici de-ar trebui să-şi salveze viaţa. Scuză-mi gluma proastă. Cu toate astea, te aşteaptă o condamnare la douăzeci şi cinci de ani de închisoare. Pot să-ţi obţin cincisprezece. Acceptă.

— Dar n-am *făcut* nimic.

— Hmmm… Arthur, asta nu înseamnă mare lucru.

— Dar *n-am făcut nimic!*

— Hmmm…

— Ei bine, nu accept înţelegerea. Juraţii or să înţeleagă. Or să mă vadă. Or să-şi dea seama că nu-s un ucigaş.

Tăcere. Apoi:

— Bine.

Numai că nu era bine. Se vedea clar că avocatul se enervase, în ciuda celor şase sute de dolari pe oră pe care-i încasa – şi de unde naiba o să scoată atâţia bani?

Brusc, Arthur îşi ridică privirea şi văzu doi deţinuţi care se uitau atent la el. Doi hispanici. Se uitau la el fără nicio expresie pe figură. Nici prietenoşi, nici provocatori, nici ameninţători. Păreau curioşi.

În timp ce se apropiau de el, Arthur se întrebă dacă să se ridice sau să rămână aşezat.

Rămâi aşezat.

Dar priveşte în jos.

Privi în jos. Unul dintre bărbaţi se opri în faţa lui, punându-şi tenisul uzat într-un loc în care Arthur putea să-l vadă.

Celălalt ocoli, ca să-i vină din spate.

Avea să moară. Arthur Rhyme ştia asta. Numai să fie repede şi să scape de toate.

— Bună, zise individul din spatele lui, cu voce piţigăiată.

Arthur se uită la al doilea individ, cel din faţa sa. Avea ochii înroşiţi, un cercel mare şi dinţii cariaţi. Arthur nu reuşi să spună ceva.

— Bună, se auzi vocea din nou.

Arthur înghiţi în sec. Nu voia s-o facă, dar nu se putu împiedica.

— Vorbim cu tine, eu şi prietenul meu. Nu eşti politicos. De ce eşti măgar?

— Scuze. Eu… Bună ziua.

— Bună. Ce lucrezi, omule? întrebă Voce Piţigăiată din spatele său.

— Eu… bâigui Arthur, simţind că-i îngheaţă mintea şi întrebându-se ce să spună. Sunt cercetător.

— La naiba! Cercetător! Şi cu ce te ocupi, faci rachete? întrebă Individul cu Cercel.

Şi amândoi izbucniră în râs.

— Nu, echipament medical.

— Ca rahatul ăla, ştii, indivizii zic „gata“ şi te electrocutează? Ca

ăla?

— Nu, e ceva complicat…

Individul cu Cercel se încruntă.

— N-am vrut să zic asta, spuse repede Arthur. Nu-i vorba că n-ai putea să înţelegi. E greu de explicat. Fac sisteme pentru controlul calităţii dializelor. Şi…

— Câştigi mulţi bani? întrebă Voce Piţigăiată. Am auzit că aveai un costum drăguţ când ai fost înhăţat.

— Aveam… Nu ştiu. L-am cumpărat de la Nordstrom.

— Nordstrom? Şi ce dracu' e Nordstrom?

— Un magazin.

În timp ce Arthur se uita în jos, la picioarele Individului cu Cercel, deţinutul continuă:

— Te-am întrebat dacă câştigi bine. Cât de mult?

— Eu…

— Vrei să zici că nu ştii?

— Eu…

— Cât de mult câştigi.

— Eu nu… ceva cu şase cifre.

— Pe dracu'!

Arthur nu-şi dădea seama dacă cifra însemna pentru ei mult sau puţin.

Apoi Voce Piţigăiată râse şi întrebă:

— Ai familie?

— Nu vă spun nimic despre familia mea, replică Arthur, cu un ton provocator.

— Ai *familie?*

Arthur Rhyme se uită într-o parte, spre zidul din apropiere, unde un cui ieşea din mortar, între blocurile de zgură. Probabil fusese destinat să ţină un afiş, care fusese dat jos sau furat cu ani în urmă.

— Lăsaţi-mă în pace. Nu vreau să discut cu voi.

Încercă să aibă o voce puternică, dar glasul lui sună ca al unei fete care e invitată la dans de un golan.

— Omule, încercăm să purtăm o discuţie civilizată.

Chiar spusese asta? *O discuţie civilizată*.

Apoi îşi zise: ce naiba, poate chiar încearcă să fie amabili. Poate ar putea să-i fie prieteni, să-i apere spatele. Dumnezeu ştie cât de multă nevoie avea de orice prieten pe care-l putea găsi. Putea să repare lucrurile?

— Scuze. Doar că toată treaba asta e teribil de ciudată pentru mine. N-am mai avut necazuri până acum. Eu doar…

— Ce face nevasta ta? E şi ea cercetător? E fată deşteaptă?

— Eu…

Cuvintele pe care intenţionase să le spună se evaporară.

— Are ţâţe mari?

— I-o tragi în cur?

— Uite ce e, cercetător de rahat, hai să-ţi spunem cum o să meargă treaba. Nevasta ta cea deşteaptă o să scoată bani de la bancă. Zece mii. Şi o să se ducă la vărul meu din Bronx. Şi…

Vocea de tenor tăcu.

Un deţinut negru, de un metru optzeci şi cinci, masiv din cauza muşchilor şi a grăsimii, cu mânecile treningului suflecate, se apropie de cei trei. Se uita atent la cei doi hispanici.

— Băi *chihuahua!* Duceţi-vă dracului de aici!

Arthur Rhyme îngheţase. Nu s-ar fi putut mişca din loc nici dacă cineva ar fi început să tragă în el, ceea ce nu l-ar fi surprins, chiar dacă se afla pe tărâmul magnetometrelor.

— Du-te-n mă-ta, negroteiule! replică Individul cu Cercel.

— Rahat cu ochi!

Asta o spusese Vocea Piţigăiată, făcându-l pe negru să zâmbească. Şi să-şi pună braţul pe umerii Individului cu Cercel, după care îl condusese de acolo, şoptindu-i ceva. Ochii hispanicului luciră şi dădu din cap spre amicul lui, care i se alătură. Cei doi se duseră în colţul îndepărtat al zonei, prefăcându-se indignaţi. Dacă Arthur n-ar fi fost atât de speriat, s-ar fi gândit că era amuzant – golanii puşi la punct, din şcoala copilăriei sale.

Negrul se întinse şi Arthur auzi trosnindu-i o încheietură. Inima lui începu să bată şi mai tare. Prin minte îi trecu o rugăciune formulată doar pe jumătate: să facă un atac de cord şi să moară, chiar acum.

— Mulţumesc.

— Să te ia dracu', zise negrul. Cei doi, rahaţii ăia, ar trebui să ştie cum stau lucrurile. Ai înţeles ce spun?

Nu, niciun pic. Dar Arthur Rhyme zise:

— Destul. Numele meu e Arthur.

— Ştiu care-i numele tău afurisit. Toţi ştiu ce-i de ştiut pe aici. Cu excepţia ta. Tu nu ştii nimic.

Arthur Rhyme ştia totuşi un lucru, şi îl ştia cu certitudine: era mort. Aşa că zise:

— Bine, atunci spune-mi cine dracu' eşti, găoază!

Figura uriaşă se întoarse spre el. Mirosea a sudoare şi a fum de ţigară. Arthur se gândi la familia sa, la copii mai întâi, apoi la Judy. La părinţii săi, mai întâi la mamă, apoi la tată. Apoi, surprinzător, se gândi la vărul său Lincoln. Îşi aminti o alergare pe câmpul încins din Illinois, într-o vară, pe când erau adolescenţi.

„Aleargă până la stejarul ăla. Îl vezi, cel de acolo. La trei. Eşti gata? Unu… doi… trei… start!"

Dar individul se întoarse, pur şi simplu, şi străbătu sala, ducându-se spre un alt deţinut negru. Îşi loviră pumnii unul altuia, iar Arthur

Rhyme fu uitat.

Acesta rămase privind gesturile lor de camaraderie, simţindu-se tot mai disperat. Apoi închise ochii şi-şi plecă fruntea. Arthur Rhyme fusese un cercetător. Crezuse că viaţa evolua prin intermediul selecţiei naturale; justiţia divină nu juca niciun rol în asta.

Dar acum, cufundat în deprimarea fără de odihnă, ce se agita precum valurile pe timp de iarnă, nu putu să nu se întrebe dacă există un sistem de răsplată, la fel de real şi de invizibil ca şi gravitaţia, care acţiona acum, pedepsindu-l pentru răul pe care-l făcuse în viaţă. Oh, făcuse mult bine. Crescuse copii, îi învăţase valorile unei minţi deschise şi ale toleranţei, fusese un bun tovarăş pentru soţia sa, o ajutase în timpul incidentului cu cancerul, contribuise la zestrea măreaţă a ştiinţei care îmbogăţea lumea…

Dar existau şi rele. Întotdeauna există.

În timp ce stătea acolo, în treningul lui portocaliu împuţit, se străduia să creadă că prin gânduri bune şi jurăminte – şi credinţă în sistemul pe care-l sprijinise cu îndatorire în fiecare zi de alegeri – ar putea să-şi găsească drum către cealaltă parte a balanţei justiţiei şi să se întoarcă la familia şi viaţa sa.

Având starea de spirit corectă şi intenţia potrivită, ar putea să întreacă soarta cu acelaşi efort minim prin care îl învinsese pe Lincoln pe câmpul acela fierbinte şi plin de praf, când fugise către stejar.

Poate că putea fi salvat. Dacă s-ar putea…

— Mişcă-te.

Arthur tresări auzind cuvântul, deşi vocea celui care vorbise fusese blândă. Alt deţinut, unul alb, cu părul vâlvoi, plin de tatuaje dar cu dinţi împuţinaţi şi tremurând în timp ce drogurile rodeau din trupul său, apăruse în spatele lui. Se uita la banca pe care stătea Arthur, deşi ar fi putut să aleagă una în altă parte. Ochii lui erau plini de cruzime.

Iar speranţa de moment a lui Arthur într-un sistem măsurabil şi ştiinţific al justiţiei morale dispăru. Un cuvânt al individului mărunt, distrus şi periculos o ucisese.

„Mişcă-te.“

Stăpânindu-şi lacrimile, Arthur Rhyme se puse în mişcare.

Capitolul şapte

Telefonul sună, iar Lincoln Rhyme fu enervat de deranj. Se gândea la domnul X şi la modul de plantare a dovezilor – dacă, de fapt, asta se întâmplase –, şi nu dorea să fie deranjat.

Apoi realitatea se impuse: văzu numărul 44 în codul de identificare a apelantului, codul de ţară care includea şi Anglia.

— Comandă, răspunde la telefon, ordonă el imediat.

Clic.

— Da. Doamna inspector Longhurst?

Folosise numele de familie. Relaţiile cu Scotland Yard impuneau o anumită rigoare.

— Bună ziua, domnule detectiv Rhyme, îi răspunse femeia. Lucrurile au început să se mişte aici.

— Spuneţi, o îndemnă Rhyme.

— Danny Krueger a auzit o chestie de la unul dintre foştii negustori de arme. Se pare că motivul pentru care Richard Logan a părăsit Londra este că trebuia să ia ceva din Manchester. Nu suntem siguri ce anume, dar ştim că în Manchester există pe piaţa neagră mai mulţi agenţi ai comerţului cu arme decât ar trebui.

— Aveţi vreo idee unde se află Logan?

— Danny se străduieşte să afle. Ar fi drăguţ să-l înhăţăm acolo, în loc să aşteptăm până se întoarce la Londra.

— Danny a devenit subtil?

Rhyme şi-l aminti, din videoconferinţă, pe sud-africanul zdravăn, bronzat şi zgomotos, cu burtă mare şi inel de aur pe degetul mic – ambele ieşite în afară în mod alarmant. Rhyme avusese un caz cu legături în Darfur şi petrecuse ceva timp discutând cu Krueger despre conflictul tragic de acolo.

— Oho, individul ştie ce face! E subtil când trebuie să fie. Şi feroce ca un câine când situaţia impune asta. O să afle toate detaliile, dacă există vreo posibilitate. Colaborăm cu partenerii noştri din Manchester ca să pregătim o echipă de intervenţie. O să vă sunăm din nou când vom şti mai multe.

Rhyme îi mulţumi, apoi închise telefonul.

— O să-l prindem, Rhyme, spuse Sachs, nu doar pentru a-l încuraja, pentru că şi ea era interesată de găsirea lui Logan, având în vedere că fusese cât pe-aci să moară într-una din uneltirile acestuia.

Apoi Amelia răspunse la telefon. Ascultă un timp, după care spuse că va fi acolo în zece minute.

— Dosarele din celelalte cazuri menţionate de Flintlock sunt gata. Mă duc să le iau… Oh, şi Pam ar putea să treacă pe aici.

— Unde e?

— Studiază cu un prieten în Manhattan – *un băiat.*

— Bravo ei. Cine-i băiatul?

— Un puşti de la şcoală. De-abia aştept să-l întâlnesc. Numai despre el vorbeşte. Bineînţeles că Pam merită o persoană decentă în viaţa ei. Dar nu vreau să se apropie de cineva prea mult şi prea repede. O să mă simt mai bine după ce îl voi întâlni şi îl voi supune personal unui interogatoriu de gradul trei.

Rhyme dădu din cap în timp ce Sachs pleca, dar mintea îi era în altă parte. Se uita la panoul pe care se găseau informaţiile despre cazul Alice Sanderson în timp ce ordonă telefonului să facă o altă legătură.

— Alo? răspunse o voce bărbătească blândă, pe când în fundal se auzea puternic un vals.

— Mel, tu eşti?

— Lincoln?

— Ce naiba-i cu muzica asta? Unde eşti?

— Competiţia de dans din Noua Anglie, îi răspunse Mel Cooper.

Rhyme oftă. Spălat vase, matinee la cinema, dansat la baluri. Ura duminicile.

— Ei bine, am nevoie de tine. Am un caz. E ceva unic.

— Lincoln, la tine toate-s unice.

— Asta e mai unic decât altele, dacă poţi să-mi scuzi eroarea gramaticală. Poţi să vii aici? Ai menţionat Noua Anglie. Să nu-mi spui că eşti în Boston sau în Mâine.

— În Midtown. Şi cred că-s disponibil – Greta şi cu mine tocmai am fost eliminaţi. Rosie Talbot şi Bryan Marshall or să câştige. E scandalos! zise el, indignat. Cât de curând vrei să ajung acolo?

— Acum.

Cooper chicoti şi întrebă:

— Cât timp o să ai nevoie de mine?

— Pentru ceva timp.

— Asta înseamnă până la ora şase seara? Sau până miercuri?

— Mai bine sună-ţi şeful şi spune-i că ai fost detaşat. Sper că n-o să dureze mai mult decât până miercuri.

— Trebuie să-i dau un nume. Cine conduce investigaţia? Lon?

— Hai să-ţi explic cum stau lucrurile: fii puţin ambiguu.

— Lincoln, îţi aminteşti că eşti poliţist, nu-i aşa? „Ambiguu” nu merge. Numai „foarte precis”.

— Nu există un detectiv care să conducă investigaţia.

— Eşti de capul tău? întrebă Cooper, fără să-i vină a crede.

— Nu chiar. E Amelia, e şi Ron…

— Ăştia-s toţi?

— Şi tu.

— Înţeleg. Cine-i făptaşul?

— Făptaşii sunt deja în închisoare. Doi sunt condamnaţi, altul aşteaptă să fie judecat.

— Şi tu te îndoieşti că poliţia a avut dreptate.

— Cam aşa ceva.

Detectiv în Unitatea pentru Locul Crimei din NYPD, Mel Cooper se specializase în muncă de laborator şi era unul dintre cei mai străluciţi poliţişti – precum şi unul dintre cei mai inteligenţi.

— Oh! Deci vrei să te ajut să afli cum au încurcat-o şefii mei şi au arestat oameni nevinovaţi, apoi să-i conving să deschidă trei investigaţii noi şi costisitoare împotriva adevăraţilor făptaşi, chestie pe care şefii n-ar accepta-o cu entuziasm, pentru că n-or să scape din treaba asta fără să fie pedepsiţi. Asta-i o situaţie în care toată lumea pierde, nu-i aşa, Lincoln?

— Cere-i scuze prietenei tale din partea mea, Mel. Vino cât mai curând.

Sachs era la jumătatea drumului spre Camaro-ul ei SS stacojiu când auzi:

— Hei, Amelia!

Se întoarse şi văzu o adolescentă foarte frumoasă, cu păr lung, castaniu, dungat cu roşu, şi mai mulţi cercei de calitate în ambele urechi. Ducea două sacoşe din pânză. Figura ei, presărată cu pistrui delicaţi, strălucea de fericire.

— Pleci? o întrebă ea pe Sachs.

— Un caz important. Mă duc în centru. Vrei să te duc cu maşina?

— Bineînţeles. O să iau trenul de la primărie, zise Pam şi se urcă în maşină.

— Cum a fost învăţatul?

— Ştii şi tu cum e.

— Unde-i prietenul tău? întrebă Sachs, uitându-se în jur.

— Tocmai a plecat.

Stuart Everett era elev la liceul din Manhattan la care studia şi Pam. Pam se întâlnea cu el de câteva luni. Cei doi făceau parte din aceeaşi clasă şi-şi descoperiseră imediat o dragoste mutuală pentru cărţi şi muzică. Făceau parte din clubul şcolar de poezie, lucru care o liniştise pe Sachs: măcar individul nu era un motociclist sau un atlet tâmpit.

Pam îşi aruncă una din sacoşe, care conţinea cărţi de şcoală, pe bancheta din spate, şi o deschise pe cealaltă. Un câine cu capul ciufulit se uită în afară.

— Salut, Jackson, îi zise Sachs, mângâindu-l pe cap.

Micul bişon havanez înhăţă biscuitul Milk-Bone pe care i-l oferise detectiva. Sachs îl luase dintr-un suport pentru căni, al cărui singur rol era de depozit pentru gustarea câinelui. Obiceiul lui Sachs de a accelera şi de a coti în mare viteză nu recomanda să aibă un conţinut

lichid.

— Stuart n-a putut să te conducă până aici? Ce fel de domn e?

— Are meci de fotbal{11}. Vrea să facă sport. Aşa sunt majoritatea băieţilor?

În timp ce pătrundea în trafic, Sachs scoase un râs sardonic şi zise:

— Da.

Ar fi putut să pară o întrebare ciudată din partea unei fete de vârsta aceea, pentru că majoritatea lor ar fi ştiut totul despre băieţi şi sporturi. Dar Pam Willoughby nu făcea parte din majoritatea fetelor. Când era mică, tatăl ei murise în timpul unei misiuni de menţinere a păcii a ONU, iar mama ei, instabilă psihic, intrase în activităţile ilegale, politice şi religioase, ale aripii drepte; devenise din ce în ce mai militantă. Fusese condamnată la închisoare pe viaţă pentru omucidere (era responsabilă pentru plasarea unei bombe la sediul ONU cu câţiva ani în urmă, acţiune în urma căreia muriseră şase oameni), iar acum îşi executa pedeapsa. Amelia Sachs şi Pam se întâlniseră atunci când detectiva o salvase pe fată de un criminal în serie. Apoi fata dispăruse, dar, printr-o întâmplare, Sachs o salvase din nou, cu puţin timp în urmă.

Eliberată de familia ei sociopată, Pam fusese dată în îngrijirea unei familii cumsecade din Brooklyn – nu înainte ca Sachs să verifice perechea respectivă ca un agent secret care plănuieşte o vizită prezidenţială. Lui Pam îi plăcea să stea cu familia aceea.

Dar ea şi Sachs continuau să petreacă mult timp împreună şi erau foarte apropiate. Mama adoptivă a lui Pam era deseori ocupată cu îngrijirea a cinci copii mai mici, aşa că Sachs juca rolul unei surori mai mari.

Asta le convenea amândurora. Sachs îşi dorise întotdeauna copii. Dar apăruseră tot soiul de complicaţii. Plănuise să întemeieze o familie cu primul prieten serios din viaţa ei, dar el, un poliţist coleg cu ea, se dovedise a fi cea mai proastă alegere din întreaga lume (extorsiune, agresiune şi până la urmă închisoare, pentru început). După el, Sachs rămăsese singură până îl întâlnise pe Lincoln Rhyme, iar de atunci rămăsese cu el. Rhyme nu prea putea avea copii, dar era un om bun, corect şi inteligent, şi putea să ţină separate profesionalismul său rigid şi viaţa sa casnică, lucru pe care nu-l reuşeau mulţi bărbaţi.

Însă întemeierea unei familii ar fi fost dificilă în acel moment al vieţilor lor; trebuiau să se confrunte cu pericolele, cu solicitările muncii de poliţie şi cu energia plină de neastâmpăr pe care o simţeau amândoi – şi cu nesiguranţa privind sănătatea lui Rhyme în viitor. Şi mai aveau de depăşit şi o anumită barieră fizică, deşi problema, după cum aflaseră ei, era a lui Sachs, nu a lui Rhyme (acesta era perfect capabil să fie tată al unei familii).

Deci, pentru moment, relaţia ei cu Pam îi era suficientă. Lui Sachs îi plăcea rolul pe care îl juca şi îl lua în serios; fata îşi diminua reticenţa de a avea încredere în adulţi. Iar lui Rhyme îi făcea cu adevărat plăcere prezenţa ei. În momentul acela o ajuta să stabilească structura unei cărţi despre experienţele trăite de ea în lumea subterană a aripii drepte, carte ce urma să fie intitulată *Captivitate.* Thom îi spusese fetei că avea şanse mari să ajungă la emisiunea lui Oprah.

În timp ce depăşea un taxi, Amelia zise:

— Nu mi-ai răspuns. Cum a fost învăţatul?

— Grozav.

— V-aţi pregătit pentru testul de joi?

— Ne-am pregătit. Nu-i nicio problemă.

Sachs începu să râdă:

— Azi n-aţi deschis nicio carte, nu-i aşa?

— Amelia, fii serioasă! A fost o zi atât de frumoasă! Vremea a fost urâtă toată săptămâna. *Trebuia* să ieşim să ne plimbăm!

Prima intenţie a lui Sachs a fost să-i amintească fetei de importanţa pe care o aveau notele bune în privinţa examenului final. Pam era deşteaptă, cu un coeficient de inteligenţă ridicat şi cu o poftă ieşită din comun pentru citit, dar după viaţa ei şcolară bizară i-ar fi fost dificil să intre într-un colegiu bun. Însă fata arăta atât de fericită, încât Amelia îşi reprimă orice altă replică.

— Şi ce-aţi făcut?

— Doar ne-am plimbat. Până în Harlem, în jurul bazinului. Şi a avut loc un concert, lângă hangarul pentru bărci, era doar o formaţie care interpreta cântece făcute celebre de alţii, dar ştii, au imitat *nemaipomenit* Coldplay{12}…

Pam se gândi un timp, apoi adăugă:

— Cel mai mult am discutat, eu şi Stuart. Despre nimic. Dacă mă întrebi, cred că aşa e cel mai bine.

Amelia Sachs nu putu s-o contrazică.

— E drăguţ?

— Oh, da. Foarte drăguţ.

— Ai o fotografie a lui?

— Amelia! Aşa ceva n-ar fi frumos.

— Ce-ai zice dacă, după ce terminăm cazul ăsta, am cina împreună, doar noi trei?

— Da? Chiar vrei să-l întâlneşti?

— Orice băiat care iese cu tine ar trebui să ştie că ai pe cineva care-ţi păzeşte spatele. Cineva care are pistol şi cătuşe. Şi acum ai grijă de câine, am chef să şofez.

Sachs schimbă viteza, apăsă pe acceleraţie şi lăsă două semne de exclamaţie din cauciuc pe asfaltul negru.

Capitolul opt

De când Amelia Sachs începuse să petreacă ocazional nopţi şi weekenduri acasă la Rhyme, apăruseră anumite schimbări în clădirea victoriană. Când Lincoln locuise singur acolo, după accident şi înainte s-o cunoască pe Sachs, locuinţa fusese mai mult sau mai puţin curată – asta depindea de un singur lucru: dacă îşi concediase sau nu personalul auxiliar şi menajerele –, dar nu fusese niciodată descrisă de cuvântul „acasă“. Nimic personal nu înfrumuseţa pereţii – niciunul dintre certificatele, diplomele, citaţiile pentru merite şi medaliile pe care le primise în timpul celebrei perioade în care fusese conducătorul Secţiei pentru locul crimei a NYPD. Nici vreo fotografie a părinţilor săi, a lui Teddy şi Anne, sau a familiei unchiului său, Henry.

Sachs nu aprobase asta.

— Trecutul tău, familia ta sunt ceva important, îi explicase ea. Rhyme, îţi cenzurezi istoria.

Lincoln nu-i văzuse niciodată apartamentul – locuinţa nu era accesibilă handicapaţilor –, dar ştia că încăperile erau înţesate cu dovezi ale istoriei *sale.* Sigur, văzuse multe fotografii: Amelia Sachs ca fetiţă frumoasă (cu pistrui care dispăruseră cu mult timp în urmă) care nu zâmbea prea mult; ca elevă de liceu, cu unelte în mână; ca fiică de vârsta colegiului, flancată în vacanţă de un tată poliţist zâmbitor şi o mamă încruntată; ca model pentru reviste şi reclame, ochii ei oferind acea răceală elegantă care era obligatorie (dar care reprezenta, după cum ştia Rhyme, doar dispreţ pentru faptul că modelele erau considerate mai mult nişte cuiere pentru haine).

Şi sute de alte poze, făcute în mare parte de tatăl Ameliei, individul cu un Kodak pe care-l manevra cu repeziciune.

Sachs privise atentă pereţii goi ai lui Rhyme şi se dusese acolo unde personalul nu se ducea – nici măcar Thom –, respectiv la cutiile de carton din subsol, o mulţime de cutii care conţineau dovezi despre viaţa anterioară a lui Rhyme, viaţa de Dinainte, artefacte ascunse şi nemenţionate, aşa cum nu-i vorbeşti celei de-a doua neveste despre cea dintâi. Multe dintre certificatele, diplomele şi fotografiile de familie de acolo umpleau acum pereţii şi poliţele.

Inclusiv o poză pe care Rhyme o privea în momentul acela – a lui, spre sfârşitul adolescenţei, în trening, fotografie făcută după ce participase la un concurs sportiv şcolar. Îl arăta cu păr nesupus şi un nas proeminent, gen Tom Cruise, aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi, după ce terminase ceea ce probabil fusese o cursă de o milă. Rhyme nu fusese niciodată un sprinter, lui îi plăceau lirismul şi eleganţa distanţelor mai lungi. Considerase alergatul „un proces”.

Uneori nu-i venea să se oprească nici după ce trecuse linia de sosire.

Familia sa trebuie să fi fost în tribune. Atât tatăl, cât şi unchiul său locuiau în suburbiile oraşului Chicago, despărţite însă de ceva distanţă. Casa lui Lincoln era spre vest, pe terenul plat, cam sterp, care mai era încă ocupat parţial de ferme, o ţintă atât pentru investitori fără minte, cât şi pentru tornade înspăimântătoare. Henry Rhyme şi familia sa erau, cumva, imuni faţă de ambele categorii, locuind pe malul lacului, în Evanston{13}.

Henry făcea naveta de două ori pe săptămână ca să-şi predea cursurile de fizică avansată la Universitatea din Chicago, o călătorie lungă, cu două trenuri, prin multiplele diviziuni sociale ale oraşului. Soţia sa, Paula, preda la Northwestern. Cuplul avea trei copii, Robert, Marie şi Arthur, toţi botezaţi după savanţi – Oppenheimer şi Curie fiind cei mai cunoscuţi. Art fusese numit după Arthur Compton, care condusese în 1942 celebrul Laborator Metalurgic al Universităţii din Chicago, denumire care ascundea proiectul pentru crearea primei reacţii nucleare în lanţ controlate. Toţi copiii urmaseră şcoli bune. Robert se dusese la Northwestern Medical, Marie la UC-Berkeley iar Arthur la MIT.

Robert murise cu mulţi ani în urmă, într-un accident industrial în Europa. Marie lucra în China, pe probleme de mediu. Cât despre rudele lui Rhyme, rămăsese una singură din patru: mătuşa Paula locuia acum într-un azil, printre amintirile vii şi coerente din urmă cu şaizeci de ani, în timp ce trăia prezentul prin fragmente ameţitoare.

Rhyme continuă să privească fotografia în care era el însuşi. Era incapabil să se uite în altă parte, şi-şi amintea concursul… În orele sale de la colegiu, profesorul Henry Rhyme îşi arăta aprobarea ridicând uşor din sprânceană. Dar pe terenul de sport sărea în picioare în tribună, fluiera şi-i striga lui Lincoln: „Forţează, forţează, forţează, poţi s-o faci!“ Îl încuraja să treacă primul linia de sosire (ceea ce reuşea destul de des).

După antrenament, Rhyme presupuse că plecase împreună cu Arthur. Băieţii petreceau împreună cât mai mult timp cu putinţă, umplând spaţiul dintre fraţi. Robert şi Marie erau considerabil mai mari decât Arthur, iar Lincoln era fiu unic.

Aşa că Lincoln şi Arthur se adoptaseră reciproc. Fraţii-surogat plecau în aventurile lor în majoritatea weekendurilor şi în fiecare vară, deseori în automobilul Corvette al lui Arthur (unchiul Henry, chiar dacă era profesor, câştiga de câteva ori mai mult decât tatăl lui Rhyme; Teddy era şi el cercetător, dar se simţea mai bine când nu era în lumina reflectoarelor). Excursiile băieţilor erau aventuri tipice adolescenţilor – fete, meciuri, filme, discuţii, mâncat burgeri şi pizza, băut bere pe furiş şi explicat lumea. Şi iarăşi fete.

Acum, stând în noul său scaun cu rotile TDX, Rhyme se întrebă

unde anume se dusese cu Arthur după antrenament.

Arthur, fratele lui surogat…

Care nu venise niciodată să-l vadă după ce şira spinării i se rupsese ca o bucată de lemn stricat.

„De ce, Arthur? Spune-mi de ce…“

Dar aceste amintiri fură întrerupte de soneria de la uşa casei sale. Thom se grăbi spre hol şi, după un moment, în încăpere pătrunse un bărbat zvelt, cu început de chelie şi îmbrăcat în frac. Mel Cooper îşi împinse ochelarii groşi în sus pe nas şi dădu din cap spre Rhyme.

— Bună ziua.

— Ţinută oficială? întrebă Rhyme, uitându-se la frac.

— E pentru concursul de dans. Dacă am fi fost finalişti, n-aş fi venit, zise Cooper, apoi îşi scoase jacheta şi papionul, după care îşi suflecă mânecile cămăşii cu horbotă. Ce avem, ce-i cu cazul acela *unic* despre care mi-ai vorbit?

Rhyme îi povesti.

— Îmi pare rău pentru vărul tău, Lincoln. Nu cred că l-ai menţionat vreodată.

— Ce crezi despre modul de operare?

— Dacă-i adevărat, atunci e strălucit, zise Cooper, uitându-se la lista de dovezi referitoare la uciderea lui Alice Sanderson.

— Ce crezi? întrebă Rhyme.

— Ei bine, jumătate dintre dovezile împotriva vărului tău erau în maşină sau în garaj. Mult mai uşor să le plantezi acolo, decât în casă.

— Exact aşa gândeam şi eu.

Se auzi din nou soneria. După un moment, Rhyme auzi paşii asistentului, care se întorcea singur. Detectivul se întrebă dacă adusese cineva un pachet. Apoi în minte îi apăru o idee: era duminică. Vizitatorul putea să fie în haine de stradă şi încălţat cu tenişi, care n-ar fi scos niciun sunet pe podeaua holului.

Bineînţeles.

Tânărul Ron Pulaski apăru de după colţ şi dădu timid din cap. Nu mai era un poliţist începător, patrula în uniformă de câţiva ani. Dar arăta ca un novice, iar pentru Rhyme asta şi era. Şi, probabil, va fi întotdeauna.

Pantofii erau într-adevăr pantofi de sport Nike, dar tânărul purta o cămaşă hawaiiană foarte stridentă peste blugi. Părul lui blond fusese tuns cu creastă, iar o cicatrice proeminentă îi însemna fruntea – o amintire de pe urma unui atac aproape fatal din timpul primului său caz împreună cu Rhyme şi Sachs. Atacul fusese atât de puternic, încât Ron suferise o leziune cerebrală şi fusese aproape gata să părăsească poliţia. Tânărul decisese să lupte pentru vindecare şi să rămână în NYPD, inspirat în mare parte de Rhyme (un fapt pe care i-l împărtăşise doar lui Sachs, nu şi criminalistului, dar Amelia

răspândise ştirea).

Ron clipi văzând fracul lui Cooper, apoi îi salută pe amândoi bărbaţii, dând din cap.

— Pulaski, farfuriile tale sunt impecabile? Ai udat florile? Ai pus resturile de mâncare în pungile din congelator?

— Am plecat imediat, domnule.

Bărbaţii voiau să înceapă discuţia despre caz, când auziră vocea Ameliei, din prag.

— Aţi organizat un bal mascat! exclamă ea, uitându-se la fracul lui Cooper şi la cămaşa stridentă a lui Pulaski, după care îi zise laborantului: Arăţi tare deştept. Asta-i cuvântul pentru cineva în frac, nu-i aşa? „Deştept”[{14}].

— Din nefericire, mie îmi vine în minte doar „semifinalist”.

— Greta a suportat bine eliminarea?

Cooper anunţă că minunata sa prietenă scandinavă „se întâlnise cu prietenele ei iar acum îşi îneca supărarea în Aquavit[{15}]. Băutura din ţara ei natală. O chestie de nebăut, după părerea mea“.

— Ce mai face mama ta?

Cooper locuia cu mama sa, o doamnă aprigă, stabilită de mult timp în Queens.

— Bine. A ieşit să ia prânzul la Boat House.

Sachs întrebă de soţia lui Pulaski şi de cei doi copii ai acestuia. Apoi adăugă:

— Îţi mulţumim că ai venit duminica. După care îi zise lui Rhyme: I-ai spus cât de mult apreciem gestul său, nu-i aşa?

— Sigur că i-am spus, mormăi acesta. Acum, dacă am putea să trecem la treabă… Ce-ai adus? întrebă el, uitându-se la plicul mare, cafeniu, pe care-l ducea Amelia.

— Lista dovezilor şi a fotografiilor referitoare la cazul furtului monedelor şi la cel al violului.

— Unde se află acum dovezile?

— Au fost arhivate în depozitul pentru dovezi din Long Island.

— Hai să aruncăm o privire.

Sachs luă un marker şi începu să scrie pe un alt panou, aşa cum procedase şi cu dosarul vărului lui Rhyme.

OMUCIDERE / FURT – 27 MARTIE

27 martie
Delict: Omucidere, furt a şase cutii cu monede rare
Cauza morţii: sângerare, şoc, datorită multiplelor răni prin înjunghiere
Localizare: Bay Ridge, Brooklyn
Victima: Howard Schwartz
Suspect: Randall Pemberton

LISTA DOVEZILOR DIN CASA VICTIMEI

- Grăsime
- Stropi uscaţi de fixativ
- Fibre de poliester
- Fibre de lână
- Urme de pantofi sport mărimea 9 1/2
- Un martor a anunţat că un bărbat cu o vestă cafenie a fugit spre o Honda Accord neagră.
- O vestă cafenie, produsă de Culberton Outdoor Company; fibrele de poliester se potrivesc cu cele găsite la locul crimei.
- O pătură de lână în maşină; fibrele de lână se potrivesc cu cele de la locul crimei

INVENTARUL DOVEZILOR DIN CASA ŞI MAŞINA SUSPECTULUI

- Grăsime pe umbrela din hol, care se potrivea cu cea găsită în casa victimei
- pereche de pantofi sport mărimea 9 1/2
- Fixativ Clairol, ce se potrivea cu stropii găsiţi la locul crimei
- Cuţit/Urme pe mâner
- Praf ce nu se potrivea nici cu locul crimei, nici cu casa suspectului
- Bucăţi mici de carton vechi
- Cuţit/Urme pe lamă
- Sângele victimei, care se potrivea
- Suspectul poseda o Honda Accord 2004 neagră
- Monedă identificată ca provenind din colecţia victimei

Notă: Înainte de proces, investigatorii i-au cercetat pe comercianţii importanţi de monede din oraşului sau de pe internet. Niciunul n-a încercat să comercializeze respectivele monede furate.

— Deci făptaşul nostru a furat monedele şi le-a păstrat. „Praf ce nu se potrivea nici cu locul crimei, nici cu casa suspectului“… Asta înseamnă că provenea, probabil, din casa făptaşului. Dar ce fel de praf era? Nu l-au analizat? întrebă Rhyme, clătinând din cap. Bine, să văd fotografiile. Unde sunt?

— Le pregătesc. Ai răbdare.

Sachs găsi nişte bandă adezivă şi prinse fotografiile pe un al treilea panou. Rhyme se trase cu scaunul pe rotile mai aproape şi se uită atent la zecile de fotografii de la locul crimei. Spaţiul locuibil al colecţionarului de monede era ordonat, cel al făptaşului nu prea. Bucătăria, în care fuseseră găsite moneda şi cuţitul – sub chiuvetă –, era un adevărat haos, iar masa era acoperită cu farfurii murdare şi cutii de mâncare. Pe masă se mai găsea şi un vraf de corespondenţă, cea mai mare parte a acesteia părând a fi alcătuită din chestii fără importanţă.

— Următorul caz, anunţă Rhyme. Daţi-i drumul, adăugă el, încercând să nu-şi arate nerăbdarea prin voce.

OMUCIDERE / VIOL – 18 APRILIE

18 aprilie
Delict: Omucidere, viol
Cauza morţii: Strangulare

Localizare: Brooklyn
Suspect: Joseph Knightly

DOVEZI DIN CASA SUSPECTULUI

- Prezervativ Durex conţinând lubrifiant identic cu cel găsit în victimă
- O bucată de sfoară ale cărei fibre se potriveau cu cele găsite la locul crimei, cu sângele victimei pe ea, împreună cu un fir, lung de cinci centimetri, din nailon BASF B35, probabil din părul unei păpuşi
- Săpun Colgate-Palmolive Softsoap
- Bandă adezivă, marca American Adhesive
- Mânuşi de latex, ce se potriveau cu crâmpeiele găsite la locul crimei
- Şosete bărbăteşti din lână/poliester, ce se potriveau cu fibrele găsite la locul crimei; altă pereche identică în garaj, ce conţinea urme din sângele victimei
- Tutun din ţigarete Tareyton (vezi nota de mai jos)

DOVEZI DIN APARTAMENTUL VICTIMEI

- Urme de săpun pentru mâini Colgate-Palmolive Softsoap
- Lubrifiant de prezervativ
- Fibre de frânghie
- Praf lipit de banda adezivă, care nu se potrivea cu nimic din apartament
- Bandă adezivă marca American Adhesive
- Crâmpeie de latex
- Fibre de lână/poliester, negre
- Tutun pe victimă (a se vedea nota de mai jos)
- O bucată de sfoară de circa o jumătate de metru

— Presupusul făptaş şi-a luat şosetele cu sânge pe ele şi le-a adus acasă? Aiurea! Asta-s dovezi plantate! zise Rhyme, apoi parcurse din nou materialul. Ce-i cu „nota de mai jos“?

Sachs o găsi: câteva paragrafe adresate procurorului de detectivul care condusese ancheta, despre posibile probleme în legătură cu cazul. I le arătă lui Rhyme.

> Stan,
> Câteva potenţiale erori pe care apărarea ar putea încerca să le pună în discuţie:
> — Rezultat probabil contaminat: crâmpeie similare de tutun găsite la locul crimei şi în casa făptaşului, dar nici victima, nici suspectul nu fumau. Poliţiştii care au efectuat arestarea şi echipa care a cercetat locul crimei au fost chestionaţi, dar l-au asigurat pe detectivul care a condus ancheta că n-au fost ei sursa.
> — Nu s-a găsit niciun material care să fie legat de vreun ADN, altul decât sângele victimei.
> — Suspectul are alibi, martori oculari care îl plasau lângă propria-i casă în momentul delictului – la vreo şase kilometri de locul crimei. Martorul alibiului e un vagabond căruia suspectul îi dădea ocazional bani.

— Avea un alibi, atrase atenţia Sachs. Iar juriul n-a crezut în el. Uşor de înţeles.

— Ce crezi, Mel? întrebă Rhyme.

— Povestea e ciudată. Fiecare amănunt se potriveşte prea bine.

Pulaski dădu din cap şi spuse:

— Fixativul, săpunul, fibrele, lubrifiantul… totul.

Cooper continuă:

— Sunt alegeri ciudate pentru dovezi plantate. Şi să ne uităm la ADN – nu-i ADN-ul suspectului la locul faptei, este cel al *victimei* în casa suspectului. Aşa e mult mai uşor de plantat.

Rhyme continuă să examineze toate planşele, parcurgându-le încet.

— Dar nu toate dovezile se potrivesc, adăugă Sachs. Cartonul vechi şi praful – astea nu-s legate de niciunul din cele două locuri.

— Şi tutunul, zise Rhyme. Nici victima, nici ţapul ispăşitor nu fumau. Asta înseamnă că urmele au rămas de la adevăratul făptaş.

— Şi ce-i cu părul de păpuşă? întrebă Pulaski. Înseamnă că individul are copii?

— Lipeşte fotografiile *astea*, ordonă Rhyme. Hai să aruncăm o privire.

Apartamentul victimei şi casa făptaşului fuseseră analizate bine de Unitatea de Cercetare a Locului Crimei – ca şi celelalte locuri. Rhyme privi atent fotografiile.

— Nu-i nicio păpuşă. Nicio jucărie. Poate că adevăratul ucigaş are copii sau vreo legătură cu jucăriile. Şi fumează sau are acces la ţigări sau tutun. Bine. Oh, avem totuşi ceva!

— Hai să facem o schiţă de profil. Să-i spunem „Domnul X“. Dar mai avem nevoie de ceva pentru făptaşul nostru… Ce dată este astăzi?

— E 22 mai, zise Pulaski.

— Bine. Subiect necunoscut Cinci Douăzeci şi Doi. Sachs, dacă vrei, spuse Rhyme, făcând semn cu capul către panou. Hai să începem profilul.

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumează sau locuieşte/lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?

DOVEZI NEPLANTATE

- Praf
- Carton vechi
- Păr de păpuşă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la ţigări Tareyton

„Mda, e un început, îşi spuse el, chiar dacă-i unul jalnic. “

— Să-i sunăm pe Lon şi Malloy? întrebă Sachs.

Rhyme pufni:

— Şi *ce* să le spunem? zise el şi făcu semn cu capul către schiţă. Cred că mica noastră operaţiune clandestină va fi încheiată foarte repede.

— Adică treaba asta nu-i oficială? întrebă Pulaski.

— Bine ai venit în ilegalitate, îi zise Sachs.

Tânărul poliţist digeră informaţia.

— De aceea suntem deghizaţi, adăugă Cooper, arătând spre banda de satin negru de pe pantalonii costumului său, şi probabil că făcu şi cu ochiul, însă Rhyme nu văzu prea bine prin ochelarii săi închişi la culoare. Care vor fi următorii noştri paşi?

— Sachs, sună la Locul Crimei din Queens. Nu putem să punem mâna pe dovezile din cazul vărului meu. Din cauză că procesul urmează să înceapă, toate dovezile sunt în custodia procuraturii. Dar vezi dacă cineva de la depozit ne poate trimite dovezile delictelor mai vechi – violul şi furtul de monede. Vreau praful, cartonul şi frânghia. Pulaski, tu ai să te duci în Big Building. Vreau să te uiţi prin dosarele tuturor omuciderilor din ultimele şase luni.

— *Tuturor* omuciderilor?

— N-ai auzit că primarul a făcut curăţenie în oraş? Fii recunoscător că nu eşti în Detroit sau Washington. Flintlock s-a gândit la aceste *două* cazuri. Pun pariu că mai sunt şi altele. Caută delicte nerezolvate, poate-i vorba de furt, poate de viol, care sfârşesc cu omucidere. O situaţie clară de dovezi circumstanţiale şi un telefon anonim imediat după delict. Oh, şi un suspect care jură că-i nevinovat.

— Bine, domnule.

— Şi noi? întrebă Mel Cooper.

— Noi aşteptăm, mormăi Rhyme, de parcă vorba aceea ar fi fost o obscenitate.

Capitolul nouă

O tranzacţie minunată.

Acum sunt satisfăcut. Merg pe stradă, fericit, mulţumit. Răsfoind imaginile pe care abia le-am adăugat colecţiei mele. Imagini ale lui Myra 9834. Cele vizuale sunt înregistrate în memoria mea. Casetofonul digital le-a înregistrat pe celelalte.

Merg pe stradă, privind şaisprezecii din jurul meu.

Îi văd scurgându-se pe trotuare. În maşini, autobuze, taxiuri, camioane.

Îi văd prin ferestre, demni de uitare în timp ce-i privesc.

Şaisprezecii… Ah, nu sunt singurul care mă refer la oameni în felul acesta. Absolut deloc. E o prescurtare obişnuită în industria noastră. Dar eu sunt, probabil, singurul care *preferă* să se gândească la oameni ca la şaisprezeci, care se simte mulţumit de acest gând.

Un număr cu şaisprezece cifre e mult mai precis şi mai eficient decât un nume. Numele mă fac să fiu nervos. Nu-mi place. Nu-i bine pentru mine şi nu-i bine pentru nimeni când sunt nervos. Numele… ah, teribil! De exemplu, numele de familie Jones şi Brown reprezintă, fiecare, aproximativ 0,6 la sută din populaţia Statelor Unite. Moor e doar 0,3 la sută, iar favoritul tuturor, Smith, are un procent uluitor. Există aproape trei milioane de Smith în toată ţara. (Iar numele de botez, dacă vă interesează: John? Nu. E doar pe locul doi – cu 3,2 la sută. Învingătorul e James, cu 3,3 la sută.)

Gândiţi-vă la implicaţii. Aud pe cineva spunând: „James Smith“. Foarte bine, *la care* James Smith se referă, când există sute de mii? Şi ăştia sunt doar cei în viaţă! Adunaţi-i pe toţi James Smith din istorie.

Oh, Doamne!

Înnebunesc doar când mă gândesc!

Devin nervos…

Iar consecinţele erorilor pot fi serioase. Să zicem că suntem în Berlin, în 1938. Herr Wilhelm Frankel este un Wilhelm Frankel evreu sau unul creştin? Asta înseamnă o mare diferenţă şi, indiferent ce simţiţi în legătură cu ei, băieţii ăia în cămăşi cafenii erau adevărate genii în urmărirea identităţilor (şi foloseau calculatoare ca să facă asta!).

Numele duc la erori. Erorile sunt zgomot. Zgomotul e contaminare. Contaminarea trebuie eliminată.

Pot exista zeci de Alice Sanderson, dar numai o Alice 3895, care şi-a sacrificat viaţa pentru ca eu să deţin o familie americană pictată de dragul domn Prescott.

Myra Weinburg? Ah, cu siguranţă că nu-s prea multe. Dar mai mult

de una. Şi doar Myra 9834 s-a sacrificat pentru ca eu să fiu satisfăcut.

Pun pariu că există o grămadă de DeLeon Williams, dar numai 6832-5794-8891-0923 va intra în închisoare pentru totdeauna pentru că a violat-o şi a ucis-o pe Myra, astfel încât eu să rămân liber şi să fac iar şi iar ce-am mai făcut.

Sunt în drum spre casa lui în acest moment (de fapt, a prietenei sale, după cum am aflat), ducând suficiente dovezi pentru a fi sigur că sărmanul individ va fi condamnat pentru viol şi asasinat după o oră de deliberări.

DeLeon 6832…

Am sunat deja la 911, un apel în care am anunţat că un Dodge bej vechi – modelul maşinii sale – se îndepărta în mare viteză de locul crimei, cu un bărbat înăuntru, un negru. „Pot să-i văd mâinile. Sunt pline de sânge! Oh, trimiteţi pe cineva aici chiar acum! Ţipetele au fost teribile!”

Ce suspect perfect o să fie DeLeon 6832! Cam jumătate dintre făptaşi comit violul sub influenţa alcoolului sau a drogurilor (el bea acum bere în cantitate moderată, dar cu câţiva ani în urmă a urmat un tratament de dezalcoolizare). Majoritatea victimelor unui viol îl cunosc pe agresor (DeLeon 6832 a făcut nişte lucrări de tâmplărie pentru băcănia în care răposata Myra 9834 îşi făcea în mod regulat cumpărăturile, deci e logic să presupunem că se cunoşteau, deşi probabil nu se cunoşteau).

Majoritatea violatorilor au treizeci de ani sau mai puţin (după cum se va dovedi, asta-i vârsta lui DeLeon 6832). Spre deosebire de vânzătorii şi utilizatorii de droguri, nu au fost arestaţi de mai multe ori până atunci, cu excepţia cazurilor de abuz în familie – iar băiatul meu are o condamnare pentru că a agresat o prietenă; ce caz perfect! Majoritatea violatorilor sunt din clasele sociale inferioare şi sunt dezavantajaţi din punct de vedere economic (DeLeon 6832 e şomer de luni de zile).

Iar acum, doamnelor şi domnilor din juriu, vă rog să reţineţi că înainte cu două zile de viol, acuzatul a cumpărat o cutie de prezervative Trojan-Enz, ca şi cele două găsite lângă trupul victimei. (Cât despre cele două folosite în realitate – ale mele –, au dispărut de mult timp, bineînţeles. Chestia cu ADN-ul e foarte periculoasă, mai ales că în New York se colectează mostre în cazul oricărui delict, nu numai al violurilor. Iar în Anglia o să ţi se ia în curând probe şi când o să fii citat pentru că potaia ta a murdărit trotuarul sau pentru că ai cotit riscant cu maşina.)

Mai e un fapt pe care poliţia ar trebui să-l ia în considerare, dacă şi-a făcut temele. DeLeon 6832 era un veteran care luptase în Irak şi nu se ştia prea bine ce se întâmplase cu pistolul lui de calibru .45 când părăsise serviciul militar. Nu avusese ce să predea. Arma fusese

„pierdută” în luptă.

Dar, ciudat, individul cumpărase, cu câţiva ani în urmă, muniţie de calibru .45.

Dacă poliţia avea să afle asta – ceea ce se putea face cu uşurinţă –, atunci avea să concluzioneze că suspectul era înarmat. Şi, dacă săpa puţin mai adânc, avea să afle că individul fusese tratat într-un spital al Administraţiei Veteranilor – pentru sindromul stresului posttraumatic.

Un suspect înarmat şi instabil psihic?

Ce poliţist *n-ar fi înclinat* să tragă primul?

Să sperăm că-i aşa. Nu-s încrezător pe deplin în şaisprezecii pe care-i aleg. Nu ştii niciodată dacă nu apare un alibi neaşteptat. Sau juraţi idioţi. Poate că DeLeon 6832 o să sfârşească azi într-un sac pentru cadavre. De ce nu? Nu merit *un pic* de noroc drept compensaţie pentru irascibilitatea pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ştiţi, nu-i întotdeauna o viaţă uşoară…

Trebuie să merg cam o jumătate de oră pe jos ca să ajung în casa lui din Brooklyn. Sunt încă foarte satisfăcut de tranzacţia mea cu Myra 9834, aşa că îmi face plăcere să mă plimb. Rucsacul atârnă greu în spatele meu. Conţine nu numai dovezile pe care urmează să le plantez şi pantoful care lasă urma de pas a lui DeLeon 6832, dar mai e încărcat şi cu nişte comori pe care le-am găsit colindând astăzi pe străzi. Din nefericire, în buzunarul meu se află doar un mic trofeu de la Myra 9834, o bucată din unghia ei. Mi-ar fi plăcut să fie ceva mai personal, dar morţii din Manhattan sunt chestii importante, iar lipsa unor părţi din ei atrage atenţia.

Grăbesc un pic pasul, bucurându-mă de bătaia triplă a rucsacului. Mă bucur de duminica senină de primăvară şi de amintirile tranzacţiei mele cu Myra 9834.

Mă bucur de confortul complet oferit de ideea că în ciuda faptului că sunt cea mai periculoasă persoană din oraşul New York, sunt, în acelaşi timp, invulnerabil, sunt virtual invizibil pentru toţi şaisprezecii care ar dori să-mi facă rău.

Lumina îi atrase atenţia.

O fulgerare din stradă.

Roşie.

Altă fulgerare. Albastră.

Telefonul se afla în mâna lui DeLeon Williams. Tocmai suna un prieten, încercând să-l găsească pe individul pentru care obişnuia să lucreze, individul care fugise din oraş după ce firma sa de tâmplărie dăduse faliment, lăsând în urmă numai datorii, inclusiv mai mult de 4000 de dolari datoraţi celui mai de încredere angajat al său, DeLeon Williams.

— Leon, spunea individul de la celălalt capăt al liniei, nu ştiu unde

e rahatul ăla. A plecat şi…

— Sună-mă tu.

Clic.

Palmele bărbatului solid transpirau, în timp ce acesta privea prin perdeaua pe care el şi Janeece abia o puseseră sâmbătă. (Williams se simţise tare rău că fata trebuise să plătească pentru ea – oh, ura să fie şomer.) Observă că luminile veneau de la girofarurile a două maşini de poliţie fără însemne. Doi detectivi coborâră, descheindu-şi hainele – nu din cauză că primăvara era atât de călduroasă. Maşinile se grăbiră să blocheze intersecţia.

Detectivii priviră în jur cu grijă, apoi – distrugând ultima speranţă a lui DeLeon că era doar o coincidenţă stranie – se duseră la Dodge-ul bej al lui Williams, notară numărul, priviră înăuntru. Unul din ei spuse ceva la radio.

Buzele lui Williams se strâmbară, într-o expresie de disperare, şi un oftat plin de scârbă ieşi din plămânii săi.

Individa o făcuse din nou.

„Individa…”

În urmă cu un an, Williams avusese o relaţie cu o femeie care era nu numai sexy, ci şi deşteaptă şi amabilă. Sau aşa i se păruse la început. Dar la puţină vreme după ce începuseră să-şi ia relaţia în serios, femeia se transformase într-o vrăjitoare furioasă. Prost dispusă, geloasă, răzbunătoare. Instabilă psihic… Fusese cu ea vreo patru luni şi acestea fuseseră cele mai groaznice din viaţa lui. Iar o mare parte din acest timp şi-l pierduse apărându-i pe copiii individei de propria lor mamă.

Faptele lui bune îl vârâseră în închisoare. Într-o seară, Leticia dăduse cu pumnul în fiica ei pentru că nu spălase o farfurie suficient de bine. Williams apucase instinctiv braţul femeii, iar fata fugise plângând. DeLeon o liniştise pe mamă, iar problema păruse rezolvată. Dar după câteva ore, în timp ce stătea pe verandă gândindu-se cum să ţină copiii departe de ea – poate să-i trimită tatălui lor –, sosise poliţia, iar el fusese arestat.

Leticia depusese plângere că a fost agresată şi arătase vânătaia de pe braţ ce rezultase când o împiedicase să lovească fetiţa. Williams era îngrozit şi explicase ce s-a întâmplat, dar poliţiştii nu avuseseră de ales şi fuseseră siliţi să-l aresteze. Cazul ajunsese la tribunal, dar Williams nu dorea s-o lase pe fetiţă să depună mărturie în apărarea lui, deşi fata ar fi vrut s-o facă. Fusese găsit vinovat de brutalitate, iar sentinţa a fost „muncă în folosul societăţii”.

Însă în timpul procesului el depusese mărturie despre cruzimea Leticiei. Procurorul îl crezuse şi dăduse numele femeii Departamentului de Servicii Sociale. Un activist social se dusese la ea acasă ca să investigheze modul în care erau trataţi copii, iar aceştia

fuseseră luaţi şi încredinţaţi în custodie tatălui lor.

Leticia începuse să-l hăituiască pe Williams. Toată treaba durase mult timp, dar apoi ea dispăruse, cu luni în urmă, iar Williams începuse să creadă că-i în siguranţă…

Şi acum povestea asta! Ştia că Leticia era în spatele ei.

Iisuse, Dumnezeule, cât de mult poate îndura un om?

Williams se uită din nou. Nu! Detectivii îşi scoseseră pistoalele!

Un val de groază îl străbătu. Individa îşi bătuse unul dintre copii şi pretinsese că o făcuse el? Nu l-ar fi surprins să fie aşa…

Mâinile lui Williams tremurau şi bărbatul plângea cu lacrimi mari, care se scurgeau pe faţa lui lată. Simţea că-l copleşeşte aceeaşi panică ce-l doborâse în războiul din deşert, atunci când se întorsese spre amicii săi, tocmai la timp ca să-l vadă pe Alabaman cel zâmbăreţ transformându-se într-o masă roşie de resturi, mulţumită unei grenade irakiene propulsate de o rachetă. Până în momentul acela, Williams fusese bine – mai mult sau mai puţin. Se trăsese în el, fusese împroşcat de nisip aruncat de gloanţe, leşinase de căldură. Dar faptul că-l văzuse pe Jason transformat într-o *chestie* îl afectase în mod fundamental. Sindromul stresului posttraumatic cu care se pricopsise atunci reveni în mare viteză.

O teamă teribilă, fără speranţă.

— Nu, nu, nu, nu.

Williams gâfâia, străduindu-se să respire. Încetase să ia medicamente cu luni în urmă, crezând că era mai bine.

Acum, privindu-i pe detectivii ce se împrăştiau în jurul casei, DeLeon Williams îşi spuse, fără să cugete: Ieşi naibii de aici şi fugi!

Trebuia să se îndepărteze. Trebuia să dispară, ca să arate că Janeece nu are nicio legătură cu el, s-o salveze pe ea şi pe fiul ei – două persoane pe care le iubea cu adevărat. Puse lanţul la uşa din faţă, trase şi zăvorul, apoi fugi la etaj după o geantă şi o umplu cu tot ce-i trecu prin minte. Nimic care să aibă vreo logică anume: cremă de ras, dar nu şi lame, maiouri, nu şi chiloţi, pantofi, nu şi şosete.

Apoi luă un alt lucru din dulap.

Pistolul lui din armată, un Colt calibrul .45. Arma era neîncărcată – nu intenţiona să împuşte pe cineva dar putea s-o folosească pentru o cacealma, ca să-şi croiască drum printre poliţişti sau ca să fure o maşină, dacă ar fi fost nevoie.

Tot ce-i trecea prin minte era: Fugi! Du-te!

Williams aruncă o ultimă privire spre fotografia în care erau el şi Janeece, împreună cu fiul ei, într-o excursie la Six Flags. Începu din nou să plângă, apoi îşi şterse ochii, îşi aruncă geanta pe umăr şi, strângând mânerul pistolului greu, începu să coboare treptele.

Capitolul zece

— Lunetistul din faţă e pe poziţie?

Bo Haumann, fost sergent în armată, iar acum conducătorul Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă a oraşului – echipa SWAT a NYPD făcu semn către o clădire ce oferea un loc perfect de ţintit, loc de unde se vedea curtea micuţă din spatele casei în care locuia DeLeon Williams.

— Da, domnule, îi răspunse un poliţist din apropiere. Şi Johnny i-a asigurat spatele.

— Foarte bine.

Haumann, un bărbat cărunt, tuns scurt şi cu piele tăbăcită, ordonă celor două echipe ale unităţii să-şi ocupe poziţiile.

— Aveţi grijă să nu fiţi văzuţi.

Haumann fusese în propria lui curte, aflată în apropiere, străduindu-se să aprindă nişte cărbuni de anul trecut, când primise un telefon în legătură cu un caz de viol şi crimă, cu indicii solide ce conduceau spre suspect. Cedase misiunea incendierii fiului său, accelerase şi plecase în viteză, mulţumind Domnului că nu apucase să deschidă prima sticlă de bere. Haumann ar fi şofat după vreo două pahare, dar n-ar fi tras cu arma la mai puţin de opt ore după o băutură alcoolică.

Şi acum exista o şansă ca în duminica asta plăcută să se joace cu armele.

Radioul său pârâi, iar poliţistul auzi în căşti:

— C şi S unu către bază, terminat.

O echipă de cercetare şi supraveghere era dincolo de stradă, împreună cu al doilea lunetist.

— Baza. Dă-i drumul, terminat.

— Căutăm surse de căldură. S-ar putea să fie cineva înăuntru. Niciun sunet.

„*S-ar putea* să fie“, îşi zise Haumann, enervat. Văzuse bugetul pentru echipament. Ar fi trebuit să fie în stare să spună cu exactitate dacă era cineva în casă – ba chiar să raporteze ce mărime aveau la pantofi indivizii respectivi sau dacă se spălaseră pe dinţi în dimineaţa aceea.

— Mai verifică.

După ce trecu un timp ce i se păru o veşnicie, Haumann auzi:

— C şi S unu. În regulă, avem înăuntru o singură persoană. Confirmare vizuală, prin fereastră. Este cu certitudine DeLeon Williams, corespunde cu poza de pe permisul de circulaţie pe care ne-ai trimis-o. Terminat.

— Bine. Gata.

Haumann luă legătura cu cele două echipe tactice, care se instalau în momentul acela pe poziţii în jurul casei, rămânând aproape

invizibile.

— Nu avem prea mult timp pentru o informare. Fiţi atenţi. Suspectul e un violator şi un ucigaş. Îl vrem viu, dar e prea periculos ca să-i permitem să scape. Dacă face vreun gest ostil, aveţi undă verde.

— Conducătorul grupului B. Am recepţionat. Fiţi liniştit, suntem pe poziţii. Sunt acoperite aleile şi străzile dinspre nord, ca şi uşa din spate. Terminat.

— Conducătorul grupului A către bază. Am recepţionat că avem undă verde. Suntem pe poziţii lângă uşa din faţă, acoperim toate străzile dinspre sud şi est.

— Lunetişti, aţi înţeles că aveţi undă verde? întrebă Haumann prin radio.

— Am recepţionat.

Lunetiştii adăugară că „erau închişi şi încărcaţi”. (Propoziţia era favorita lui Haumann, pentru că se potrivea doar pentru vechea armă militară M-1, căreia trebuia să-i împingi închizătorul şi apoi să introduci în partea de sus încărcătorul plin cu gloanţe; la o puşcă modernă nu trebuia să împingi închizătorul ca s-o încarci. Dar acum nu era timp de citate.)

Haumann îşi desfăcu tocul Glock-ului şi se strecură pe aleea din spatele casei, unde i se alăturară alţi poliţişti, ale căror planuri pentru duminica aceea idilică de primăvară fuseseră schimbate rapid şi dramatic, ca şi în cazul lui.

În momentul acela, o voce răsună în căşti:

— C şi S doi către bază. Cred că avem ceva…

DeLeon Williams, în genunchi, se uita atent printr-o crăpătură din uşă – o crăpătură pe care ar fi trebuit s-o repare – şi văzu că poliţiştii nu mai erau acolo.

Nu, se corectă el, nu mai erau *vizibili*. Era o mare diferenţă. Zări o sclipire de metal sau de sticlă în tufişuri. Poate un elf sau o căprioară, unul dintre ornamentele bizare pentru peluză pe care le strângea vecinul său.

Sau un poliţist cu o armă.

Se târî spre partea din spate a casei, trăgând geanta după el. Aruncă din nou o privire. De data aceasta riscă să se uite pe fereastră, luptând din greu să-şi stăpânească panica.

Curtea din spate şi aleea de dincolo de ea erau goale.

Dar se corectă din nou: *păreau* să fie goale.

Simţi un alt fior de panică şi nevoia de a ieşi în goană pe uşă, de a scoate pistolul şi de a alerga pe alee, ameninţând pe oricine ar fi văzut, urlând să se retragă din calea lui.

Impulsiv, cu mintea învolburată, întinse mâna spre clanţă.

Nu…

Fii deştept.

Se trase înapoi şi-şi rezemă capul de zid, străduindu-se să-şi încetinească respiraţia.

Un moment mai târziu, se linişti şi decise să încerce altceva. Avea în pivniţă o fereastră care dădea în curticica laterală.

După doi metri de iarbă anemică, o fereastră similară se deschidea spre pivniţa vecinului. Familia Wong era plecată pe toată durata weekendului – ştia, pentru că le uda plantele – şi Williams îşi imagină că putea să se strecoare înăuntru, apoi să urce pe scări şi să ajungă la uşa din spate a locuinţei. Dacă avea noroc, poliţia nu supraveghea şi curtea laterală. Atunci ar fi mers pe alee până în strada principală şi ar fi ajuns la metrou…

Planul nu era grozav, dar îi oferea mai multe şanse decât să aştepte acolo. Iarăşi lacrimi. Şi panică.

Opreşte-te, soldat! Hai!

Se ridică şi se împletici pe scări, până în pivniţă.

Să iasă naibii de acolo. Poliţiştii puteau fi în orice clipă în faţa uşii, izbind în ea ca să intre.

Deschise fereastra, se căţără şi se strecură afară. Începu să se târască spre fereastra pivniţei familiei Wong. Privi spre dreapta şi îngheţă.

Oh, Iisuse Hristoase!

Poliţiştii, doi detectivi, o femeie şi un bărbat, ţinând pistoale în mâna dreaptă, erau ghemuiţi în curticica laterală îngustă. Nu se uitau spre el, ci către uşa din spate a casei şi spre alee.

Panica îl copleşi din nou, cu putere. Trebuia să scoată Coltul şi să-i ameninţe. Să-i facă să stea jos, să le pună cătuşele şi să le arunce radioul. Nu-i plăcea să facă aşa ceva, ăsta era un delict *adevărat*. Dar nu avea de ales. Era clar că poliţiştii erau convinşi că făcuse ceva teribil. Da, o să le ia pistoalele şi o să fugă. Poate că aveau în apropiere o maşină fără însemne. O să le ia cheile.

Îi acoperea cineva, cineva pe care el nu-l putea zări? Poate un lunetist?

N-avea de ales, trebuia să-şi încerce norocul…

Puse în tăcere geanta jos şi începu să scoată arma.

Exact atunci femeia detectiv se întoarse spre el. Williams gâfâi şi-şi zise: „Sunt mort… Janeece, te iubesc…“

Dar femeia se uită la o bucată de hârtie, apoi îşi miji ochii şi îl privi de sus până jos.

— DeLeon Williams?

— Eu… bâigui Williams, apoi dădu din cap, cu umerii căzuţi.

Nu fu în stare decât să-i privească figura frumoasă, părul roşu, prins în coadă de cal, ochii severi.

Femeia îşi ridică insigna care-i atârna de gât.

— Suntem poliţişti. Cum ai ieşit din casă? întrebă ea, apoi observă fereastra şi dădu din cap. Domnule Williams, suntem în mijlocul unei operaţiuni care are loc aici. Vrei să reintri în casă? O să fii mai în siguranţă acolo.

— Eu… bâigui DeLeon, cuprins iarăşi de panică. Eu…

— Acum, insistă femeia. Vom veni la tine de îndată ce totul va fi rezolvat. Stai liniştit. Nu mai încerca să pleci. Te rog!

— Sigur. Eu… Sigur.

Lăsă sacoşa şi începu să se strecoare prin fereastră.

Femeia spuse în radioul său:

— Aici Sachs. O să extind perimetrul, Bo. Individul o să fie foarte atent.

Ce naiba se întâmpla? Williams nu pierdu timpul dându-şi cu părerea. Se întoarse cu greutate în pivniţă şi urcă pe scări. Apoi se duse drept în baie. Ridică iute capacul rezervorului toaletei şi aruncă pistolul în el. După aceea, se duse la fereastră, voind să privească încă o dată afară. Dar se opri şi fugi înapoi la toaletă, tocmai la timp ca să vomite şi maţele din el.

Un lucru ciudat, având în vedere ziua aceasta minunată – şi având în vedere ceea ce făcusem cu Myra 9834 dar îmi era dor să fiu la serviciu.

În primul rând, îmi face plăcere să lucrez. Întotdeauna mi-a făcut plăcere. Şi-mi place atmosfera, camaraderia cu şaisprezecii din jurul tău, ceva aproape ca o familie.

Apoi senzaţia că eşti productiv. Că eşti implicat în afacerile rapide din New York. („Să fii în frunte”, asta auzi, iar *asta-i* ceva ce urăsc, nu pot să sufăr frazeologia corporatistă – asta fiind o expresie ea însăşi corporatistă. Nu, marii conducători – F.D. Roosevelt, Truman, Cezar, Hitler – nu aveau nevoie să se înfăşoare în mantia retoricii reduşilor mintal.)

Dar cel mai important este că slujba mea mă ajută în privinţa hobby-ului meu. Nu, e mai mult decât un hobby. E ceva vital.

Situaţia mea personală e bună, chiar foarte bună. De obicei, pot să plec când vreau. Dacă jonglez un pic cu obligaţiile mele, pot să găsesc timp în cursul săptămânii ca să-mi satisfac pasiunea. Şi, având în vedere cine sunt în public – adică figura mea profesională, am putea spune –, ar fi dificil pentru cineva să bănuiască faptul că, în sufletul meu, sunt o persoană foarte diferită. Asta ca s-o spunem în mod delicat…

Sunt deseori la serviciu şi în weekenduri, iar acesta este unul dintre momentele mele favorite – dacă, bineînţeles, nu sunt angajat într-o tranzacţie cu o fată minunată precum Myra 9834 sau nu fac rost de o pictură, de o carte cu benzi desenate, de nişte monede sau de un

porţelan preţios. Chiar şi când în birou sunt prezenţi puţini şaisprezeci, adică de sărbători, sâmbăta sau duminica, coridoarele zumzăie datorită zgomotului de fond al roţilor ce mişcă societatea încet înainte – într-o lume nouă, îndrăzneaţă.

Ah, iată un magazin de antichităţi. M-am oprit ca să privesc în vitrină. Sunt câteva tablouri şi nişte farfurii-suvenir, cupe şi afişe care îmi plac. Păcat că nu mă voi putea întoarce ca să le cumpăr, pentru că magazinul e prea aproape de casa lui DeLeon 6832. Şansele de a face cineva o legătură între mine şi „violator" sunt minime, dar… de ce să risc? (Fac cumpărături doar în prăvălii sau în magazine cu vechituri; eBay e amuzant ca să te uiţi prin el, dar să cumperi ceva online? Trebuie să fii nebun.) Pentru moment, banii gheaţă sunt încă buni. Însă vor ajunge în curând să fie urmăriţi, ca orice altceva. Identificatori prin radiofrecvenţă incluşi în bancnote. Chestia asta se face deja, în unele ţări. Banca va şti ce bancnote de douăzeci de dolari ţi-au fost date, şi de care bancă sau bancomat. Iar ei vor şti dacă ai cheltuit banii pe o Coca-Cola sau pe un sutien pentru amanta ta – sau ca avans pentru un ucigaş plătit. Mă gândesc uneori că ar trebui să revenim la aur.

Afară. Din. Reţea.

Ah, sărmanul DeLeon 6832! Îi ştiu figura, din fotografia de pe permisul de conducere, o privire nevinovată către camera de luat vederi a funcţionarului public. Îmi pot imagina expresia sa atunci când poliţia o să-i bată la uşă şi o să-i arate mandatul de arestare pentru acuzaţia de viol şi asasinat. Parcă văd mutra îngrozită cu care se va uita la prietena sa, Janeece 9810, şi la fiul de zece ani al acesteia, dacă aceştia vor fi acasă când se va întâmpla. Mă întreb dacă o să izbucnească în plâns.

Sunt la trei cvartale. Şi…

Ah, aşteaptă… E ceva neobişnuit.

Două maşini Crown Victoria parcate pe strada cu trotuarele pline de copaci. Statistic, nu-i posibil ca acest tip de maşină, într-o stare atât de bună, să fie văzut în acest cartier. Două maşini identice reprezintă ceva puţin probabil, iar factorul agravant e că sunt parcate în tandem, fără pete de frunze sau polen, spre deosebire de celelalte. Înseamnă că au sosit recent.

Şi da, o privire aruncată înăuntru, ca un semn de curiozitate normală a unui trecător, dovedeşte că sunt maşini ale poliţiei.

Nu-i procedura standard pentru o dispută domestică sau pentru o spargere. Da, statistic, aceste infracţiuni se întâmplă destul de frecvent în această parte a Brooklynului, dar datele arată că aşa ceva se întâmplă rar în acest moment al zilei – înainte să apară pachetele cu şase cutii de bere. Şi probabil că n-o să vezi niciodată maşini fără însemne, ascunse, ci doar maşini de patrulare, albastru cu alb, lăsate

la vedere. Stai să ne gândim. Sunt la trei cvartale de DeLeon 6832… Trebuie să ţinem seama de asta. Nu-i de neimaginat că şeful le-a spus poliţiştilor: „E un violator. E periculos. O să intrăm acolo în zece minute. Parcaţi maşinile la trei cvartale de casă şi duceţi-vă acolo pe jos. *Pronto!“*

Am aruncat o privire pe aleea cea mai apropiată. Bine, lucrurile stăteau chiar mai rău. Acolo, la umbră, era parcat un camion al Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă al NYPD. Intervenţii de Urgenţă. Ăştia sprijină deseori poliţia când arestează indivizi precum DeLeon 6832. Dar cum au ajuns aici atât de repede? Am format 911 doar cu o jumătate de oră în urmă. (Există întotdeauna un risc, dar dacă suni la un interval prea mare de timp după tranzacţie, poliţiştii ar putea să se întrebe de ce anunţi abia acum că ai auzit ţipete sau că ai văzut ceva mai devreme un individ suspect.)

Ar putea exista două explicaţii pentru prezenţa poliţiei. Cea mai logică pare a fi că, după telefonul meu anonim, poliţiştii au căutat în baza de date toate Dodge-urile bej mai vechi de cinci ani din oraş (cu o zi în urmă fuseseră 1357) şi, cumva, îl aleseseră pe unul anume. Fuseseră convinşi, chiar şi fără dovezile pe care urma să i le plantez în garaj, că DeLeon 6832 e violatorul şi ucigaşul lui Myra 9834, şi îl arestau chiar acum sau îl aşteptau să se întoarcă acasă.

Cealaltă explicaţie este mult mai tulburătoare. Poliţia decisese că individului i se înscenase totul. Şi poliţiştii mă aşteptau *pe mine*.

Transpir din greu. Asta nu-i bine nu-i bine nu-i bine…

Nu intra în panică. Comorile tale sunt în siguranţă, cămăruţa ta e în siguranţă. Relaxează-te!

Oricum, *trebuie* să aflu ce se întâmplă. Dacă prezenţa poliţiei aici e doar o coincidenţă perversă şi nu are nimic de-a face cu DeLeon 6832 sau cu mine, atunci o să plantez dovezile şi o să mă întorc naibii în cămăruţa mea.

Dar dacă poliţiştii au aflat de mine, atunci ar putea să afle şi de ceilalţi. De Randall 6794, de Rita 2907 sau de Arthur 3480…

Mi-am tras ceva mai mult şapca peste ochi – cu ochelarii de soare împinşi cât mai sus pe nas – şi am schimbat complet direcţia, ocolind casa, mergând pe alei, prin grădini şi prin curţile din spatele caselor. Păstrând perimetrul de trei cvartale, pe care poliţia îl stabilise drept zona mea de siguranţă parcând acolo maşinile Crown Victoria drept jaloane.

Asta m-a făcut să descriu un semicerc către un taluz acoperit cu iarbă ce ducea spre autostradă. M-am căţărat pe el şi am putut să văd curţile micuţe şi verandele caselor din cvartalul în care locuia DeLeon 6832. Am început să număr clădirile, ca să descopăr casa lui.

Dar n-a fost nevoie să fac asta. Vedeam limpede un poliţist pe acoperişul unei clădiri cu două etaje dincolo de aleea care trecea pe

lângă locuinţa individului. Avea o puşcă. Un lunetist! Şi mai era unul, cu un binoclu. Şi alţi câţiva, în costume sau haine civile, ascunşi prin tufişuri, chiar lângă clădire.

Apoi doi poliţişti arată în direcţia mea. Văd acum că mai e un poliţist pe acoperişul casei de dincolo de stradă. Şi ăsta arată spre mine. Şi, având în vedere că nu-s înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri, n-am o sută cincisprezece kilograme, nici pielea neagră ca abanosul, e clar că indivizii nu-l aşteaptă pe DeLeon 6832. Indivizii mă aşteaptă *pe mine.*

Mâinile au început să-mi tremure. Îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi nimerit drept în mijlocul lor, cu dovezile în rucsacul meu!

Vreo alţi zece poliţişti aleargă către maşinile lor sau fug direct către mine. Aleargă ca nişte lupi. M-am întors şi m-am căţărat pe taluz, gâfâind, cuprins de panică. Nu am ajuns în vârful movilei când am auzit prima dintre sirene.

Nu, nu!

Comorile mele, cămăruţa mea!

Şoseaua, cu patru benzi în total, e aglomerată, ceea ce e bine, pentru că şaisprezecii trebuie să conducă încet. Pot să mă strecor destul de bine, chiar cu capul plecat; sunt sigur că nimeni nu mi-a zărit bine faţa. Apoi sar peste balustradă şi cobor un alt taluz. Colectarea de obiecte şi alte activităţi m-au păstrat într-o formă bună, aşa că după puţin timp alerg repede către cea mai apropiată staţie de metrou. Mă opresc doar o dată, ca să-mi pun mănuşile de bumbac şi să scot din rucsac punga de plastic care conţine dovezile pe care intenţionam să le plantez, apoi o arunc într-o ladă de gunoi. Nu trebuie să fiu prins cu ea. *Nu trebuie!* La o jumătate de cvartal distanţă de metrou, mă furişez pe o alee din spatele unui restaurant. Îmi întorc jacheta pe dos, îmi schimb şapca şi ies din nou la iveală, cu sacoşa înghesuită într-o pungă pentru cumpărături.

În cele din urmă, ajung în staţia de metrou şi – mulţumesc – pot să simt răsuflarea umedă a tunelului, care precede apropierea unui tren. Apoi tunetul vehiculului mătăhălos, scrâşnetul metalului pe metal.

Dar, înainte să mă îndrept către uşa turnantă, mă opresc. Şocul a dispărut, dar a fost înlocuit de nervozitate. Înţeleg că nu pot să plec chiar acum.

Semnificaţia problemei e zdrobitoare. Poate că poliţiştii nu-mi cunosc identitatea, dar şi-au imaginat ce făceam.

Asta înseamnă că vor să-mi ia ceva. Comorile mele, cămăruţa mea… totul.

Şi, bineînţeles, asta e inacceptabil.

M-am asigurat că nu sunt în bătaia camerelor de televiziune cu circuit închis şi m-am întors pe scări, scotocind în pungă în timp ce părăseam staţia de metrou.

— Unde e? întrebă Rhyme, iar vocea sa umplu căştile Ameliei Sachs. Unde naiba e individul?

— Ne-a descoperit şi a fugit.

— Eşti sigură că era el?

— Destul de sigură. Cei care supravegheau zona au văzut pe cineva, la câteva cvartale de noi. Se pare că tipul a descoperit câteva maşini ale detectivilor şi şi-a schimbat ruta. L-am văzut privindu-ne, iar atunci individul a fugit. Am trimis câteva echipaje după el.

Sachs era în curtea din faţa casei lui DeLeon Williams, împreună cu Pulaski, Bo Haumann şi alţi vreo şase poliţişti din Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă. Câţiva tehnicieni ai Unităţii pentru Locul Crimei şi poliţişti în uniformă căutau dovezi pe drumul pe care fugise individul şi încercau să găsească martori.

— Există vreun semn că ar fi avut maşină?

— Nu ştiu. Mergea pe jos atunci când l-am văzut.

— Iisuse! Să mă anunţi dacă o să găsiţi ceva.

— Eu…

Clic.

Amelia se strâmbă la Pulaski, care-şi ţinea radioul mobil la ureche, ascultând cum se desfăşură urmărirea. Haumann o supraveghea şi el. Din câte auzea Sachs, urmărirea nu fusese fructuoasă. Nimeni de pe şosea nu-l văzuse pe individ sau, dacă îl văzuse, nu voia să recunoască. Sachs se întoarse spre casă şi-l văzu pe DeLeon Williams, foarte îngrijorat şi foarte confuz, privind afară prin perdeaua care acoperea fereastra.

Salvarea individului care ar fi putut să devină alt ţap ispăşitor al lui 522 implicase atât norocul, cât şi munca de calitate a poliţiei.

Şi, pentru asta, poliţia trebuia să-i mulţumească lui Ron Pulaski. Tânărul poliţist în cămaşă hawaiiană în culori ţipătoare făcuse ceea ce-i ceruse Rhyme: se dusese imediat la One Police Plaza{16} şi începuse să caute alte cazuri care se potriveau cu modul de operare al lui 522. Nu găsise niciunul, dar în timp ce discuta cu un detectiv de la Omucideri, unitatea primise un raport de la sediul central în legătură cu un telefon anonim. Un bărbat auzise ţipete dintr-o locuinţă de lângă Soho şi văzuse un bărbat negru fugind într-un Dodge vechi, de culoare bej. Un poliţist aflat în patrulare răspunsese şi descoperise că o tânără, Myra Weinburg, fusese violată şi ucisă.

Lui Pulaski îi atrăsese atenţia telefonul anonim, care semăna cu cel din cazurile mai vechi, şi-l sunase imediat pe Rhyme. Criminalistul îşi imaginase că, în cazul în care 522 era în spatele crimei, atunci acesta avea să se ţină de planul său: avea să planteze dovezi care să incrimineze un ţap ispăşitor. Deci trebuia să afle care dintre cele peste 1300 de Dodge-uri bej fusese cel ales de 522. Sigur, se putea ca

făptaşul să nu fi fost 522, dar chiar dacă nu fusese, poliţia avea şansa să aresteze un violator şi un asasin.

La indicaţiile lui Rhyme, Mel Cooper comparase înregistrările Departamentului pentru Vehicule cu Motor cu dosarele infracţiunilor şi găsise şapte bărbaţi afro-americani care fuseseră condamnaţi pentru delicte mai serioase decât încălcări ale regulilor de circulaţie. Unul părea mai potrivit decât alţii: fusese acuzat de agresiune împotriva unei femei. DeLeon Williams era alegerea perfectă pentru rolul de ţap ispăşitor.

Norocul şi munca de poliţie.

Pentru autorizarea schimbării de tactică era nevoie de un locotenent sau de cineva cu o funcţie mai mare decât acesta. Căpitanul Joe Malloy nu avea încă niciun indiciu în legătură cu operaţiunea clandestină legată de 522, aşa că Rhyme îl sună pe Sellitto, care bombăni, dar fu de acord să-l sune pe Bo Haumann şi să permită o acţiune a Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă.

Amelia Sachs i se alăturase lui Pulaski şi echipei de poliţişti lângă locuinţa lui Williams, unde aflaseră cu toţii de la echipa de cercetare şi supraveghere că în casă era numai Williams, nu şi 522. Atunci se împrăştiară, ca să-l prindă pe asasin când avea să vină ca să planteze dovezile. Planul fusese slăbuţ, improvizat din mers, şi sigur că nu funcţionase, dar salvaseră un om nevinovat, care urma să fie arestat pentru viol şi asasinat – şi poate descoperiseră vreo dovadă care să-i conducă spre făptaş.

— Aţi găsit ceva? îl întrebă Amelia pe Haumann, care discuta cu unii dintre poliţiştii săi.

— Nimic.

Apoi radioul pârâi din nou şi Sachs auzi cuvintele transmise:

— Aici unitatea unu, suntem în cealaltă parte a şoselei. Se pare că individul a tulit-o. Trebuie să se fi dus spre metrou.

— Rahat! mormăi Amelia.

Haumann se strâmbă, dar nu zise nimic.

Poliţistul continuă:

— Dar îl urmărim pe ruta pe care, probabil, a luat-o. E posibil ca individul să fi aruncat dovezile într-o ladă de gunoi de pe drum.

— E ceva, zise Sachs. Unde? se interesă ea şi-şi notă adresa spusă de poliţist. Spune-le să asigure zona. Ajung acolo în zece minute.

Apoi urcă treptele şi bătu la uşă. DeLeon Williams răspunse, iar ea îi zise:

— Îmi pare rău că n-am avut posibilitatea să-ţi explic despre ce-i vorba. Un bărbat pe care încercam să-l prindem se îndrepta spre locuinţa ta.

— A mea?

— Aşa credem. Dar a plecat…

După aceea îi explică şi ce păţise Myra Weinburg.

— Oh, nu! E moartă?

— Da.

— Îmi pare rău cu adevărat…

— O cunoşteai?

— Nu, n-am auzit niciodată de ea.

— Credem că făptaşul încerca să dea vina pe tine pentru asasinat.

— Pe mine? De ce?

— Nu avem nici cea mai vagă idee. După ce o să investigăm ceva mai mult, s-ar putea să vrem să discutăm cu tine.

— Nicio problemă, zise el şi-i dădu numărul telefonului de acasă şi al celularului, apoi se încruntă. Pot să vă pun o întrebare? Păreţi foarte sigură că nu-s eu făptaşul. De unde ştiţi că sunt nevinovat?

— Maşina şi garajul tău. Poliţiştii le-au cercetat şi n-au găsit nicio dovadă de la locul crimei. Suntem convinşi că ucigaşul intenţiona să planteze nişte chestii aici, care să te incrimineze. Sigur, dacă am fi sosit *după* ce ar fi făcut asta, ai fi avut probleme. Oh, încă un lucru, domnule Williams, adăugă Sachs.

— Ce anume, doamnă detectiv?

— Un lucru banal, dar care ar putea să te intereseze. Ştii că posesia unei arme neînregistrate este un delict foarte grav în oraşul New York?

— Cred că am auzit asta, undeva…

— Şi alt lucru banal – există un program de amnistiere, la circa de poliţie locală. Nu te întreabă nimeni nimic dacă predai o armă… Bine, ai grijă de tine. Bucură-te de restul weekendului.

— O să încerc…

Capitolul unsprezece

O priveam pe femeia poliţist care scotocea prin lada de gunoi în care aruncasem dovezile. La început, am fost deprimat, dar mi-am dat seama că n-ar trebui să fiu. Dacă poliţiştii fuseseră suficient de deştepţi ca să afle de existenţa mea, atunci sunt suficient de deştepţi ca să găsească lada de gunoi.

Mă îndoiesc că indivizii mă văzuseră bine, dar trebuia să fiu foarte atent. Bineînţeles, nu sunt chiar la locul delictului, ci într-un restaurant aflat peste stradă, înghiţind cu noduri un hamburger şi bând apă. Poliţia are o formaţie numită echipa „anticrimă", denumire care mi s-a părut întotdeauna absurdă. De parcă celelalte echipe ar fi favorabile crimei! Poliţiştii de la anticrimă poartă haine civile şi circulă în zona delictului, ca să găsească martori şi, uneori, chiar făptașii care s-au întors acolo. Majoritatea delincvenţilor fac asta, pentru că-s proşti sau se comportă iraţional. Dar eu sunt aici din două motive clare. Primul, pentru că mi-am dat seama că am o problemă. Nu pot s-o accept, deci am nevoie de o soluţie. Şi nu poţi să rezolvi o problemă fără cunoaştere. Am aflat deja câteva lucruri.

De exemplu, îi cunosc acum pe câţiva dintre indivizii care mă urmăresc. Cum e poliţista aceea roşcată, într-un trening alb, care se concentrează asupra locului delictului exact aşa cum mă concentrez eu asupra datelor mele.

O văd ieşind din zona înconjurată cu bandă galbenă, ducând mai multe pungi. Le pune în cutii cenuşii din plastic şi-şi scoate costumul alb. În ciuda ororii provocate de dezastrul din după-amiaza aceea, simt un fior când îi văd blugii strâmţi, iar satisfacţia de pe urma tranzacţiei cu Myra 9834, ce a avut loc mai devreme, se micşorează.

În timp ce poliţiştii se întorc la maşinile lor, femeia dă un telefon.

Plătesc nota şi ies nonşalant pe uşă, acţionând ca oricare alt client din după-amiaza aceea minunată de duminică.

Afară. Din. Reţea.

Oh, al doilea motiv pentru care sunt aici?

Foarte simplu. Ca să-mi apăr comorile, să-mi apăr viaţa, ceea ce înseamnă să fac tot ce-i necesar ca să-i determin pe poliţişti să plece.

— Ce a lăsat Cinci Douăzeci şi Doi în lada de gunoi? spuse Rhyme în receptorul ce nu necesita să fie ţinut în mână.

— Nu prea multe. Dar suntem siguri că sunt lucrurile lui. Un şervet de hârtie plin de sânge şi ceva sânge umed într-o pungă de plastic – astfel încât să poată lăsa o parte din el în maşina sau în garajul lui Williams. Am trimis deja o mostră la laborator, pentru o verificare

preliminară a ADN-ului. O foaie imprimată cu fotografia victimei. O rolă cu bandă adezivă – marca Home Depot. Şi un tenis. Pare nou.

— Doar unul?

— Da. Dreptul.

— Poate l-a furat din locuinţa lui Williams ca să lase o urmă de pas la locul crimei. L-a văzut cineva pe individ?

— Un lunetist şi doi tipi din echipa de cercetare şi supraveghere. Se pare că-i alb sau cu pielea deschisă la culoare, de înălţime medie. Şapcă de culoare cafenie şi ochelari de soare, rucsac. Nu cunoaştem vârsta, nici culoarea părului.

— Asta-i tot?

— Da.

— Atunci ia dovezile de acolo imediat. Apoi vreau să parcurgi după reţea zona până la locul în care a fost violată Weinburg. Echipa păstrează locul faptei neatins până când ajungi acolo.

— Rhyme, am un alt indiciu.

— Da? Despre ce-i vorba?

— Am găsit o notă pe un post-it lipit pe fundul pungii de plastic în care erau dovezile. Cinci Douăzeci şi Doi voia să arunce punga. Nu-s convinsă că voia să arunce şi biletul.

— Ce-i pe bilet?

— Numărul unei camere de hotel din Upper East Side, Manhattan. Vreau să verific despre ce-i vorba.

— Crezi că-i camera lui Cinci Douăzeci şi Doi?

— Nu. Am sunat la recepţie şi mi s-a spus că acel chiriaş a fost în camera sa toată ziua. E cineva numit Robert Jorgensen.

— Mda, însă trebuie să verificăm locul violului.

— Trimite-l pe Ron. Poate să rezolve chestia asta.

— Aş prefera s-o faci tu.

— Eu cred că trebuie să vedem dacă există vreo legătură între acest Jorgensen şi Cinci Douăzeci şi Doi. Şi cât mai repede.

Rhyme nu putea s-o contrazică. În plus, amândoi se străduiseră din greu să-l înveţe pe Pulaski cum să parcurgă „după reţea“ – o expresie inventată de Rhyme pentru cercetarea unui loc al crimei, o referire la privirea zonei de sus, conform unui model în formă de reţea, aceasta fiind calea cea mai sigură pentru descoperirea de dovezi.

Rhyme, simţindu-se în acelaşi timp ca un şef şi ca o rudă, ştia că puştiul avea să cerceteze singur – mai devreme sau mai târziu – un loc al crimei.

— Bine, mârâi el. Să sperăm că indiciul legat de bilet o să merite osteneala. Şi că nu-i o pierdere totală de timp, nu se putu împiedica el să adauge.

— Rhyme, nu sperăm întotdeauna asta? îi răspunse Amelia râzând.

— Şi spune-i lui Pulaski să n-o dea în bară.

Întrerupseră legătura, iar Rhyme îi transmise lui Cooper că dovezile erau pe drum. Apoi, uitându-se la panourile cu dovezi, mormăi:

— A fugit.

Îi porunci lui Thom să adauge pe panou descrierea vagă a lui 522.

„Probabil alb sau cu pielea de culoare deschisă. “

Cât de mult putea să ajute *aşa ceva?*

Amelia Sachs stătea pe scaunul din faţă al Camaro-ului ei parcat, cu portiera deschisă. Aerul după-amiezii de primăvară năvălea în maşina care mirosea a piele veche şi ulei de motor. Detectiva scria notiţe pentru raportul de la locul crimei. Făcea întotdeauna acest lucru cât mai curând posibil după cercetare. E uluitor cât de multe poţi să uiţi într-o perioadă scurtă de timp. Culorile se schimbă, stânga devine dreapta, uşile şi ferestrele se mişcă de pe un perete pe altul sau dispar complet…

Se opri, distrasă încă o dată de faptele ciudate ale cazului. Cum reuşise ucigaşul să ajungă atât de aproape de învinovăţirea unui inocent de un viol şi de o crimă îngrozitoare? Amelia nu mai întâlnise niciodată un asemenea făptaş. Plantarea de dovezi ca să înşeli poliţia nu era ceva neobişnuit, dar individul ăsta era un geniu în îndrumarea acesteia într-o direcţie greşită.

Strada pe care parcase era la două cvartale de locul în care se găsea lada de gunoi, o stradă umbroasă şi pustie.

O mişcare îi atrase atenţia. Gândindu-se la 522, simţi un fior de nelinişte. Îşi ridică privirea şi văzu ceva în oglinda retrovizoare: cineva venea spre ea. Îşi miji ochii, privindu-l cu atenţie, deşi bărbatul părea nevătămător: un om de afaceri tuns scurt. Ducea o sacoşă într-o mână şi vorbea la telefonul celular, cu zâmbetul pe faţă. Un locuitor tipic al zonei, care ieşise să cumpere mâncare chinezească sau mexicană pentru cină.

Sachs se întoarse la notiţele ei.

În cele din urmă termină şi le vârî în servietă. Dar ceva i se păru ciudat. Bărbatul de pe trotuar ar fi trebuit să treacă deja de Camaro. Nu trecuse. Intrase într-una dintre clădiri? Amelia se întoarse spre trotuarul pe care fusese individul.

Nu!

Se uită la sacoşa ce stătea pe trotuar, în spatele maşinii în stânga. Era o chestie de recuzită!

Îşi duse mâna la Glock. Dar, înainte de a apuca să-l scoată din toc, portiera din dreapta fu deschisă cu forţa, iar Amelia văzu figura criminalului, cu ochii foarte aproape, în timp ce individul ridica un pistol către faţa ei.

Cineva sună la uşă, iar după un moment Rhyme auzi un gen distinct

de paşi. Unii grei.

— Sunt aici, Lon.

Detectivul Lon Sellitto dădu din cap, salutând-l. Silueta sa dolofană era îndesată în blugi şi într-o cămaşă Izod de un purpuriu-închis. Sellitto purta tenişi, lucru care îl surprinse pe Rhyme. Criminalistul îl vedea rareori în haine neoficiale. Şi mai fu surprins de faptul că, deşi Sellitto nu părea să deţină un costum care să nu fie mototolit cu încăpăţânare, veşmintele de acum păreau a fi luate doar cu o clipă în urmă de pe masa de călcat. Singurele lucruri în neregulă erau câteva dungi ale îmbrăcămintei acolo unde pântecul lui trecea peste curea, şi umflătura din spate, unde pistolul său din afara orelor de serviciu nu era ascuns în mod eficient.

— Am auzit că a şters-o.

— A dispărut complet, exclamă scârbit Rhyme.

Podeaua scârţâi sub greutatea bărbatului solid, în timp ce acesta se îndrepta spre panourile cu dovezi şi se uita la ele.

— Aşa îi zici? Cinci Douăzeci şi Doi?

— Luna mai, ziua douăzeci şi doi. Ce s-a întâmplat în cazul cu ruşii?

Sellitto nu-i răspunse.

— Domnul Cinci Douăzeci şi Doi a lăsat ceva în urma sa?

— Suntem pe cale să aflăm. A aruncat o pungă cu dovezi pe care urma să le planteze. E pe drum.

— Frumos din partea lui.

— Ceai cu gheaţă, cafea?

— Mda, mormăi detectivul către Thom. Mulţumesc. Cafea. Ai lapte degresat?

— Doi la sută.

— Bine. Şi prăjituri cum ai avut ultima oară? Alea cu fulgi de ciocolată?

— Numai cu fainã de ovăz.

— Şi alea-s bune.

— Mel, întrebă Thom, vrei ceva?

— Dacă mănânc sau beau lângă o masă de examinare, o să se ţipe la mine.

Rhyme se răsti la el:

— Nu-i vina mea că avocaţii apărării au mania de a exclude dovezile contaminate. N-am făcut eu regulile.

— Văd că starea de spirit nu ţi s-a îmbunătăţit, comentă Sellitto. Ce se întâmplă în Londra?

— *Ăsta* e un subiect despre care nu vreau să discut!

— Ei bine, ca să îţi ridic moralul, află că avem o altă problemă.

— Malloy?

— Da. A auzit că Amelia e în misiune şi că eu am permis o acţiune a Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă. A fost fericit, crezând că-i în

legătură cu cazul Dienko, apoi s-a întristat complet când a aflat că nu-i. A întrebat dacă are legătură cu tine. Sunt gata să iau un pumn în barbă pentru tine, nu şi un glonţ. Aşa că te-am lăsat baltă… Oh, mulţumesc.

Dădu din cap, în timp ce Thom îi aducea gustarea. Asistentul aşeză o gustare asemănătoare pe o masă aflată nu prea departe de Cooper, care îşi puse mănuşi de latex şi începu cu o prăjitură.

— Nişte scotch{17}, dacă eşti amabil, zise repede Rhyme.

— Nu, răspunse Thom şi plecă.

Rhyme se încruntă şi spuse:

— Îmi imaginez că Malloy s-a descotorosit de noi de îndată ce-a fost implicată Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă. Dar avem nevoie de nişte şefi care să fie de partea noastră, cât timp cazul e încă fierbinte. Ce putem face?

— Mai bine să ne gândim repede la ceva, pentru că Malloy vrea să-l sunăm. Trebuia să-l fi sunat acum o jumătate de oră…

Sorbi apoi din cafea şi, fără chef, puse jos sfertul de prăjitură care rămăsese, aparent hotărât să nu o termine.

— Ei bine, avem nevoie de şefi în echipă. Trebuie să avem oameni care să-l caute pe individ.

— Atunci să telefonăm. Eşti gata?

— Da, da…

Sellitto formă un număr, apoi apăsă pe comutarea pe difuzor.

— Redu volumul, ceru Rhyme, care putea să audă sunetul vântului, al vocilor, precum şi zăngănitul farfuriilor şi al paharelor.

Poate că se afla pe terasa unei cafenele.

— Domnule căpitan, vorbiţi pe difuzor cu Lincoln Rhyme şi cu mine.

— Bine, ce naiba se întâmplă? Puteai să-mi fi spus şi mie că operaţiunea Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă era în legătură cu telefonul pe care mi-l dăduse Lincoln mai devreme. Nu ştii că am amânat până mâine orice decizie în legătură cu operaţiunile?

— Nu, nu ştie, zise Rhyme.

— Ba da, mormăi detectivul, dar ştiam suficient de multe ca să decid altfel.

— Sunt impresionat că fiecare din voi doi ia vina asupra lui însuşi, dar întrebarea e de ce nu mi-aţi spus şi mie?

— Pentru că aveam o şansă bună să punem mâna pe un violator ucigaş, îi explică Sellitto. Am ajuns la concluzia că nu ne permiteam nicio întârziere.

— Locotenente, nu-s copil! Trebuia să-mi prezinţi cazul, iar eu aveam să judec cum e mai bine. Aşa merg lucrurile.

— Îmi pare rău, domnule căpitan. În momentul acela mi s-a părut a fi decizia corectă.

Tăcere. Apoi căpitanul zise:

— Dar individul a fugit.

— Da, aşa e, spuse Rhyme.

— Cum?

— Am adunat o echipă cât de repede am putut, dar ascunderea acesteia n-a fost cea mai bună. Suspectul era mai aproape de noi decât bănuiam. Presupun că a văzut o maşină fără însemne sau pe cineva din echipă. Şi a tulit-o. Dar a aruncat nişte dovezi care ar putea să ne fie de folos.

— Şi care sunt în drum către laboratorul din Queens? Sau către tine?

Rhyme se uită la Sellitto. În instituţii precum NYPD, oamenii avansează în grad în funcţie de experienţă, motivaţie şi agerime a minţii. Malloy era cu o jumătate de pas înaintea lor.

— Joe, răspunse Rhyme, am cerut să fie trimise aici.

De data asta nu mai urmă o tăcere. În difuzor se auzi un oftat resemnat.

— Lincoln, înţelegi care-i problema, nu-i aşa?

„Conflict de interese", îşi spuse Rhyme.

— Există un conflict de interese evident între tine, în calitate de consilier al departamentului, şi încercarea de a-l exonera pe vărul tău. Şi, în afară de asta, toată povestea sugerează că a fost făcută o arestare eronată.

— Dar exact asta s-a întâmplat! Şi e vorba şi de două *condamnări* eronate, adăugă Rhyme şi-i reaminti de cazurile legate de viol şi de furtul monedelor, cele despre care îi povestise Flintlock. N-aş fi surprins dacă treaba asta s-a mai întâmplat şi altă dată… Joe, ai auzit de Principiul lui Locard?

— Se găseşte în cartea ta, cea de la Academia de Poliţie, nu-i aşa?

Criminalistul francez Edmond Locard afirmase că, de fiecare dată când se săvârşeşte un delict, există întotdeauna un transfer de dovezi între făptaș şi locul crimei sau victimă. Se referea în mod special la praf, dar regula se aplica la multe substanţe şi la multe tipuri de dovezi. Poate că legătura era greu de găsit, dar exista.

— Joe, Principiul lui Locard dirijează ceea ce facem noi. Dar există un făptaș care îl foloseşte ca *armă.* Este modul său de operare. Ucide şi dispare pentru că altcineva este condamnat pentru delictul respectiv. Ştie exact când să lovească, ce fel de dovezi să planteze şi când să le planteze. Echipele care analizează locul crimei, detectivii, laboranţii, procurorii şi judecătorii… individul îi foloseşte pe toţi, transformându-i în complici. Joe, treaba asta n-are nimic de-a face cu vărul meu, ci cu oprirea unui om foarte periculos.

De data asta urmă o tăcere fără oftat.

— Bine, o să aprob acţiunea.

Sellitto ridică din sprânceană.

— Cu un avertisment. Mă informaţi despre orice modificare a cazului. Ţineţi minte, orice.

— Bineînţeles.

— Lon, să nu mai încerci să mă fraiereşti, că te transfer la buget. Ai înţeles?

— Da, domnule căpitan. Sigur că am înţeles.

— Şi, din moment ce eşti la Lincoln, presupun că vrei să mă informezi în legătură cu cazul Vladimir Dienko.

— Petey Jimenez se străduieşte să grăbească lucrurile. A făcut mai multă muncă de teren decât mine şi s-a apucat să tragă personal sforile.

— Şi Dellray discută cu informatorii, nu-i aşa? Şi jurisdicţia federală?

— Totul e în regulă.

— Bine, te scot din treaba asta. Temporar. Deschide un dosar despre făptaşul ăla necunoscut – adică trimite pe furiş o informare despre dosarul pe care l-ai început *deja*. Şi ascultă-mă cu atenţie: nu discut despre oameni nevinovaţi condamnaţi din greşeală. Nu discut cu nimeni. Şi nici tu n-o să discuţi. Problema asta nu-i pusă pe masă. Singurul delict pe care îl cercetezi e un singur caz de viol şi asasinat, care a avut loc în această după-amiază. Şi cu asta, punct! Ca parte a modului său de operare, e posibil ca acest făptaș necunoscut să fi încercat să arunce vina asupra altcuiva, dar asta-i tot ce ai voie să spui şi *numai* dacă subiectul apare în discuţie. Nu deschide tu vorba şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic presei!

— Eu nu discut cu presa, zise Rhyme. Cine face asta, dacă poate să n-o facă? Dar trebuie să ne uităm şi la alte cazuri, ca să ne facem o idee despre felul în care operează.

— N-am spus că n-ai voie, spuse căpitanul, pe un ton ferm, dar nu strident. Ţineţi-mă la curent.

Şi cu asta, puse receptorul în furcă.

— Ei bine, avem un caz, zise Sellitto, cedând în faţa sfertului abandonat de prăjitură şi împingând-o pe gât cu cafea.

Stând lângă trotuar, împreună cu trei indivizi în haine civile, Amelia Sachs discuta cu bărbatul solid care deschisese uşa Camaro-ului ei şi îndreptase arma către ea. Se dovedi că individul nu era 522, ci un agent federal care lucra pentru Agenţia de luptă antidrog.

— Încercăm încă să ne lămurim despre ce-i vorba, zise el şi aruncă o privire spre şeful său, un agent special care răspundea de biroul agenţiei din Brooklyn.

Şeful zise:

— O să ştim mai multe peste câteva minute.

Ceva mai devreme, în timp ce era ameninţată cu pistolul în propria-i maşină, Sachs ridicase încet mâinile şi se identificase ca fiind poliţist. Agentul îi luase arma şi-i verificase legitimaţia de două ori. Apoi îi înapoiase arma, clătinând din cap.

— Nu pricep nimic, zisese el.

Îşi ceruse scuze, dar figura lui nu sugera că-i părea rău. Expresia sa spunea doar că nu pricepea nimic.

După un moment, sosiseră şeful lui şi alţi doi agenţi.

Apoi şeful dăduse un telefon şi ascultase câteva minute. După care îşi închisese mobilul şi explicase ceea ce se părea că se întâmplase. Cu puţin timp înainte, cineva dăduse un telefon anonim de la un post public, anunţând că o femeie înarmată împuşcase pe cineva, în timpul a ceea ce părea a fi o ceartă pentru droguri.

— Aveam o operaţiune aici, în acest moment, spuse şeful. Legată de asasinarea unui traficant şi a unui furnizor de droguri, adăugă el, făcând semn cu capul către agentul care încercase s-o aresteze pe Sachs. Anthony locuieşte la distanţă de un cvartal. Conducătorul operaţiunii l-a trimis aici ca să asigure locul până adună trupele.

— Am crezut că vrei să pleci, adăugă Anthony, aşa că am înhăţat o sacoşă veche şi m-am pus în mişcare.

Abia acum părea să-şi dea seama ce fusese gata să facă. Îi era ruşine, iar Sachs se gândi că Glock-ul ei avea un trăgaci care se apăsa foarte uşor. Se întrebă cât de aproape fusese să fie împuşcată…

— Ce făceai aici? o întrebă şeful agenţilor.

— Avem un caz de omucidere şi viol.

Nu-i povesti despre încercările lui 522 de a transforma oameni nevinovaţi în ţapi ispăşitori.

— Cred că făptaşul m-a descoperit şi a dat telefon ca să încetinească urmărirea.

„Sau ca să facă astfel încât să fiu ucisă într-un schimb de focuri prietenesc…“

Agentul federal se încruntă şi clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sachs.

— Mă gândeam că individul e foarte deştept. Dacă ar fi sunat la NYPD – lucru pe care l-ar fi făcut multă lume –, poliţiştii ar fi ştiut cine eşti şi despre operaţiunea voastră. Aşa că individul ne-a sunat pe noi. Noi ştiam doar că ai împuşcat pe cineva, aşa că ne-am apropiat cu grijă, gata să te lichidăm dacă ai fi scos arma. E deştept, concluzionă agentul, încruntat.

— A băgat groaza în mine, mărturisi Anthony, care era încă alb la faţă.

Apoi agenţii plecară, iar Amelia dădu un telefon.

Când Rhyme răspunse, îi povesti despre incident.

Criminalistul digeră cele auzite, apoi zise:

— A sunat la federali?

— Da.

— Ca şi cum ar fi ştiut că aceştia sunt în mijlocul unei operaţiuni legate de droguri. Şi că agentul care a încercat să te aresteze locuia în apropiere.

— Nu putea şti aşa ceva, îl contrazise ea.

— Poate că nu. Dar sunt sigur că ştie un anumit lucru.

— Care?

— Ştie cu exactitate cine eşti. Ceea ce înseamnă că pândeşte. Fii atentă, Sachs!

Rhyme îi povesti lui Sellitto cum făptaşul îi întinsese lui Sachs o capcană, în Brooklyn.

— A făcut el aşa ceva?

— Aşa se pare.

Cei doi discutau cum ar fi putut individul să obţină informaţii – şi nu ajunseseră la nicio concluzie care să le fie de folos –, când sună telefonul. Rhyme se uită la identitatea apelantului şi răspunse imediat:

— Doamnă inspector…

Vocea lui Longhurst umplu difuzorul.

— Domnule detectiv Rhyme, ce mai faceţi?

— Bine.

— Excelent. Voiam doar să ştiţi că am găsit ascunzătoarea lui Logan. Nu era în Manchester. Era în apropiere, în Oldham. În estul oraşului.

Femeia îi explică apoi că Danny Krueger aflase de la unii dintre oamenii săi că un individ, despre care se credea că-i Richard Logan, se interesase cum ar putea să cumpere nişte piese pentru arme.

— Remarcaţi, nu armele însele. Dar dacă ai piesele necesare ca să repari armele, e de presupus că poţi şi să asamblezi una.

— Carabine?

— Da. De calibru mare.

— Vreo identitate?

— Nu, dar indivizii credeau că Logan făcea parte din armata SUA. Le-a promis, se pare, că le va procura în viitor cantităţi mari de muniţie, la preţ redus. Se pare că avea documente oficiale militare în legătură cu inventarele şi cu specificaţiile tehnice.

— Deci există riscul să avem o zonă de tir în Londra.

— Vom vedea. Să revenim la ascunzătoare. Avem contacte în comunitatea hindusă din Oldham. Sunt nişte oameni impecabili. Au auzit de un american care a închiriat o casă veche, în suburbiile oraşului. Am reuşit să aflăm unde e, dar n-am cercetat-o încă. Echipa noastră ar fi putut să facă acest lucru, dar ne-am gândit că-i mai bine să discutăm mai întâi cu dumneavoastră. Domnule detectiv, continuă

Longhurst, am impresia că Logan nu ştie că am aflat de ascunzătoarea sa. Şi bănuiesc că vom găsi în interiorul acesteia dovezi care să ne fie de ajutor. Am sunat nişte băieţi de la MI5{18} şi am împrumutat de la ei o jucărie scumpă. E o cameră de luat vederi de mare precizie. Am vrea ca unul dintre poliţiştii noştri s-o poarte şi dumneavoastră să-l ghidaţi prin zona delictului. Spuneţi-ne ce credeţi. Putem aduce echipamentul la faţa locului în vreo patruzeci de minute.

Ca să faci o cercetare cum se cuvine a unei ascunzători, inclusiv ieşirile şi intrările, sertarele, toaletele, dulapurile, saltelele… ar fi fost nevoie de cea mai mare parte a nopţii.

De ce se întâmpla asta acum? Era convins că 522 era o ameninţare reală. De fapt, dacă urmăreai scala timpului – cazurile mai vechi, cel al vărului său şi crima din ziua aceea delictele păreau să fie tot mai dese. Şi-l îngrijora în mod deosebit ultimul eveniment: 522 se îndreptase spre ei şi fusese cât pe ce să facă astfel încât Sachs să fie împuşcată.

„Da sau nu?“

După un moment de întrebări chinuitoare, Rhyme spuse:

— Doamnă inspector, îmi pare rău să vă spun, dar aici se întâmplă ceva. Avem o serie de omucideri. Trebuie să mă concentrez asupra lor.

— Înţeleg.

Imperturbabilul calm englezesc.

— Trebuie să vă predau comanda cazului.

— Sigur, domnule detectiv. Înţeleg.

— Sunteţi liberă să luaţi orice decizie.

— Apreciez încrederea dumneavoastră. O să trecem la treabă şi o să vă ţin la curent. Cred că ar trebui să închid.

— Mult noroc.

— Şi dumneavoastră.

Fusese dificil pentru Lincoln Rhyme să renunţe la o vânătoare, mai ales când prada era un anumit delincvent.

Dar decizia fusese luată. Cinci Douăzeci şi Doi era acum singura sa pradă.

— Mel, pune mâna pe telefon şi află unde naiba sunt dovezile din Brooklyn!

Capitolul doisprezece

Da, o adevărată surpriză!

Adresa din Upper East Side şi faptul că Robert Jorgensen era chirurg ortoped o făcuseră pe Amelia Sachs să se aştepte ca Henderson House Residence, adresa de pe bilet, să fie mult mai drăguţă decât în realitate.

Era o locuinţă dezgustătoare, un hotel pentru indivizi în trecere, locuit de drogaţi şi de beţivi. Hol colindat de muşte, plin cu mobilier mucegăit şi neasortat, duhoare de usturoi şi de dezinfectant ieftin, aparat defect de aer condiţionat şi putoare de transpiraţie omenească. Multe văgăuni ale vagabonzilor erau mai plăcute decât hotelul ăla.

Amelia rămase în uşa mohorâtă, se opri şi se întoarse. Încă era stânjenită din cauza supravegherii lui 522 şi de cursa pe care i-o întinsese cu federalii în Brooklyn. Sachs se uită cu grijă pe stradă, în jur. Nimeni nu părea să-i acorde prea multă atenţie, dar asta însemna că ucigaşul fusese în apropierea ei, lângă casa lui DeLeon Williams, iar ea îl ratase complet. Privi cu atenţie o clădire abandonată de dincolo de stradă. Se uita cineva la ea, printr-una dintre ferestrele acoperite de murdărie?

Sau de acolo! La etajul al doilea era o fereastră mare, spartă, iar Sachs fu sigură că văzuse o mişcare în întuneric. Era o figură? Sau doar lumina ce pătrunsese printr-o gaură din acoperiş?

Sachs se apropie şi privi clădirea cu atenţie. Nu văzu pe nimeni şi decise că o înşelaseră ochii. Se întoarse la hotel şi, respirând din greu, păşi înăuntru. La recepţie, îşi arătă insigna funcţionarului neajutorat de gras. Acesta nu păru surprins sau tulburat nici măcar un pic de faptul că venise un poliţist. Sachs fu îndrumată către ascensor. În acesta era o duhoare înfiorătoare. Bine, avea să urce pe scări.

Crispându-se din cauza chinului suportat de încheieturile ci artritice, pătrunse pe uşa de la etajul al şaselea şi găsi camera 672. Bătu, apoi se trase într-o parte.

— Poliţia. Domnule Jorgensen? Vă rog să deschideţi uşa.

Nu ştia ce legătură avea omul ăla cu ucigaşul, aşa că îşi ţinu mâna în apropierea mânerului Glock-ului, o armă bună, demnă de încredere ca şi soarele.

Nu răspunse nimeni, dar Sachs avu impresia că aude sunetul capacului metalic al vizorului uşii.

— Poliţia, repetă ea.

— Vâră-ţi legitimaţia pe sub uşă.

Sachs se supuse.

O pauză, apoi mai multe lanţuri fură date la o parte. Şi un zăvor.

Uşa se deschise un pic, dar fu oprită de o bară de siguranţă. Deschizătura era mai mare decât cea lăsată de un lanţ, dar nu suficient de mare ca prin ea să poată trece cineva.

În ea apăru capul unui bărbat de vârstă mijlocie. Avea păr lung şi nespălat, cu faţa acoperită de o barbă neîngrijită. Avea ochi de om nervos.

— Sunteţi Robert Jorgensen?

Individul se uită la figura ei, apoi la legitimaţie, întorcând cartonul şi ridicându-l spre lumină, cu toate că dreptunghiul laminat era opac. Îl returnă poliţistei şi trase bara de siguranţă. Uşa se deschise. Individul privi holul din spatele ei, apoi îi făcu semn să intre. Sachs pătrunse calmă în încăpere, dar cu mâna păstrată tot în apropierea armei. Privi atentă camera şi dulapurile. Nu mai era nimeni, în afară de individul respectiv, iar acesta nu era înarmat.

— Sunteţi Robert Jorgensen? repetă ea.

Individul dădu din cap.

Atunci Sachs privi din nou încăperea tristă, cu mai multă atenţie. Se aflau acolo un pat, o masă şi un scaun, un fotoliu şi o canapea ponosită. Covorul de un cenuşiu-închis era pătat. O singură veioză arunca o lumină slabă, galbenă, iar jaluzelele erau trase. Se părea că tipul se descurca doar cu ce avea în patru valize mari şi un sac de sport. Nu avea bucătărie, dar într-o parte a camerei de zi se aflau un frigider miniatural şi două cuptoare cu microunde. Şi o cafetieră. Dieta sa consta în mare parte din supă şi tăiţei japonezi. O sută de bibliorafturi de pânză erau aliniate cu grijă de-a lungul peretelui.

Hainele lui proveneau dintr-un alt timp al vieţii sale, un timp mai bun. Păreau scumpe, dar roase şi pătate. Tocurile pantofilor ce costaseră o grămadă de bani erau tocite. Sachs presupuse că individul îşi pierduse dreptul de a profesa medicina din cauză că avea probleme cu drogurile sau cu băutura.

În momentul acela, individul se ocupa cu un lucru ciudat: diseca o carte groasă, cartonată. O lupă ciobită, cu mâner curbat, fusese aruncată pe masă, iar tipul rupea pagini şi le tăia în fâşii.

Poate decăderea sa era datorată unei boli mintale.

— Ai venit din cauza scrisorilor. Era timpul s-o faci.

— Scrisori?

Individul o privi bănuitor.

— N-ai venit din cauza scrisorilor?

— Nu ştiu nimic de vreo scrisoare.

— Le trimit la Washington. Dar ai auzit vorbindu-se, nu-i aşa? Voi, oamenii legii… Cei care asiguraţi siguranţa cetăţenilor… Bineînţeles că ai auzit. Trebuie să fi auzit, toată lumea vorbeşte. Baze de date cu delincvenţi şi alte chestii…

— Chiar nu ştiu despre ce vorbiţi.

Individul păru că o crede.

— Bine, atunci, spuse el, apoi ochii i se holbară în timp ce se uita spre şoldul ei. Stai, telefonul tău celular e pornit?

— Mda…

— Iisuse din ceruri! Ce te-a apucat?

— Eu…

— De ce nu alergi goală pe stradă, dezvăluind tuturor străinilor pe care-i întâlneşti care-i adresa ta? Scoate bateria din el. Nu te mulţumi să-l închizi. Scoate bateria.

— Nu fac aşa ceva.

— Scoate-o. Sau poţi să te duci naibii chiar acum. Şi agenda electronică. Şi pagerul.

Cerinţele astea păreau imposibil de îndeplinit. Dar Sachs răspunse cu fermitate:

— Nu-mi stric agenda. O să fac ce-ai cerut cu telefonul şi pagerul.

— Bine, mormăi individul şi se aplecă spre ea, în timp ce Sachs scotea bateriile din cele două aparate şi închidea agenda electronică.

Apoi Amelia îi ceru un act de identitate. Individul scotoci şi scoase un carnet de conducere. Adresa era Greenwich, Connecticut, unul dintre cele mai elegante oraşe din zona urbană.

— Domnule Jorgensen, nu sunt aici din cauza vreunei scrisori. Vreau doar să vă pun câteva întrebări. N-o să vă răpesc prea mult din timpul dumneavoastră.

Bărbatul îi făcu semn către canapeaua uzată, iar el se aşeză pe un scaun paradit de lângă masă. Ca şi cum nu s-ar fi putut împiedica, se întoarse spre carte şi tăie cu un brici o bucată din cotorul acesteia. Mânuise briciul cu pricepere, iute şi cu siguranţă. Sachs era încântată că masa se afla între ei şi că tocul pistolului era deschis.

— Domnule Jorgensen, mă aflu aici din cauza unei crime care a fost comisă în dimineaţa aceasta.

— Ah, sigur, bineînţeles, zise individul, strângând din buze, apoi se uită din nou la Sachs, cu o expresie clară: resemnare şi dezgust. Şi ce se presupune că am făcut *de data asta?*

„De data asta?“

— Delictul a fost viol şi omucidere. Dar ştim că n-aţi fost implicat. Aţi fost aici.

Un rânjet plin de cruzime.

— Aha, mă urmăriţi!

Apoi o grimasă.

— La naiba!

Asta era ca răspuns la ceva ce găsise, sau nu găsise, în bucata de cotor de carte pe care o tăiase. O aruncă la gunoi. Sachs observă pungi de gunoi pe jumătate deschise care conţineau resturi de haine, cărţi, ziare şi cutiuţe, care fuseseră şi acestea tăiate în bucăţi. Apoi se uită la

cel mai mare dintre cuptoarele cu microunde şi văzu că în acesta era o carte.

„Fobie faţă de microbi” presupuse ea.

Individul observă încotro privea şi-i spuse:

— Supunerea la microunde e cea mai bună cale ca să le distrugi.

— Ce anume? Bacterii? Viruşi?

Individul râse auzindu-i întrebarea, de parcă Sachs ar fi glumit. Făcu semn cu capul către volumul din faţa sa.

— Uneori sunt cu adevărat greu de găsit. Dar trebuie să le găseşti. Trebuie să vezi cum arată duşmanul. Curând, adăugă el, făcând semn cu capul către cuptorul cu microunde, or să înceapă să facă unele pe care n-o să le poţi distruge cu microunde. Ar trebui să mă crezi.

Sachs fusese în divizia de patrulare timp de câţiva ani – un portabil, cum li se spunea în limbajul poliţiştilor. Lucrase în Times Square pe vremea când era Times Square, înainte ca locul să devină Disneyland North. Poliţista Sachs avea o grămadă de experienţă în ceea ce privea vagabonzii şi pe cei cu disfuncţii emoţionale. Recunoscuse deci semne de personalitate paranoică, şi chiar de schizofrenie.

— Îl cunoaşteţi pe DeLeon Williams?

— Nu.

Sachs îi spuse apoi numele altor victime şi ţapi ispăşitori, inclusiv numele vărului lui Rhyme.

— Nu, n-am auzit niciodată de vreunul dintre ei.

Individul părea să fie sincer. Cartea îi atrase atenţia pe deplin, timp de vreo treizeci de secunde lungi. Tăie o pagină, apoi o ridică, strâmbându-se. După care o aruncă.

— Domnule Jorgensen, acest număr de cameră a fost găsit pe un bilet, în apropierea locului unei crime de astăzi.

Mâna cu cuţitul înţepeni. Individul se uită la ea cu ochi arzători, îngroziţi. Apoi întrebă, cu respiraţia întretăiată:

— *Unde?* Unde naiba l-aţi găsit?

— Într-o ladă de gunoi din Brooklyn. Era lipit de nişte dovezi. E posibil să-l fi aruncat ucigaşul.

Bărbatul întrebă, cu o şoaptă fantomatică:

— Aveţi un nume? Ştiţi cum arată individul? Spuneţi-mi!

Jorgensen se ridicase pe jumătate, iar faţa i se înroşise puternic. Buzele îi tremurau.

— Liniştiţi-vă, domnule Jorgensen. Luaţi-o mai încet. Nu ştim cine-i cel care a lăsat biletul.

— Oh, el este. Pun pariu că el este. Jigodia! Aveţi un nume? întrebă Jorgensen, aplecându-se spre ea.

— Nu.

— Spuneţi-mi, la naiba! Faceţi ceva *pentru* mine! Nu *cu* mine!

— Dacă aş putea să vă ajut, aş face-o, îi replică Sachs cu fermitate.

Dar trebuie să rămâneţi calm. Despre cine vorbiţi?

Bărbatul lăsă cuţitul să-i cadă din mână şi se aşeză, cu umerii căzuţi. Un zâmbet plin de amărăciune i se întinse pe faţă.

— Despre cine? Despre Dumnezeu, bineînţeles.

— Despre Dumnezeu?

— Iar eu sunt Iov. Aţi auzit de Iov? Omul nevinovat pe care Dumnezeu l-a chinuit. Şi toate încercările prin care a trecut acesta sunt nimic în comparaţie cu cele prin care am trecut eu. Oh, el este. A descoperit unde sunt acum şi a scris adresa pe biletul dumneavoastră. Credeam că am scăpat. Dar m-a găsit din nou.

Sachs avu impresia că zărise lacrimi în ochii lui. Îl întrebă:

— Despre ce-i vorba? Vă rog să-mi spuneţi.

Jorgensen îşi şterse ochii.

— Bine… Cu câţiva ani în urmă, eram doctor practicant şi locuiam în Connecticut. Aveam o soţie şi doi copii minunaţi. Bani în bancă, plan de pensionare, casă de vacanţă. O viaţă confortabilă. Eram fericit. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Nu mare lucru, nu de la început. Am cerut un card de credit nou – ca să obţin mile în programul de zboruri frecvente. Făceam trei sute de mii de mile pe an. Nu amânasem niciodată o plată pentru un credit sau o ipotecă. Dar cererea mi-a fost respinsă. Am crezut că-i o greşeală. Însă compania mi-a spus că prezentam un risc de creditare, din moment ce m-am mutat de trei ori în şase luni. Numai că eu nu mă mutasem nici măcar o singură dată. Cineva îmi luase numele, numărul de asigurări sociale şi informaţiile de pe card şi închiriase apartamente în numele meu. Apoi nu plătise chiria. Asta după ce cumpărase mărfuri în valoare de aproape o sută de mii de dolari şi ceruse să-i fie trimise la adresele acelea.

— Un hoţ de identitate?

— Oh, cel mai teribil hoţ de identitate. Dumnezeu a deschis linii de credit în numele meu, a făcut datorii uriaşe, a cerut ca facturile să-i fie trimise la diferite adrese. Şi, bineînţeles, nu le-a plătit niciodată. De îndată ce lămuream o problemă, apărea altceva. Şi avea toate informaţiile despre mine. Dumnezeu ştia tot! Numele de fată al mamei mele, data ei de naştere, numele primului meu câine, prima mea maşină – toate lucrurile pe care companiile vor să le ştie ca parole. Avea numerele mele de telefon – şi numerele cardurilor mele de telefon. M-a pricopsit cu o factură telefonică de zece mii de dolari. Cum? Suna să afle ora şi temperatura la Moscova, Singapore sau Sidney şi nu închidea telefonul ore în şir.

— De ce?

— De ce? Pentru că e Dumnezeu. Iar eu sunt Iov… Fiul de târfă a cumpărat o casă în numele meu! O casă întreagă! Apoi n-a plătit-o. Eu am aflat de chestia asta când un avocat care lucra pentru o agenţie de colectare a datoriilor a venit la clinica mea din New York şi mi-a cerut

să facem aranjamente de plată pentru cei trei sute şaptezeci de mii de dolari pe care îi datoram. Dumnezeu m-a pricopsit şi cu o datorie de un sfert de milion la jocurile de noroc online. A făcut solicitări aiurea de plăţi companiei de asigurări, iar aceasta mi-a anulat asigurarea de malpraxis. Nu puteam să lucrez în clinică fără asigurare şi nimeni nu voia să mă asigure. Am fost siliţi să vindem casa şi, bineînţeles, fiecare bănuţ s-a dus pentru plata datoriei pe care cică o făcusem – care, atunci, era de două milioane de dolari.

— Două *milioane?*

Jorgensen închise ochii pentru o clipă.

— Iar lucrurile au devenit şi mai rele. Soţia mea le îndurase pe toate. Fusese greu pentru ea, dar rămăsese alături de mine… Până când Dumnezeu a trimis în numele meu cadouri – cadouri scumpe – unor femei care lucraseră ca asistente în clinică, cadouri cumpărate cu cardul meu de credit, iar cadourile includeau invitaţii şi comentarii pline de sugestii. Una dintre femei a lăsat un mesaj la mine acasă, mulţumindu-mi şi spunând că ar fi încântată să plece de acasă în weekend. L-a primit fiica mea. Plângea fără să se poată opri când i-a povestit soţiei mele. Cred că aceasta era convinsă că sunt nevinovat. Dar, cu toate acestea, m-a părăsit acum patru luni şi s-a mutat la sora ei, în California.

— Îmi pare rău.

— Vă pare rău? Oh, mulţumesc foarte mult. Dar nu scăpasem încă. Oh, nu! Chiar imediat după plecarea soţiei mele, au început arestările. Se părea că arme cumpărate cu un card de credit şi un permis de conducere fals, cu numele meu, fuseseră folosite în jafuri armate produse în East New York, New Haven şi Yonkers. Un funcţionar a fost grav rănit. Biroul de Investigaţii din New York m-a arestat. În cele din urmă, federalii m-au lăsat să plec, dar în dosarul meu figurează încă arestul. Va fi acolo pentru totdeauna. Împreună cu timpul petrecut în arestul agenţiei antidrog, pentru că un cec al meu a fost identificat drept cel folosit la cumpărarea unor medicamente importate ilegal. Oh, şi am fost în închisoare un timp – adică nu eu, ci acela căruia Dumnezeu i-a vândut cărţi de credit şi un permis de conducere cu numele meu. Bineînţeles, deţinutul a fost altcineva. Cine ştie care era numele lui adevărat? Dar în ceea ce priveşte restul lumii, dosarele guvernamentale arată că Robert Samuel Jorgensen, cu numărul de asigurări sociale nouă-doi-trei-şase-şapte-patru-unu-opt-doi, care a locuit anterior în Greenwich, Connecticut, este un puşcăriaş. E în dosarul meu. Pentru veşnicie.

— Trebuia să reclamaţi, să anunţaţi poliţia.

— Oh, vă rog, zise Jorgensen, dispreţuitor. Sunteţi poliţist. Ştiţi unde se află asemenea cazuri în lista de priorităţi a poliţiei? Chiar deasupra traversării pe culoarea roşie a semaforului.

— N-aţi descoperit nimic care ar putea să ne ajute? Ceva despre el? Vârsta, rasa, studiile, localizare…

— Nu, nimic. Peste tot unde m-am uitat era o singură persoană: eu. M-a îndepărtat de mine însumi… Oh, se spune că există măsuri de siguranţă, că există mijloace de protecţie. Rahat. Da, dacă pierzi un card de credit, poate că eşti apărat până la un punct. Dar dacă cineva vrea să-ţi distrugă viaţa, nu poţi să faci nimic ca să-l împiedici. Oamenii cred ce le spun calculatoarele. Dacă spun că datorezi bani, atunci datorezi bani. Dacă spun că reprezinţi un risc major pentru a fi asigurat, atunci reprezinţi un risc important. Dacă raportul spune că nu trebuie să primeşti credit, atunci nu primeşti credit, chiar dacă eşti multimilionar. Noi credem în *informaţii,* nu ne pasă de adevăr. Ah, vreţi să ştiţi care au fost ultimele mele slujbe? întrebă Jorgensen, apoi sări de pe scaun şi deschise dulapul, arătând o uniformă a unui restaurant fast-food; după care se întoarse la masă şi începu să lucreze din nou la carte, mormăind. O să te găsesc eu, jigodie! Vrei să ştii care a fost partea cea mai rea? întrebă bărbatul, privind în sus spre Sachs. Dumnezeu n-a locuit niciodată în apartamentele pe care le închiria în numele meu. Nu cerea să i se livreze medicamente ilegale. Nici nu avea aşa ceva în mărfurile pe care le comandase. Poliţia a recuperat totul. Şi n-a locuit niciodată în casa minunată pe care a cumpărat-o. Aţi înţeles? Făcea treburile astea doar ca să mă chinuie. El e Dumnezeu, eu sunt Iov.

Sachs remarcă fotografia de pe masă. În ea se vedeau Jorgensen şi o femeie blondă, cam de vârsta lui, cei doi ţinându-şi mâinile pe umerii unei fete şi ai unui băiat. Casa din fundal era foarte drăguţă. Amelia se întrebă de ce se străduise 522 atât de mult să distrugă viaţa unui om – dacă făptaşul lor era în realitate în spatele întregii poveşti. Îşi testase cumva tehnica pe care avea s-o folosească pentru a se apropia de victimele sale şi pentru a implica ţapii ispăşitori? Robert Jorgensen fusese un cobai? Sau 522 era un sociopat plin de cruzime? Ceea ce-i făcuse lui Jorgensen putea fi considerat drept un viol ne-sexual.

— Cred că ar trebui să vă găsiţi o altă locuinţă, domnule Jorgensen.

— Ştiu, răspunse acesta, cu un zâmbet resemnat. E mai sigur aşa. Să fiu greu de găsit.

Sachs se gândi la o expresie pe care o folosise tatăl ei şi-şi spuse că expresia respectivă descria propria-i viaţă destul de bine:

— Când te muţi, nu te mai găseşte nimeni…

Individul dădu din cap către carte.

— Ştii cum m-a găsit aici? Am o senzaţie… Totul a început să meargă rău imediat după ce-am cumpărat-o. Continui să cred că acesta e răspunsul. Am băgat-o în cuptorul cu microunde, dar e evident că n-a folosit la nimic. Răspunsul trebuie să fie înăuntru. Trebuie să fie!

— Ce căutaţi, de fapt?

— Nu ştiţi?

— Nu.

— Dispozitive de urmărire, bineînţeles. Se pun în cărţi. Şi în haine. Curând, or să fie în aproape orice.

Deci nu era vorba despre microbi.

— Microundele distrug dispozitivele de urmărire? întrebă Amelia, cântându-i în strună.

— Majoritatea lor. Sau poţi să le rupi antenele, dar astăzi sunt atât de mici… aproape microscopice…

Jorgensen tăcu, iar Amelia îşi dădu seama că o privea cu atenţie, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Apoi individul o anunţă:

— Poţi s-o iei.

— Ce să iau?

— Cartea, zise bărbatul, privind nebuneşte prin încăpere. Are răspunsul în ea, răspunsul la tot ce mi s-a întâmplat… Vă rog! Sunteţi prima care nu şi-a dat ochii peste cap când i-am spus povestea mea, singura care nu s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebun. Vreţi să-l prindeţi la fel de mult cât doresc şi eu, adăugă Jorgensen, aplecându-se spre ea. Pun pariu că aveţi tot felul de echipamente. Microscoape, senzori… Puteţi să-l găsiţi. Iar dispozitivul vă va conduce către individ. Da!

Şi Jorgensen împinse cartea către ea.

— Dar nu ştiu ce să căutăm…

Bărbatul dădu din cap, înţelegător.

— Oh, nu trebuie să-mi spuneţi asta! Pentru că asta e problema. Ei schimbă lucrurile tot timpul. Ei sunt întotdeauna cu un pas înaintea noastră. Dar vă rog…

„Ei…”

Sachs luă cartea, întrebându-se dacă-i cazul s-o vâre într-o pungă pentru dovezi şi să-i prindă un cartonaş pentru preluare în custodie. Se întrebă cât de mult se va râde de ea în locuinţa lui Rhyme. Poate că ar fi mai bine s-o ia, pur şi simplu.

Jorgensen se aplecă înainte şi-i strânse mâna puternic.

— Mulţumesc!

Plângea din nou.

— Deci o să vă mutaţi? întrebă Amelia.

El îi răspunse că o să se mute şi-i dădu numele altui hotel pentru indivizi în trecere, unul din Lower East Side.

— Nu-l notaţi. Nu spuneţi nimănui de el. Nu-mi menţionaţi numele la telefon. Ştiţi, ei ascultă tot timpul…

— Sunaţi-mă dacă vă amintiţi altceva despre… Dumnezeu, îi spuse Amelia, şi-i dădu cartea ei de vizită.

Jorgensen memoră informaţiile de pe aceasta, apoi rupse cartonul.

Se duse în baie şi aruncă jumătate din bucăţi în toaletă, după care trase apa. Bărbatul remarcă faptul că Sachs îl privea curioasă şi-i explică:

— O să arunc cealaltă jumătate mai târziu. E o prostie să arunci ceva dintr-odată la toaletă, o prostie la fel de mare ca şi aceea de a lăsa facturi în cutia poştală, cu semnalul că ai primit corespondenţă ridicat. Oamenii sunt nişte proşti.

Jorgensen o conduse până la uşă şi se apropie de ea. Duhoarea hainelor nespălate o scârbi. Ochii înroşiţi ai bărbatului o priviră aprigi:

— Doamnă poliţist, ascultaţi-mă. Ştiu că aveţi pistolul ăla mare la şold. Dar n-o să vă fie de niciun folos împotriva cuiva ca el. Trebuie să vă apropiaţi înainte să-l puteţi împuşca. Dar n-o să vă lase să vă apropiaţi. Poate să stea într-o încăpere întunecoasă, undeva, să soarbă dintr-un pahar cu vin şi să vă facă viaţa bucăţi, zise Jorgensen, apoi făcu un semn cu capul către cartea din mâna ei. Iar acum, că aţi luat asta, sunteţi şi dumneavoastră infectată.

Capitolul treisprezece

Am verificat ştirile – sunt atât de multe căi eficiente ca să obţii astăzi informaţii – şi n-am auzit nimic despre vreo poliţistă roşcată care să fi fost împuşcată de colegii ei în Brooklyn.

Dar măcar ei sunt speriaţi.

Ei sunt nervoşi.

Foarte bine. De ce să fiu singurul?

În timp ce merg, mă întreb: cum de s-a întâmplat asta? Cum e *posibil* să se fi întâmplat?

Asta nu-i bine, asta nu-i bine, asta…

Ei păreau că ştiu *exact* ceea ce fac, cine era victima mea.

Şi că eram în drum spre casa lui DeLeon 6832, chiar *în acel moment.*

Cum?

Scotocind printre date, permutându-le, analizându-le. Nu, nu pot înţelege cum au făcut Ei asta.

Încă nu. Trebuie să mă mai gândesc.

N-am suficiente informaţii. Cum să trag concluzii, dacă n-am *date?* Cum?

Ah, ia-o mai încet, îmi spun mie însumi. Când şaisprezecii merg repede, ei împărtăşesc date, dezvăluie tot felul de informaţii, cel puţin celor care sunt deştepţi, celor care pot să facă deducţii bune.

În sus şi în jos pe străzile cenuşii ale oraşului. Duminica nu mai e minunată. E o zi urâtă, distrusă. Razele soarelui sunt aspre şi infectate. Oraşul e rece, neprimitor. Şaisprezecii sunt batjocoritori, ironici, îngâmfaţi.

Îi urăsc pe toţi!

Dar ţine-ţi capul în jos, prefă-te că ziua îţi face plăcere.

Şi, în primul rând, *gândeşte-te.* Fii analitic. Cum ar analiza datele un calculator confruntat cu o problemă?

Gândeşte. Cum ar fi putut Ei să afle?

Un cvartal, două cvartale, trei cvartale, patru…

Niciun răspuns. Doar o concluzie: Ei sunt buni. Şi altă întrebare: cine *sunt* Ei? Presupun că…

Prin minte îmi trece un gând teribil. Te rog, nu… Mă opresc şi caut prin rucsac. Nu, nu, a dispărut! Biletul, lipit de punga cu dovezi, iar eu am uitat să-l iau de acolo înainte să arunc totul. Adresa şaisprezecelui meu favorit: 3694-8938-5330-2498, animalul meu de casă – cunoscut lumii drept doctorul Robert Jorgensen. Tocmai descoperisem unde fugise, încercând să se ascundă, şi notasem pe un bilet. Sunt furios că nu ţinusem minte adresa şi că aruncasem biletul.

Mă urăsc, îi urăsc pe toţi. Cum am putut să fiu atât de neglijent?

Îmi vine să plâng, să ţip.

Robert 3694! Timp de doi ani fusese cobaiul meu, experimentul meu uman. Dosare publice, furt de identitate, cărţi de credit…

Dar, în primul rând, faptul că-l distrusesem fusese o chestie măreaţă. Orgasmică, indescriptibilă. Precum cocaina sau heroina. Să iei un om perfect normal, un familist fericit, un doctor bun, grijuliu, şi să-l distrugi.

N-o să-mi asum niciun risc. Trebuie să presupun că cineva a găsit biletul şi i-a telefonat. El o să fugă… Şi eu voi fi silit să-l las să plece.

Iar astăzi mi-a mai fost luat ceva. Nu pot să descriu cum m-am simţit când mi s-a întâmplat asta. O durere arzătoare ca focul, un fel de frică sau panică oarbă, o prăbuşire în care ştii că o să te izbeşti în orice clipă de pământul neclar, dar nu… chiar… acum.

Trec prin mijlocul turmei de antilope, printre şaisprezecii care hoinăresc în ziua lor de odihnă. Fericirea mea e distrusă, buna mea dispoziţie s-a dus. Dacă acum câteva ore mă uitam la toţi cu o curiozitate nevătămătoare sau cu poftă, acum vreau doar să atac pe cineva şi să-i spintec pielea palidă, subţire precum pieliţa unei tomate, cu unul dintre cele optzeci şi nouă de brice ale mele.

Poate cu modelul Krusius Brothers, de la sfârşitul anilor 1800. Are o lamă foarte lungă, un mâner frumos din corn de cerb şi e mândria colecţiei mele.

— Dovezi, Mel. Hai să ne mai uităm încă o dată.

Rhyme se referea la ceea ce fusese strâns din lada de gunoi din apropierea locuinţei lui DeLeon Williams.

— Urme de frecare?

Primul obiect pe care-l cercetase Cooper căutând amprente digitale fuseseră pungile de plastic – cea care conţinuse dovezile pe care 522 se presupunea că intenţionase să le planteze şi pungile din interiorul acesteia, care conţineau nişte sânge încă umed şi un şerveţel de hârtie murdar de sânge. Dar nu existau amprente pe plastic – o dezamăgire, din moment ce plasticul le păstrează atât de bine. (Deseori acestea sunt vizibile, nu latente, şi pot fi observate fără a se folosi chimicale sau lumini speciale.) Cooper găsise indicii că făptaşul necunoscut atinsese pungile cu mănuşi din bumbac – de felul celor pe care delincvenţii cu experienţă la preferă mănuşilor din latex, care reţin foarte bine amprentele făptaşului în interiorul degetelor lor.

Folosind diferite spray-uri şi surse de lumină alternative, Mel Cooper examină restul obiectelor şi nu găsi nici pe acestea amprente.

Rhyme îşi dădu seama că acest caz, ca şi celelalte în care bănuia că fusese implicat 522, erau diferite de majoritatea prin faptul că oferea două categorii de dovezi. Prima consta în dovezi false, pe care asasinul intenţiona să le planteze ca să-l învinovăţească pe DeLeon

Williams; se asigurase, fără nicio îndoială, că niciuna dintre acestea nu aveau să conducă spre el. Al doilea fel erau dovezi adevărate, pe care le lăsase accidental şi care puteau foarte bine să ducă spre locuinţa lui – precum tutunul şi părul de păpuşă.

Şerveţelul de hârtie murdar de sânge şi sângele umed făceau parte din prima categorie, cea menită să fie lăsată la faţa locului. La fel şi banda adezivă, care trebuia să fie strecurată în garajul sau maşina lui Williams şi care urma să se potrivească fără urmă de îndoială cu fâşiile folosite la căluşul sau la acoperirea ochilor Myrei Weinburg. Dar fusese mânuită cu grijă de 522, nu găseai nicio urmă pe ea.

Probabil că tenisul de mărimea 13 nu urma să fie lăsat în casa lui Williams, dar era tot o dovadă „plantată" în sensul că 522 îl folosise pentru a lăsa o urmă de pas similară celei a lui Williams. Mel Cooper testase oricum tenisul şi găsise o urmă: bere pe talpă. Conform bazei de date a ingredientelor băuturilor fermentate, creată pentru NYPD de către Rhyme cu ani în urmă, era probabil bere marca Miller. Asta putea să facă parte din oricare categorie – plantată sau adevărată. Trebuiau să vadă ce găsise Pulaski în locul în care fusese ucisă Myra Weinburg ca să fie siguri.

Punga conţinea fotografia Myrei, scoasă la o imprimantă de calculator, probabil menită să sugereze că Williams o urmărise online; deci şi aceasta fusese menită să fie plantată. Cu toate că Rhyme îi ceruse lui Cooper s-o verifice cu atenţie, testul cu ninhidrină nu relevă nicio amprentă. Analizele microscopice şi chimice scoseseră la iveală că era vorba de hârtie obişnuită, neidentificabilă, tipărită cu toner pentru imprimantă Hewlett-Packard, nici acesta nefiind posibil de urmărit.

Dar făcuseră o descoperire care ar fi putut să se dovedească folositoare. Rhyme şi Cooper găsiseră ceva înfipt în hârtie: urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum.* Adică infamul mucegai „al clădirilor bolnave". Deoarece cantitatea descoperită în hârtie era atât de redusă, nu părea probabil că 522 dorise să fie plantată. Era posibil ca mucegaiul să provină din locuinţa ucigaşului sau din locul în care lucra acesta. Prezenţa acestui mucegai, care se găsea aproape exclusiv în interiorul caselor, însemna că măcar o parte din locuinţa sa ori din locul său de muncă era întunecos şi umed. Mucegaiul nu creşte într-un loc uscat.

Post-it-ul pe care fusese scris biletul – probabil că nici acesta nu fusese destinat plantării – era marca 3M, nu modelul obişnuit, ieftin, dar unul imposibil de urmărit până la sursă. Cooper nu găsise niciun indiciu în bilet, doar câţiva spori de mucegai, ceea ce le spunea măcar că post-it-ul provenea, probabil, tot de la 522. Cerneala era dintr-un stilou de unică folosinţă, ce se vindea în nenumărate magazine în toată ţara.

Şi asta fusese tot în privinţa dovezilor, iar în timp ce Cooper punea rezultatele cap la cap, un tehnician din laboratorul pe care-l solicita Rhyme pentru analize medicale de urgenţă sună şi anunţă că testele preliminare confirmau că sângele găsit în pungi era al Myrei Weinburg.

Sellitto formă un număr, avu o scurtă convorbire, apoi puse receptorul în furcă.

— Mda… Agenţia antidrog a aflat că apelul în legătură cu Amelia a fost făcut de la un telefon public. Nimeni nu l-a văzut pe cel care a sunat. Şi nimeni de pe autostradă n-a văzut pe cineva fugind. Cercetările din cele două staţii de metrou mai apropiate de locul incidentului n-au descoperit nimic suspect în jurul orei la care a fugit individul.

— Păi, individul n-o să facă nimic care să dea de bănuit, nu-i aşa? Ce cred cei care fac cercetările? Că un ucigaş urmărit de poliţie o să sară peste o poartă turnantă sau o să-şi sfâşie hainele şi o să se îmbrace într-un costum de supererou?

— Linc, ţi-am spus doar ce au zis indivizii.

Rhyme se strâmbă şi-i ceru lui Thom să scrie rezultatul cercetărilor pe un panou.

STRADA DE LÂNGĂ CASA LUI DeLEON WILLIAMS

- Trei pungi de plastic, tip ZipLoc pentru frigider, de patru litri
- Un tenis mărimea 13, pentru piciorul drept, marca Sure-Track, cu bere uscată pe talpă (probabil marca Miller), fără semne de uzură. Nicio altă urmă vizibilă. Adus să lase urme de paşi la locul crimei?
- Şerveţel de hârtie cu sânge pe el, într-o pungă de plastic. Testul preliminar confirmă că sângele este al victimei.
- Doi centimetri cubi de sânge într-o pungă de plastic. Testul preliminar confirmă că-i al victimei.
- Post-it cu adresa Henderson House Residence, camera 672, ocupată de Robert Jorgensen. Biletul şi stiloul imposibil de urmărit. Hârtie de neurmărit. Dovadă că în hârtie se găseşte mucegai *Stachybotrys Chartarum.*
- Fotografie a victimei, aparent o imprimare la calculator, color. Imprimantă cu cerneală Hewlett-Packard. Altfel, de neurmărit. Hârtie de neurmărit. Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum* în hârtie.
- Bandă adezivă marca Home Depot, imposibil de asociat cu o locaţie anume
- Fără urme de frecare.

Se auzi soneria, iar Ron Pulaski pătrunse repede în încăpere, ducând două lădiţe precum cele pentru fructe cu pungi de plastic – dovezi din locul în care fusese ucisă Myra Weinburg.

Rhyme remarcă imediat că expresia tânărului se schimbase. Figura sa era calmă. Pulaski părea deseori speriat sau perplex, iar uneori părea mândru de sine – chiar roşea –, dar acum părea că priveşte în gol, nu mai avea privirea hotărâtă de mai devreme. Se uită la Rhyme,

dădu din cap, se duse morocănos la mesele pentru analize, îi predă toate dovezile lui Cooper, apoi îi întinse tabelul privind preluarea în custodie a dovezilor, iar tehnicianul îl semnă.

Învăţăcelul se dădu înapoi şi se uită la panoul pe care-l completase Thom. Stând cu mâinile în buzunarele blugilor, cu cămaşa hawaiiană nemototolită, Ron părea că nu vede nici măcar un cuvânt.

— Pulaski, eşti bine?

— Bineînţeles.

— Nu arăţi prea grozav, zise Sellitto.

— N-am nimic.

Dar nu era adevărat. Ceva de la locul crimei – primul pe care îl cercetase singur – îl întorsese pe dos.

În cele din urmă, Ron spuse:

— Zăcea pur şi simplu acolo, cu faţa în sus, privind spre tavan. Ca şi cum ar fi fost vie şi se uita la ceva. Şi, ciudat, era încruntată. Cred că mă aşteptam să fie acoperită cu ceva.

— Mda, ştii că nu facem asta, mormăi Sellitto.

Pulaski se uită pe fereastră şi, după un timp, zise:

— Chestia e că… bine, e o nebunie. Numai că semăna un pic cu Jenny…

Jenny era soţia lui.

— Ciudată treabă, încheie Pulaski.

Lincoln Rhyme şi Amelia Sachs erau asemănători în multe lucruri, când era vorba de munca lor. Simţeau că trebuie să dai dovadă de empatie când cercetezi locul crimei, ceea ce îţi permitea să simţi ceea ce trăiseră făptaşul şi victima. Asta ajuta să înţelegi mai bine locul crimei şi să găseşti dovezi pe care altfel nu le-ai fi descoperit.

Cei care au acest talent, în ciuda consecinţelor sale chinuitoare, erau maeştri ai mersului în reţea.

Dar Rhyme şi Sachs se deosebeau într-o privinţă importantă. Sachs credea că era important să nu fii niciodată indiferent faţă de oroarea crimei. Trebuie să simţi totul de fiecare dată când te duci la locul delictului, şi după aceea. Dacă nu simţi – zicea ea – sufletul ţi se tăbăceşte şi te apropii mai mult de bezna oamenilor pe care-i urmăreşti. Rhyme, pe de altă parte, credea că trebuie să fii cât se poate de neimplicat. Numai distanţându-te de tragedie poţi să fii cel mai bun poliţist şi să împiedici în mod eficient să aibă loc alte viitoare tragedii. („Nu mai e o fiinţă omenească, le spunea el noilor recruţi, e o sursă de dovezi, una a naibii de bună.“)

Criminalistul credea că Pulaski avea potenţialul de a semăna mai degrabă cu el, dar în acest stadiu de început al carierei sale, tânărul simţea că aparţine taberei lui Sachs. Lui Rhyme îi părea rău pentru tânăr, dar aveau un caz de rezolvat. În noaptea aceea, acasă, Pulaski avea să-şi strângă soţia în braţe şi avea s-o plângă în tăcere pe femeia

care semăna cu nevasta sa.

— Eşti printre noi? îl întrebă Rhyme, morocănos.

— Da, domnule. Sunt bine.

Nu era adevărat, dar Rhyme îşi arătase punctul de vedere.

— Ai prelucrat cadavrul?

— Am fost acolo cu doctorul legist din schimbul acela, răspunse tânărul, după ce dăduse din cap. Am făcut prelucrarea împreună. M-am asigurat că şi-a pus bandă adezivă pe încălţări.

Ca să evite confuziile când era vorba de urme de paşi, Rhyme avea o politică proprie: îi punea pe cei care cercetau locul delictului să-şi pună bandă adezivă pe tălpi, chiar dacă purtau costume de plastic cu glugă, menite să împiedice contaminarea cu propriul lor păr, celule din piele şi alte urme.

— Bine, spuse Rhyme, apoi aruncă o privire spre bidoanele de lapte. Să-i dăm drumul. I-am distrus un plan şi probabil că-i furios din cauza asta. Poate că a plecat în urmărirea altcuiva. Poate şi-a cumpărat un bilet pentru Mexic. Oricum, vreau să ne mişcăm repede.

Tânărul poliţist deschise carnetul de notiţe.

— Eu…

— Thom, vino aici! Thom, unde naiba eşti?

— Oh, bineînţeles, Lincoln, zise asistentul intrând în încăpere cu un zâmbet vesel. Sunt întotdeauna gata să las baltă orice când aud o chemare atât de politicoasă.

— Avem iar nevoie de tine – să completăm un alt panou.

— Oare?

— Te rog.

— Nu cred.

— *Thom.*

— În regulă.

— Locul crimei pentru Myra Weinburg.

Asistentul scrise titlul şi rămase cu markerul pregătit, în timp ce Rhyme întrebă:

— Pulaski, am înţeles că nu era apartamentul ei?

— Aşa e, domnule. Apartamentul aparţinea unui cuplu. Perechea e în vacanţă, pe o navă de croazieră. Am reuşit să dau de ea. N-a auzit niciodată de Myra Weinburg. Ar fi trebuit să-i auzi pe oamenii ăia: erau *complet* uluiţi. Nu aveau idee despre cine este vorba. Ca să intre în apartament, făptaşul a spart broasca.

— Deci ştia că locuinţa este goală şi că nu exista niciun sistem de alarmă, spuse Cooper. Interesant…

— Ce crezi? spuse Sellitto, clătinând din cap. Că a ales apartamentul la întâmplare, drept locuinţă?

— În jur era pustiu, le atrase atenţia Pulaski.

— Şi ce crezi că făcea femeia acolo?

— I-am găsit bicicleta afară – avea în buzunar o cheie pentru un lacăt Kryptonite şi s-a potrivit la cel de la bicicletă.

— Mergea cu bicicleta. Probabil că individul i-a verificat ruta şi ştia că va fi acolo, în jurul unei anumite ore. Şi, cumva, a aflat că perechea aceea era plecată, aşa că nu avea să-l deranjeze nimeni… Bine, bobocule, spune ce ai găsit. Thom, te rog să fii amabil şi să scrii pe panou tot ce auzi.

— Te străduieşti prea mult.

— Ha, ha! Cauza morţii? îl întrebă Rhyme pe Pulaski.

— I-am spus doctorului să-i ceară medicului legist să ne trimită rezultatul autopsiei.

Sellitto râse grosolan şi întrebă:

— Şi el ce-a zis?

— Ceva de genul „da, sigur” şi încă alte câteva chestii.

— Îţi trebuie ceva mai multă grăsime în guşă ca să-ţi poţi permite să faci asemenea cereri. Dar îţi apreciez efortul. Care a fost rezultatul examinării *preliminare?*

Tânărul se uită în notiţele sale.

— A primit mai multe lovituri la cap. Ca să i se supună, aşa credea doctorul, spuse tânărul poliţist, apoi se opri, probabil amintindu-şi propriile-i răni, asemănătoare celor ale femeii, care îi fuseseră făcute cu câţiva ani în urmă. După care continuă: Cauza morţii a fost strangularea. Avea pete roşii în ochi şi în interiorul pleoapelor – hemoragii cât un vârf de ac…

— Ştiu ce sunt astea, bobocule.

— Da, sigur. Aveţi dreptate. Şi dilatarea venelor de pe scalp şi de pe faţă. Aceasta este, probabil, arma crimei, adăugă Pulaski, ridicând o pungă care conţinea o bucată de funie puţin mai lungă de un metru.

— Mel?

Cooper luă funia şi o desfăcu, atent, pe o fâşie curată de ziar, pudrând-o ca să scoată la iveală orice urmă. Apoi examină ceea ce găsise şi luă câteva probe din fibre.

— Ce e? întrebă nerăbdător Rhyme.

— Verific.

Poliţistul începător se refugie din nou în notiţele sale.

— Cât despre viol, a fost vaginal şi anal. Post-mortem, aşa credea medicul.

— Cadavrul fusese aşezat într-o anumită poziţie?

— Nu… dar, domnule detectiv, am observat un lucru, zise Pulaski. Femeia avea toate unghiile lungi, cu excepţia uneia. Care fusese tăiată foarte scurt.

— Sânge?

— Da. A fost tăiată din carne, spuse tânărul, apoi adăugă, după o scurtă ezitare: Probabil post-mortem.

„Deci 522 e un pic sadic“ îşi spuse Rhyme, apoi zise cu voce tare:

— Îi place durerea.

— Verificaţi fotografiile de la celălalt loc al crimei, de la violul anterior.

Tânărul poliţist se grăbi să găsească fotografiile. Scotoci prin ele şi găsi una.

— Uitaţi-vă la asta, domnule detectiv. Da, a tăiat o unghie şi aici. De la acelaşi deget.

— Băiatului nostru îi plac trofeele. E bine să ştim asta.

Pulaski dădu din cap cu entuziasm.

— Şi să ne gândim la lucrul ăsta – degetul este cel inelar. Probabil e vorba de ceva din trecutul lui. Poate că l-a părăsit soţia, poate că a fost neglijat de mama sa ori de o figură maternă…

— Foarte bine, Pulaski. Asta îmi aminteşte că am uitat ceva.

— Ce anume, domnule?

— Ţi-ai verificat horoscopul în dimineaţa asta, înainte să începem investigaţiile?

— Horoscopul…

— Şi cine s-a ocupat de cititul în frunze de ceai? Că eu am uitat.

Sellitto începu să chicotească, iar Pulaski roşi.

— Profilul psihologic nu ne este de folos, se răsti Rhyme. Ceea ce ne foloseşte în legătură cu unghia este faptul că subiectul are în posesia sa o conexiune ADN cu crima. Nu mai menţionez că, în cazul în care putem afla ce fel de dispozitiv a folosit pentru a lua trofeul, am putea să descoperim de unde l-a cumpărat şi să-l găsim pe individ. Dovezi, bobocule! Nu psihopălăvrăgeli!

— Sigur, domnule detectiv. Am înţeles.

— E mai bine să-mi spui Lincoln.

— Bine. Sigur.

— Mel, ce-i cu funia?

Cooper căuta prin baza de date a fibrelor.

— Cânepă obişnuită. Se găseşte în mii de magazine din toată ţara. Făcu apoi o analiză chimică şi mormăi: Nicio urmă.

Gunoi.

— Ce mai ai, Pulaski? întrebă Sellitto.

Ron se uită la lista sa. Gută de pescuit, cu care fuseseră legate mâinile femeii şi care îi tăiase pielea, provocând sângerare. Bandă adezivă care-i acoperise gura. Banda era marca Home Depot, bineînţeles, şi fusese tăiată din rola pe care o aruncase 522; marginile zdrenţuite se potriveau perfect. Două prezervative nedesfăcute fuseseră descoperite lângă cadavru, le explică tânărul poliţist, ridicând punga. Erau marca Trojan-Enz.

— Şi aici sunt beţişoarele cu vată pentru probe.

Mel Cooper luă punga de plastic pentru dovezi şi verifică probele

vaginale şi rectale. Biroul medicului legist avea să facă un raport mai amănunţit, dar era limpede că printre substanţe erau urme ale unui lubrifiant spermicid similar celui folosit la prezervative. Nu se găsise niciun fel de spermă la locul crimei.

Alt beţişor cu vată, cu probe de pe podea, unde Pulaski găsise urma de talpă a unui tenis, conţinea printre altele şi bere. Aceasta se dovedi a fi marca Miller. Imaginea electrostatică a urmei era, bineînţeles, cea a unui tenis Sure-Track, mărimea 13, piciorul drept – ca şi acela pe care 522 îl aruncase în lada de gunoi.

— Şi proprietarii casei n-au pic de bere, nu-i aşa? Ai căutat prin bucătărie şi cămară?

— Da, domnule. Şi n-am găsit niciun fel de bere.

Lon Sellitto dădu din cap.

— Pun pariu că Miller e marca favorită a lui DeLeon.

— Lon, nu te contrazic. Ce mai era acolo?

Pulaski ridică un sac de plastic care conţinea o pată cafenie, pe care o găsise chiar deasupra urechii victimei. Analiza dezvăluise că era tutun.

— Mel, ce-i cu ăsta?

Examinarea tehnicianului scoase la iveală că era o bucată tăiată foarte fin, din tipul de tutun folosit la ţigări, dar nu era acelaşi ca mostra de Tareyton din baza de date. Lincoln Rhyme era unul dintre puţinii nefumători din ţară care se opusese interzicerii fumatului: tutunul şi cenuşa erau legături medico-legale minunate între criminal şi locul crimei. Cooper nu putea să spună ce marcă era. Decise, totuşi, că tutunul era vechi, pentru că era foarte uscat.

— Myra fuma? Sau cei care locuiau acolo unde a fost găsită?

— N-am văzut vreo dovadă că ar fuma. Şi am făcut ceea ce ne-aţi spus întotdeauna să facem. Am mirosit locul crimei, când am ajuns acolo. Nici urmă de miros de ţigări.

— Bine, zise Rhyme, care era încântat de ceea ce descoperiseră până atunci. Care-i situaţia cu urmele de frecare?

— Am verificat amprentele proprietarilor – din dulapul cu medicamente şi din ceea ce se afla în noptieră.

— Deci n-ai luat lucrurile în glumă. Chiar ai citit cartea mea.

Rhyme dedicase un număr de paragrafe din textul său medico-legal colectării amprentelor de control de la locul crimei şi zonelor unde puteai să le găseşti cel mai bine.

— Da, domnule.

— Sunt încântat. Am câştigat ceva de pe urma ta?

— Am împrumutat-o de la fratele meu.

Fratele geamăn al lui Pulaski era poliţist la secţia şase, din Greenwich Village.

— Să sperăm că el a plătit cartea.

Majoritatea amprentelor găsite în locuinţă erau ale proprietarilor – pe acestea le identificaseră din probele luate. Celelalte aparţineau, probabil, unor vizitatori, dar nu era imposibil ca 522 să fi fost neglijent. Cooper le introduse pe toate în Sistemul Automat Integrat de Identificare a Amprentelor. Rezultatul avea să fie disponibil în curând.

— Bine, Pulaski, spune-mi care a fost impresia ta despre locul crimei?

Întrebarea păru să-l zăpăcească pe tânăr.

— Impresia mea?

— Ăştia sunt copacii, zise Rhyme, privind spre pungile cu dovezi. Ce crezi despre pădure?

Tânărul poliţist se gândi un timp.

— Ei bine, am avut o impresie. Una prostească.

— Bobocule, să ştii că eu voi fi primul care îţi va spune dacă ai o teorie prostească.

— Când am ajuns acolo, prima mea impresie a fost că nu părea să fi avut loc niciun fel de luptă.

— Ce vrei să spui?

— Vedeţi, bicicleta era legată cu lanţul de un stâlp, lângă locuinţă. Ca şi cum femeia ar fi parcat-o fără să-i treacă prin minte că nu era ceva în regulă.

— Deci individul n-a înhăţat-o, pur şi simplu, de pe stradă.

— Exact. Şi ca să intri în casă trebuie să treci printr-o poartă, apoi să mergi pe un coridor lung, până la uşa din faţă. Un spaţiu îngust şi plin de lucruri pe care cei doi proprietari le depozitaseră afară – borcane, cutii, chestii de sport, materiale de reciclat, unelte pentru grădină. Nimic nu era deranjat, spuse Pulaski, apoi arătă altă fotografie. Dar uitaţi-vă înăuntru – aici a început lupta. Masa şi vasele. Chiar lângă uşa din faţă, şopti tânărul. Se pare că Myra a luptat din greu…

Rhyme dădu din cap şi zise:

— În regulă. Deci Cinci Douăzeci şi Doi a atras-o în casă, vorbindu-i frumos. Ea şi-a încuiat bicicleta, a mers pe coridor şi cei doi au intrat în locuinţă. Femeia s-a oprit în prag, a văzut că minte şi a încercat să iasă, a zis el, apoi s-a gândit un pic. Deci individul trebuie să fi ştiut destul de multe despre Myra ca s-o facă să se simtă în largul ei şi s-o convingă că poate să aibă încredere în el… Mda, hai să ne gândim la asta: individul are toate aceste informaţii – despre cine sunt diferiţi oameni, ce cumpără, când pleacă în vacanţă, dacă au sistem de alarmă, unde se află… Nu-i rău, bobocule. Acum ştim ceva concret despre individ.

Pulaski se strădui să nu zâmbească.

Calculatorul lui Cooper scoase un piuit. Mel se uită pe ecran şi zise:

— Nicio amprentă n-a fost găsită. Zero potriviri.

Rhyme ridică din umeri, fără să fie surprins.

— Mă interesează ideea asta – că individul ştie atât de multe. Să-l sune cineva pe DeLeon Williams. Cinci Douăzeci şi Doi avea dreptate în toate dovezile pe care le pregătise?

Scurta conversaţie pe care o avu Sellitto dovedi că da, Williams purta tenişi Sure-Track mărimea 13, cumpăra în mod regulat prezervative marca Trojan-Enz, avea o undiţă de pescuit cu gută rezistentă la douăzeci de kilograme, bea bere Miller şi fusese de curând la Home Depot ca să cumpere bandă adezivă şi frânghie, ca să repare ceva.

Rhyme se uită la panoul cu dovezi ale violului anterior şi remarcă faptul că prezervativele folosite de 522 în delictul acela erau Durex. Ucigaşul le utilizase pentru că Joseph Knightly cumpăra marca aceea.

Îl întrebă, prin difuzor, pe Williams:

— Îţi lipseşte un tenis?

— Nu.

— Înseamnă că individul a cumpărat o pereche, zise Sellitto. Aceeaşi marcă, aceeaşi mărime ca tenişii pe care-i porţi. De unde a ştiut? Ai văzut în ultimul timp pe cineva pe proprietatea ta, poate în garajul tău, scotocind prin maşină sau prin gunoi? Sau ţi-a spart cineva casa recent?

— Nu, suntem siguri că n-am văzut pe nimeni. Sunt şomer şi stau acasă aproape în fiecare zi. Aş fi ştiut dacă ar fi fost cineva. Şi nu-i cel mai sigur cartier din lume, aşa că avem alarmă. E pornită întotdeauna.

Rhyme îi mulţumi, apoi întrerupse legătura, îşi întoarse capul şi privi panoul, în timp ce-i dicta lui Thom ce să scrie.

LOCUL CRIMEI ÎN CAZUL MYRA WEINBURG

- Mod de operare: strangulare. Aşteptăm raportul final al medicului
- Fără mutilare sau aranjare a cadavrului, dar unghia inelarului de la mâna stângă a fost tăiată scurt. Posibil trofeu. Se pare că a fost tăiată pre-mortem
- Lubrifiant de prezervativ, marca Trojan-Enz
- Prezervative nedesfăcute (2), marca Trojan-Enz
- Nu s-au găsit prezervative folosite, nici fluide corporale
- Urme de bere Miller pe podea (sursa – alta decât locul crimei)
- Gută de pescuit, monofir rezistent la de 20 kg, marfă obişnuită
- Un metru şi ceva de funie cafenie de cânepă (calitate medie)
- Bandă adezivă pe gură
- Fragment de tutun, vechi, de marcă neidentificată
- Urmă de pas, tenis Sure-Track, mărimea 13
- Fără amprente digitale

— Băiatul nostru a sunat la 911, nu-i aşa? întrebă Rhyme. Ca să anunţe că a văzut un Dodge?

— Mda, confirmă Sellitto.

— Află ce-i cu telefonul ăla. Ce-a spus, cum părea vocea lui.

— Şi în cazurile anterioare, adăugă detectivul. Cel al vărului tău, al furtului de monede şi al violului.

— Da, bineînţeles. Nu m-am gândit la asta.

Sellitto luă legătura cu dispeceratul central. Apelurile la 911 sunt înregistrate şi păstrate pe diferite perioade de timp. Detectivul ceru informaţiile şi fu sunat, după zece minute. Rapoartele privind cazul lui Arthur şi al asasinatului din ziua aceea erau încă în sistem, îi anunţă dispecerul-şef, şi fuseseră trimise deja pe adresa de e-mail a lui Cooper, ca fişiere în format audio. Cazurile anterioare fuseseră trimise la arhivă, pe CD-uri. Avea să dureze câteva zile până când vor fi găsite, dar un asistent fusese trimis să le solicite.

Când fişierele audio sosiră, Cooper le deschise şi le porni. Conţineau vocea unui bărbat care le spunea poliţiştilor să se grăbească la o adresă unde auzise ţipete. Apoi descrise vehiculele care plecaseră de acolo. Cele două voci sunau identic.

— Amprenta vocală? întrebă Cooper. Dacă avem un suspect, putem să comparăm vocile.

Amprentele vocale erau mai apreciate în lumea legiştilor decât detectoarele de minciuni şi erau acceptate în unele tribunale, în funcţie de judecător. Dar Rhyme clătină din cap.

— Ascultaţi-l. Vorbeşte printr-o cutie. Nu vă daţi seama?

O „cutie“ e un dispozitiv care deghizează vocea apelantului. Nu produce un sunet ciudat, gen Darth Vader{19}; timbrul e normal, un pic cam sec. Multe agenţii de asistenţă şi servicii pentru consumatori le folosesc, pentru a face uniforme vocile angajaţilor.

În momentul acela uşa se deschise şi Amelia Sachs pătrunse în încăpere, ducând sub braţ un obiect mare. Rhyme nu-şi dădu seama ce era. Amelia dădu din cap, apoi se uită la panoul cu dovezi şi-i spuse lui Pulaski:

— Se pare că ai făcut treabă bună.

— Mulţumesc.

Rhyme observă că femeia ţinea o carte, ce părea pe jumătate dezmembrată.

— Ce naiba e asta?

— Un cadou de la prietenul nostru doctor, Robert Jorgensen.

— Ce-i asta? O dovadă?

— Greu de spus. Discuţia cu el a însemnat o experienţă bizară.

— Ce înţelegi prin bizară, Amelia? se interesă Sellitto.

— Gândeşte-te la Batman, la Elvis şi la extratereştrii implicaţi în asasinarea lui Kennedy. Ceva bizar în felul *ăla*.

Pulaski izbucni imediat în râs, atrăgându-şi o privire mustrătoare din partea lui Lincoln Rhyme.

Capitolul paisprezece

Amelia le spuse povestea unui om necăjit, căruia îi fusese furată identitatea şi îi fusese distrusă viaţa. Un om care îşi descria duşmanul ca fiind Dumnezeu, iar pe el însuşi ca fiind Iov.

Era limpede că individul nu era ţicnit; „ciudat" nu era un termen suficient de cuprinzător. Dar dacă avea dreptate măcar în parte, povestea sa era emoţionantă şi greu de ascultat. O viaţă distrusă complet şi o crimă lipsită de logică.

Însă Sachs îi câştigă pe deplin atenţia lui Rhyme când spuse:

— Jorgensen pretinde că individul care e în spatele tuturor acestora îl urmăreşte peste tot de când a cumpărat această carte, cu doi ani în urmă. Tipul pare că ştie tot ce face Jorgensen.

— Ştie tot, repetă Rhyme, privind panourile cu dovezi. Exact ceea ce discutam acum câteva minute. Are toate informaţiile necesare despre victime şi despre ţapii ispăşitori.

Apoi îi spuse şi Ameliei ce aflaseră.

Sachs îi dădu cartea lui Mel Cooper şi-i spuse că Jorgensen bănuia că în aceasta se afla un dispozitiv de urmărire.

— Dispozitiv de urmărire? mormăi Rhyme. A văzut prea multe filme de Oliver Stone… Bine, examinaţi-o dacă vreţi. Dar să nu ignorăm indiciile reale.

Telefoanele date de Sachs poliţiei din diferite locuri, în care Jorgensen fusese victimă, nu au ajutat în niciun fel. Da, fusese vorba de un furt de identitate, lucrul acesta nu era pus sub semnul întrebării.

— Dar, întrebă un poliţist din Florida, ştiţi câte dintre acestea sunt rezolvate? Găsim o locuinţă închiriată sub un nume fals şi o cercetăm, dar, când ajungem acolo, e goală. Indivizii au luat toată marfa cumpărată în contul victimei şi s-au dus în Texas sau în Montana.

Majoritatea celor cu care discutase auziseră de Jorgensen („A scris o grămadă de scrisori") şi erau plini de înţelegere. Dar niciunul dintre ei nu avea vreun indiciu care să conducă spre un individ sau o bandă care să se afle în spatele delictelor şi nu putuseră să dedice cât timp le-ar fi plăcut acestor cazuri.

— Am putea avea încă o sută de oameni în echipă şi să nu facem niciun progres.

După ce puse receptorul în furcă, Sachs le explică faptul că, întrucât 522 cunoştea adresa lui Jorgensen, îi ceruse recepţionerului hotelului să o anunţe imediat dacă suna cineva sau venea acolo, întrebând de Jorgensen. Dacă recepţionerul era de acord, atunci ea nu avea să cheme în hotel inspecţia municipală a clădirilor.

— Frumos, zise Rhyme. Ştiai că există încălcări ale legii?

— Nu, până când individul a acceptat, cu viteza luminii, că există, mărturisi Sachs, apoi se duse la dovezile pe care Pulaski le adusese din locuinţa de lângă Soho şi se uită la ele.

— Ai vreo idee, Amelia? o întrebă Sellitto.

Femeia rămase locului, uitându-se la panouri, încercând să găsească o anumită logică în colecţia de indicii disparate.

— De unde a luat asta? întrebă ea, ridicând punga ce conţinea poza cu figura Myrei Weinburg – în care femeia arăta dulce şi veselă, cu privirea către camera care o fotografiase. Trebuie să aflăm.

O idee bună. Rhyme nu se gândise la sursa fotografiei, ci doar că 522 o descărcase de undeva, de pe o pagină de internet. Fusese interesat mai mult de hârtie, ca sursă de indicii.

În fotografie, Myra Weinburg stătea lângă un copac înflorit, privind către cameră, cu un zâmbet pe figură. Ţinea în mână o băutură roz, într-un pahar de martini.

Rhyme remarcă faptul că Pulaski se uita şi el la poză. Tânărul părea tulburat.

„Chestia e că… semăna un pic cu Jenny. “

Rhyme observă margini distincte şi ceva ce păreau a fi litere, în dreapta, dispărând din cadru.

— A obţinut poza de pe internet. Voia să pară că DeLeon Williams o căutase în reţea.

— Să sperăm că putem să-i dăm de urmă prin intermediul site-ului de unde a descărcat fotografia, spuse Sellitto. Cum să aflăm unde a găsit-o?

— Introdu pe Google numele ei, îi sugeră Rhyme.

Cooper făcu ce i se spusese şi găsi vreo zece rezultate, unele dintre ele referindu-se la o altă Myra Weinburg. Cele legate de victimă erau toate site-urile unor organizaţii profesionale. Dar niciuna dintre fotografiile ei nu era similară celei pe care o imprimase 522.

— Am o idee, spuse Amelia. Să sun un expert în calculatoare.

— Pe cine, pe tipul de la Fraude Informatice? întrebă Sellitto.

— Nu, pe cineva mai bun decât el.

Sachs ridică receptorul şi formă un număr.

— Salut, Pammy. Unde eşti? Bine. Intră online pentru o mică discuţie. Ne vom auzi prin telefon.

Apoi Amelia se întoarse spre Cooper şi-l întrebă:

— Mel, poţi să porneşti camera video?

Tehnicianul tastă ceva, iar după un moment pe monitorul său se afişă imaginea camerei lui Pam, aflată în casa din Brooklyn a părinţilor ei adoptivi. Figura adolescentei frumuşele apăru pe ecran atunci când aceasta se aşeză. Imaginea era uşor deformată de lentilele sale alungite.

— Salut, Pam.

— Salut, domnule Cooper, se auzi prin difuzoare vocea veselă şi plăcută.

— Preiau eu, zise Sachs, şi-l înlocui pe Cooper la tastatură. Drăguţo, am găsit o poză despre care credem că a fost luată de pe internet. Poţi să arunci o privire şi să ne spui dacă ştii de unde a fost luată?

— Bineînţeles.

Sachs ţinu foaia de hârtie în faţa camerei.

— E cam înceţoşată. Ai putea s-o scoţi din plastic?

Detectiva îşi puse mănuşi de latex şi scoase foaia cu grijă, apoi o ridică spre cameră.

— Aşa-i mai bine. Sigur, e de pe OurWorld.

— Ce-i asta?

— Ştii, un site de socializare. Ca Facebook şi MySpace. E ultima modă. Toată lumea se înscrie.

— Ştii de chestiile astea, Rhyme? întrebă Sachs.

Lincoln dădu din cap. Ciudat, se gândise recent la treaba asta. Citise un articol din *The New York Times* despre site-uri de pe internet şi despre lumile existenţei virtuale, precum Second Life. Fusese surprins să afle că oamenii petreceau tot mai puţin timp în lumea exterioară şi tot mai mult în cea virtuală – de la avataruri la site-uri de socializare şi rezolvarea de acasă a sarcinilor de serviciu. Se părea că adolescenţii din ziua de azi petrec mai puţin timp afară decât în oricare altă perioadă din istoria SUA. Ca o ironie a sorţii, mulţumită unui regim de exerciţii ce-i îmbunătăţea condiţia fizică şi atitudinea sa schimbătoare, Rhyme însuşi devenise mai puţin virtual şi ieşea din casă mai mult. Linia de separaţie dintre apt şi inapt din punct de vedere fizic era imprecisă.

— Eşti sigură că-i de pe site-ul acela? o întrebă Amelia pe Pam.

— Da. Ei au marginea aceea specifică. Dacă te uiţi cu atenţie, nu-i doar o linie, sunt globuri mici, precum Pământul, lipite unul de celălalt.

Rhyme îşi miji ochii. Da, marginea era aşa cum o descrisese fata. Se gândi un pic, reamintindu-şi OurWorld din articolul citit.

— Bună, Pam… Sunt o mulţime de membri, nu-i aşa?

— Oh, salut, domnule Rhyme. Da. În jur de treizeci sau patruzeci de milioane de oameni. Al cui este tărâmul acesta?

— Tărâm? întrebă Sachs.

— Aşa se numeşte pagina cuiva. Tărâmul tău. Cine e femeia?

— A fost ucisă astăzi, spuse cu glas inexpresiv Amelia. E cazul despre care ţi-am vorbit mai devreme.

Rhyme nu i-ar fi pomenit unei adolescente despre asasinat. Dar era convorbirea Ameliei; ea ştia despre ce să vorbească şi despre ce să nu pomenească.

— Îmi pare rău, zise Pam, cu o voce care exprima înţelegere, nu şoc

sau teamă provocate de adevărul acela crud.

— Pam, întrebă Rhyme, poate cineva să se autentifice şi să intre pe tărâmul tău?

— Păi, se presupune că vrei să mi te alături. Dar dacă nu vrei să afişezi nimic, sau dacă ai propriul tărâm, poţi să intri numai ca să priveşti.

— Deci spui că individul care a tipărit poza se pricepea la calculatoare.

— Da, cred că trebuie să se priceapă. Numai că n-a imprimat fotografia.

— Poftim?

— Nu poţi să tipăreşti sau să descarci nimic. Nici măcar cu comanda de imprimare a ecranului. Există un filtru în sistem – ştiţi, ca să împiedice pătrunderea indivizilor rău intenţionaţi. Şi nu poţi să treci de el. E asemănător celui care protejează drepturile asupra cărţilor din reţea.

— Atunci cum a obţinut poza? întrebă Rhyme.

— Oh, râse Pam, probabil a făcut ceea ce facem toate la şcoală, dacă vrem o poză cu un tip drăguţ sau cu o tipă mai ciudată. Facem o fotografie a ecranului cu un aparat digital. Toată lumea face asta.

— Mda, zise Rhyme. Nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Nu vă faceţi griji, domnule Rhyme. Deseori, oamenii nu văd răspunsul cel mai evident.

Sachs se uită la Rhyme, care zâmbi auzind fraza fetei, menită să-l liniştească.

— Bine, Pam. Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

— Pa!

— Hai să completăm portretul prietenului nostru.

Sachs luă markerul şi se duse la panou.

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Probabil fumează sau locuieşte/ lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?
- Probabil alb sau dintr-o etnie cu pielea de culoare deschisă De înălţime mijlocie
- Puternic, în stare să sugrume victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Îşi însuşeşte trofee de la victime. Sadic?
- O porţiune din locuință/locul de muncă întunecoasă şi umedă

DOVEZI NEPLANTATE

- Praf
- Carton vechi
- Păr de păpuşă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Dovezi de mucegai *Stachybotrys Chartarum*

Rhyme se uita la amănuntele trecute pe listă, când îl auzi pe Mel Cooper râzând:

— Măi, măi!

— Ce s-a întâmplat?

— Foarte interesant!

— Fii mai clar. N-am nevoie de lucruri interesante, am nevoie de fapte.

— Dar e interesant, zise omul de laborator, luminând cu o lampă electrică înăuntrul cotorului despicat al cărţii lui Robert Jorgensen. Credeaţi că doctorul e nebun când pomenea de un dispozitiv de urmărire? Ia ghiciţi ce-am găsit! Oliver Stone ar fi putut să facă un film despre asta – există ceva implantat în carte. În cotorul ei.

— Adevărat? exclamă Sachs, clătinând din cap. Credeam că-i sărit de pe fix…

— Staţi să văd, spuse Rhyme, cuprins de curiozitate şi cu scepticismul scos temporar din funcţiune.

Cooper aduse o cameră mică de luat vederi, de mare precizie, lângă masa de examinare şi acoperi cartea cu un fascicul de lumină în infraroşu. Acesta dezvălui că sub suprafaţă se găsea un mic dreptunghi alcătuit din linii încrucişate.

— Scoate-l, zise Rhyme.

Cooper tăie cu grijă cotorul cărţii şi extrase ceea ce părea a fi o bucată lungă de vreo doi centimetri de hârtie acoperită cu plastic, pe care fusese imprimat ceva ce semăna cu circuitele unui calculator. Şi o serie de numere, precum şi numele fabricantului – DMS, Inc.

— Ce naiba e asta? întrebă Sellitto. Chiar e un dispozitiv de urmărire?

— Nu văd cum ar putea fi. Din câte văd, nu există baterie sau o sursă de curent, zise Cooper.

— Mel, uită-te la fabricant.

O cercetare rapidă printre firme scoase la iveală că producătorul era Data Management Systems, cu sediul în Boston. Mel citi o descriere a companiei, care avea o divizie ce producea mici dispozitive numite identificatoare pentru frecvenţă radio sau IFR.

— Am auzit de aşa ceva, zise Pulaski. S-a pomenit de ele pe CNN.

— Asta-i sursa de bază pentru cunoştinţele unui legist, spuse cu cinism Rhyme.

— Nu, sursa de bază e *CSI*[{20}] îl contrazise Sellitto, provocând o altă

izbucnire de râs stăpânit a lui Ron Pulaski.

— Şi ce face dispozitivul ăsta? întrebă Amelia.

— E o chestie interesantă.

— Iar ceva interesant!

— În esenţă, e un dispozitiv programabil care poate fi citit cu un dispozitiv radio de emisie-recepţie. N-are nevoie de baterie; antena recepţionează undele radio şi asta îi oferă suficientă energie ca să acţioneze.

— Jorgensen vorbea despre distrugerea antenelor, ca să le scoată din funcţiune, îşi aminti Sachs. A mai spus că poţi distruge unele dintre ele dacă le pui în cuptorul cu microunde. Dar pe ăsta – zise ea, făcând un gest către dispozitiv – n-a putut să-l anihileze în cuptor. Sau aşa zicea el.

— Sunt produse pentru controlul inventarelor de către producători şi de către comercianţi, continuă Cooper. În următorii ani, aproape toate produsele ce se vor vinde în SUA vor avea câte un IFR. Unii comercianţi importanţi le solicită deja înainte să stocheze un produs.

— Exact asta îmi spunea Jorgensen, râse Amelia Sachs. Poate că nu exagera, ca *National Enquirer,* cum am crezut eu.

— Fiecare produs? întrebă Rhyme.

— Da. Aşa, magazinele vor şti ce marfa au în inventar, ce se vinde mai repede decât alte produse, când să se aprovizioneze şi când să rearanjeze depozitul. IFR-urile se folosesc deja pentru bagajele manevrate de liniile aeriene, astfel încât să se poată şti unde e bagajul tău fără a fi nevoie să se cerceteze vizual codul de bare. Şi sunt folosite la cărţile de credit, la permisele de conducere, la legitimaţiile de serviciu. Li se spune „carduri inteligente”.

— Jorgensen voia să-mi vadă legitimaţia de serviciu. S-a uitat la ea foarte atent. Poate că din cauza asta era interesat de ea.

— Sunt peste tot, continuă Cooper. În cardurile pentru reduceri pe care le poţi folosi în supermarketuri, în cardurile pentru zboruri frecvente, în cardurile pentru punctele de taxare de pe autostrăzi.

Sachs dădu din cap către panourile cu dovezi.

— Gândeşte-te la asta, Rhyme. Jorgensen îl numea Dumnezeu pe individul cu care avea de-a face, pentru că acesta ştia totul despre viaţa sa. Suficient cât să-i fure identitatea, să cumpere lucruri în numele lui, să împrumute bani, să obţină cărţi de credit, să afle unde se găseşte.

Rhyme simţi incitarea dată de faptul că îşi continua vânătoarea.

— Şi Cinci Douăzeci şi Doi ştie suficient despre victimele sale ca să se apropie de ele, să pătrundă în interiorul sistemului lor defensiv. Ştie suficient despre ţapii ispăşitori pentru a planta dovezi care sunt identice cu ceea ce au aceştia acasă.

— Şi, adăugă Sellitto, ştie exact unde sunt în momentul crimei. Ca

să nu poată avea un alibi.

Sachs se uită la dispozitivul cel micuţ.

— Jorgensen a spus că viaţa sa a început să se prăbuşească aproximativ în momentul în care şi-a procurat cartea asta.

— De unde a cumpărat-o? Mel, există vreo chitanţă sau vreun indicator de preţ?

— Nu. Dacă o fi existat, probabil că l-a înlăturat doctorul.

— Sună-l pe Jorgensen. Adu-l aici.

Amelia îşi scoase celularul şi sună la hotelul în care îl întâlnise pe doctor. Se încruntă şi îl întrebă pe recepţioner:

— Deja?

„Ăsta nu-i un semn bun“, îşi zise Rhyme.

— S-a mutat, spuse ea, după ce închise telefonul. Dar ştiu unde s-a dus.

Găsi o bucată de hârtie, formă un alt număr. După o scurtă conversaţie, închise din nou, oftând. Jorgensen nu era nici la hotelul acela. Nici măcar nu sunase, ca să-şi rezerve o cameră.

— Ai numărul lui de mobil?

— Nu are telefon. Nu are încredere în ele. Dar ştie numărul meu. Dacă avem noroc, o să ne sune. Mel, zise ea, apropiindu-se de dispozitivul cel micuţ. Taie-i sârma. Antena.

— Poftim?

— Jorgensen a spus că acum, după ce am primit cartea, suntem infectaţi. Taie antena.

Cooper ridică din umeri şi se uită la Rhyme, care îşi spuse că ideea era absurdă. Dar Amelia Sachs nu spunea niciodată prostii.

— Sigur, dă-i drumul. Dar fă o însemnare pe cardul de predare în custodie: „Dovada a fost făcută sigură”.

O frază rezervată de obicei bombelor sau pistoalelor.

Apoi Rhyme îşi pierdu interesul pentru IFR. Îşi ridică privirea şi spuse:

— Bine. Până auzim din nou de el, haideţi să ne dăm cu părerea… Haideţi, oameni buni. Îndrăzniţi! Am nevoie de nişte idei! Avem un făptaş care poate pune mâna pe tot soiul de informaţii afurisite despre oameni. Cum? Ştie *tot* ce cumpără ţapii ispăşitori. Undiţe, cuţite de bucătărie, cremă de ras, îngrăşăminte, prezervative, bandă adezivă, funie, bere. Am avut cel puţin patru victime şi patru ţapi ispăşitori. Individul nu poate urmări pe toată lumea, nu poate pătrunde prin spargere în casele lor.

— Ar putea fi vânzător la unul dintre magazinele acelea mari cu preţuri reduse, sugeră Cooper.

— Dar DeLeon a cumpărat unele dintre dovezi de la Home Depot – nu poţi să cumperi prezervative şi sărăţele de acolo.

— Poate că Cinci Douăzeci şi Doi lucrează pentru o companie de

cărţi de credit, îşi dădu cu părerea Pulaski. Poate astfel să vadă ce cumpără oamenii.

— Nu-i rău, bobocule, dar uneori victimele trebuie să fi plătit cu bani gheaţă.

În mod surprinzător, Thom fu cel care le oferi un răspuns, îşi scoase cheile şi zise:

— L-am auzit pe Mel menţionând mai devreme cardurile pentru reduceri de preţuri, spuse el, şi le arătă mai multe carduri mici, din plastic, prinse pe lanţul cu chei: unul pentru A&P, altul pentru Food Emporium. Trec cardul prin cititor şi obţin o reducere. Chiar dacă plătesc cu bani gheaţă, magazinul ştie ce am cumpărat.

— Bine, spuse Rhyme. Dar unde ne duce asta? Avem de-a face cu zeci de locuri diferite în care îşi fac cumpărăturile victimele şi ţapii ispăşitori.

— Ah!

Rhyme o privi pe Sachs, care se uita la panoul cu dovezi cu un zâmbet vag pe faţă.

— Ce-i? o întrebă Rhyme, aşteptându-se la aplicarea inteligentă a unui principiu medico-legal.

— Pantofi, răspunse Amelia simplu. Răspunsul e „pantofi”.

Capitolul cincisprezece

— Nu-i vorba să ştii *în general* ce cumpără oamenii, explică Sachs. Ci să cunoşti cele *specifice tuturor* victimelor şi ţapilor ispăşitori. Hai să ne uităm la trei dintre crime. Cazul vărului tău, cazul Myrei Weinburg şi cel al furtului de monede. Cinci Douăzeci şi Doi nu ştie numai ce fel de încălţăminte poartă ţapul ispăşitor. Ştie şi mărimea.

— Bine, spuse Rhyme. Hai să vedem de unde şi-au cumpărat încălţăminte DeLeon Williams şi Arthur.

Un telefon dat repede lui Judy Rhyme şi unul lui Williams scoaseră la iveală că încălţămintea fusese cumpărată prin poştă – într-un caz dintr-un catalog, în altul de pe internet, dar în ambele cazuri direct de la producător.

— Bine, zise Rhyme, alegeţi unul, daţi un telefon şi aflaţi cum merge afacerea cu pantofii. Daţi cu banul.

Câştigă Sure-Track. Şi fu nevoie de patru apeluri ca să se ajungă la cineva care avea legătură cu firma, adică nici mai mult, nici mai puţin decât preşedintele şi directorul executiv al acesteia.

În fundal se auzea apă curgând şi plescăind, copii râzând, în timp ce un bărbat întrebă, nedumerit:

— O crimă?

— Nu-i nimic care să aibă legătură directă cu dumneavoastră, îl linişti Rhyme. Unul dintre produsele dumneavoastră este folosit drept dovadă.

— Nu-i ceva de genul individului care a încercat să arunce în aer un avion cu o bombă ascunsă în pantof? zise directorul, apoi se opri, ca şi cum simplul fapt că pomenise aşa ceva ar fi reprezentat o fisură în sistemul naţional de securitate.

Rhyme îi explică situaţia – faptul că ucigaşul obţine informaţii personale despre victime, inclusiv amănunte despre pantofi Sure-Track, sau, în cazul vărului său, pantofi Altons, iar în cazul altui ţap ispăşitor, pantofi de sport Bass.

— Vindeţi prin intermediul magazinelor locale?

— Nu. Numai online.

— Faceţi schimb de informaţii cu concurenţii dumneavoastră? Informaţii despre clienţi?

O ezitare.

— Alo? întrebă Rhyme tăcerea însăşi.

— Oh, nu putem face schimb de informaţii. Ar însemna o încălcare a legislaţiei antitrust.

— Atunci cum ar putea cineva să aibă acces la informaţiile despre cumpărătorii de pantofi Sure-Track?

— E o situaţie complicată…

Rhyme se strâmbă, iar Sachs zise:

— Domnule, individul pe care-l urmărim e un ucigaş şi un violator. Aveţi *vreo* idee despre modul în care a aflat anumite lucruri despre clienţii dumneavoastră?

— Nu prea…

Lon Sellitto se răsti:

— Atunci o să obţinem un afurisit de mandat şi o să vă puricăm dosarele, rând cu rând!

Nu era modul subtil în care ar fi lucrat Rhyme, dar tratarea problemei cu barosul avu efect. Bărbatul de la celălalt capăt al firului se bâlbâi:

— Staţi, staţi. S-ar putea să am o idee.

— Ce idee? se răţoi Sellitto.

— Poate că… bine, dacă are informaţii din *diferite* companii, poate că le-a obţinut de la un miner de date…

— Ce-i asta? întrebă Rhyme.

Se părea că de data aceasta pauza fu provocată de surprindere.

— N-aţi auzit niciodată de ei?

Rhyme îşi dădu ochii peste cap.

— N-am auzit. Ce sunt?

— Ceea ce le spune numele. Companii de servicii referitoare la informaţii – indivizii sapă după informaţii referitoare la clienţi, la cumpărăturile, casele şi maşinile acestora, istoricul creditelor, la tot ce-i priveşte. Analizează datele şi le vând. Ştiţi, ca să ajute firmele să urmărească tendinţele pieţei, să găsească clienţi noi, să stabilească ţinte pentru reclame trimise direct prin poştă şi pentru planificare. Chestii de felul ăsta.

„Tot ce-i priveşte…”

Rhyme îşi spuse: „Poate că am descoperit ceva…” Apoi întrebă:

— Minerii ăştia obţin informaţii şi din IFR-uri?

— Bineînţeles. E una dintre sursele lor importante de date.

— Ce miner de date foloseşte compania dumneavoastră?

— Oh, nu ştiu. Mai mulţi, răspunse fără niciun chef individul.

— Trebuie neapărat să ştim, spuse Sachs, jucând rolul poliţistului bun. Nu vrem să mai păţească cineva ceva. Individul ăla e foarte periculos.

Bărbatul de la capătul firului oftă din greu.

— Ei bine, presupun că SSD e cel mai important. E o firmă destul de mare. Dar dacă vă închipuiţi că cineva de acolo e implicat într-o crimă, atunci vă spun că e imposibil. Sunt tipii cei mai mari din lume. Şi există securitate, există…

— Unde au sediul? întrebă Amelia.

Altă ezitare. „Hai, spune”, gândi Rhyme.

— În oraşul New York.

Locul de joacă al lui Cinci Douăzeci şi Doi. Privirea criminalistului o întâlni pe cea a Ameliei. Rhyme zâmbi. Treaba părea promiţătoare.

— Mai există şi alţii în zonă?

— Nu. Axciom, Experian şi Choicepoint, celelalte firme mari, nu-s de aici. Dar, credeţi-mă, nimeni de la SSD n-ar putea fi implicat. Jur că-i aşa!

— Ce înseamnă SSD? se interesă Rhyme.

— Strategic Systems Datacorp.

— Aveţi o persoană de contact acolo?

— Nu pe cineva în mod deosebit.

Individul răspunsese repede. Prea repede.

— Nu aveţi?

— Mda, există reprezentanţi pentru vânzări, cu care tratăm. Nu-mi amintesc numele lor în acest moment. Pot să caut şi să le aflu.

— Cine conduce compania aceea?

Altă pauză.

— Trebuie să fie Andrew Sterling. El e întemeietorul firmei şi director executiv. Dar vă garantez că nimeni din firma aceea n-ar face ceva ilegal. E imposibil!

Atunci Rhyme îşi dădu seama de ceva: individul era speriat. Nu de poliţie. Ci de SSD.

— De ce sunteţi îngrijorat?

— E doar… – mormăi individul, apoi adăugă pe tonul folosit la mărturisiri – … nu putem funcţiona fără ei. Suntem… parteneri cu ei.

Dar, din vocea lui, cuvântul „parteneri" părea să însemne „dependenţi de ei într-un mod disperat".

— O să fim discreţi, îi făgădui Sachs.

— Mulţumesc. Sincer. Mulţumesc.

Uşurarea omului era evidentă.

Sachs îi mulţumi politicoasă pentru cooperare, lucru care-l făcu pe Sellitto să-şi dea ochii peste cap.

Rhyme întrerupse legătura telefonică şi zise:

— Minerit de date? A auzit cineva de aşa ceva?

— N-am auzit de SSD, răspunse Thom, dar am auzit de mineri de date. E o afacere a secolului douăzeci şi unu.

Rhyme se uită la panourile cu dovezi.

— Deci, dacă Cinci Douăzeci şi Doi lucrează pentru SSD sau e unul dintre clienţii acestei firme, poate să afle orice are nevoie despre cine cumpără cremă de ras, funii, prezervative, undiţe – toate acestea fiind dovezi pe care le poate planta, zise criminalistul, apoi prin minte îi trecu o altă idee. Şeful companiei de încălţăminte spunea că minerii ăştia vând informaţii pentru listele celor cărora li se trimit reclame prin poştă. Vă amintiţi că Arthur a primit nişte informări prin poştă în

legătură cu tabloul acela al lui Prescott? Cinci Douăzeci şi Doi poate să fi aflat despre tablou din lista cu adrese. Poate că Alice Sanderson era şi ea pe aceeaşi listă.

— Şi uitaţi-vă la fotografiile de la locul crimei, spuse Sachs, apoi se duse lângă panouri şi arătă mai multe fotografii referitoare la cazul cu furtul de monede. Pe mese şi pe podea se vedeau clar plicuri cu reclame trimise prin poştă.

— Domnule, zise Pulaski, detectivul Cooper a pomenit de E-ZPass{21}. Dacă SSD cercetează datele sistemelor de felul ăsta, atunci ucigaşul ar fi putut să afle cu exactitate când vărul dumneavoastră era în oraş şi când se îndrepta spre casă.

— Iisuse, mormăi Sellitto, dacă-i adevărat, atunci individul ăsta are un mod de operare dat dracului!

— Mel, verifică mineritul de date. Caută pe Google. Vreau să ştiu în mod cert dacă SSD e singura firmă din zonă.

După ce Cooper tastă câteva litere, scoase un mormăit:

— Hmmm… Am obţinut peste douăzeci de milioane de răspunsuri pentru „minerit de date“.

— Douăzeci de *milioane?*

Timp de o oră şi ceva, echipa privi cum Cooper reducea lista principalilor mineri de date din ţară şi cum obţine vreo şase firme. Mel descărcă sute de pagini de informaţii de pe site-urile acestora, cu tot felul de amănunte. Comparând listele de clienţi ai diferiţilor mineri de date cu produsele folosite drept dovezi în cazurile lui 522, se părea că SDD era probabil singura sursă a tuturor informaţiilor şi, de fapt, singura cu sediul în New York sau în apropierea acestuia.

— Dacă vreţi, spuse Cooper, pot să descarc broşura lor pentru reclamă.

— Oh, sigur că vrem, Mel. Hai s-o vedem.

Sachs se aşeză lângă Rhyme şi se uitară la ecranul pe care apăruse site-ul SSD, având în partea de sus emblema companiei: un turn de pază cu o fereastră din care ieşeau raze luminoase.

„Cunoaşterea este putere”… Cel mai valoros bun este, în secolul douăzeci şi unu, informaţia, iar SSD este numărul unu în folosirea cunoaşterii pentru a vă crea strategiile, a vă redefini scopurile şi a vă ajuta să construiţi soluţiile pentru a face faţă miliardelor de provocări pe care trebuie să le înfruntaţi în lumea de astăzi. Cu mai mult de 4000 de clienţi în SUA şi în străinătate, SSD stabileşte standardele industriei, în calitate de furnizor important de servicii de cunoaştere în întreaga lume.

BAZA DE DATE

innerCircle® e cea mai mare bază de date privată din lume, cu informaţii-cheie despre 280 milioane de americani şi despre 130 milioane de cetăţeni ai altor ţări. innerCircle® se găseşte pe MPCAN, sau Reţeaua Masivă de Calculatoare Conectate în Paralel, proprietatea noastră, cel mai puternic sistem de calcul asamblat vreodată.

innerCircle® conţine în prezent mai mult de 500 de petabaiţi de informaţii – asta

înseamnă trilioane de pagini de informaţii – şi anticipăm că în curând sistemul va creşte la un exabait de date – pentru a înţelege ce înseamnă o cantitate atât de mare, trebuie să ştiţi că este nevoie doar de cinci exabaiţi pentru a înmagazina toate cuvintele rostite de toţi oamenii în întreaga istorie!

Avem comori de informaţii personale şi publice: numere de telefon, adrese, înregistrări de vehicule, informaţii despre carnetele de conducere, istorice ale cumpărăturilor şi preferinţelor, alegeri în privinţa călătoriilor, dosare administrative şi statistici vitale, istorice ale creditelor şi veniturilor, şi multe, multe altele. Vă punem la dispoziţie aceste date cu viteza luminii, într-o formă uşor accesibilă şi utilizabilă imediat, adaptată nevoilor dumneavoastră specifice.

innerCircle creşte cu o rată de sute de mii de intrări noi pe zi.

INSTRUMENTELE

- Watchtower DBM®, cel mai complet sistem de gestiune a bazelor de date din lume. Partenerul dumneavoastră în planificare strategică, Watchtower® vă ajută să vă stabiliţi scopurile, extrage cele mai importante date din innerCircle® şi livrează o strategie câştigătoare direct pe pupitrul dumneavoastră, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, prin intermediul serverelor noastre supersigure şi cu o viteză egală celei a luminii. Watchtower® egalează şi depăşeşte standardele stabilite de SQL cu ani în urmă.

- Xpectation®, software de anticipare a comportamentului, bazat pe ultimul tip de inteligentă artificială şi pe tehnologia modelării. Producători, furnizori de servicii, comercianţi en gros sau en détail… vreţi să ştiţi unde se cere marfa dumneavoastră şi ce clienţi o vor dori în viitor? Atunci acesta este produsul de care aveţi nevoie. Şi, oameni ai legii, notaţi următorul lucru: cu Xpectation® puteţi prezice unde şi când vor avea loc delicte şi, mai important, cine are mari şanse să le comită.

- FORT® (Instrument de Descoperire a Relaţiilor Obscure) este un produs unic şi revoluţionar care analizează milioane de fapte ce par a nu avea legătură între ele, pentru a scoate la iveală legături pe care oamenii nu le pot descoperi singuri. Indiferent dacă sunteţi o companie comercială care vrea să ştie mai multe despre piaţă (sau despre concurenţi) sau o organizaţie a oamenilor legii care se confruntă cu un caz dificil, FORT® vă va ajuta!

- ConsumerChoice®, echipament şi software de monitorizare care vă permite să determinaţi răspunsul real al consumatorilor la reclame, programe de marketing şi produsele noi sau propuse. Uitaţi opiniile subiective ale grupurilor de test. Acum, prin monitorizare biometrică, puteţi obţine şi analiza adevăratele sentimente ale indivizilor în privinţa planurilor dumneavoastră potenţiale – deseori fără ca aceştia să fie conştienţi că au fost supravegheaţi!

- Hub Overvue®, software pentru informaţii de fuzionare. Acest produs uşor de folosit vă permite să controlaţi orice bază de date din organizaţia dumneavoastră – şi, în circumstanţe adecvate, şi operaţiunile altor companii.

- SafeGard®, software şi servicii de securitate şi verificare a identităţii. Dacă grijile dumneavoastră sunt ameninţarea teroristă, răpiri organizate, spionajul industrial sau furtul de clienţi sau de salariaţi, SafeGard® vă asigură că proprietăţile dumneavoastră vor rămâne sigure, lăsându-vă să vă concentraţi asupra afacerilor de bază. Această divizie include companiile de frunte în privinţa verificării, a securităţii şi a cercetării substanţelor din mediul ambiant, companii folosite de corporali şi clienţi guvernamentali din întreaga lume. Divizia SafeGard® a SSD este şi gazda liderului industrial în hardware şi software biometric, Bio-Chek®.

- NanoCure®, software şi servicii pentru cercetări medicale. Bine aţi venit în lumea sistemelor microbiologice inteligente, pentru diagnoza şi tratamentul bolilor. Nanotehnologii noştri au lucrat împreună cu medicii pentru a găsi soluţii pentru problemele de sănătate frecvente pe care le înfruntă populaţia în zilele noastre. De la monitorizarea problemelor genetice la producerea de markeri injectabili care ajută la detectarea şi vindecarea de boli persistente, letale, divizia noastră NanoCure® se străduieşte să creeze o societate mai sănătoasă.

- On-Trial®, sistem şi servicii de sprijin în litigii civile. De la calitatea produselor la cazurile antitrust, On-Trial® asigură prelucrarea documentelor şi urmărirea depoziţiilor şi dovezilor.

- PublicSure®, software de sprijin al oamenilor legii. Acesta este adevăratul sistem pentru alcătuirea şi gestionarea dosarelor delictelor, dosare memorate în baze de date internaţionale, federale, statale şi locale. Prin PublicSure®, rezultatele căutării pot fi descărcate în calculatoare din birouri sau din maşinile de patrulat, agende electronice sau telefoane celulare, în câteva secunde de la solicitare, putând investigatorii să tragă concluzii mai rapide şi permiţând poliţiştilor aflaţi în misiune să fie pregătiţi şi în siguranţă.

- EduServe®, software şi servicii de sprijin şcolar. Pentru o societate de succes este vital să se controleze ceea ce învaţă copiii. EduServe® ajută consiliile de administraţie şi profesorii din instituţii de învăţământ, de la grădiniţă la clasa a

douăsprezecea, să folosească mai eficient resursele, şi oferă servicii care garantează cea mai bună educaţie pe dolar cheltuit.

Rhyme râse, neîncrezător:

— Dacă Cinci Douăzeci şi Doi a pus mâna pe toate informaţiile astea… atunci e omul care ştie orice.

— Bine, spuse Mel Cooper, ascultaţi-mă o clipă. M-am uitat la companiile pe care le deţine SSD. Ghiciţi ce am găsit!

— Pun pariu că, indiferent ce naiba înseamnă iniţialele lor, e vorba de DMS, îi replică Rhyme. Firma care a fabricat IFD-ul din carte, nu-i aşa?

— Da. Ai nimerit-o.

Nimeni nu spuse nimic, câteva momente. Rhyme remarcă faptul că toţi cei din încăpere se uitau la emblema cu fereastra strălucitoare a SSD-ului, de pe ecranul calculatorului.

— Aşa, mormăi Sellitto, cu ochii pe poză. Ce facem mai departe?

— Supraveghere, sugeră Pulaski.

— Mi se pare logic, zise Sellitto. O să sun la Cercetare şi Supraveghere, să trimită nişte echipe.

Rhyme îi aruncă o privire plină de cinism.

— Să supraveghezi o companie cu câţi angajaţi? Vreo mie? îşi răspunse singur, clătinând din cap. După care întrebă: Lon, ştii ce-i briciul lui Occam?

— Cine naiba e Occam? Un bărbier?

— Un filosof. Briciul e o metaforă – să îndepărtezi explicaţiile inutile pentru înţelegerea unui fenomen. Teoria sa spune că atunci când ai posibilităţi multiple, cea mai simplă este aproape întotdeauna şi cea corectă.

— Şi care-i teoria ta cea simplă, Rhyme?

Criminalistul se uită la broşură şi-i răspunse Ameliei:

— Cred că tu şi Pulaski ar trebui să faceţi o vizită la SSD, mâine-dimineaţă.

— Şi ce să facem acolo?

Rhyme ridică din umeri, apoi răspunse:

— Să întrebaţi dacă nu cumva criminalul e cineva care lucrează acolo.

Capitolul şaisprezece

Ah, în sfârşit acasă!

Am închis uşa.

Şi am încuiat lumea afară.

Respir profund, îmi pun rucsacul pe canapea, mă duc în bucătăria imaculată şi beau apă pură. N-am nevoie de stimuli, în acest moment.

Iarăşi chestia aia enervantă.

Casa e una frumoasă. De dinainte de război, imensă (trebuie să fie aşa, dacă trăieşti ca mine, având în vedere colecţiile mele). Nu-i uşor să găseşti locuinţa perfectă. Am avut nevoie de ceva timp. Dar sunt aici, nebăgat în seamă de nimeni. E obscen de uşor să fii practic anonim în New York. Ce oraş minunat! Aici, modul de existenţă implicit e viaţa în afara societăţii. Aici trebuie să lupţi ca să fii observat. Bineînţeles, mulţi şaisprezeci fac asta. Dar lumea are întotdeauna o cantitate mai mare de proşti decât îi trebuie…

Însă, cu toate acestea, trebuie să păstrezi aparenţele. Camerele din faţă ale casei mele sunt simple şi decorate cu gust (mulţumesc, Scandinavia). Nu primesc prea mulţi musafiri aici, dar îţi trebuie o faţadă, dacă vrei să pari normal. Trebuie să funcţionezi în lumea reală. Dacă nu, şaisprezecii încep să se întrebe dacă se întâmplă ceva, dacă eşti altfel decât pari.

Şi e un pas mic de la asta la cineva care vine glonţ la tine, îţi scotoceşte prin cămăruţă şi-ţi ia totul. Tot ce ai agonisit cu trudă.

Tot.

Şi ăsta-i cel mai mare rău dintre toate relele.

Deci trebuie să te asiguri că acea cămăruţă e secretă. Să te asiguri că tezaurul tău e ascuns dincolo de ferestre acoperite cu perdele sau cu scânduri, în timp ce păstrezi restul vieţii tale la vedere, ca faţa luminată a lunii. Cel mai bine, ca să rămâi în afara societăţii, e să ai o a doua locuinţă. Trebuie să faci ce trebuie făcut: să păstrezi curată şi ordonată patina daneză modernă de normalitate, chiar dacă asta te zgârie pe nervi ca oţelul gresia. Ai o casă normală. Pentru că toţi au.

Şi păstrezi o legătură plăcută cu asociaţii şi cu prietenii. Pentru că asta fac toţi.

Şi te întâlneşti ocazional cu o femeie şi-i permiţi să petreacă noaptea cu tine, şi faci un pic de mişcare.

Pentru că şi asta e ceva ce face toată lumea. Nu contează că nu e la fel de greu ca atunci când îţi croieşti drum în dormitorul unei fete cu vorbe dulci şi zâmbete, nu-i aşa că suntem suflete pereche, uite câte lucruri avem în comun?! Şi având în buzunar un casetofon şi un cuţit.

Acum trag jaluzelele la ferestre şi mă îndrept către partea din spate

a camerei de zi.

„Oho, ce locuinţă frumoasă… pare mai mare din afară.“

„Da, ciudat că pare aşa.“

„Hei, ai o uşă la camera de zi. Unde duce?“

„Oh, asta? E doar pentru păstrat lucruri. O cămăruţă. Nu-i nimic de văzut în ea. Vrei nişte vin?”

Ei bine, indiferent ce-i acolo, Debby Sandra Susan Brenda, într-acolo mă îndrept. Acolo e *adevărata* mea casă. Cămăruţa mea. Aşa îi spun eu. E ca un donjon, ultimul loc ce poate fi apărat al unui castel medieval – e sanctuarul din centru. Când toate celelalte dau greş, regele şi familia sa se retrag în donjon.

Eu intru în donjonul meu prin uşa magică. De fapt, e o cămăruţă, în care se poate intra, iar în interiorul ei o să vezi haine atârnate şi cutii de pantofi. Dar dacă le împingi într-o parte, vei găsi o a doua uşă. Se deschide către restul casei, care e mult, mult mai mare decât înfiorătorul minimalism blond suedez, care-i de faţadă.

Cămăruţa mea…

Intru şi încui uşa în urmă, apoi aprind lumina.

Încerc să mă relaxez. Dar, după ziua de azi, după dezastru, mi-e greu să îndepărtez nervozitatea.

Nu-i bine nu-i bine nu-i…

Mă las să cad pe scaun şi pornesc calculatorul, în timp ce mă uit la tabloul lui Prescott aflat în faţa mea, mulţumită lui Alice 3895. Ce tuşă avea Prescott! Ochii membrilor familiei sunt fascinanţi. Prescott reuşea să dea fiecăruia o altă privire. E clar că sunt înrudiţi; expresiile sunt similare, într-un anume fel. Dar sunt şi diferiţi, ca şi cum fiecare dintre ei îşi imaginează un aspect diferit al vieţii de familie: fericire, tulburare, furie, minciună, stăpânire, supunere.

Asta-i o familie.

Presupun.

Deschid rucsacul şi scot comorile pe care le-am dobândit astăzi. O canistră mică, un set de stilouri, o răzuitoare veche de brânză. De ce ar vrea cineva să arunce asemenea lucruri? Am mai scos câteva obiecte folositoare, pe care o să le utilizez în următoarele săptămâni: câteva scrisori trimise prin poştă, referitoare la credite pre-aprobate, pe care oamenii le aruncă, neglijenţi; o chitanţă pentru o carte de credit, facturi telefonice… Sunt nişte proşti, vă spun eu.

Un alt obiect pentru colecţia mea, bineînţeles, dar pe care o să-l pun la casetofon mai târziu. Nu-i atât de grozav pe cât ar fi putut să fie, din moment ce ţipetele Myrei 9834, atunci când i-am desprins unghia, au trebuit amortizate cu ajutorul bandei adezive (eram îngrijorat din cauza trecătorilor). Oricum, nu e posibil ca fiecare lucru din colecţia mea să fie o bijuterie a coroanei; ai nevoie de banalităţi ca să scoţi în evidenţă lucrurile speciale.

Apoi mă plimb prin cămăruţa mea, depozitând comorile în locurile potrivite.

Pare mai mare din afară…

Astăzi am 7403 ziare, 3234 reviste (*National Geographic* fiind, bineînţeles, piatra de temelie), 4235 cutii de chibrituri… Şi, fără a mai pomeni numărul: umeraşe de haine, ustensile de bucătărie, cutii pentru mâncare, sticle de sifon, cutii goale de cereale, foarfeci, maşini de ras, încălţătoare şi calapoade, nasturi, cutii cu butoni de cămaşă, piepteni, ceasuri de mână, haine, scule necesare şi scule care nu mai sunt de mult la modă. Discuri de fonograf în culori, discuri negre. Sticle, jucării, borcane cu gem, lumânări şi sfeşnice, farfurii pentru dulciuri, arme. Şi altele, şi altele…

Cămăruţa constă din… ce credeţi? *Şaisprezece* coridoare, ca acelea dintr-un muzeu, începând cu cel care conţine jucării vesele (deşi Howdy Doody e înspăimântător) şi terminând cu lăcaşul unor lucruri pe care *eu* le preţuiesc, dar pe care mulţi oameni le-ar găsi, oh, neplăcute. Păr şi bucăţi de unghii, plus câteva amintiri ofilite din diferite tranzacţii. Precum cea din după-amiaza aceasta. Depozitez unghia Myrei 9834 într-un loc vizibil. Şi, deşi acest lucru mi-ar fi oferit suficientă plăcere ca să mi se scoale din nou, momentul e întunecat şi irosit.

Îi urăsc atât de mult…

Cu mâini tremurătoare închid cutia pentru trabucuri, fără să simt în momentul acela vreo plăcere provocată de comoara mea.

Ură ură ură…

Când ajung înapoi la calculator, mă gândesc: poate că nu există nicio ameninţare. Poate că doar o serie ciudată de coincidenţe i-a condus pe Ei la casa lui DeLeon 6832.

Dar nu pot să risc.

Problemă: există pericolul să-mi fie luate comorile, iar acest lucru mă roade.

Soluţie: să fac ceea ce am început în Brooklyn. Să ripostez. Să elimin orice ameninţare.

Ceea ce nu înţeleg mulţi şaisprezeci, inclusiv urmăritorii mei, şi care-i pune într-un dezavantaj patetic, este următorul lucru: eu cred în adevărul de netăgăduit că nu există nimic rău din punct de vedere moral în a lua o viaţă. Şi aceasta pentru că eu cred într-o existenţă eternă, complet independentă de sacii din piele plini cu organe pe care îi cărăm peste tot temporar. Am dovada: uitaţi-vă la comoara de informaţii despre viaţa voastră, ce se acumulează din momentul în care v-aţi născut. E permanentă, e depozitată într-o mie de locuri, e copiată, are copii de siguranţă, e invizibilă şi indestructibilă. După ce trupul dispare, aşa cum se întâmplă cu toate trupurile, datele supravieţuiesc veşnic.

Şi dacă asta nu-i definiţia sufletului nemuritor, atunci nu ştiu care este.

Capitolul şaptesprezece

În dormitor era linişte.

Rhyme îl trimisese pe Thom acasă, să-şi petreacă noaptea de duminică împreună cu Peter Hoddins, partenerul său de multă vreme. Rhyme îi făcea viaţa grea asistentului. Nu se putea abţine şi uneori îi părea rău. Dar încerca să-i ofere compensaţii şi, atunci când Amelia Sachs rămânea cu el – ca în noaptea aceasta –, îl dădea afară pe Thom. Tânărul avea nevoie de o viaţă petrecută dincolo de zidurile acelei case în care avea grijă de un olog bătrân şi morocănos.

Rhyme auzi zăngănit în baie. Zgomotele produse de o femeie care se pregătea să se bage în pat. Clinchet de sticlă şi clămpănit de capace din plastic, fâsâit de aerosol, apă curgând, miresme răspândindu-se în aerul umed din baie.

Lui Rhyme îi plăceau asemenea momente. Îi aminteau de viaţa sa de Dinainte.

Această amintire, la rândul ei, îi aduse în minte fotografiile din laborator. În afară de cea a lui Lincoln în trening, mai exista una, în alb şi negru. În ea se vedeau doi bărbaţi înalţi, de vreo douăzeci de ani, îmbrăcaţi în costum, stând unul lângă altul. Braţele le atârnau drept, de parcă tinerii s-ar fi întrebat dacă să se îmbrăţişeze sau nu.

Tatăl şi unchiul lui Rhyme.

Lincoln se gândise deseori la unchiul Henry. Nu prea mult la tatăl său. Aşa i se întâmplase toată viaţa. Oh, nu era nimic reprobabil la Teddy Rhyme. Cel mai tânăr dintre cei doi fraţi era pur şi simplu retras, deseori timid. Îi plăcea slujba sa de la nouă la cinci, în care mesteca cifre în diferite laboratoare, îi plăcea să citească, lucru pe care-l făcea în fiecare seară, stând într-un fotoliu zdravăn, uzat, în timp ce soţia sa, Anne, cosea sau se uita la televizor. Lui Teddy îi plăcea istoria, mai ales cea a Războiului de Secesiune, un interes care, presupunea Rhyme, era sursa prenumelui său.

Băiatul şi tatăl lui coexistau într-un mod plăcut, deşi Rhyme îşi amintea multe tăceri stânjenitoare ce apăreau când tatăl şi fiul rămâneau singuri. Ceea ce te tulbură te şi ambiţionează. Te provoacă să te simţi viu. Iar Teddy nu se simţea niciodată tulburat sau provocat.

Dar unchiul Henry se simţea. Mult.

Nu puteai fi împreună cu el în aceeaşi încăpere mai mult de câteva minute fără ca atenţia lui să se îndrepte către tine, ca un reflector. Apoi urmau glume, banalităţi, ultimele noutăţi din familie. Şi, întotdeauna, întrebări – unele puse pentru că era cu adevărat dornic să ştie. Dar majoritatea erau puse ca un imbold pentru a discuta cu tine. Oh, cât de mult îi plăceau lui Henry Rhyme turnirurile

intelectuale! Puteai să dai înapoi, puteai să roşeşti, puteai să te înfurii. Dar puteai şi să te umfli în pene de mândrie la unul dintre rarele complimente pe care ţi le făcea, pentru că ştiai că l-ai meritat. De pe buzele unchiului Henry nu ieşeau laude false sau încurajări nemeritate.

— Eşti aproape. Gândeşte-te bine! Ai asta în tine. Einstein a făcut toate treburile acelea importante pe când era doar un pic mai în vârstă decât tine.

Dacă aveai dreptate, erai binecuvântat cu o sprânceană ridicată aprobator, echivalentă ca valoare cu premiul Westinghouse Science Fair. Însă deseori argumentele tale erau eronate, premisele lipsite de importanţă, criticile bazate pe emoţii, faptele distorsionate… Dar scopul lui nu era să obţină victoria asupra ta; singurul său ţel era să ajungă la adevăr şi să se asigure că ai înţeles drumul. De îndată ce-ţi toca mărunt argumentele şi era convins că ai văzut de ce, problema nu mai avea nicio importanţă.

„Deci ai înţeles unde ai greşit? Ai calculat temperatura cu un set incorect de postulate. Exact! Acum să dăm nişte telefoane – să strângem nişte oameni şi să mergem sâmbătă să-i vedem pe White Sox. Am chef de un hotdog dintre cei ce se vând pe stadioane şi ştim cu toţii că nu putem cumpăra aşa ceva în Corniskey Park, în octombrie."

Lui Lincoln îi plăcuse duelul intelectual şi mersese deseori cu maşina până în Hyde Park ca să asiste la seminariile unchiului său ori la grupurile de discuţii din universitate; de fapt, participase la acestea mai des decât Arthur, care era, de obicei, ocupat cu alte activităţi.

Dacă unchiul său ar fi fost încă în viaţă, ar fi pătruns fără nicio îndoială în camera lui Lincoln, fără să arunce o privire spre trupul lui nemişcat, ar fi arătat spre cromatograful cu gaz şi ar fi mormăit:

— De ce mai foloseşti tâmpenia asta?

Apoi s-ar fi aşezat în faţa panoului cu dovezi şi ar fi început să-l întrebe pe Rhyme în legătură cu modul în care tratează cazul lui 522.

„Da, dar e *logic* ca acest individ să se comporte în această manieră? Mai prezintă-mi o dată supoziţiile tale."

Rhyme se gândi iarăşi la noaptea pe care şi-o amintise mai devreme: Ajunul Crăciunului din ultimul său an în liceu, petrecut în casa unchiului său din Evanston. Erau prezenţi Henry şi Paula, precum şi copiii lor, Robert, Arthur şi Marie; Teddy şi Anne împreună cu Lincoln; nişte mătuşi şi nişte unchi, alţi veri. Un vecin sau doi…

Lincoln şi Arthur petrecuseră o mare parte din seară jucând biliard la parter şi făcând planuri pentru toamna următoare şi pentru colegiu. Erau amândoi încrezători în faptul că vor fi admişi şi în noaptea aceea au discutat dacă să aibă o cameră împreună în căminul studenţesc sau să-şi găsească un apartament în afara campusului (camaraderia

masculină împotriva unui bârlog pentru prunci).

Familia se adunase în jurul mesei masive din sufrageria unchiului său, lacul Michigan plescăia în apropiere, vântul şuiera prin ramurile goale, cenuşii, din curtea din spatele casei. Henry domina masa aşa cum îşi domina clasa, preluând conducerea şi ştiind ce face, cu un zâmbet uşor în ochii vioi, participând la toate discuţiile din jurul lui. Spunea glume şi anecdote şi se interesa cum o duceau oaspeţii. Era plin de interes, curios – şi, uneori, îi manipula pe ceilalţi.

— Deci, Marie, dacă tot suntem aici, spune-ne şi nouă despre frăţia aceea din Georgetown. Cred că am fost de acord că-i excelentă pentru tine. Iar Jerry poate să te viziteze în weekenduri, cu maşina lui cea nouă şi plăcută. Apropo, care-i termenul final pentru cerere? Curând, din câte îmi amintesc.

Şi fiica sa cu părul fin îi evita privirea şi spunea că, din cauza Crăciunului şi a examenelor finale, n-a terminat încă hârţogăria. Dar o s-o termine. Cu certitudine.

Sigur, misiunea lui Henry era s-o facă pe fiica lui să-şi ia un angajament de faţă cu martori, chiar dacă asta însemna că avea să fie despărţită de logodnicul ei încă şase luni.

Rhyme crezuse întotdeauna că unchiul său ar fi fost foarte bun ca avocat pledant sau ca politician.

După ce resturile curcanului şi ale plăcintei cu carne au fost luate de pe masă şi au apărut lichior de portocale Grand Marnier, cafea şi ceai, Henry i-a mânat pe toţi în camera de zi, cameră dominată de un brad masiv, de flăcările din cămin şi de o pictură severă a bunicului lui Lincoln – un tip cu trei doctorate, care fusese profesor la Harvard.

Venise timpul pentru concurs.

Henry avea să pună o întrebare din domeniul ştiinţei şi primul care răspundea câştiga un punct. Cei clasaţi pe primele trei locuri aveau să primească premii alese de Henry şi ambalate cu meticulozitate de Paula.

Încordarea era palpabilă – întotdeauna era, când Henry conducea discuţiile – şi participanţii se întreceau luând lucrurile în serios. Tatăl lui Lincoln trebuia luat în seamă nu numai pentru puţinele întrebări de chimie. Dacă problema implica numere, mama sa, profesoară de matematică, dar cu program redus, răspundea uneori înainte ca Henry să apuce să termine întrebarea. Dar participanţii de frunte erau verii – Robert, Marie, Lincoln şi Arthur –, precum şi logodnicul lui Marie.

Spre sfârşit, pe la ora opt seara, participanţii erau literalmente la capătul puterilor. Clasamentul se schimba după fiecare întrebare. Palmele erau transpirate. Când mai rămăseseră câteva minute pe ceasul Paulei – care ţinea socoteala timpului –, Lincoln a răspuns la trei întrebări la rând şi s-a clasat pe primul loc. Marie a fost pe locul al doilea şi Arthur pe al treilea.

În mijlocul aplauzelor, Lincoln luase o poză teatrală şi acceptase premiul de frunte de la unchiul său. Îşi amintea încă surpriza sa când desfăcuse hârtia de un verde-închis: o cutie de plastic transparent care conţinea un cub cu latura de doi centimetri şi jumătate, un cub din ciment. Dar nu era nicio glumă. Ceea ce ţinea Lincoln în mână era o bucată din Stagg Field al Universităţii din Chicago, terenul pe care avusese loc prima reacţie atomică în lanţ, sub conducerea celui de la care provenea numele vărului lui Lincoln, Arthur Compton, şi a lui Enrico Fermi. Se părea că Henry cumpărase una dintre bucăţi atunci când stadionul fusese dărâmat în anii 1950. Lincoln fusese foarte mişcat de premiul cu valoare istorică şi era mândru că luase jocul în serios. Mai avea şi acum piatra pe undeva, vârâtă într-o cutie de carton în pivniţă.

Dar Lincoln nu avusese timp să-şi admire premiul.

Pentru că în seara aceea avea o întâlnire târzie cu Adrianna.

Ca şi familia sa, apărută pe neaşteptate în gândurile sale din ziua aceea, gimnasta frumoasă, cu părul roşu, figura şi ea în amintirile sale.

Adrianna Waleska – numele se pronunţa cu un „V“ uşor, amintind că era, la a doua generaţie, din Gdansk – lucra în biroul consilierului pentru colegii din liceul lui Lincoln. La începutul ultimului său an, când depusese diferite cereri de admitere la ea, Lincoln zărise pe biroul ei *Străin în ţară străină*, romanul lui Heinlein, un volum destul de uzat. Petrecuseră ora următoare discutând despre carte, fiind deseori de acord, contrazicându-se alteori, cu rezultatul că Lincoln îşi dăduse seama că lipsise de la ora de chimie. Nu conta, ştia el care-i erau priorităţile.

Adrianna era înaltă, zveltă, avea aparat dentar invizibil şi o siluetă atrăgătoare sub puloverul larg şi blugii evazaţi. Zâmbetul ei putea să aibă multe nuanţe, de la entuziast la seducător. Începuseră curând să se întâlnească, prima incursiune într-o poveste serioasă de dragoste pentru fiecare din cei doi. Se aşteptau reciproc să termine antrenamentele sportive, se duceau la Institutul de Artă, să vadă camerele Thorne{22}, la cluburile de jazz din Oraşul Vechi, şi ocazional vizitau bancheta din spate a maşinii Chevrolet Monza a Adriannei, care nu prea era o banchetă din spate, dar era tocmai bună. Adrianna locuia la scurtă distanţă de casă, după standardele pistelor de atletism ale lui Lincoln, dar nu putea să alerge până acolo – cum să te duci la întâlnire transpirat? —, aşa că împrumuta maşina familiei şi se ducea s-o vadă.

Petrecuseră multe ore vorbind. Pentru unchiul Henry, el şi Adie erau *logodiţi*

Da, existau obstacole. El avea să plece anul următor la colegiu, în Boston, iar ea la San Diego, să studieze biologia şi să lucreze la grădina zoologică. Dar astea erau complicaţii banale şi Lincoln

Rhyme, ca şi acum, nu accepta complicaţiile drept scuze.

Mai târziu – după accident şi după ce el şi Blaine divorţaseră –, Rhyme se întreba deseori ce s-ar fi întâmplat dacă el şi Adrianna ar fi rămas împreună şi ar fi continuat ceea ce începuseră. În noaptea aceea de Ajun al Crăciunului, Lincoln fusese foarte aproape de a o cere de soţie. Se gândise să-i ofere nu un inel, ci, aşa cum repetase cu înţelepciune, „o altfel de piatră" – premiul primit de la unchiul său pentru câştigarea concursului cu probleme ştiinţifice.

Dar, din cauza vremii, se oprise. În timp ce stăteau, înghesuiţi unul în altul pe o bancă, zăpada începuse să cadă, într-un mod sinucigaş, din cerul tăcut al Vestului Mijlociu şi, într-un minut, părul şi hainele lor fuseseră acoperite cu o pătură albă, umedă. Fata apucase să se întoarcă acasă, iar Lincoln la locuinţa sa, înainte ca drumurile să fie blocate. Lincoln stătuse în pat în noaptea aceea, cu cutia de plastic ce conţinea bucata de ciment lângă el, şi exersase un discurs de cerere în căsătorie.

Care nu fusese rostit niciodată. Evenimentele au intervenit în viaţa lor, trimiţându-i pe căi diferite, evenimente ce păreau minuscule, însă în felul în care fuseseră atomii invizibili care se străduiseră să fisioneze pe un stadion friguros, schimbând lumea pentru totdeauna.

„Totul ar fi fost altfel…"

Rhyme surprinse o imagine a Ameliei care-şi peria părul lung, roşu. O privi câteva momente, bucuros că rămânea peste noapte – era mai încântat ca de obicei. Rhyme şi Sachs nu erau inseparabili. Erau oameni foarte independenţi, preferând de multe ori să petreacă timpul separaţi. Dar în noaptea aceasta, Lincoln o voia acolo. Îi făcea plăcere prezenţa trupului ei lângă trupul său, senzaţia – în cele câteva locuri în care era în stare să simtă – fiind mai intensă din cauza rarităţii sale.

Dragostea lui pentru ea fusese unul dintre motivele pentru care făcuse exerciţii, lucrând pe o bandă de alergat computerizată şi pe o bicicletă marca Electrologic. Dacă ştiinţa medicală avea să depăşească această linie de sosire – şi să-i permită să meargă din nou –, muşchii săi ar fi fost pregătiţi. Luase în consideraţie şi o nouă operaţie, care putea să-i îmbunătăţească starea până când va veni ziua aceea. O tehnică experimentală – şi controversată – despre care se vorbise şi care uneori fusese încercată, cunoscută ca redirecţionarea nervilor periferici, nu avusese rezultate pozitive timp de mulţi ani. Dar recent, doctori din străinătate efectuaseră operaţia cu ceva succes, în ciuda rezervei manifestată de comunitatea medicală americană. Procedura implica o intervenţie chirurgicală prin care erau conectaţi nervii de deasupra locului rănii cu cei de dedesubtul acesteia. Un fel de ocol al podului luat de ape.

Succesele fuseseră obţinute în majoritatea cazurilor în trupuri mai puţin vătămate decât al lui Rhyme, dar rezultatele fuseseră

remarcabile: recăpătarea controlului vezicii urinare, a mişcării membrelor, chiar şi al mersului. Ultimul lucru nu putea fi obţinut în cazul lui Rhyme, dar discuţiile cu un doctor japonez, pionier al procedurii respective, şi cu un coleg al acestuia de la spitalul didactic al unei universităţi din Ivy League îi dăduseră ceva speranţe de îmbunătăţire. Exista posibilitatea unor senzaţii şi a unor mişcări ale braţelor, mâinilor şi controlul vezicii.

Şi posibilitatea de a face sex.

Oamenii paralizaţi, chiar şi la cele patru membre, sunt perfect capabili să facă sex. Dacă stimulul e mental – vezi un bărbat sau o femeie care te atrage atunci nu, mesajul nu ajunge dincolo de locul în care măduva spinării a fost vătămată. Dar trupul este un mecanism minunat, şi există o buclă magică a nervului care lucrează singură, sub rană. Un mic stimul local şi chiar şi cei mai handicapaţi bărbaţi pot face dragoste.

Lumina din baie se stinse cu un *clic,* iar Lincoln văzu silueta femeii venind lângă el şi urcând în ceea ce ea declarase, cu mult timp în urmă, că-i cel mai confortabil pat din lume.

— Eu… începu Rhyme, iar vocea sa fu amuţită de gura ei, în timp ce Amelia îl săruta din greu.

— Ce-ai spus? şopti ea, mutându-şi buzele de-a lungul bărbiei, apoi spre gâtul lui.

Uitase.

— Am uitat, mărturisi el.

Lincoln îi prinse urechea cu buzele, apoi îşi dădu seama că pătura fusese trasă deoparte. Asta îi ceruse Ameliei ceva efort, Thom făcea patul ca un soldat ce se temea de sergent.

Dar Lincoln văzu curând că păturile fuseseră împinse la picioarele lor. Tricoul Ameliei ajunsese lângă ele.

Femeia îl sărută din nou. El îi răspunse.

Şi tocmai atunci sună telefonul ei.

— Uh, uh, şopti Amelia. Nu l-am auzit.

După ce soneria răsună de patru ori, binecuvântata cutie poştală vocală intră în funcţiune. Dar, după un moment, telefonul sună din nou.

— Poate să fie mama ta, îi atrase atenţia Rhyme.

Rose Sachs fusese supusă unui tratament pentru o problemă cardiacă. Prognoza era bună, dar femeia avusese recent câteva recidivări ale bolii.

Sachs mormăi şi deschise telefonul, scăldând ambele lor trupuri într-o lumină albastră. Se uită la numele apelantului şi spuse:

— E Pam. Cred că-i mai bine să-i răspund.

— Bineînţeles.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Şi, în timp ce auzea doar ce se spune la un capăt al liniei telefonice, Rhyme deduse că era ceva în neregulă.

— OK… Sigur… Dar sunt acasă la Lincoln. Vrei să vii aici? întrebă Amelia, uitându-se la Rhyme, care dădu aprobator din cap. Bine, scumpo. Sigur că o să fiu trează.

Sachs închise telefonul, iar Rhyme o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună. A zis doar că Dan şi Enid au primit doi locatari de urgenţă. Deci copiii mai mari au trebuit să stea împreună în aceeaşi cameră. Pam a trebuit să plece. Şi nu voia să stea singură în casa mea.

— Din punctul meu de vedere, nu-i nicio problemă. Ştii asta.

Sachs se întinse din nou în pat şi gura ei se puse pe treabă, plină de energie. Femeia şopti:

— Am făcut socoteala. Trebuie să-şi facă bagajul, să-şi scoată maşina din garaj… are nevoie de vreo patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă aici. Avem un pic de timp.

Apoi se aplecă şi-l sărută din nou.

Chiar atunci, soneria răsună enervant.

— Domnule Rhyme! Amelia! Salut, sunt Pam. Puteţi să-mi daţi drumul înăuntru?

Rhyme izbucni în râs:

— Cred că ne-a sunat de pe treptele din faţa casei.

Pam şi Sachs stăteau într-un dormitor de la etaj.

Camera era a fetei, pentru oricât timp dorea să rămână acolo. Vreo două animale împăiate stăteau ignorate pe o poliţă (când mama şi tatăl tău vitreg fug de FBI, jucăriile nu prea fac parte din copilăria ta), dar fata avea mai multe sute de cărţi şi de CD-uri. Mulţumită lui Thom, în cameră se găseau întotdeauna o mulţime de pulovere, tricouri şi şosete curate. Un set Sirius de radio prin satelit şi un CD-player. Şi tenişi. Lui Pam îi plăcea să alerge de-a lungul cărării lungi de vreo doi kilometri care înconjura lacul din Central Park. Alerga din plăcerea de a alerga şi alerga dintr-o nevoie deosebită.

Fata stătea acum pe pat, întinzând cu grijă ojă aurie pe unghiile de la picioare şi cu bucăţi de vată despărţind obiectele activităţii sale artistice. Mama ei îi interzisese asta, ca şi orice fel de machiaj („asta înseamnă să nu-L respecţi pe Iisus“, indiferent ce-o fi însemnat aşa ceva), astfel că atunci când ieşise din lumea subterană a extremei drepte, fata îşi făcuse mici şi plăcute adaosuri persoanei sale, precum oja, vopseaua roşie de păr şi trei găuri în ureche. Sachs fusese uşurată că nu exagerase; dacă exista cineva care ar fi avut vreun motiv să se arunce în bizarerii, atunci aceasta era Pamela Willoughby.

Sachs stătea tolănită într-un fotoliu, cu picioarele în sus, cu unghiile

de la picioare date cu ojă. Briza aducea în încăperea micuţă amestecul complicat de arome de primăvară din Central Park: compost, pământ, frunze udate de rouă, gaze de eşapament. Amelia sorbi din ciocolata fierbinte şi zise:

— Uf! Trebuie să sufli în ea.

Pam suflă în ceaşca ei, apoi gustă din ea.

— E bună. Da, e fierbinte.

După care se întoarse la unghiile ei. Figura fetei arăta că o tulbura ceva – în contrast cu felul în care arătase faţa ei mai devreme.

— Ştii cum se numesc astea? o întrebă Sachs, şi arătă spre picioarele lui Pam.

— Picioare? Degete?

— Nu, talpa.

— Sigur că ştiu. Talpa piciorului şi talpa degetelor.

Râseră amândouă, iar Amelia îi explică:

— Partea plantară. Are şi aceasta amprente, ca degetele de la mână. Lincoln a obţinut condamnarea cuiva pentru că făptaşul a lovit pe cineva cu piciorul gol şi l-a lăsat inconştient. Dar l-a ratat o dată şi a lovit uşa. A lăsat o amprentă pe ea.

— Grozav! Ar trebui să mai scrie o carte.

— Îl bat la cap s-o facă, i se destăinui Amelia. Deci, ce s-a întâmplat?

— Stuart.

— Spune mai departe.

— Poate n-ar fi trebuit să vin aici. E o prostie.

— Hai, spune! Aminteşte-ţi că sunt poliţist. O să storc totul din tine.

— Emily m-a sunat şi era ciudat să-mi telefoneze duminica, pentru că nu face niciodată asta, şi m-am gândit bine, s-a întâmplat ceva. Şi ea părea că nu vrea să-mi spună nimic, dar până la urmă mi-a spus. Şi mi-a zis că l-a văzut astăzi pe Stuart cu altcineva. O fată din şcoală. După meciul de fotbal. Numai că mie mi-a spus că se duce drept acasă.

— Şi care sunt faptele? Stăteau de vorbă? Nu-i nimic rău în asta.

— Ea a zis că nu e sigură, dar ştii, părea că o îmbrăţişa. Şi când Stuart a văzut că se uită cineva la el, s-a îndepărtat de ea cât a putut de iute. Ca şi cum ar fi încercat să se ascundă. Ştii, spuse Pam, oprindu-se la jumătate din vopsirea unghiilor, chiar îl plac. E nasol dacă nu mai vrea să mă vadă.

Sachs şi Pam fuseseră împreună la un consilier – şi, cu acordul lui Pam, Amelia discutase singură cu femeia aceea. Pam trecea printr-o perioadă lungă de stres posttraumatic, nu numai din cauza îndelungatei ei captivităţi în mâinile unei rude sociopate, ci şi din cauza unui episod anume, în care tatăl ei vitreg fusese cât pe-aci să-i sacrifice viaţa în timp ce încerca să omoare nişte poliţişti. Incidente

precum cel cu Stuart Everett, mărunte pentru majoritatea oamenilor, erau amplificate în mintea fetei şi puteau avea efecte devastatoare. Lui Sachs i se spusese să nu facă nimic ca să-i sporească temerile, dar nici să nu le trateze ca pe ceva lipsit de importanţă. Să le privească pe toate cu atenţie şi să încerce să le analizeze.

— Voi doi aţi discutat despre posibilitatea de a vă vedea şi cu alţii?

— El a zis… mda, acum o lună a zis că nu vrea. Nici eu. Şi i-am spus asta.

— Şi alte informaţii? întrebă Amelia.

— Informaţii?

— Adică alţi prieteni ai tăi ţi-au mai spus ceva?

— Nu.

— Îl cunoşti vreunul dintre prietenii *lui?*

— Într-un fel. Dar nu atât de bine ca să-i întreb despre asta. N-ar fi în regulă.

— Deci nu putem folosi spioni, spuse Sachs zâmbind. Atunci, îţi rămâne un singur lucru de făcut: să-l întrebi pe el. Direct.

— Aşa crezi?

— Aşa cred.

— Şi dacă îmi spune că se vede cu ea?

— Atunci ar trebui să-i fii recunoscătoare că-i sincer cu tine. Asta e semn bun. Şi după aia trebuie să-l convingi să renunţe la bambina aia, îi explică Amelia, şi izbucniră amândouă în râs. Trebuie doar să-i spui că vrei şi tu să te întâlneşti cu altcineva.

Mama din Sachs se grăbi să adauge:

— Nu vorbim să te măriţi, nici să te muţi la cineva. Doar să ai o întâlnire.

— Oh, sigur, răspunse Pam, dând iute din cap.

Uşurată, Amelia continuă:

— El e cel pe care vrei să-l vezi. Dar tu aştepţi acelaşi lucru din partea lui. Aveaţi ceva important în comun, sunteţi legaţi unul de celălalt, puteţi discuta, aţi stabilit o relaţie şi nu prea vedeţi lucrul ăsta.

— Ca tine şi domnul Rhyme.

— Da, cam aşa. Dar dacă el nu vrea, e în regulă.

— Nu, nu e, răspunse Pam, încruntându-se.

— Nu e. Îţi spun doar ce să-i spui. Apoi o să-i spui că şi tu o să te întâlneşti cu alţii. Nu poate să stea cu fundul în două luntri.

— Cred că ai dreptate. Şi dacă o să spună că-i în regulă?

Figura fetei se întunecase la un asemenea gând.

Sachs râse şi clătină din cap.

— Da, există un risc când mergi la cacealma. Dar nu cred că el o să se prindă.

— Bine. O să-l văd mâine, după şcoală. O să discut cu el.

— Să mă suni. Să ştiu cum a fost, zise Sachs, apoi se ridică, luă oja şi-i puse capacul. Culcă-te. E târziu.

— Unghiile mele! Nu le-am terminat.

— Să nu porţi încălţăminte care lasă să ţi se vadă unghiile.

— Amelia…

Sachs se opri în uşă.

— Tu şi domnul Rhyme o să vă căsătoriţi?

Sachs zâmbi şi închise uşa.

III
GHICITORUL

LUNI, 23 MAI

Calculatoarele prezic comportarea cu o acurateţe stranie, examinând cu grijă munţi de date despre consumatori, date strânse de firme. Numită analiză predictivă, această sferă de cristal automată a devenit în Statele Unite o industrie de 2,3 miliarde de dolari şi e pe cale să atingă 3 miliarde în 2008.

CHICAGO TRIBUNE

Capitolul optsprezece

„E foarte mare…“

Amelia Sachs stătea în holul înalt până la cer al firmei Strategic Systems Datacorp şi se gândea că descrierea operaţiunilor de minerit de date a SSD, făcută de preşedintele companiei de încălţăminte, subestimase de fapt realitatea.

Clădirea din Midtown era înaltă de treizeci de etaje, un monolit cenuşiu, ascuţit ca o suliţă, cu laturile din granit neted în care sclipeau grăunţe de mică. Ferestrele erau nişte tăieturi înguste, lucru surprinzător având în vedere peisajul uluitor al oraşului ce putea fi privit din locul acela şi de la înălţimea aceea. Sachs cunoştea clădirea, poreclită „Stânca Cenuşie“, dar nu ştiuse cine era proprietarul ei.

Ea şi Ron Pulaski – cei doi nu mai erau în haine obişnuite, ci purtau un costum bleumarin, respectiv o uniformă bleumarin – stăteau în faţa unui zid masiv pe care erau menţionate locaţiile birourilor SSD-ului din întreaga lume, printre acestea aflându-se Londra, Buenos Aires, Mumbai, Singapore, Beijing, Dubai, Sydney şi Tokio.

„E foarte mare…“

Deasupra listei birourilor-satelit era emblema companiei: fereastra din turnul de pază.

Amelia simţi un fior uşor în măruntaie când îşi aminti fereastra din clădirea abandonată situată vizavi de hotelul în care locuia Robert Jorgensen. Îşi aminti cuvintele lui Lincoln Rhyme despre incidentul cu agentul federal din Brooklyn.

„Individul ştia exact unde erai. Ceea ce înseamnă că te-a văzut. Sachs, fii atentă…“

În timp ce se uita în jur, în hol, Amelia văzu vreo şase oameni de afaceri aşteptând, mulţi dintre ei părând că nu se simţeau în largul lor, iar Sachs îşi aminti de preşedintele companiei de încălţăminte şi de grija lui să nu piardă serviciile SSD-ului. Iar Amelia mai observă că aproape toţi aveau capul întors şi priveau dincolo de recepţioner. Se uitau la un bărbat scund, tânăr, care intră în hol şi se duse direct spre Sachs şi Pulaski, călcând pe covorul alb cu negru. Înfăţişarea sa era perfectă, iar pasul lung. Bărbatul cu păr nisipiu dădu din cap şi zâmbi, oferind un salut grăbit – dar spunându-le pe nume – aproape tuturor celor de acolo.

Un candidat la preşedinţie. Asta fusese prima impresie a Ameliei.

Dar individul nu se opri până nu ajunse lângă poliţişti.

— Bună dimineaţa. Sunt Andrew Sterling.

— Detectiv Sachs. Acesta este poliţistul Pulaski.

Sterling era mai scund decât Sachs cu vreo zece centimetri, dar era

bine făcut şi avea umeri laţi. Cămaşa sa de-un alb imaculat avea gulerul şi manşetele apretate. Braţele păreau să-i fie musculoase, iar jacheta, potrivit de strâmtă. Nu purta bijuterii. La colţurile ochilor săi verzi apărură riduri când un zâmbet uşor i se desenă pe figură.

— Să mergem în biroul meu.

Conducătorul unei companii atât de mari… Şi venise să-i întâmpine, în loc să trimită un subaltern să-i conducă în camera tronului său.

Sterling mergea liniştit pe coridoarele largi şi tăcute. Saluta fiecare angajat, iar uneori îi întreba cum îşi petrecuse sfârşitul de săptămână. Aceştia îi sorbeau cu aviditate zâmbetele care îi apăreau pe chip când auzea despre un weekend plăcut şi încruntările când auzea de rude bolnave sau meciuri anulate. Erau zeci de salariaţi, iar el le adresase câte un comentariu personal fiecăruia dintre ei.

— Salut, Tony, îi spuse el unui om de serviciu, care golea nişte documente tăiate fâşii într-un sac mare de plastic. Ai văzut meciul?

— Nu, Andrew, l-am ratat. Am avut prea multe de făcut.

— Poate ar trebui să începem să avem weekend de trei zile, glumi Sterling.

— Andrew, eu aş vota pentru aşa ceva!

Şi cei trei continuară să meargă mai departe pe coridor.

Sachs nu credea că ea cunoaşte atât de multă lume în NYPD câţi fuseseră cei pe care-i salutase Sterling în drumul lor de cinci minute.

Decoraţiile interioare ale companiei erau minime: câteva fotografii mici, pline de bun-gust, şi schiţe – niciuna în culori – dominate de pereţii de-un alb imaculat. Mobila, şi ea albă sau neagră, era simplă – piese scumpe de la Ikea. Amelia presupuse că toată chestia asta era un soi de declaraţie, dar ea o găsi mohorâtă.

În timp ce mergeau, Sachs îşi revăzu lucrurile pe care le aflase în noaptea aceea, după ce-i urase somn uşor lui Pam. Biografia individului, adunată din bucăţi găsite pe internet, era plină de piese lipsă. Era un om extrem de retras – un Howard Hughes, nu un Bill Gates. Tinereţea sa reprezenta un mister. Amelia nu găsise nicio referire la copilăria lui sau la părinţii săi. Câteva articole superficiale din presă îl aduseseră în atenţia publicului pe când avea şaptesprezece ani, când avusese primele sale slujbe, majoritatea în domeniul vânzărilor, mergând din uşă în uşă sau vânzând prin intermediul televiziunii şi trecând treptat la produse tot mai mari şi mai scumpe. În cele din urmă, la calculatoare. Pentru un puşti „care făcuse 7/8 din cursurile unui colegiu la seral“, spusese Sterling presei, era un vânzător de succes. Se întorsese la colegiu, terminase ultima optime a cursurilor şi obţinuse curând un masterat în ştiinţa şi ingineria calculatoarelor. Poveştile erau toate foarte „Horatio Alger”{23} şi includeau doar amănunte care scoteau în evidenţă priceperea şi prestigiul său ca om de afaceri.

Apoi, după ce împlinise douăzeci de ani, începuse ceea ce el numea „marea deşteptare”, o chestie ce suna ca expresia unui dictator comunist chinez. Sterling vânduse o mulţime de calculatoare, dar nu suficient de multe ca să fie mulţumit. De ce nu avea mai mult succes? Nu era leneş. Nu era prost.

Atunci îşi dăduse seama care era problema: era lipsit de eficienţă.

Şi tot aşa erau o mulţime de vânzători.

Aşa că Sterling a învăţat programarea calculatoarelor şi a petrecut săptămâni, muncind optsprezece ore pe zi, într-o cămăruţă întunecoasă, scriind software-uri. Şi-a amanetat tot ce avea şi a înfiinţat o companie, una bazată pe un concept care era sau prostesc, sau strălucit: bunul cel mai de preţ al acestei firme nu va fi deţinut de compania sa, ci de milioane de alţi oameni, mulţi dintre ei primindu-l pe gratis, pentru că va consta în informaţii despre ei înşişi. Sterling a început să creeze o bază de date care includea clienţii potenţiali, pentru un anumit număr de servicii şi mărfuri manufacturate, informaţii demografice despre zona în care locuiau aceştia, venitul lor, dacă erau căsătoriţi, ştirile bune sau rele în legătură cu situaţia lor financiară, juridică şi a impozitelor, şi multe alte informaţii – personale şi profesionale – pe care le putea cumpăra, fura sau găsi prin alte mijloace.

— Dacă există vreo informaţie aici, o vreau, era citat Sterling că ar fi afirmat.

Software-ul pe care l-a scris – o primă variantă a sistemului de gestiune a bazelor de date Watchtower – a fost revoluţionar în momentul acela şi reprezenta un salt exponenţial peste faimosul program SQL. În câteva minute, Watchtower putea decide ce client merita să fie sunat şi cum să-l seduci, şi care nu merita efortul (dar al cărui nume putea fi vândut altor companii pentru propriile lor sondaje de opinie).

Compania crescuse ca un monstru dintr-un film science-fiction. Sterling i-a schimbat numele în SSD, a mutat-o în Manhattan şi a început să colecţioneze companii mai mici din domeniul informaţiilor ca să le adauge imperiului său. Deşi firma nu era bine văzută printre organizaţiile ce luptau pentru dreptul la confidenţialitate, SSD nu fusese implicată în niciun scandal de tip Enron. Angajaţii trebuiau să-şi merite salariile – niciunul dintre ei nu primea bonificaţii obscen de mari, gen Wall Street –, dar dacă firma avea profit, atunci aveau şi ei. SSD oferea consiliere şi ajutor la cumpărarea unei locuinţe, internat pentru copii, iar părinţii primeau un concediu de un an pentru maternitate sau paternitate. Compania era cunoscută pentru faptul că îşi trata angajaţii ca făcând parte din familie, iar Sterling încuraja angajarea soţiilor, rudelor şi copiilor. În fiecare lună sponsoriza excursii motivaţionale şi pentru dezvoltarea spiritului de echipă.

Directorul executiv era secretos în ceea ce privea viaţa sa personală, dar Sachs aflase că nu fumează, nici nu bea, şi că nimeni nu-l auzise spunând vreun cuvânt obscen. Trăia modest, primea un salariu surprinzător de mic şi-şi ţinea averea în acţiuni SSD. Se ţinea departe de scena socială newyorkeză. Nu avea maşini rapide, nici avion particular. În ciuda respectului său pentru unitatea familiilor din rândul salariaţilor SSD, Sterling era divorţat de două ori şi, în momentul acela, era necăsătorit. Existau ştiri contradictorii referitoare la copiii pe care i-ar fi zămislit în tinereţea sa. Avea mai multe locuinţe, dar adresele lor nu erau accesibile publicului. Poate pentru că, ştiind care este puterea informaţiilor, Andrew Sterling le cunoştea şi pericolele.

Sterling, Sachs şi Pulaski ajunseră la capătul unui coridor lung şi intrară într-un birou exterior, unde îşi aveau pupitrele doi asistenţi, ambele mese fiind pline cu teancuri de hârtie, dosare şi imprimante, toate perfect ordonate. În momentul acela, în birou era un singur asistent, un tânăr arătos, într-un costum sobru. Pe placa de pe birou îi era scris numele: Martin Coyle. Zona sa era cea mai ordonată – fiecare dintre multele cărţi din spatele său erau aranjate în ordinea descrescătoare a mărimii, remarcă Sachs amuzată.

— Andrew, îşi salută el şeful, dând din cap către acesta, ignorându-i pe poliţişti de îndată ce remarcă faptul că aceştia nu-i fuseseră prezentaţi. Mesajele telefonice sunt pe calculatorul tău.

— Mulţumesc, spuse Sterling, şi aruncă o privire spre celălalt pupitru. Jeremy s-a dus să verifice restaurantul pentru banchetul oferit presei?

— A făcut asta azi-dimineaţă. A dus nişte hârtii la o firmă juridică. În legătură cu cealaltă problemă.

Sachs se minună că Sterling avea doi asistenţi personali – se părea că unul pentru treburile din interiorul firmei, iar celălalt pentru problemele din afara biroului. Aşa ar fi împărţit lucrurile şi detectivii din NYPD, dacă ar fi avut vreun asistent.

Merseră mai departe şi intrară în biroul lui Sterling, care nu era mult mai mare decât celelalte pe care Sachs le văzuse în companie. Nici pe pereţii acestuia nu existau niciun fel de decoraţiuni. În ciuda emblemei SSD, cea cu fereastra prin care se putea privi orice, din turnul de pază, ferestrele lui Andrew Sterling erau acoperite de perdele, împiedicând vederea a ceea ce ar fi trebuit să fie magnificul peisaj al oraşului. Amelia simţi un fior de claustrofobie.

Sterling se aşeză pe un scaun simplu de lemn, nu pe un tron îmbrăcat în piele. Făcu un gest, invitându-i pe poliţişti să ia loc pe scaune similare, dar tapiţate. În spatele său erau rafturi joase, pline cu cărţi – dar, lucru ciudat, acestea fuseseră aşezate cu cotorul în sus, nu spre exterior. Vizitatorii din biroul său nu puteau să îi vadă gusturile

în privinţa cititului fără să treacă de individ şi să privească în jos sau să scoată un volum din raft.

Directorul executiv dădu din cap către un vas şi o duzină de pahare cu gura în jos.

— E apă. Dar, dacă vreţi cafea sau ceai, pot să pun pe cineva să vă servească.

„Să vă servească?" Sachs nu credea că mai există cineva care să folosească expresia aceea.

— Nu, mulţumesc.

Pulaski clătină din cap.

— Scuzaţi-mă. Doar o clipă, spuse Sterling, apoi ridică receptorul şi formă un număr. Andy? M-ai sunat?

Sachs deduse din tonul lui că vorbea cu cineva apropiat, dar era clar că fusese un telefon de afaceri, în legătură cu o anumită problemă. Însă Sterling zise, fără pic de emoţie:

— Aha. Bine, cred că trebuie să faci asta. Ne trebuie numerele alea. Ştii, nu stau locului. Se schimbă în fiecare zi… Bine.

Puse receptorul în furcă şi observă că Sachs îl privea atentă.

— Fiul meu lucrează pentru companie, spuse el, dând din cap către o fotografie de pe biroul său, în care se vedeau Sterling şi un tânăr arătos, zvelt, care semăna cu şeful firmei. Amândoi purtau tricouri SSD, la o reuniune a salariaţilor, poate în una dintre excursiile acelea pentru găsirea inspiraţiei. Erau unul lângă celălalt, dar nu exista contact fizic între cei doi. Nici nu zâmbeau.

Deci Sachs primise răspuns la întrebarea legată de viaţa sa personală.

— Despre ce-i vorba? zise Sterling, întorcându-şi ochii verzi către Sachs. Aţi pomenit de o crimă.

— În ultimele luni, în oraş au avut loc mai multe asasinate, îi explică Amelia. Credem că e posibil ca ucigaşul să fi folosit informaţii din calculatoarele dumneavoastră ca să se apropie de victime, să le omoare, iar apoi să utilizeze alte informaţii ca să acuze oameni nevinovaţi de acele crime.

„Omul care ştie totul…"

— Informaţii!? exclamă Sterling, iar îngrijorarea sa părea sinceră – în acelaşi timp, directorul era perplex. Nu sunt sigur cum ar fi putut să se întâmple aşa ceva, dar spuneţi-mi mai mult.

— Ei bine, ucigaşul ştia exact ce produse personale folosea victima şi planta urme ale acestora ca dovezi în locuinţa unei persoane nevinovate, pentru a stabili o legătură între aceasta şi omucidere.

Din când în când, sprâncenele de deasupra irisurilor de smarald ale lui Sterling se apropiau. Individul părea sincer tulburat, în timp ce Amelia îi dădea amănunte în legătură cu furtul tabloului şi al monedelor, precum şi despre cele două agresiuni sexuale.

— E teribil… mormăi Sterling, zguduit de veşti, apoi îşi îndepărtă privirea de poliţişti. Violuri?

Sachs dădu din cap, mohorâtă, iar apoi îi explică faptul că SSD părea a fi singura companie din zonă care avea acces la toate informaţiile pe care le folosise ucigaşul.

Sterling îşi frecă faţa, dând încet din cap.

— Văd de ce sunteţi îngrijoraţi… Dar n-ar fi fost mai uşor pentru asasin să urmărească oamenii pe care urma să-i transforme în victime şi să afle ce cumpărau aceştia? Sau să pătrundă în calculatoarele lor, să le spargă cutiile poştale, casele, să le noteze pe stradă numărul de la maşină?

— Vedeţi, tocmai asta e problema. Putea. Dar trebuia să facă toate lucrurile pe care le-aţi pomenit ca să obţină informaţiile de care avea nevoie. Au fost cel puţin patru asasinate – asta înseamnă actualizarea informaţiilor pentru cele patru victime şi cele patru înscenări. Cea mai eficientă cale de a obţine aceste date ar fi fost să apeleze la un miner de date.

Sterling afişă un zâmbet, o strâmbătură delicată.

Sachs se încruntă şi-l privi atentă.

— Nu-i nimic rău în termenul „minerit de date”, îi explică directorul. L-a lansat presa şi îl vezi pretutindeni.

„Douăzeci de milioane de rezultate ale motorului de căutare…”

— Dar eu prefer să consider că SSD este un furnizor de servicii de cunoştinţe, un FSC. Ca un furnizor de servicii internet.

Sachs avea o senzaţie bizară: directorul păruse aproape rănit de spusele ei. Ar fi vrut să-l asigure că n-o să se mai repete.

Sterling netezi un teanc de hârtii de pe tăblia bine ordonată a biroului său. La început, Amelia crezu că foile erau albe, apoi observă că fuseseră întoarse cu faţa în jos.

— Ei bine, credeţi-mă, vreau să aflu, la fel de mult ca şi voi, dacă e implicat cineva din SSD. Treaba asta poate să se dovedească foarte nocivă pentru noi – furnizorii de servicii de cunoştinţe nu au în ultimul timp o imagine prea bună în presă sau în faţa Congresului.

— În primul rând, spuse Sachs, suntem destul de siguri că ucigaşul a cumpărat majoritatea obiectelor cu bani gheaţă.

Sterling dădu din cap şi o completă:

— N-ar fi vrut să lase vreo urmă a sa.

— Exact. Dar pantofii i-a cumpărat prin poştă sau online. Aveţi o listă cu oameni care au cumpărat asemenea pantofi, de mărimile acestea, în zona New York? întrebă Amelia, şi-i întinse o listă cu pantofi Alton, Bass şi Sure-Track. Se poate ca acelaşi om să-i fi cumpărat pe toţi.

— În ce perioadă de timp?

— Trei luni.

Sterling dădu un telefon. Avu o convorbire scurtă şi, după doar şaizeci de secunde, se uita la ecranul calculatorului. Îl întorsese astfel încât Sachs să-l poată vedea, deşi poliţista nu-şi prea dădea seama la ce se uita – şiruri de produse şi de coduri.

Apoi directorul executiv clătină din cap.

— S-au vândut în jur de opt sute de perechi de pantofi Alton, o mie două sute de Bass şi două sute de Sure-Track. Dar nicio persoană nu le-a cumpărat pe toate trei.

Rhyme bănuise că asasinul avea să-şi ascundă urmele, dacă folosise informaţii de la SSD, dar speraseră că investigaţia aceea va da rezultate. În timp ce se uita la cifre, Amelia se întrebă dacă ucigaşul folosise, ca să comande pantofii, tehnicile de furt de identitate pe care le pusese la punct pe pielea lui Robert Jorgensen.

— Îmi pare rău.

Sachs dădu din cap.

Sterling scoase capacul unui stilou uzat de argint şi trase un bloc pentru notiţe spre el. Cu un scris precis, scrise câteva rânduri pe care Sachs nu le putu citi, se uită la ele şi dădu din cap.

— Îmi imaginez că dumneavoastră credeţi că problema e provocată de un intrus, de un angajat, de unul dintre clienţi sau de un spărgător de baze de date. Da?

Ron Pulaski se uită la Sachs şi spuse:

— Exact.

— Bine. Haideţi să căutăm până la capăt, zise Sterling, şi se uită la ceasul său Seiko. Vreau să mai chem aici şi alţi oameni. O să dureze doar câteva minute. Avem în fiecare luni, pe la ora asta, Cercurile noastre Spirituale.

— Cercurile Spirituale? întrebă Pulaski.

— Întâlniri pentru idei, ale conducătorilor de grup. Trebuie să se termine curând. Începem la opt fix. Dar unele întâlniri durează mai mult decât altele. În funcţie de lider. Comandă, interfon, Martin, zise directorul.

Sachs râse, în sinea sa. Individul folosise acelaşi sistem de recunoaştere a vocii pe care-l avea Lincoln Rhyme.

— Da, Andrew? întrebă o voce care venea dintr-o cutioară de pe birou.

— Îi vreau pe Tom – Tom de la securitate – şi pe Sam. Sunt în Cercurile Spirituale?

— Nu, Andrew, dar Sam e probabil toată săptămâna la Washington. Nu se va întoarce până vineri. Mark, asistentul lui, e la serviciu.

— Atunci, cheamă-l pe el.

— Da, domnule.

— Comandă, interfon, deconectează! O să dureze doar o clipă, îi spuse apoi el lui Sachs.

Amelia îşi imaginã cã, atunci când te cãuta Andrew Sterling, te materializai imediat. Directorul mai scrise câteva notiţe. În timp ce el scria, Sachs se uitã la emblema companiei, de pe perete. După ce bărbatul termină de scris, Amelia îi spuse:

— Sunt curioasă în legătură cu turnul şi fereastra. Care-i semnificaţia lor?

— La un anumit nivel, înseamnă doar observarea de date. Dar există şi un al doilea înţeles, adăugă el zâmbind, încântat că le explica. Ştiţi conceptul ferestrei sparte, în filosofia socială?

— Nu.

— Am aflat de acesta cu ani în urmă şi nu l-am uitat niciodată. Ideea acestuia este că, pentru a îmbunătăţi societatea, trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor mărunte. Dacă le poţi controla – sau repara –, atunci vor urma provocări mai mari. Să comparăm proiectarea caselor şi problema delictelor importante. Poţi să cheltuieşti milioane mărind numărul patrulelor de poliţie şi instalând camere de luat vederi, dar dacă proiectul e nefuncţional şi periculos, atunci o să rămână nefuncţional şi periculos. În loc să cheltuieşti milioane de dolari, investeşte doar câteva mii în repararea ferestrelor şi a zugrăvelii, în curăţarea holurilor. Pare că-i o simplă cosmetizare, dar oamenii vor remarca modificările. Se vor mândri că locuiesc acolo. Vor începe să-i denunţe pe cei care reprezintă o ameninţare şi pe cei care nu-şi îngrijesc proprietatea. După cum ştiţi, acesta a fost ideea prevenirii delictelor în New York, prin anii 1900. Şi a funcţionat.

— Andrew, se auzi vocea lui Martin în interfon. Au sosit Tom şi Mark.

— Trimite-i înăuntru, ordonă Sterling.

Apoi aşeză în faţa sa hârtia pe care îşi notase diferite lucruri. După care îi zâmbi mohorât lui Sachs.

— Hai să vedem dacă se uită cineva prin fereastra noastră.

Capitolul nouăsprezece

Se auzi soneria, iar Thom îl pofti să intre pe un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, cu păr castaniu ciufulit, purtând blugi şi un tricou cu Weird Al Yankovic{24} sub o haină sport cafenie, destul de ponosită.

În ziua de azi, nu puteai să faci parte din mediul legiştilor fără să fii alfabetizat în domeniul calculatoarelor, dar atât Rhyme, cât şi Cooper îşi recunoşteau limitele. Când a devenit limpede că în cazul 522 existau implicaţii digitale, Sellitto ceruse un pic de ajutor din partea Unităţii de Delicte Informatice a NYPD, un grup de elită alcătuit din treizeci şi doi de detectivi şi personal auxiliar.

Rodney Szarnek intră în încăpere, se uită pe monitorul cel mai apropiat şi zise: „Salut!" ca şi cum ar fi vorbit cu hard-ware-urile. La fel, când privi către Rhyme, nu exprimă niciun interes faţă de starea fizică a acestuia, ci doar faţă de unitatea de control fără fir ataşată de braţul scaunului. Păru impresionat.

— E ziua ta liberă? îl întrebă Sellitto, cu un glas dezaprobator, uitându-se la îmbrăcămintea tânărului zvelt.

Rhyme ştia că detectivul era de şcoală veche, conform căreia poliţiştii trebuie să se îmbrace corespunzător.

— Zi liberă? replică Szarnek, nepricepând aluzia. Nu. De ce aş avea o zi liberă?

— Întrebam şi eu…

— Hmm… Deci, care-i povestea?

— Avem nevoie de o capcană.

Strategia lui Lincoln Rhyme de a pătrunde în SSD şi a întreba pur şi simplu de ucigaş nu era atât de naivă pe cât părea. Când văzuse pe pagina de internet a companiei că divizia PublicSure a SSD sprijină departamentele de poliţie, presupunerea sa a fost că NYPD e unul dintre clienţi. În acest caz, ucigaşul putea să aibă acces la fişierele departamentului. Un telefon dovedi că da, Departamentul era unul dintre clienţi. Software-urile PublicSure şi consultanţi ai SSD ofereau servicii de gestiune a datelor pentru municipalitate, inclusiv alcătuirea de compilaţii din informări despre cazuri, rapoarte şi dosare. Dacă un poliţist dintr-o patrulă de pe stradă avea nevoie de verificarea unui mandat, sau un detectiv nou în departamentul omucideri avea nevoie de istoricul unui caz, PublicSure îl ajuta să obţină informaţia în câteva minute, pe calculatorul de pe biroul său ori din maşina de patrulare – sau chiar pe telefonul său celular.

Trimiţându-i pe Sachs şi pe Pulaski la companie, ca să întrebe cine ar fi putut să citească fişierele de date despre victime şi despre ţapii

ispăşitori, îl făcea pe 522 să afle că erau pe urmele lui şi să încerce să pătrundă în sistemul informatic al NYPD, prin intermediul PublicSure, ca să se uite prin rapoarte. Dacă o făcea, poliţia putea apoi să ia urma celor care accesaseră respectivele fişiere.

Rhyme îi explică situaţia lui Szarnek, care dădu din cap înţelegător – de parcă ar fi întins capcane de felul ăla în fiecare zi. Fu însă surprins când află cu ce companie putea să aibă legătură ucigaşul.

— SSD? Cel mai mare miner de date din lume. Ăştia află orice despre oricine.

— Şi asta e o problemă?

Imaginea de tocilar nepăsător a lui Szarnek dispăru, iar individul răspunse încet:

— Sper că nu.

Şi se apucă să întindă capcana, explicând ceea ce făcea. Extrase din fişiere toate amănuntele despre caz pe care nu voiau să le cunoască 522 şi le transferă manual în fişiere sigure de pe un calculator care nu era conectat la internet. Apoi instală un program de urmărire a rutelor de acces, program cu alarmă vizuală, în faţa fişierului „Myra Weinburg, atac sexual şi omucidere" de pe serverul NYPD. Şi adăugă subfişiere menite să-l tenteze pe ucigaş, precum „Locuinţele suspecţilor", „Analizele medico-legale" şi „Martori", toate conţinând doar informaţii generale despre procedurile de la locul crimei. Dacă cineva accesa fişierele acelea, fie spărgând parole, fie printr-un canal autorizat, i se transmitea imediat lui Szarnek o notă cu furnizorul de internet al persoanei respective şi localizarea fizică a acesteia. Se putea spune de îndată dacă cel care citise fişierul era un poliţist cu un motiv legitim sau cineva din exterior. În ultimul caz, Szarnek avea să-i anunţe pe Rhyme sau pe Sellitto, care aveau să trimită imediat Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă. Szarnek indusese o cantitate mare de lucruri importante şi generale, precum informaţiile publice despre SSD, ca să fie sigur că ucigaşul avea să piardă mult timp în sistem descifrând date, dându-le astfel o şansă în plus ca să-l descopere.

— Cât timp o să fie nevoie ca să faci toate astea?

— Cincisprezece, douăzeci de minute.

— Bine. Şi după ce o să termini, vreau să vedem dacă n-a pătruns cineva din exterior în sistemul SSD, spărgând parole.

— Să spargă SSD?

— Mda.

— Hmm… O să găsească firewall-uri la firewall-urile firewall-urilor{25} lor…

— Trebuie să ştim.

— Dar dacă unul dintre ai lor e ucigaşul, presupun că nu vrei să sun la companie şi să-mi coordonez eforturile împreună cu ei.

— Exact.

Faţa lui Szarnek se întunecă:

— O să încerc să pătrund…

— Nu poţi să faci asta în mod legal?

— Da şi nu. O să mă mulţumesc să testez firewall-urile. Nu-i un delict, dacă nu pătrund în sistemul lor şi-l fac praf, provocând un eveniment foarte stânjenitor în presă, care o să ne arunce direct în puşcărie. Sau chiar mai rău, adăugă el, posomorât.

— Bine, dar vreau mai întâi capcana. Cât mai iute, zise Rhyme şi se uită la ceas.

Sachs şi Pulaski răspândiseră deja zvonul despre caz în interiorul Stâncii Cenuşii.

Szarnek scoase un calculator portabil performant din geanta sa şi îl aşeză pe masa alăturată.

— E posibil să capăt nişte… Oh, mulţumesc!

Thom adusese o cafetieră şi nişte ceşti.

— Tocmai când voiam să vă cer. Mai mult zahăr, fără lapte. Nu puteţi să scoateţi tocilarul din tocilar, chiar dacă e poliţist. Nu m-am obişnuit niciodată cu chestia aia numită somn…

Szarnek îşi puse zahăr în cafea, o amestecă şi sorbi jumătate din ea în timp ce Thom se afla încă acolo. Servitorul îi umplu din nou ceaşca.

— Mulţumesc. Ce avem noi aici? întrebă el, uitându-se la calculatorul lângă care se cocoţase Cooper. Aoleu…

— Aoleu?

— Lucrezi cu un modem pentru cablu de 1,5 megabaiţi pe secundă? Ştii, acum se fabrică ecrane pentru calculator în culori, şi există o chestie numită internet…

— Amuzant, mormăi Rhyme.

— Să-mi spui când termini cazul ăsta. O să facem nişte cablări şi o rearanjare a reţelei locale. Să te aduc la standardele de teletransmisie.

„Tricou cu Weird Al, reţea locală, standarde de teletransmisie…“

Szarnek scoase nişte ochelari coloraţi, îşi conectă calculatorul la cel al lui Rhyme şi începu să tasteze. Rhyme remarcă faptul că anumite taste erau uzate şi că touchpad-ul{26} era foarte pătat de sudoare. Tastatura părea plină de firimituri.

Privirea pe care Sellitto i-o aruncă lui Rhyme spunea „e nevoie de tot soiul de oameni…”

Primul din cei doi oameni care li se alăturară în biroul lui Andrew Sterling era zvelt, de vârstă mijlocie, cu figură care nu spunea nimic. Semăna cu un poliţist la pensie. Celălalt, mai tânăr şi mai timid, era tipul reprezentativ de funcţionar corporativ începător. Arăta ca fratele blond din serialul *Frazier*.

În privinţa primului bărbat, Sachs estimase aproape corect:

individul, Tom O'Day, nu purtase uniformă albastră, ci fusese agent FBI, iar acum conducea Serviciul de securitate al SSD. Celălalt era Mark Whitcomb, adjunctul şefului Departamentului pentru Conformitate.

— Tom şi băieţii lui din Serviciul de securitate au grijă ca oamenii din exterior să nu ne facă nimic rău, le explică Sterling. Departamentul lui Mark se asigură că *noi* nu facem nimic rău societăţii în general. Ne deplasăm pe un câmp minat. Sunt convins că cercetările pe care le-aţi făcut în legătură cu SSD v-au arătat că trebuie să ne supunem legilor federale şi legilor din sute de alte state, legi privitoare la confidenţialitate – Legea Graham-Leach-Bliley despre folosirea incorectă a informaţiilor personale şi în scop de înşelăciuni, Legea Raportării Corecte a Creditelor, Legea Responsabilităţii şi Transferului de Asigurări de Sănătate, Legea Protecţiei Intimităţii şoferilor. Şi unei grămezi de legi statale. Departamentul pentru Conformitate se asigură că ştim care-s legile şi că nu le încălcăm.

Bine, îşi zise Amelia. Cei doi erau perfecţi pentru a răspândi zvonul despre investigarea lui 522 şi a-l încuraja pe ucigaş să cadă în capcana de pe serverul NYPD.

În timp ce mâzgălea ceva pe un carneţel, unul galben, Mark Whitcomb zise:

— Vrem să ne asigurăm că atunci când Michael Moore{27} va face un film despre furnizorii de date, noi n-o să fim pe scena principală.

— Cu aşa ceva nu se glumeşte, zise Sterling, zâmbind, dar cu o îngrijorare sinceră şi vizibilă pe figură. Pot să le spun şi lor ceea ce mi-aţi povestit? o întrebă el pe Amelia.

— Sigur, vă rog.

Sterling le făcu o prezentare concisă şi clară. Reţinuse tot ce-i spusese Sachs, chiar şi mărcile specifice ale indiciilor.

Whitcomb se încruntă, în timp ce asculta. O'Day prelua totul, tăcut, fără să zâmbească. Sachs era convinsă că stăpânirea aceea tipică FBI-ului nu reprezenta un comportament învăţat, ci o avea de dinainte de a se naşte.

— Aşa, zise ferm Sterling. Aceasta este problema cu care ne confruntăm. Dacă SSD e implicată în vreun fel, vreau să ştiu acest lucru, şi vreau şi soluţii. Noi am identificat patru surse posibile de risc. Spărgători de parole, intruşi, angajaţi şi clienţi. Ce credeţi?

O'Day, fostul agent FBI, îi spuse Ameliei:

— Haideţi să discutăm mai întâi despre spărgătorii de parole. Avem cele mai bune firewall-uri din domeniu. Mai bune decât Microsoft ori Sun. Folosim ICS din Boston pentru securitatea pe internet. Pot să vă spun că suntem ca o ţintă din jocurile mecanice – fiecare spărgător de parole din lume vrea să ne spargă. Şi nimeni n-a fost în stare s-o facă de când ne-am mutat în New York, acum cinci ani. Câţiva indivizi au

reuşit să intre în serverele administraţiei noastre, pentru zece, cincisprezece minute. Dar n-a existat nici măcar o singură pătrundere în innerCircle, iar făptaşul vostru necunoscut ar fi trebuit să pătrundă acolo ca să obţină informaţiile necesare pentru crimele acelea. Şi n-ar fi rezolvat nimic cu o singură pătrundere, ar fi fost nevoie să spargă cel puţin trei sau patru servere diferite.

— Şi în ceea ce priveşte un intrus din exterior e imposibil, adăugă Sterling. Avem aceeaşi protecţie fizică a perimetrului firmei ca şi Agenţia Naţională de Securitate. Avem cincisprezece paznici cu normă întreagă şi douăzeci cu normă redusă. În plus, niciun vizitator nu se poate apropia de serverele folosite de innerCircle. Îi trecem în registru pe toţi şi nu lăsăm pe nimeni să umble de capul lui, nici măcar pe clienţi.

Sachs şi Pulaski fuseseră însoţiţi până în holul înalt de unul dintre paznici – un tânăr lipsit de simţul umorului, a cărui vigilenţă nu fusese diminuată de faptul că făceau parte din poliţie.

— Am avut un incident acum trei ani, adăugă O'Day. Dar de atunci, nimic. Reporterul, spuse el, privind spre Sterling.

Directorul executiv dădu din cap.

— Un ziarist foarte priceput, de la un ziar din reţeaua de metrou. Scria un articol despre furtul de identitate şi decisese că suntem întruparea diavolului. Axciom şi Choicepoint avuseseră bunul-simţ să nu-l lase să intre în sediul lor. Eu cred în libertatea presei, aşa că am discutat cu el… S-a dus la toaletă şi a pretins că s-a rătăcit. S-a întors aici, cât se putea de vesel. Dar ceva nu părea în regulă. Paza noastră i-a căutat în servietă şi a găsit un aparat de fotografiat. Pe el erau poze ale planurilor noastre de afaceri secrete, chiar şi coduri de acces.

— Nu numai că reporterul şi-a pierdut slujba, le explică O'Day, dar a fost condamnat pentru încălcarea statutului său, în scop ilegal. A făcut şase luni într-o închisoare statală. Şi, din câte ştiu eu, n-a mai avut de atunci o slujbă permanentă ca ziarist.

Sterling îşi lăsă uşor capul în jos şi-i spuse lui Sachs:

— Noi luăm foarte în serios problemele de securitate.

În uşă apăru un tânăr. În prima clipă, Amelia crezu că era Martin, asistentul, dar îşi dădu seama că presupusese acest lucru din cauza similitudinii staturii şi costumului negru.

— Andrew, îmi pare rău că te întrerup.

— Ah, Jeremy.

Deci era al doilea asistent. Tânărul se uită la uniforma lui Pulaski, apoi la Sachs. Apoi, ca şi Martin, când îşi dădu seama că nu fusese prezentat, şi îi ignoră pe toţi cei din încăpere, cu excepţia şefului său.

— Trebuie să-l văd azi pe Carpenter, zise Sterling.

— Da, Andrew.

După ce asistentul plecă, Sachs întrebă:

— Vreun salariat? Aveţi probleme disciplinare cu cineva?

— Facem verificări extinse ale antecedentelor oamenilor noştri. Nu voi permite angajarea cuiva care a avut probleme cu legea, în afară de încălcarea regulilor de circulaţie. Iar verificările de antecedente reprezintă una dintre specialităţile noastre. Dar chiar dacă un angajat ar vrea să intre în innerCircle, i-ar fi imposibil să fure date. Mark, spune-i despre ţarcurile noastre.

— Sigur, Andrew, spuse Mark, apoi începu să-i explice Ameliei. Avem firewall-uri din ciment.

— Nu sunt o persoană cu studii tehnice, îi replică Sachs.

— Nu, nu, râse Whitcomb, e ceva foarte puţin tehnic. E vorba literalmente de ciment. Ca acela din pereţi şi din podele. Noi împărţim datele, atunci când le primim, şi le înmagazinăm în locuri separate fizic. O să înţelegeţi mai bine dacă o să vă spun cum funcţionează SSD. Pornim de la premisa că datele sunt principalul nostru bun. Dacă cineva reuşeşte să copieze innerCircle, suntem scoşi din afacere într-o săptămână. Deci prioritatea numărul unu este „să ne apărăm bunurile", aşa spunem noi. De unde vin datele acelea? Din mii de surse: companii de cărţi de credit, bănci, birouri guvernamentale, magazine de vânzare cu amănuntul, vânzări online, grefieri, Departamentul pentru Vehicule cu Motor, spitale, companii de asigurări. Considerăm fiecare eveniment care creează date o „tranzacţie", care poate fi un apel la un telefon al cărui număr începe cu opt sute, înregistrarea unei maşini, solicitarea unei asigurări de sănătate, declanşarea unui proces, o naştere, o căsătorie, o cumpărare, returnarea unei mărfi, o plângere… În activitatea dumneavoastră, o tranzacţie poate fi un viol, un jaf, un asasinat – orice delict. La fel, deschiderea unui dosar al unui caz, selectarea unui jurat, un proces, o condamnare. De fiecare dată când informaţiile despre o tranzacţie sosesc la SSD, ajung mai întâi la Centrul de Preluare, unde sunt evaluate. Din motive de securitate, avem o politică de mascare a datelor – separăm numele persoanei şi-l înlocuim cu un cod.

— Numărul de asigurare socială?

Pe figura lui Sterling trecu o pâlpâire de emoţie.

— Ah, nu. Aceste coduri au fost create doar pentru gestiunea pensiilor guvernamentale. Cu mult timp în urmă. Ar fi o prostie dacă ar deveni coduri de identificare. Sunt nepotrivite, sunt uşor de furat sau de cumpărat. Sunt periculoase – ca şi cum ai ţine un pistol încărcat în casă, fără să-l încui undeva. Codul nostru e un număr din şaisprezece cifre. Nouăzeci şi opt la sută dintre adulţii americani au cod SSD. Acum, fiecare copil a cărui naştere e înregistrată – oriunde în America de Nord – primeşte în mod automat un cod.

— De ce şaisprezece cifre? întrebă Pulaski.

— Ne lasă spaţiu să ne extindem, îi răspunse Sterling. Nu avem de

ce să ne îngrijorăm că or să ni se termine numerele. Pământul o să iasă din spaţiul vital înainte ca SSD să rămână fără numere. Codurile fac sistemul nostru mai sigur şi e mai rapid să prelucrezi date decât să foloseşti nume sau numere de asigurări sociale. Iar folosirea unui cod neutralizează efectul erorilor umane şi îndepărtează posibilitatea unor prejudicii. Din punct de vedere psihologic, avem opiniile noastre în legătură cu un Adolf, o Britney, un Shaquille sau un Diego, chiar înainte să-i întâlnim, doar din cauza numelor lor. Un număr elimină aceste prejudecăţi. Şi măreşte eficienţa. Mark, te rog să continui.

— Sigur, Andrew. După ce numele e înlocuit cu un cod, Centrul de Preluare evaluează tranzacţia, decide cui aparţine şi o trimite în una sau mai multe dintre cele trei arii separate – ţarcurile noastre de date. Ţarcul A este cel în care înmagazinăm date despre felul de viaţă personal. Ţarcul B e cu informaţii financiare. Asta include istoricul salariilor, operaţiuni bancare, rapoarte despre credite, asigurări. Ţarcul C conţine dosare şi formulare publice şi guvernamentale.

— Apoi datele sunt curăţate, interveni din nou Sterling. Impurităţile sunt eliminate şi datele sunt uniformizate. De exemplu, în unele formulare, sexul dumneavoastră este scris „F“, în altele „Feminin”, alteori este cifra unu sau zero. Trebuie să fii consecvent. Înlăturăm şi zgomotul – asta înseamnă date impure. Acestea pot fi eronate, pot conţine prea multe amănunte, pot conţine prea puţine amănunte. Zgomotul e contaminare, iar contaminarea trebuie eliminată, spuse directorul cu fermitate – o altă manifestare emoţională. Apoi datele curăţate sunt plasate într-unul dintre ţarcurile noastre, până când un client are nevoie de un prezicător.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Pulaski.

— Prin 1970, software-urile de baze de date computerizate oferea companiilor o analiză a ceea ce s-a întâmplat în trecut. În anii nouăzeci, datele arătau ce se întâmplă în oricare moment anume. Asta ajuta mai mult. Acum putem prezice ce au să facă în viitor consumatorii şi să-i îndrumăm pe clienţi să profite de acest lucru.

— Deci dumneavoastră nu vă mulţumiţi doar să preziceţi viitorul, spuse Amelia Sachs. Ci încercaţi să-l schimbaţi.

— Exact. Nu-i ăsta motivul pentru care se duce cineva la un ghicitor?

Ochii săi rămăseseră calmi, aproape amuzaţi. Dar Sachs nu se simţea în largul ei, amintindu-şi de înfruntarea avută cu o zi în urmă cu agentul federal, în Brooklyn. Fusese ca şi cum 522 ar fi făcut exact ce-i descrisese Sterling: individul prezisese un schimb de focuri între ei doi.

Sterling făcu un gest către Whitcomb, care continuă:

— Bine, deci datele, care nu mai conţin niciun nume, ci doar numere, intră în trei ţarcuri diferite, la diferite paliere din diferite

zone de securitate. Un angajat dintr-un ţarc de dosare publice nu poate avea acces la date din ţarcul cu date despre modul de viaţă sau la cel cu informaţii financiare. Şi nimeni din vreun ţarc de date nu poate avea acces la informaţiile din Centrul de Preluare pentru a face legătura între un nume sau o adresă şi codul din şaisprezece cifre.

— Asta a vrut să spună Tom când a zis că un spărgător de parole ar fi trebuit să spargă separat toate ţarcurile de date.

— Iar noi le supraveghem douăzeci patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, adăugă O'Day. Am şti imediat dacă o persoană neautorizată ar încerca să pătrundă fizic într-un ţarc. Ar fi concediată pe loc şi, probabil, arestată. În afară de asta, nu poţi descărca nimic de pe calculatoarele din ţarcuri – nu au circuite pentru intrare sau ieşire de date – şi, chiar dacă ai reuşi să pătrunzi într-un server şi să deplasezi fizic un dispozitiv, n-ai putea să-l mai scoţi. Toată lumea e percheziţionată – fiecare angajat, director, paznic, pompier, om de serviciu. Chiar şi Andrew. Avem detectoare de metal şi de materiale compacte la fiecare intrare şi ieşire către ţarcurile de date şi Centrul de Preluare – chiar şi la uşile pentru cazuri de incendiu.

— Şi un generator de câmp magnetic prin care trebuie să treci, preluă ştafeta Whitcomb. Acesta şterge toate datele digitale de pe orice mediu pe care-l transporţi: iPod, telefon sau hard disk. Nu, nimeni nu poate ieşi din încăperile acelea având asupra sa vreun kilobait de informaţii.

— Deci, zise Amelia Sachs, furtul de date din aceste ţarcuri – fie de către spărgători de parole, din afară, fie de către intruşi sau angajaţi, din interior – ar fi aproape imposibil.

Sterling dădu din cap şi spuse:

— Datele sunt singurul nostru bun. Le păstrăm cu religiozitate.

— Cum rămâne cu celălalt scenariu – cineva care lucrează pentru un client?

— Cum spunea şi Tom, modul în care operează individul arată că are acces la dosarele din innerCircle ale fiecăreia dintre victime şi ale fiecărui om arestat pentru delictele sale.

— Exact.

Sterling îşi întinse mâinile, ca un profesor, şi continuă:

— Dar clienţii nu au acces la dosare. Nici nu le vor. innerCircle conţine date în stare brută, care nu le folosesc la nimic. Ei vor *analiza* noastră asupra datelor. Clienţii se conectează la Watchtower – acesta este sistemul nostru propriu de gestiune a bazelor de date – şi la alte programe precum Xpectation sau IDRO. Aceste programe caută în innerCircle, găsesc datele relevante şi le dau o formă utilizabilă. Dacă vreţi să vă gândiţi la o analogie din domeniul mineritului, Watchtower scotoceşte prin tone de praf şi stâncă şi găseşte pepitele de aur.

— Dar dacă un client cumpără, să zicem, un număr de adrese poştale, n-ar obţine odată cu acestea suficiente informaţii despre una dintre victimele noastre ca să poată comite crimele? îi replică Sachs, dând din cap către lista dovezilor pe care i-o arătase mai devreme lui Sterling. De exemplu, făptaşul nostru putea obţine lista tuturor celor care au cumpărat acest fel de cremă de ras, prezervative, bandă adezivă, tenişi şi altele…

Sterling ridică o sprânceană.

— Hmm. Ar însemna o cantitate uriaşă de muncă, dar, teoretic, e posibil… În regulă. O să obţinem o listă a tuturor clienţilor noştri care au cumpărat date ce includeau numele victimelor voastre – să zicem, în ultimele trei luni? Nu, mai bine şase.

— Ar trebui să fie suficient, spuse Amelia şi scotoci prin servieta sa – mult mai puţin ordonată decât biroul lui Sterling – şi-i înmână lista victimelor şi a ţapilor ispăşitori.

— Înţelegerea cu clienţii noştri ne dă dreptul să împărtăşim informaţii despre ei. Deci nu va exista nicio problemă de legalitate, dar va dura câteva ore până strângem informaţiile.

— Mulţumim. Acum, o întrebare finală despre salariaţi… Chiar dacă nu li se permite accesul la ţarcuri, ar putea descărca un dosar în biroul lor?

Directorul dădu din cap – se părea că fusese impresionat de întrebarea ei, chiar dacă aceasta sugera că ucigaşul putea fi cineva care lucra la SSD.

— Majoritatea salariaţilor n-ar putea – trebuie să ne protejăm datele. Dar câţiva dintre noi au ceea ce se numeşte „autorizaţie de acces pretutindeni”.

— Andrew, zise Whitcomb zâmbind, hai să ne uităm cine are.

— Dacă există vreo problemă în privinţa asta, trebuie să ştiţi că-i nevoie să explorăm toate soluţiile posibile.

Whitcomb le spuse lui Sachs şi Pulaski:

— Chestia e că salariaţii cu acces pretutindeni sunt şefii. Sunt în companie de mulţi ani. Suntem ca o familie. Organizăm petreceri împreună, facem excursii pentru inspiraţie…

Sterling ridică o mână, întrerupându-l, şi zise:

— Mark, trebuie să continuăm în direcţia asta. Vreau să scoatem la iveală chestia asta, oricât ar dura. Vreau răspunsuri.

— Cine are drepturi de acces pretutindeni? întrebă Amelia.

Sterling ridică din umeri şi-i răspunse:

— Eu sunt autorizat. Şeful de la Vânzări, şeful Operaţiunilor Tehnice. Presupun că directorul de la Resurse Umane poate să strângă datele dintr-un dosar, deşi sunt convins că n-a făcut-o niciodată. Şi şeful lui Mark, directorul Departamentului pentru Conformitate – şi le spuse numele acestuia.

Sachs se uită la Whitcomb, dar acesta clătină din cap:

— Eu n-am acces.

Nici O'Day nu avea.

— Asistenţii dumneavoastră? îl întrebă Amelia pe Sachs, referindu-se la Jeremy şi Martin.

— Nu… Cât despre tipii de la reparaţii – tehnicienii lucrătorii de rând nu pot asambla un dosar, dar avem doi şefi de serviciu care ar putea s-o facă. Unul lucrează în schimbul de zi, celălalt în schimbul de noapte.

Şi le dădu numele celor doi.

Sachs se uită pe listă şi zise:

— Există o cale foarte simplă de a afla care dintre ei este nevinovat.

— Cum?

— Ştim unde a fost ucigaşul duminică după-amiază. Dacă au alibiuri, sunt în afara oricărei bănuieli. Daţi-mi voie să discut cu ei. Chiar acum, dacă se poate.

— Bine, spuse Sterling, aruncându-i o privire aprobatoare: era o „soluţie" pentru una dintre „problemele" sale.

Apoi Amelia îşi dădu seama de ceva. De fiecare dată când Sterling se uitase la ea, în dimineaţa aceea, o privise drept în ochi. Spre deosebire de mulţi bărbaţi (dacă nu majoritatea) pe care-i întâlnea Sachs, Sterling nu-i privise trupul, nu încercase să flirteze cu ea. Poliţista se întrebă care era povestea dormitorului acestuia…

— Pot să văd eu însumi măsurile de securitate din ţarcurile de date? întrebă ea.

— Bineînţeles. Trebuie doar să lăsaţi afară pagerul, telefonul şi agenda electronică. Şi orice stick de memorie. Dacă n-o faceţi, toate datele de pe acesta vor fi şterse, şi veţi fi percheziţionată la plecare.

— Foarte bine.

Sterling dădu din cap către O'Day, care ieşi pe coridor şi se întoarse cu paznicul morocănos care-i condusese aici pe Sachs şi pe Pulaski din holul imens de la parter.

Directorul tipări un permis pentru Sachs, îl semnă şi-l înmână paznicului, care o conduse pe coridor.

Amelia fusese încântată că Sterling nu se opusese cererii sale. Avea şi un alt motiv pentru a vedea ea însăşi ţarcurile. Nu numai că putea să facă şi mai mulţi oameni conştienţi de investigaţie – în speranţa că or să muşte momeala –, dar putea să-l întrebe pe paznic în legătură cu măsurile de securitate, să verifice ceea ce îi spuseseră O'Day, Sterling şi Whitcomb.

Însă individul rămase practic mut, ca un copil căruia părinţii i-au spus să nu discute cu străinii.

Trecură prin uşi, urcară pe coridoare, coborâră o scară, urcară pe alta. Curând, Sachs fu complet dezorientată. O dureau muşchii.

Spaţiile erau din ce în ce mai limitate, mai strâmte şi mai întunecoase. Claustrofobia începu s-o apese; ferestrele, care erau mici în Stânca Cenuşie, lipseau cu desăvârşire aici, în apropierea ţarcurilor de date. Amelia inspiră adânc. Nu-i folosi la nimic.

Se uită la numele de pe legitimaţia paznicului.

— John…

— Da, doamnă?

— Care-i povestea cu ferestrele? Sau sunt mici, sau nu există niciuna.

— Andrew e îngrijorat că lumea ar putea încerca să fotografieze informaţii, din exterior. Cum ar fi coduri de acces. Sau planuri de afaceri.

— Adevărat? Ar putea cineva să facă asta?

— Nu ştiu. Ni s-a spus să verificăm din când în când – să cercetăm punctele de observaţie din apropiere, ferestrele clădirilor care sunt îndreptate către companie… Nimeni n-a văzut nimic suspect. Dar Andrew vrea să continuăm.

Ţarcurile de date erau locuri bizare, codificate complet prin culori. Informaţiile despre modul de viaţă erau albastre, cele financiare – roşii, cele guvernamentale – verzi. Erau nişte spaţii imense, dar asta nu-i reducea claustrofobia Ameliei. Tavanele erau foarte joase, încăperile întunecoase şi coridoarele dintre şirurile de calculatoare erau înguste. Un zumzăit constant umplea aerul, un sunet jos, ca un mârâit. Sistemul de aer condiţionat lucra nebuneşte, având în vedere numărul de calculatoare şi cantitatea de electricitate necesară acestora, dar atmosfera era închisă şi sufocantă.

Sachs nu văzuse atâtea calculatoare în viaţa ei. Erau nişte cutii masive, albe, care erau identificate, într-un mod ciudat, nu prin numere sau litere, ci prin abţibilduri care reprezentau personaje din benzi desenate, precum Spider-Man, Batman, Barney, Road Runner şi Mickey Mouse.

— Spongebob? întrebă Amelia, dând din cap spre unul dintre personaje.

John îi oferi primul său zâmbet.

— E un alt nivel de securitate imaginat de Andrew. Avem oameni care caută în reţea dacă vorbeşte cineva despre SSD şi innerCircle. Dacă există o referire la companie *şi* la numele unui personaj de benzi desenate, precum Wile E. Coyote sau Superman, atunci asta ar putea însemna că cineva este puţin cam prea interesat de calculatoare în sine. Numele sar în ochi mai mult decât dacă am fi numerotat pur şi simplu calculatoarele.

— Deşteaptă chestie, replică Amelia, meditând la ironia faptului că Sterling prefera ca oamenii să fie identificaţi prin numere, iar calculatoarele sale prin nume.

Apoi intrară în Centrul de Preluare, vopsit într-un cenuşiu mohorât. Acesta era mai mic decât ţarcurile de date şi-i accentuă şi mai mult claustrofobia. Ca şi în ţarcuri, singurele decoraţiuni erau emblema cu turnul de veghe şi fereastra luminată, şi un tablou mare al lui Andrew Sterling, cu un zâmbet teatral pe figură. Sub acesta era o deviză: „Eşti numărul unu!“

Poate se referea la poziţia de pe piaţă sau la un premiu câştigat de companie. Sau poate era un slogan despre importanţa salariaţilor. Dar lui Sachs i se păru de rău augur, ca şi cum ai fi în fruntea unei liste pe care n-ai vrea să fii.

Respiraţia ei deveni tot mai iute, pe măsură ce creştea sentimentul de captivitate.

— Vă copleşeşte, nu-i aşa? întrebă paznicul.

— Un pic, îi răspunse poliţista, zâmbind.

— Ne facem rondul, dar nimeni nu petrece în ţarc mai mult timp decât e obligat s-o facă.

Acum, că spărsese gheaţa şi-l făcuse pe John să-i răspundă prin cuvinte mai lungi de-o silabă, îl întrebă de problemele de securitate, ca să verifice dacă Sterling şi ceilalţi fuseseră corecţi.

Se părea că fuseseră. John susţinu ceea ce spusese directorul: niciunul dintre calculatoarele sau staţiile de lucru din încăperile acelea nu avea o fantă sau o interfaţă pentru descărcarea datelor, ci doar tastaturi şi monitoare. Paznicul îi mai spuse că încăperile erau ecranate, nu putea ieşi din ele niciun semnal fără fir. Şi-i explică şi el ceea ce îi spuseseră mai devreme Sterling şi Whitcomb despre datele din fiecare ţarc, care erau inutile fără datele din celelalte ţarcuri şi din Centrul de Preluare. Nu erau multe măsuri de securitate pe monitoarele calculatoarelor, dar ca să intri în ţarcuri aveai nevoie de un act de identitate, un cod de acces şi o scanare biometrică – sau, după cum se vedea, un paznic solid care-ţi supraveghea fiecare mişcare (pentru că John asta făcea, şi într-un mod nu prea subtil).

Şi măsurile de securitate din afara ţarcurilor erau stricte, aşa cum îi spuseseră şefii. Atât ea, cât şi paznicul fură percheziţionaţi separat când plecară şi trebuiră să treacă printr-un detector de metale şi printr-o ramă groasă, numită unitate de curăţare de date. Pe dispozitiv era scris un avertisment: „Trecerea prin acest sistem şterge permanent toate datele digitale de pe calculatoare, memorii auxiliare, telefoane celulare şi alte dispozitive”.

Pe când se întorceau în biroul lui Sterling, John îi spuse că, din câte ştie el, nimeni nu pătrunsese ilegal în SSD. Dar O’Day le cerea să exerseze în mod regulat, pentru a împiedica pătrunderea intruşilor. John, ca majoritatea paznicilor, nu purta armă, dar Sterling avea ca regulă ca măcar doi paznici înarmaţi să fie prezenţi, douăzeci şi patru de ore pe zi.

Când ajunse înapoi în biroul directorului, Sachs îl găsi pe Pulaski stând pe o sofa imensă de piele, lângă pupitrul lui Martin. Deşi nu era un bărbat mărunt, părea micşorat, părea un elev trimis în biroul directorului şcolii. În absenţa ei, tânărul poliţist luase iniţiativa să-l verifice pe şeful Departamentului pentru Conformitate, Samuel Brockton – şeful lui Whitcomb –, care avea drept de acces pretutindeni. Acesta era în Washington; înregistrările hotelului arătau că fusese la masă, în sufragerie, în momentul asasinatului ce avusese loc cu o zi în urmă. Sachs reţinu acest lucru, apoi se uită pe lista celor cu acces pretutindeni.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – documentele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte

— Aş vrea să discut cu ei cât mai curând posibil, îi spuse ea lui Sterling.

Directorul îşi chemă asistentul şi află că, în afară de Brockton, ceilalţi erau în oraş, dar că Shraeder rezolva o situaţie de criză în legătură cu hardware-urile de la Centrul de Preluare, iar Mameda nu avea să sosească decât pe la trei după-amiază. Îi dădu dispoziţie lui Martin să-i cheme pe toţi sus, pentru discuţii. Şi să găsească o sală de conferinţe goală.

După care Sterling îi spuse interfonului să se deconecteze, iar apoi adăugă:

— Bine, doamnă detectiv. Acum e rândul dumneavoastră. Curăţaţi-ne numele de orice pată… sau găsiţi ucigaşul aflat printre noi.

Capitolul douăzeci

Rodney Szarnek îşi pregătise capcana pentru şoareci. Tânărul poliţist ciufulit încerca, încântat, să pătrundă în serverul principal al SSD. Îşi bâţâia genunchii şi fluiera din când în când, ceea ce îl enerva pe Rhyme, dar acesta îl lăsase în pace pe puşti. Se ştia că el însuşi vorbea de unul singur când cerceta locul unei crime şi lua în considerare diferite rezolvări posibile ale cazului.

„E nevoie de tot soiul de oameni…”

Se auzi soneria: era un poliţist de la laboratorul din Queens cu un cadou, nişte dovezi de la unul dintre cazurile mai vechi: arma omuciderii, un cuţit folosit în furtul monedelor şi în asasinatul ce urmase. Celelalte dovezi erau depozitate undeva. Fusese făcută o cerere, dar nimeni nu putea să spună, deocamdată, dacă şi când puteau fi localizate.

Rhyme îl puse pe Cooper să semneze formularul de preluare în custodie – protocolul trebuia respectat chiar şi după proces.

— Ciudat! Majoritatea celorlalte dovezi lipseşte, remarcă Rhyme, dându-şi seama că, fiind vorba de o armă, cuţitul ar fi trebuit să fie reţinut într-un dulap încuiat din laborator, în loc să fie arhivat împreună cu alte dovezi, neletale.

Apoi criminalistul se uită pe panoul cu dovezile despre delictul respectiv.

— Poliţiştii au găsit nişte praf în mânerul cuţitului. Să vedem dacă putem să descoperim ce este. Dar, mai întâi, care-i povestea cuţitului în sine?

Cooper căută informaţii despre fabricant în baza de date pentru arme a NYPD.

— E fabricat în China şi vândut en gros la mii de vânzători cu amănuntul. E ieftin, deci putem presupune că a fost plătit cu bani gheaţă.

— Mda, nu m-am aşteptat la mare lucru… Hai să trecem la praf.

Cooper îşi puse mănuşi şi desfăcu punga. Perie cu grijă mânerul cuţitului, a cărui lamă era de-un cafeniu-închis din cauza sângelui victimei, şi obţinu urme de praf alb pe hârtia de examinare.

Praful îl fascina pe Rhyme. În medicina legală, termenul se referă la particule solide mai mici de cinci sute de microni şi obţinute din fibre de haine şi tapiţerie, mătreaţă de pe pielea umană sau animală, fragmente de plante şi insecte, bucăţi de excremente uscate, murdărie şi o mulţime de chimicale. Unele tipuri sunt aerosoli, altele se depun repede pe suprafeţe. Praful poate crea probleme de sănătate – precum silicoza –, poate fi periculos de exploziv (de exemplu, praful de făină

în ascensoarele pentru grâne) şi poate dăuna efectiv climei.

Din punct de vedere medico-legal, mulţumită electricităţii statice şi a altor proprietăţi adezive, praful este transferat deseori de la făptaş la locul crimei şi viceversa, ceea ce-l face să fie extrem de folositor pentru poliţie. Pe când Rhyme conducea divizia pentru locul crimei din NYPD, crease o bază de date voluminoasă despre praf, pe care-l strânsese din cele cinci unităţi administrative ale oraşului, din anumite părţi din New Jersey şi din Connecticut.

Doar o cantitate mică aderase la mânerul cuţitului, dar Mel Cooper strânse suficient ca să supună o mostră analizei prin cromatograful cu gaz / spectrometrul de masă, care descompune substanţele în părţile componente, apoi le identifică pe fiecare în parte. Asta luă ceva timp. Nu era vina lui Cooper. Mâinile sale, surprinzător de mari şi de musculoase pentru un bărbat atât de mărunt, se mişcau iute şi eficient. De vină era maşinăria care se mişca încet, în timp ce-şi efectua ordonată magia. În timp ce aşteptau rezultatul, Cooper efectuă nişte teste chimice suplimentare pe alte mostre de praf, ca să scoată la iveală materialele pe care cromatograful / spectometrul nu le-ar fi găsit.

Mai târziu, rezultatele fură disponibile, iar Mel Cooper le explică analizele acelea combinate în timp ce scria amănuntele pe panou.

— Bine, Lincoln. Avem vermiculită, ghips, spumă sintetică, fragmente de sticlă, particule de vopsea, fibre de lână minerală, fibre de sticlă, grăunţe de calcit, fibre de hârtie, grăunţe de cuarţ, material ars la temperatură joasă, fragmente de metal, azbest alb şi nişte chimicale. Par a fi hidrocarburi aromatice policiclice, parafină, olefină, naftenă, octani, difenili policloruraţi, dibenzodioxine – nu vezi aşa ceva prea des – şi dibenzofurani. Oh, şi ceva eteri de difenil brominat.

— Trade Center, zise Rhyme.

— Asta e?

— Da.

Praful din turnurile World Trade Center, prăbuşite în 2001, fusese sursa unor probleme de sănătate pentru muncitorii de la Ground Zero{28}, şi diferite variante ale compoziţiei acestuia apăruseră ulterior la ştiri. Rhyme cunoştea foarte bine compoziţia acestuia.

— Deci individul e din zona comercială?

— E posibil, răspunse Rhyme. Dar poţi găsi praful în toate cele cinci unităţi administrative. Să punem un semn de întrebare pentru viitor, mormăi el, strâmbându-se. Deci, până acum, profilul este următorul: un bărbat care *ar putea* fi alb sau cu pielea deschisă la culoare. Care *ar putea* să colecţioneze monede şi căruia *ar putea* să-i placă arta. Iar locuinţa sa, ori locul de muncă, *ar putea* să fie în zona comercială. *Ar putea* să aibă copii, *ar putea* să fumeze. Dă-mi-l să-l văd mai bine,

spuse Rhyme, uitându-se atent la cuţit, iar Cooper îi aduse arma.

Rhyme se uită la fiecare milimetru de mâner. Trupul nu-l ajuta, dar ochii îi erau la fel de buni ca ai unui adolescent.

— Aici. Ce-i asta?

— Unde?

— Între placa de metal şi os.

Era o pată măruntă, de ceva de culoare deschisă.

— Ai văzut asta? şopti tehnicianul. Am ratat-o complet.

O extrase cu un ac pentru probe şi o puse pe o plăcuţă, apoi se uită prin microscop la ea. Începu cu o mărire mai redusă, de la 4 la 24 de ori, ceea ce-i suficient dacă n-ai nevoie de magia unui microscop electronic.

— Se pare că-i o fărâmă de mâncare. Ceva gătit. Culoare portocalie. Aspectul sugerează ulei. Poate că e fast-food. Precum Doritos. Sau chipsuri de cartofi.

— Nu-i suficient ca să foloseşti spectrometrul.

— N-am cum, confirmă Cooper.

Individul nu intenţiona să planteze ceva atât de mic în casa ţapului ispăşitor. Este un alt strop de informaţie adevărată despre Cinci Douăzeci şi Doi.

Dar ce naiba era chestia aia? Ceva din prânzul luat în ziua în care avusese loc asasinatul?

— Vreau să-l gust.

— Poftim? E sânge pe cuţit!

— Mânerul, nu cuţitul. Doar locul în care e pata. Vreau să aflu ce este.

— Nu-i suficient ca să-i simţi gustul. Aşchia asta mică? Abia poţi s-o vezi. Eu nici n-am văzut-o.

— Nu, să simt gustul cuţitului. Poate voi descoperi un gust sau o aromă, care să ne spună ceva.

— Lincoln, nu poţi să lingi arma crimei!

— Mel, unde scrie asta? Nu-mi amintesc să fi citit aşa ceva. Avem nevoie de informaţii despre individul ăsta!

— Bine…

Tehnicianul ţinu cuţitul lângă figura lui Rhyme, iar criminalistul se aplecă şi atinse cu limba locul pătat uşor.

— Iisuse! exclamă el, trăgându-şi capul înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cooper, alarmat.

— Dă-mi nişte apă!

Cooper aruncă iute cuţitul pe masă şi se duse să-l cheme pe Thom, în timp ce Rhyme scuipa pe podea, simţind că gura îi luase foc.

Thom veni alergând.

— Ce s-a întâmplat?

— Omule, mă ustură! Am cerut nişte apă! Am mâncat nişte sos

picant.

— Sos iute, precum Tabasco?

— Nu ştiu de ce fel.

— Atunci nu vrei apă. Ai nevoie de lapte sau de iaurt.

— Atunci dă-mi lapte sau iaurt!

Thom se întoarse cu o cutie de iaurt şi-i dădu lui Rhyme câteva linguriţe. Spre surpriza acestuia, usturimea dispăru imediat.

— Ptiu! Ce usturime! Bine, Mel, poate că am aflat ceva nou. Băiatului nostru îi plac sărăţelele şi sosul mexican. Bine, să începem cu o gustare şi cu sos picant. Trece-le pe panou.

În timp ce Cooper scria, Rhyme se uită la ceas şi se răsti:

— Unde naiba e Sachs?

— E la SSD, răspunse Cooper, zăpăcit.

— Ştiu *asta.* Am vrut să aflu de ce naiba nu s-a întors… Thom, mai vreau nişte iaurt!

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumează sau locuieşte/ lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?
- Probabil alb sau dintr-o etnie cu pielea de culoare deschisă
- De înălţime mijlocie
- Puternic, în stare să sugrume victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Îşi însuşeşte trofee de la victime. Sadic?
- porţiune din locuinţă/locul de muncă întunecoasă şi umedă
- Locuieşte în/aproape de zona comercială din Manhattan?
- Mănâncă fast-food/sos picant

DOVEZI NEPLANTATE

- Carton vechi
- Păr de păpuşă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Dovezi de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Praf, de la atacul asupra World Trade Center, indicând probabil o locuinţă/ slujbă în zona comercială din Manhattan
- Fast-food cu sos picant

Capitolul douăzeci şi unu

Sala de conferinţe în care fuseseră conduşi Sachs şi Pulaski avea la fel de puţină mobilă ca şi biroul lui Sterling. Amelia decise că modul cel mai bun de a descrie întreaga companie ar fi „déco{29} auster".

Sterling îi însoţise personal în încăpere şi le făcuse semn spre două scaune, aflate sub emblema cu fereastra din vârful turnului de pază.

— Nu mă aştept să fiu tratat altfel decât ceilalţi, spuse el. Din moment ce am drept de acces pretutindeni, sunt şi eu suspect. Dar am un alibi pentru ziua. De ieri – am fost în Long Island toată ziua. Fac asta de multe ori – merg cu maşina la unul dintre magazinele mari cu preţuri reduse şi la cluburile de cumpărături, ca să văd ce cumpără oamenii, cum cumpără, în ce moment al zilei. Caut întotdeauna căi de a face firma noastră mai eficientă, şi nu poţi să faci asta decât dacă ştii care sunt nevoile clienţilor noştri.

— Cu cine v-aţi întâlnit?

— Cu nimeni. Nu spun nimănui unde sunt. Vreau să văd cum merge în realitate activitatea respectivă. Imperfecţiunile şi toate celelalte. Însă permisul electronic al maşinii vă va arăta că am trecut prin faţa gheretei de colectare a taxei din Midtown Tunnel pe la ora nouă dimineaţa, şi că m-am întors pe la cinci şi jumătate. Puteţi verifica la Departamentul pentru Vehicule cu Motor, spuse el, şi le dezvălui numărul permisului. Oh, şi ieri? Am vorbit la telefon cu fiul meu. A luat trenul spre Westchester, ca să se plimbe prin pădurea dintr-o rezervaţie. A plecat singur, iar eu am vrut să văd ce face. L-am sunat pe la două după-amiaza. Înregistrarea telefonică o să arate că a avut loc un apel din casa mea din Hampton. Sau puteţi să aruncaţi o privire pe apelurile primite pe mobilul său. Ar trebui să vă arate data şi ora. Numărul său e 7187.

Sachs şi-l notă, împreună cu numărul telefonului din casa de vară a lui Sterling. Îi mulţumi, apoi Jeremy, asistentul pentru treburile din „exterior", veni şi-i şopti ceva şefului său.

— Trebuie să mă ocup de ceva. Dacă aveţi nevoie de ceva, orice ar fi, trebuie doar să-mi spuneţi.

După câteva minute, sosi primul dintre suspecţi. Sean Cassel, directorul de la vânzări şi marketing. O surprinse pe Sachs prin faptul că era tânăr, probabil în jur de treizeci şi cinci de ani, dar Amelia văzuse foarte puţini oameni în SSD care aveau peste patruzeci de ani. Domeniul informaţiilor era, probabil, o nouă Silicon Valley, o lume a întreprinzătorilor tineri.

Cassel, cu o figură lungă, de-o frumuseţe clasică, era atletic, cu braţe solide, cu umeri laţi. Purta „uniforma" SSD, în cazul său un

costum bleumarin. Cămaşa albă era imaculată, iar manşetele fuseseră prinse cu butoni grei din aur. Cravata galbenă era din mătase groasă. Individul avea păr creţ, piele roz şi se uita drept la Sachs prin ochelarii săi. Amelia nu ştiuse până atunci că Dolce & Gabbana făcea rame de ochelari.

— Salut.

— Bună ziua. Sunt detectiv Sachs, iar acesta este poliţistul Pulaski. Luaţi loc.

Amelia îi strânse mâna, remarcând strânsoarea puternică, ce dură mai mult decât atingerea mâinii lui Pulaski.

— Deci sunteţi detectiv? întrebă directorul de vânzări, fără să manifeste pic de interes pentru poliţist.

— Exact. Vreţi să-mi vedeţi legitimaţia?

— Nu, e în regulă.

— Deocamdată, strângem informaţii despre unii angajaţi de aici. O cunoaşteţi pe Myra Weinburg?

— Nu. Ar trebui s-o cunosc?

— A fost victima unui asasinat.

— Oh! exclamă directorul, într-o strălfulgerare de regret, iar aspectul său monden dispăru pentru o clipă. Am auzit ceva de un delict. Dar nu ştiam că-i vorba de o omucidere. Îmi pare rău. Era salariată aici?

— Nu. Dar persoana care a ucis-o ar fi putut să aibă acces la informaţiile din calculatoarele companiei dumneavoastră. Ştiu că aveţi acces deplin la innerCircle; există vreo cale prin care cineva care lucrează pentru dumneavoastră ar putea reface dosarul unei anumite persoane?

Cassel clătină din cap:

— Ca să ai un dulap, îţi trebuie trei parole de acces. Sau un dispozitiv de identificare a amprentelor şi o parolă.

— Dulap?

— Oh, spuse individul, după o scurtă ezitare, aşa numim noi un dosar. Folosim multe prescurtări în afacerile cu informaţii.

Precum secretele din dulap, îşi zise Sachs.

— Dar nimeni nu ştie codul meu de acces. Toţi au grijă să-şi păstreze parolele secrete. Andrew insistă să avem grijă, spuse Cassel şi-şi scoase ochelarii, apoi îi lustrui cu o cârpă albă ce-i apăruse în mână ca printr-o vrajă. A concediat angajaţi care folosiseră parola altora, chiar dacă o făcuseră cu permisiunea acestora. I-a concediat imediat, adăugă el, apoi se concentră asupra lustruirii sticlei; după care îşi ridică privirea. Hai să fim cinstiţi. Ceea ce vreţi să ştiţi cu adevărat nu-i chestia cu parolele, ci dacă am alibi. Nu-i aşa?

— Am vrea să ştim şi asta. Unde aţi fost ieri, de la amiază la ora patru?

— Am alergat. M-am antrenat pentru un mini-triatlon… Arătaţi ca

şi cum şi dumneavoastră aţi alerga. Sunteţi destul de atletică.

Dacă a sta drept în timp ce faci găuri în ţinte aflate la opt metri şi la cincisprezece metri înseamnă să fii atletic, atunci da.

— Poate cineva să confirme asta?

— Că sunteţi atletică? Mie mi se pare evident…

Zâmbet. Uneori e mai bine să-i cânţi în strună. Pulaski tresări uşor – lucru pe care Cassel îl remarcă, amuzat dar Amelia nu spuse nimic. Sachs nu avea nevoie de ajutorul altcuiva ca să-şi apere onoarea.

După ce aruncă o privire spre poliţistul în uniformă, Cassel continuă:

— Nu, mi-e teamă că nu. O prietenă a fost cu mine, dar a plecat pe la nouă şi jumătate. Sunt cumva suspect?

— În momentul acesta, strângem informaţii, îi spuse Pulaski.

— Oare? zise directorul, pe un ton condescendent, de parcă ar fi vorbit unui copil. Doar fapte, doamnă. Doar fapte.

Un citat dintr-un serial de televiziune vechi. Sachs nu-şi amintea care anume.

Amelia îl întrebă unde fusese în momentul altor asasinate – al negustorului de monede, al primului viol, al uciderii femeii care deţinuse tabloul lui Prescott. Directorul îşi puse ochelarii la locul lor şi-i răspunse că nu-şi amintea. Părea că se simte în largul său.

— Cât de des mergeţi în ţarcurile de date?

— Probabil că o dată pe săptămână.

— Scoateţi informaţii de acolo?

Individul se încruntă uşor.

— Ei bine… nu poţi. Sistemul de securitate nu te lasă.

— Şi cât de des descărcaţi dosare?

— Nu ştiu dacă am făcut asta vreodată. Sunt doar date primare. Prea pline de zgomot ca să-mi folosească la ceea ce fac.

— Bine. Mulţumesc pentru timpul acordat. Cred că, pentru moment, asta e tot.

Zâmbetul şi atitudinea curtenitoare dispărură.

— Deci există o problemă? Am vreun motiv de îngrijorare?

— Deocamdată, facem doar investigaţii preliminare.

— Ah, nu dezvăluiţi nimic, zise Cassel şi-i aruncă o privire lui Pulaski. Loveşte în piept, sergent Friday!

Aha, asta era, îşi dădu seama Sachs. *Dragnet*{30}. Vechiul serial poliţist pe care ea şi tatăl ei îl urmăriseră în reluare, cu ani în urmă.

După ce directorul plecă, li se alătură un alt angajat. Wayne Gillespie, care supraveghea latura tehnică a companiei – software şi hardware. Nu-i lăsă lui Sachs impresia că ar fi fost un tocilar. Cel puţin nu de la început. Era bronzat şi în bună formă fizică, purta o brăţară scumpă, de argint sau din platină. Strângerea sa de mână era puternică. Dar, privindu-l mai bine, Amelia decise că individul era, la

urma urmei, un tehnician, cineva îmbrăcat de mama sa pentru fotografia cu întreaga clasă. Bărbatul scund, subţire, purta un costum mototolit şi o cravată care nu avea nod aşa cum se cuvine. Pantofii îi erau murdari, unghiile roase şi necurăţate ca lumea. Părul individului avea nevoie de pieptăn. Arăta ca un tip care juca rolul unui şef dintr-o corporaţie, dar care ar fi preferat să fie într-o cameră întunecoasă, cu calculatorul său.

Spre deosebire de Cassel, Gillespie era nervos, cu mâinile în continuă mişcare, găsindu-şi de lucru cu cele trei dispozitive electronice de la cingătoare – un Blackberry, o agendă electronică şi un telefon celular complicat. Evita să o privească în ochi – flirtul era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte, deşi degetul său inelar era gol, ca şi al directorului de vânzări. Poate că Sterling prefera burlaci în posturile de conducere din compania sa. Mai degrabă să aibă de-a face cu prinţi loiali, decât cu duci ambiţioşi.

Impresia lui Sachs era că acest Gillespie auzise mai puţine lucruri decât Cassel despre prezenţa lor, aşa că reuşi să-i atragă atenţia când îi descrise delictele.

— Interesant. Da, interesant. Asta-i un prefăcut, care cântă date ca să comită delicte.

— Ce face?

Gillespie îşi strânse degetele, trădându-şi nervozitatea:

— Adică găseşte date. Le colecţionează.

Nu comentase în niciun fel faptul că fuseseră ucişi nişte oameni. Juca un rol? Adevăratul asasin s-ar fi prefăcut că-i cuprins de oroare şi de compătimire.

Sachs îl întrebă unde fusese duminică. Nici el nu avea niciun alibi, deşi se lansă într-o poveste lungă despre un program pe care îl depana acasă şi despre un joc pe calculator la care participa.

— Deci ar exista o înregistrare a faptului că aţi fost în reţea ieri?

— Oh, doar exersam, răspunse Gillespie, după o ezitare. Nu eram online. Am ridicat privirea şi mi-am dat seama brusc că se făcuse târziu. Când eşti prins, orice altceva dispare.

— Prins?

Individul îşi dădu seama că vorbea o limbă străină.

— Oh, voiam să spun când eşti concentrat. Te implici în joc. E ca şi cum restul vieţii tale se înceţoşează.

Gillespie pretinse că n-o ştia pe Myra Weinburg. Şi o asigură că nimeni nu putuse avea acces la parola sa.

— Îi urez noroc să-mi spargă parolele – sunt toate alcătuite din şaisprezece caractere alese la întâmplare. Nu le notez niciodată. Din fericire, am memorie bună.

Gillespie fusese pe calculatorul său „în sistem” tot timpul. Adăugă, apărându-se:

— Adică asta e slujba mea.

Însă se încruntă, zăpăcit, când fu întrebat despre descărcarea unor dosare individuale.

— N-are niciun rost. Să citesc tot ce-a cumpărat săptămâna trecută un anonim la băcănia locală… Nici vorbă. Am lucruri mai bune de făcut.

Recunoscu însă că petrecuse o grămadă de timp în ţarcurile de date, „acordând boxele". Impresia lui Sachs era că individului îi plăcea acolo, că găsea locul confortabil – acelaşi loc din care ea nu ştiuse cum să plece mai repede.

Nici Gillespie nu fu în stare să-şi amintească unde fusese în momentul celorlalte omucideri. Sachs îi mulţumi şi individul plecă, scoţându-şi agenda de la centură înainte să iasă pe uşă şi tastând un mesaj cu arătătorul mai iute decât ar fi reuşit Amelia folosindu-şi toate degetele.

În timp ce aşteptau să sosească următorul suspect cu acces deplin, Sachs îl întrebă pe Pulaski:

— Ce impresii ai?

— Bine, nu-mi place Cassel.

— De acord cu tine.

— Dar pare prea enervant ca să fie Cinci Douăzeci şi Doi. Prea de succes, nu-i aşa? Dacă ar putea să omoare pe cineva cu aerele lui, atunci da, într-o clipă… Cât despre Gillespie? Nu-s prea sigur. A încercat să pară surprins în legătură cu moartea Myrei, dar nu-s convins că era. Iar atitudinea lui… „cântă" şi „prins". Ştii ce sunt astea? Expresii de pe stradă. „Cântă" înseamnă să scotoceşti după droguri, pipăind cu degetele peste tot. Frenetic. Iar „prins" înseamnă drogat cu heroină sau cu un calmant. Aşa vorbesc puştii din suburbii, încercând să pară grozavi când umblă după traficanţi prin Harlem sau prin Bronx.

— Crezi că se droghează?

— Părea cam nervos. Vrei să ştii care-i impresia mea?

— Asta ţi-am cerut.

— Nu-i dependent de droguri, e dependent de asta, zise tânărul poliţist, arătând în jur. De date.

Sachs se gândi la cele auzite şi fu de acord. Atmosfera din SSD era îmbătătoare, deşi nu într-un mod plăcut. Era stranie şi stupefiantă. Era ca şi cum ai fi fost îndopat cu calmante.

Alt bărbat apăru în prag. Era directorul de la resurse umane, un afro-american tânăr, zvelt, cu pielea deschisă la culoare. Peter Arlonzo-Kemper le explică faptul că se ducea rareori în ţarcurile de date, dar avea permisiunea să facă asta, ca să se poată întâlni cu salariaţii la locurile lor de muncă. Pătrundea din când în când în innerCircle, pentru probleme legate de personal – dar numai ca să

revadă date despre angajaţii SSD, niciodată despre public.

Deci avusese acces la „dulapuri”, în ciuda a ceea ce spusese Sterling despre el.

Bărbatul afişă un zâmbet pe figură şi răspunse cu glas monoton, schimbând frecvent subiectul, înţelesul mesajului său fiind că Sterling – întotdeauna „Andrew”, remarcă Sachs – era „cel mai amabil şi mai cumsecade şef pe care şi-l putea dori cineva”. Nimeni nu s-ar fi gândit să-l trădeze sau să trădeze „idealurile” SSD-ului, indiferent care ar fi fost acestea. Nu-şi putea imagina un delincvent pe coridoarele sacrosancte ale companiei.

Admiraţia sa era plictisitoare.

După ce Sachs îl determină să termine cu adoraţia, directorul le explică faptul că fusese cu soţia sa toată ziua de duminică (făcând ca prin asta să fie singurul angajat căsătorit cu care discutase Amelia). Şi în ziua în care fusese ucisă Alice Sanderson se dusese să facă ordine în casa din Bronx a mamei sale, recent decedate. Fusese singur, dar îşi imagina că putea să găsească pe cineva care-l văzuse. Arlonzo-Kemper nu-şi amintea unde fusese în timpul celorlalte asasinate.

Când terminară interogatoriile, paznicul îi însoţi pe Sachs şi pe Pulaski înapoi în biroul exterior al lui Sterling. Directorul executiv se întâlnise cu un bărbat cam de aceeaşi vârstă, solid şi cu părul de un blond-închis, pieptănat peste cap. Stătea tolănit pe unul dintre scaunele din lemn. Nu era angajat al SSD-ului. Purta un tricou de polo şi o jachetă sport. Sterling îşi ridică privirea şi o văzu pe Sachs. Îşi încheie întâlnirea şi se ridică, apoi îl însoţi pe bărbat afară.

Sachs se uită la ceea ce ţinea vizitatorul în mână: un teanc de hârtii cu numele „Associated Warehousing” la antet, probabil numele companiei sale.

— Martin, poţi să chemi o maşină pentru domnul Carpenter?

— Da, Andrew.

— Suntem împreună, nu-i aşa, Bob?

— Da, Andrew, spuse Carpenter, care se aplecă spre Sterling, îi strânse cu o figură serioasă mâna, apoi se întoarse şi plecă, condus pe coridor de un paznic.

Poliţiştii îl însoţiră pe Sterling în biroul acestuia.

— Ce aţi găsit? îi întrebă acesta.

— Nimic concludent. Unii oameni au alibiuri, alţii n-au. O să continuăm investigaţiile şi o să vedem dacă dovezile sau martorii ne vor duce undeva. Mă întrebam un lucru… Aş putea să primesc o copie a unui dosar? Al lui Arthur Rhyme.

— Cine e acesta?

— Unul dintre oamenii de pe listă – unul despre care credem că a fost arestat pe nedrept.

— Sigur.

Sterling se aşează la birou, atinse cu degetul mare un dispozitiv de citire de lângă tastatură şi apăsă nişte litere, timp de câteva secunde. Se opri, cu ochii pe ecran. Apoi tastă din nou ceva şi un document începu să fie imprimat. După care îi înmână cele în jur de treizeci de pagini lui Sachs – erau „dulapul" lui Arthur Rhyme.

Fusese uşor, remarcă Amelia. Apoi Sachs dădu din cap spre calculator şi întrebă:

— Există vreo înregistrare că aţi făcut asta?

— O înregistrare? Oh, nu. Nu înregistrăm descărcările interne, zise el, apoi se uită din nou pe notiţele sale. Trebuie să-l pun pe Martin să unească listele clientului. S-ar putea să dureze două, trei ore.

Când se îndreptară spre biroul exterior, Sean Cassel intră în încăpere. Nu mai zâmbea.

— Andrew, ce-i cu lista asta de clienţi? Vrei s-o dai poliţiei?

— Exact, Sean.

— Dar de ce clienţi?

— Noi credem că o persoană care lucrează pentru un client al SSD-ului a obţinut informaţii pe care le-a folosit în comiterea crimelor, îi spuse Pulaski.

— E evident că asta *credeţi*, zise dispreţuitor tânărul. Dar de ce? Niciunul dintre ei nu are acces direct la innerCircle. Nu pot să descarce „dulapuri".

— Poate au cumpărat liste de adrese care aveau informaţiile în ele, îi explică poliţistul.

— Liste de adrese? Ştiţi de câte ori ar trebui să intre în sistem un client pentru a asambla toate informaţiile despre care vorbiţi? Ar fi un serviciu cu normă întreagă. Gândiţi-vă la asta!

— Mda, mormăi Pulaski, roşind şi privind în jos.

Mark Whitcomb, de la Departamentul pentru Conformitate, stătea lângă biroul lui Martin.

— Sean, el nu ştie cum merge treaba…

— Mark, mă gândesc că-i mai mult o chestie de logică. Nu ţi se pare? Fiecare client ar trebui să cumpere sute de liste de adrese. Şi probabil că trei sau patru sute dintre ei au fost în dulapurile şaisprezecilor de care se interesează poliţia.

— Şaisprezeci? întrebă Sachs.

— Adică oameni, răspunse Cassel, făcând un gest vag către fereastra cea mai apropiată, probabil sugerând că-i vorba de omenirea din afara Stâncii Cenuşii. Denumirea vine de la codul pe care-l folosim.

Altă prescurtare. Dulapuri, şaisprezeci, cântat… Exista o oarecare condescendenţă, dacă nu chiar dispreţ, în expresiile acelea.

— Trebuie să facem orice e posibil ca să descoperim adevărul, zise sec Sterling.

Cassel clătină din cap:

— Andrew, nu-i un client. Nimeni n-ar îndrăzni să folosească datele noastre pentru un delict. Ar fi o adevărată sinucidere.

— Sean, trebuie să ştim dacă SSD e implicat în asta.

— Bine, Andrew. Facem cum crezi tu că-i mai bine, zise Sean Cassel, care-l ignoră pe Pulaski, îi zâmbi sec şi fără intenţii curtenitoare lui Sachs, apoi plecă.

— O să luăm lista cu clienţi când o să ne întoarcem să discutăm cu managerii tehnicienilor, îi spuse Sachs lui Sterling.

În timp ce directorul executiv îi dădea instrucţiuni lui Martin, Amelia îl auzi pe Mark Whitcomb şoptindu-i lui Pulaski:

— Nu-i daţi atenţie lui Cassel. El şi Gillespie sunt băieţii de succes ai firmei. Tinerii turci{31}, ca să zicem aşa. Eu sunt o piedică în calea progresului. Şi dumneata eşti.

— Nicio problemă, spuse nepăsător tânărul poliţist, dar Sachs văzu că era recunoscător.

Pentru că, îşi zise ea, Pulaski nu avea pic de încredere în sine.

Whitcomb plecă, iar cei doi poliţişti îşi luară rămas-bun de la Sterling.

Atunci directorul executiv îi atinse uşor braţul Ameliei şi-i zise:

— Vreau să vă spun ceva, doamnă detectiv.

Sachs se întoarse spre bărbat, care stătea cu braţele lângă trup şi picioarele depărtate, privind-o cu ochii săi de-un verde intens. Era imposibil să nu priveşti drept în ochii aceia atenţi, hipnotici.

— Nu am de gând să neg că lucrez în domeniul afacerilor cu informaţii ca să fac bani. Dar o fac şi ca să îmbunătăţesc societatea noastră. Gândiţi-vă la ceea ce facem. Gândiţi-vă la copiii care vor primi pentru prima dată haine decente şi cadouri drăguţe de Crăciun deoarece părinţii lor au economisit nişte bani mulţumită SSD-ului. Sau la tinerii căsătoriţi care pot acum să găsească o bancă dispusă să le acorde un împrumut pentru prima lor locuinţă deoarece SSD-ul poate să prezică faptul că riscurile vor fi acceptabile. Sau să identifice hoţi care vor fi prinşi pentru că algoritmii noştri descoperă o abatere în modelul cheltuielilor făcute cu cartea de credit. Sau dispozitivele de identificare prin radiofrecvenţă din brăţara unui copil sau din ceasul de mână care spun părinţilor unde e acesta, în fiecare clipă. Toaletele inteligente care diagnostichează diabetul când nici nu ştii că rişti aşa ceva. Haideţi să vorbim despre activitatea dumneavoastră, doamnă detectiv. Să zicem că investigaţi un asasinat. Există urme de cocaină pe cuţitul care-i arma crimei. Programul nostru PublicSure vă poate spune cine – dintre cei care au mai fost arestaţi pentru cocaină – a mai folosit cuţitul în comiterea unui delict, în ultimii douăzeci de ani, în orice zonă geografică vă interesează, dacă indivizii sunt dreptaci sau stângaci şi ce mărime au la pantofi. Înainte să apucaţi să le cereţi, amprentele lor digitale au apărut pe ecran, împreună cu fotografiile

indivizilor, cu amănunte despre modul lor de operare, caracteristici distinctive, deghizările folosite în trecut, modele distinctive ale glasului şi încă alte zece atribute. Putem să vă spunem şi cine a cumpărat modelul acela de cuţit – sau chiar cuţitul acela. Şi e posibil să ştim unde a fost cumpărătorul în momentul delictului – şi unde este acum. Dacă sistemul nu-l poate găsi, poate să vă spună posibilitatea procentuală de a fi în casa unui complice cunoscut şi să vă afişeze amprentele digitale şi caracteristicele distinctive ale acestuia. Şi toată grămada asta de date vă este trimisă în vreo douăzeci de secunde. Doamnă detectiv, societatea noastră are nevoie de ajutor. Vă amintiţi de fereastra spartă? Ei bine, SSD e aici ca să ajute, spuse Sterling zâmbind. Asta-i concluzia. Şi un avertisment. Vă rog să fiţi discreţi în timpul investigaţiilor. Eu o să fac tot ce e posibil – mai ales dacă se va dovedi că ar putea fi cineva din SSD. Dar dacă apar zvonuri că aici au avut loc scurgeri de informaţii şi abateri de la normele de securitate, concurenţii şi criticii noştri ne vor sări în cap. Rău de tot. Asta ar împiedica SSD-ul să-şi facă treaba de a repara cât mai multe ferestre cu putinţă şi de a face lumea mai bună. Suntem de acord?

Amelia Sachs simţi brusc că nu-i place misiunea aceea duplicitară, de plantare a unor seminţe menite să-l încurajeze pe făptaş să pice în capcană, fără ştirea lui Sterling. Se strădui să-l privească în ochi, în timp ce-i spuse:

— Cred că suntem complet de acord.

— Minunat! Acum, Martin, te rog să-i conduci la ieşire pe oaspeţii noştri.

Capitolul douăzeci şi doi

— Ferestre sparte?

Sachs îi povestea lui Rhyme despre emblema SSD.

— Îmi place chestia asta.

— Îţi place?

— Da. Gândeşte-te un pic. E o metaforă despre ceea ce facem noi aici. Găsim bucăţi mărunte de dovezi şi acestea ne conduc spre răspunsuri importante.

Sellitto dădu din cap către Rodney Szarnek, care stătea într-un colţ, indiferent faţă de orice, cu excepţia calculatorului său, fluierând încă.

— Puştiul în tricou şi-a întins capcana. Şi acum încearcă să prindă ceva. Ai avut noroc, domnule poliţist? strigă el.

— Hmmm… Indivizii ăştia ştiu ce fac. Dar mai am o duzină de trucuri în mâneca mea.

Sachs le povestise că şeful securităţii nu credea că poate pătrunde cineva în innerCircle.

— Asta face jocul mai frumos, zisese Szarnek, apoi termină altă cafea şi-şi reluă fluieratul uşor.

Sachs le spusese despre Sterling, despre companie şi despre felul în care acţiona procesul de minerit de date. În ciuda a ceea ce le explicase Thom cu o zi înainte şi în ciuda cercetărilor preliminare, Rhyme nu-şi dăduse seama cât de extinsă era industria aceea.

— Sterling ăsta… s-a comportat ciudat? întrebă Sellitto.

Rhyme se încruntă auzind întrebarea ce i se părea fără sens.

— Nu. A fost cooperant. Şi, un lucru bun pentru noi, e un credincios adevărat. Datele sunt zeul său. Ar vrea să smulgă din rădăcină orice riscă să-i pună în pericol compania.

Sachs le-a descris apoi măsurile stricte de securitate de la SSD, cât de puţini oameni aveau acces la ţarcurile cu date şi că era imposibil să furi date chiar dacă pătrundeai înăuntru.

— Au avut un intrus – un reporter – care venise să scrie un articol, nu să fure secrete comerciale. A făcut închisoare, iar cariera sa a luat sfârşit.

— E răzbunător, nu?

Sachs se gândi şi răspunse:

— Nu. Aş zice că-şi apără firma. Cât despre salariaţi, i-am interogat pe majoritatea celor care aveau acces la dosarele oamenilor. Sunt puţini cei care n-au o justificare pentru după-amiaza de ieri. Oh, şi am întrebat dacă descărcările sunt înregistrate – nu sunt. Şi o să primim o listă cu clienţii care au cumpărat date despre victime şi ţapii ispăşitori.

— Dar lucrul cel mai important era să-i faci să ştie de investigaţie şi

să le spui tuturor numele Myrei Weinburg.

— Exact.

Apoi Sachs scoase din servietă un document. Dosarul lui Arthur, le explică ea.

— S-ar putea să fie folositor. Chiar numai pentru faptul că s-ar putea să te intereseze. Să vezi cu ce se ocupă vărul tău.

Amelia îndepărtă agrafa şi puse foile pe rama pentru citit de lângă Rhyme – un dispozitiv ce dădea paginile în locul lui.

Lincoln se uită la document. Apoi iarăşi la panourile cu dovezi.

— Nu vrei să-l parcurgi? întrebă Amelia.

— Poate mai târziu.

Poliţista se întoarse la servieta ei.

— Aceasta e lista angajaţilor din SSD care au acces la dosare – ei le spun „dulapuri”.

— Ca la cele cu secrete?

— Exact. Pulaski s-a dus să le verifice alibiurile. Trebuie să ne întoarcem să discutăm cu cei doi manageri tehnici, dar iată ce avem până acum.

Şi scrise pe un panou numele şi câteva comentarii.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, de verificat
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – documentele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Alibi – cu soţia, de verificat
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Urmează să fie interogat
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte
Urmează să fie interogat
Client al SSD (?)
Aşteptăm lista de la Sterling

— Mel, zise Rhyme, verifică-le la NCIC şi la Departament. Cooper verifică numele prin Centrul Naţional de Informaţii despre Delicte (NCIC) şi prin echivalentul acestuia din NYPD, ca şi prin Programul Departamentului de Justiţie pentru Arestarea Delincvenţilor Violenţi.

— Aşteptaţi… s-ar putea să avem ceva.

— Ce anume? întrebă Sachs, venind spre el.

— Arlonzo-Kemper. Delincvent juvenil în Pennsylvania. Agresiune, acum douăzeci şi cinci de ani. Dosarul e încă secret.

— Vârsta corespunde. Are vreo treizeci şi cinci de ani. Şi are pielea deschisă la culoare, spuse Sachs, făcând semn spre panoul cu profilul lui 522.

— Bine, obţine desecretizarea dosarului. Sau măcar află dacă e acelaşi individ.

— Să văd ce pot face, răspunse Cooper, tastând de zor.

— Nicio referire la ceilalţi? întrebă Rhyme, dând din cap spre lista de suspecţi.

— Nu. Doar el.

Cooper căută prin diferite baze de date statale şi federale şi verifică anumite organizaţii profesionale. Apoi ridică din umeri.

— A fost la Universitatea California, facultatea de drept Hastings. Nicio legătură cu Pennsylvania pe care s-o pot găsi. Pare să fie un singuratic. În afară de licenţa de la colegiu, singura organizaţie din care face parte este Asociaţia Naţională a Profesioniştilor din domeniul Resurselor Umane. A făcut parte din echipa pentru tehnologii, acum doi ani, dar de atunci n-a mai făcut mare lucru.

— Bine, iată ce am găsit despre delictul din copilărie. A atacat alt puşti în casa de corecţie… Oh!

— De ce oh?

— Nu-i el. Fără liniuţă. Numele e diferit. Prenumele delincventului era Arlonzo, numele de familie Kemper. Iar el, spuse Cooper, uitându-se pe panou, are prenumele Peter şi numele de familie Arlonzo-Kemper. L-am tastat greşit. Dacă aş fi trecut şi liniuţa, nu am fi găsit nimic. Îmi pare rău.

— Asta nu-i cel mai mare păcat, zise Rhyme, ridicând din umeri.

Asta a fost o lecţie despre natura datelor, menită să ne potolească, reflectă el. Avuseseră impresia că găsiseră un suspect, chiar şi caracterizarea făcută de Cooper individului sugera că putea să fie cel căutat – „pare să fie un singuratic” –, dar indiciul fusese complet greşit, datorită minusculei erori de a uita un singur caracter. Ar fi putut să-l chinuie rău pe individ – şi să folosească greşit resursele lor – în cazul în care Cooper nu şi-ar fi dat seama de eroare.

Sachs se aşeză lângă Rhyme, iar acesta, văzându-i ochii, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Ciudat, dar acum, după ce m-am întors, mă simt ca şi cum s-ar fi rupt o vrajă. Cred că am nevoie de opinia cuiva din afară. Despre SSD. Mi-am pierdut perspectiva cât am fost acolo… e un loc ameţitor.

— Cum asta? se interesă Sellitto.

— Ai fost vreodată în Vegas?

Sellitto fusese, împreună cu fosta sa soţie. Rhyme scoase un râs scurt.

— Las Vegas, unde singura întrebare e cât de *mult* ai pierdut. De ce aş fi vrut să-mi risipesc banii?

— Ei bine, chestia aia a fost ca la cazinou, continuă Sachs. Nu există lumea din afară. Ferestre mici sau inexistente. Nu există conversaţii la răcitorul de apă, nu râde nimeni. Toată lumea e concentrată asupra muncii sale. E ca şi cum ai fi în altă lume.

— Şi vrei opinia altcuiva despre locul acela, zise Sellitto.

— Exact.

— Un ziarist? îi sugeră Rhyme.

Partenerul lui Thom, Peter Hoddins, fusese reporter pentru *The New York Times* şi scria acum cărţi de nonficţiune despre politică şi societate. Probabil că acesta cunoştea oameni din presă care se ocupau de industria mineritului de date.

Dar Amelia clătină din cap.

— Nu, vreau pe cineva care să fi avut contact direct cu ei. Poate un fost angajat.

— Bine. Lon, poţi să suni pe cineva de la şomaj?

— Bineînţeles.

Sellitto sună la Departamentul de şomaj al statului New York. După vreo zece minute de ţopăit din birou în birou, găsi numele unui fost asistent al unui director tehnic din SSD. Lucrase pentru minerul de date un număr de ani, dar fusese concediat în urmă cu un an şi jumătate. Se numea Calvin Geddes şi locuia în Manhattan. Sellitto obţinu toate amănuntele şi-i înmână biletul pe care le notase lui Sachs. Aceasta îl sună pe Geddes şi stabili să-l vadă peste o oră.

Rhyme nu avea o părere clară în legătură cu misiunea ei. În orice investigaţie trebuie să verifici toate posibilităţile. Dar indicii precum Geddes şi verificarea de către Pulaski a alibiurilor erau, pentru Rhyme, ca nişte imagini reflectate într-o fereastră opacă – sugestii ale adevărului, dar nu adevărul însuşi. Doar dovezile clare, chiar incomplete, conţineau răspunsul adevărat la întrebarea cine era asasinul. Aşa că se întoarse înapoi la indicii.

„Mişcă-te…“

Arthur renunţase să mai fie speriat de hispanici, care, oricum, îl ignorau. Şi ştia că negrul ăla solid nu reprezenta o ameninţare.

Albul tatuat îl îngrijora. „Şurubelniţă” – aşa se pare că erau numiţi drogaţii cu metedrină – îl speria groaznic pe Arthur. Pe individ îl chema Mick. Îi tremurau mâinile, tipul îşi scărpina pielea iritată, iar ochii săi albi, bizari, săltau ca nişte bule în apă clocotită. Şi vorbea de unul singur.

Arthur încercase să-l evite toată ziua anterioară, iar noaptea trecută rămăsese treaz, iar între momentele de deprimare petrecuse o grămadă de timp dorindu-şi ca Mick să plece, sperând că individul o

să fie dus la proces în ziua aceea şi o să dispară pentru totdeauna din viaţa lui Arthur.

Dar nu avusese un asemenea noroc. Se întorsese în dimineaţa aceea şi părea că avea să rămână în apropiere. Continua să se uite la Arthur.

— Tu şi cu mine, mormăise el o dată, făcându-l pe Arthur să simtă un fior tocmai în noadă.

Nici măcar hispanicii nu păreau că ar dori să-l supere pe Mick. Poate că în puşcărie trebuia să urmezi anumite protocoale.

Anumite reguli nescrise despre ce-i bine şi ce-i rău. Indivizi precum drogatul ăla tatuat puteau să nu respecte regulile alea şi toţi cei de acolo păreau să ştie asta.

„Toată lumea ştie totul pe aici. Cu excepţia ta. Tu nu ştii nimic…“

O dată, individul râsese, se uitase la Arthur ca şi cum l-ar fi recunoscut şi începuse să se ridice, apoi păruse să uite ce intenţionase să facă şi se reaşezase, trăgând de degetul lui mare.

— Hei, tipule din Jersey, se auzi o voce în urechea sa, iar Arthur tresări.

Negrul cel solid venise din spatele său. Se aşeză lângă Arthur. Banca trosni.

— Antwon. Antwon Johnson.

Să strângă pumnul şi să-l ciocnească de pumnul individului. Nu fi idiot, îşi spuse el, şi se mulţumi să dea din cap.

— Arthur.

— Ştiu, spuse Johnson. Se uită la Mick, apoi îi zise lui Arthur: Şurubelniţă ăsta e dus rău. Să n-ai de-a face cu rahatul ăla de metedrină. Te face praf pentru totdeauna. Aşa deci, eşti un tip cu minte? întrebă el, după un timp.

— Într-un fel.

— Cum adică într-un fel?

Nu te juca!

— Am o licenţă în fizică. Şi una în chimie. Am fost la MIT.{32}

— La Mitt?

— E o facultate.

— Una bună?

— Destul de bună.

— Deci ştii rahaturile alea ştiinţifice? Chimie şi fizică şi toate alealalte?

Întrebările nu semănau cu cele puse de cei doi hispanici, cei care încercaseră să-l stoarcă de bani. Se părea că Johnson era cu adevărat preocupat.

— Da, ştiu unele lucruri.

Apoi individul cel solid întrebă:

— Deci ştii să faci bombe. Una suficient de mare ca să dărâmi nenorocitul ăsta de zid.

— Eu… mormăi Arthur, cu inima bătându-i mai tare ca înainte. Ei bine…

Antwon Johnson izbucni în râs.

— Eşti un tip deştept, omule.

— Eu…

— Eşti. Un. Tip. Deştept.

— Oh! exclamă Arthur zâmbind, şi se întrebă dacă inima o să-i explodeze chiar atunci sau puţin mai târziu.

Nu moştenise toate genele tatălui său, dar oare mesajul referitor la problemele cardiace fusese inclus în pachet?

Mick spuse ceva mai degrabă pentru sine şi manifestă un interes subit faţă de cotul său drept, scărpinându-l de zor.

Atât Johnson, cât şi Arthur se uitară la el.

„Şurubelniţă…"

Apoi Johnson zise:

— Hei, hei, tipule din Jersey, vreau să te întreb ceva.

— Sigur.

— Mămica mea e religioasă, ştii ce vreau să spun. Şi mi-a zis într-o zi că Biblia are dreptate. Adică totul a fost exact cum scrie în rahatul ăla. Bine, dar fii atent. Mă gândesc, unde sunt dinozaurii în Biblie? Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia, şi pământul şi râurile, şi maimuţele şi şerpii, şi toate rahaturile. De ce nu spune că Dumnezeu a creat dinozaurii? Adică, ştii, le-am văzut scheletele. Deci au existat cu adevărat. Omule, care-i adevărul afurisit?

Arthur Rhyme se uită la Mick. Apoi la cuiul înfipt în zid. Palmele îi transpirau şi se gândea că, dintre toate lucrurile care puteau să i se întâmple în închisoare, el avea să fie ucis pentru că adoptase o poziţie ştiinţifică morală în locul uneia inteligente.

Oh, ce naiba!

— Ar fi împotriva tuturor legilor cunoscute ale ştiinţei, zise el, legi care au fost recunoscute de fiecare civilizaţie avansată de pe Pământ, să afirmăm că Pământul e vechi de doar şase mii de ani. Ar fi ca şi cum ţi-ar creşte aripi şi ai zbura prin fereastra aia.

Bărbatul se încruntă.

Sunt mort!

Johnson îl privi atent, apoi dădu din cap.

— Ştiam eu! N-are nicio logică, şase mii de ani. La dracu'!

— Îţi pot da numele unei cărţi în care poţi să citeşti despre asta. Autorul se numeşte Richard Dawkins şi…

— Nu vreau să citesc nicio afurisită de carte! Te cred pe cuvânt, domnule din Jersey.

Arthur simţi că acum puteau să-şi atingă pumnii. Dar se abţinu şi întrebă:

— Ce-o să spună mama ta când o să-i spui asta?

Figura neagră, rotundă, se strâmbă, uluită.

— N-o să-i spun nimic. O să mă facă praf. Nu poţi să câştigi într-o discuţie cu mama ta.

Sau cu tatăl tău, îşi spuse Arthur.

Apoi Johnson deveni serios şi zise:

— Mda. Se aude că n-ai făcut ceea ce te acuză că ai făcut.

— Bineînţeles că n-am făcut.

— Dar ai fost înhăţat oricum?

— Da.

— Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva?

— Aş vrea să ştiu. Mă tot gândesc de când am fost arestat. Numai la asta mă gândesc. Cum ar fi putut s-o facă individul.

— Cine-i individul?

— Adevăratul ucigaş.

— Oho, ca în *Evadatul*[7]. Sau O.J.

— Poliţia a găsit tot felul de dovezi din care reiese că aş avea legătură cu crima. Cumva, adevăratul ucigaş a ştiut totul despre mine. Ce maşină am, unde locuiesc, ce program de lucru am. Ştia chiar şi ce lucruri am cumpărat – şi le-a plantat ca dovezi. Sunt convins că aşa s-a întâmplat.

Antwon Johnson se gândi şi apoi izbucni în râs.

— Omule, asta-i problema ta afurisită.

— Care?

— Că te-ai dus şi *ai cumpărat* totul. Trebuia să le furi, omule. Atunci nimeni n-ar fi ştiut niciun rahat despre tine.

Capitolul douăzeci şi trei

Alt hol.

Dar foarte deosebit de cel al SSD-ului.

Amelia Sachs nu mai văzuse niciodată ceva atât de dezordonat. Poate doar când fusese poliţist în patrulă şi se ocupase de violenţele domestice printre drogaţii din Hell's Kitchen{33}. Dar şi atunci, o mulţime dintre oamenii aceia aveau demnitate; făceau eforturi. Locul ăsta o înfiora. Organizaţia nonprofit Privacy Now, care-şi avea sediul într-o fostă fabrică de piane din districtul Chelsea, câştiga orice premiu pentru neglijenţă.

Grămezi de liste imprimate pe calculator, cărţi – multe dintre ele fiind cărţi de drept şi legislaţie guvernamentală îngălbenite –, ziare şi reviste. Cutii de carton, care conţineau alte cutii. Şi cărţi de telefoane. Registre federale.

Şi praf. O tonă de praf.

O recepţioneră în blugi şi cu un pulover uzat bătea furioasă la o tastatură veche de calculator şi vorbea, în şoaptă, într-un telefon *hands-free.* Oameni grăbiţi, în blugi şi tricouri, sau în pantaloni de velur şi bluze mototolite, intrau în birou din hol, schimbau dosare sau luau bilete cu mesaje telefonice şi dispăreau.

Afişe şi anunţuri, tipărituri ieftine, umpleau pereţii.

LIBRĂRII, ARDEŢI CHITANŢELE CLIENŢILOR
ÎNAINTE CA GUVERNUL SĂ LE ARDĂ CĂRŢILE!!!

Pe un dreptunghi mototolit era scris faimosul citat din romanul *1984,* al lui George Orwell, cel despre o societate totalitară:

Fratele cel mare te priveşte.

Şi, ieşind în evidenţă pe peretele pătat din faţa lui Sachs:

GHIDUL INSURGENŢILOR DIN RĂZBOIUL PENTRU CONFIDENŢIALITATE

· Nu spune nimănui numărul tău de asigurări sociale.
· Nu spune nimănui numărul tău de telefon.
· Fă schimb de carduri de loialitate înainte să te duci la cumpărături.
· Nu te oferi niciodată voluntar pentru sondaje.
· Refuză să participi de câte ori se poate.

· Nu completa formulare de înregistrare.

· Nu completa formulare de garanţie. Nu ai nevoie de formulare pentru garanţie. Acestea sunt mijloace de a strânge informaţii!

· Ţineţi minte – arma cea mai periculoasă a naziştilor a fost informaţia.

· Stai în afara „reţelei" cât mai mult posibil.

Sachs se gândea la toate astea când o uşă paradită se deschise şi un bărbat scund, preocupat, cu piele albă, veni la ea, îi strânse mâna şi o conduse în biroul său, care era şi mai dezordonat decât holul.

Calvin Geddes, fostul angajat al SSD-ului, lucra acum pentru această organizaţie ce lupta pentru dreptul la confidenţialitate.

— Am părăsit latura întunecată, spuse el, zâmbind.

Renunţase la codul conservator al SSD-ului în privinţa îmbrăcăminţii şi purta o cămaşă galbenă, cu nasturi la capetele gulerului, fără cravată, avea blugi şi tenişi.

Rânjetul amabil dispăru iute când Amelia îi povesti despre asasinate.

— Da, şopti el, cu ochii lucitori şi concentraţi. *Ştiam* că se va întâmpla ceva de genul ăsta. Ştiam cu certitudine.

Geddes îi explică faptul că avea o pregătire tehnică şi lucrase pentru prima companie a lui Sterling, predecesoarea SSD-ului, şi scrisese programe pentru ea, în Silicon Valley. Se mutase la New York şi dusese o viaţă plăcută atunci când SSD-ul ţâşnise spre succes.

Dar experienţa îl deziluzionase.

— Aveam probleme. Pe atunci nu codificam datele şi am fost responsabili pentru câteva furturi serioase de identitate. Mai mulţi oameni s-au sinucis. Şi de două ori nişte indivizi suspecţi au încheiat contracte cu noi, în calitate de clienţi – dar numai ca să obţină informaţii din innerCircle. Două dintre femeile pe care le căutau indivizii au fost atacate, una aproape că a murit. Apoi, nişte părinţi care se luptau pentru custodia copiilor au folosit datele noastre ca să-şi găsească foştii sau fostele, şi să răpească apoi copiii. A fost nasol. Mă simţeam ca tipul care a ajutat la inventarea bombei atomice şi care regreta ce a făcut. Am încercat să creştem controlul în cadrul companiei. Asta înseamnă că n-am crezut în „viziunea SSD", de care tot pomeneşte şeful meu.

— Sterling?

— În final, da. Dar nu el m-a concediat. Andrew nu-şi murdăreşte niciodată mâinile. Deleagă altora lucrurile neplăcute, în felul ăsta, el poate să pară cel mai minunat şi mai amabil şef din lume… Şi astfel există mai puţine dovezi împotriva sa, dacă alţii se ocupă de măcelărit în locul lui… Ei bine, când am plecat m-am alăturat organizaţiei

Privacy Now.

Apoi îi explică Ameliei că organizaţia aceea era precum EPIC – Centrul Electronic de Informaţii despre Confidenţialitate. Privacy Now înfrunta ameninţările la adresa intimităţii persoanelor, ameninţări din partea guvernului, a instituţiilor financiare şi comerciale, a furnizorilor de calculatoare, companiilor de telefoane, minerilor şi vânzătorilor de date comerciale. Organizaţia încerca să câştige influenţă la Washington, dădea în judecată guvernul, conform Legii pentru Libertatea Informaţiilor, ca să descopere programele de supraveghere, şi dădea în judecată corporaţii individuale care nu respectau legile privind confidenţialitatea şi desecretizarea.

Sachs nu-i spuse nimic despre capcana de date pe care o pregătise Rodney Szarnek, dar îi explică în termeni generali că poliţia căuta clienţi sau angajaţi ai SSD-ului care ar fi putut să asambleze dosare.

— Măsurile de securitate par severe. Dar asta e ceea ce ne-au spus Sterling şi oamenii săi. Vreau o opinie din afară.

— Sunt fericit să vă ajut.

— Mark Whitcomb ne-a povestit despre firewall-uri din ciment şi despre faptul că ţin datele divizate.

— Cine-i Whitcomb?

— Lucrează în Departamentul pentru Conformitate.

— N-am auzit niciodată de asta. E ceva nou.

— Departamentul, îi explică Sachs, e ca un avocat al clienţilor în interiorul companiei. Scopul lui e să se asigure că activitatea firmei e în conformitate cu toate reglementările guvernamentale.

Geddes păru încântat, dar adăugă:

— Asta nu s-a făcut din cauza inimii bune a lui Andrew Sterling. Probabil că au fost daţi în judecată prea des şi au dorit să facă o impresie bună în faţa publicului şi a Congresului. Sterling n-ar da înapoi niciun centimetru, dacă n-ar fi obligat… Dar în legătură cu ţarcurile de date, asta-i adevărat. Sterling tratează datele de parcă ar fi Sfântul Graal. Să pătrundă cineva în ele? Probabil că-i imposibil. Nu-i nicio cale prin care cineva ar putea să pătrundă fizic înăuntru şi să fure date.

— Sterling mi-a spus că există puţini salariaţi care se pot autentifica şi pot scoate dosare din innerCircle. Din câte ştiţi, e adevărat?

— Oh, da! Câţiva dintre ei aveau acces, şi nimeni altcineva. Eu n-am avut niciodată. Şi am fost acolo de la început.

— Aveţi vreo idee? Poate e vorba de vreun angajat cu trecut problematic? Unul violent?

— Au trecut câţiva ani. Şi nu am crezut că exista cineva periculos într-un mod deosebit. Dar, trebuie să spun că, în ciuda faţadei de familie mare şi fericită, care îi plăcea lui Sterling să fie afişată, n-am cunoscut cu adevărat pe nimeni de acolo.

— Ce credeţi despre indivizii ăştia? îl întrebă Sachs, arătându-i lista cu suspecţi.

Geddes se uită pe ea.

— Am lucrat cu Gillespie. Îl cunosc pe Cassel. Nu mi-a plăcut niciunul din ei. Au avansat odată cu întregul minerit de date, aşa cum s-a întâmplat cu Silicon Valley, în anii nouăzeci. Indivizi pricepuţi şi ambiţioşi. Nu-i cunosc pe ceilalţi. Îmi pare rău, spuse el, apoi se uită atent la Amelia. Deci aţi fost acolo? întrebă el, cu un zâmbet rece. Ce credeţi despre Andrew?

Gândurile ei se încâlciră, în timp ce încerca să facă un fel de rezumat al impresiilor sale. În cele din urmă, zise:

— Decis, politicos, curios, deştept, dar…

Vocea ei se stinse.

— Dar nu-l cunoaşteţi cu adevărat.

— Exact.

— Pentru că prezintă figura aia de piatră. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, în ciuda tuturor anilor în care am lucrat cu el. *Nimeni* nu-l cunoaşte. E de neînţeles. Îmi place cuvântul ăsta. Aşa e Andrew. Am căutat întotdeauna indicii… Aţi remarcat ceva ciudat la rafturile lui cu cărţi?

— Nu poţi vedea cotoarele cărţilor.

— Exact. Am aruncat o privire, odată. Ghiciţi ce-am văzut! Nu erau cărţi despre calculatoare, confidenţialitate, date sau afaceri. Erau în cea mai mare parte cărţi de istorie, de filosofie, de politică: Imperiul Roman, împăraţii Chinei, Franklin Roosevelt, John Kennedy, Stalin, Idi Amin, Hruşciov. Citeşte mult despre nazişti. Nimeni n-a folosit informaţiile aşa cum au făcut-o ei, şi Andrew nu ezită să-ţi spună asta. Prima utilizare importantă a calculatoarelor pentru a urmări grupuri etnice. Aşa şi-au consolidat puterea. Sterling face acelaşi lucru în lumea corporaţiilor. Aţi remarcat numele companiei, SSD? Se zvoneşte că l-a ales în mod intenţionat. SS – de la armata de elită a naziştilor. SD – de la serviciul lor de siguranţă şi informaţii. Ştiţi ce spun concurenţii săi că înseamnă? „Selling Souls for Dollars”{34}, îi explică Geddes, zâmbind cu amărăciune. Să nu mă înţelegeţi greşit. Andrew nu-i urăşte pe evrei. Nici alt grup etnic. Politica, naţionalitatea, religia şi rasa nu înseamnă nimic pentru el. L-am auzit odată spunând: „Datele n-au graniţe”. Sediul puterii în secolul douăzeci şi unu e informaţia, nu petrolul sau geografia. Şi Andrew Sterling vrea să fie omul cel mai puternic de pe Pământ… Sunt convins că v-a ţinut discursul lui despre „mineritul-de-date-e-Dumnezeu“.

— Care ne salvează de diabet, ne ajută să ne permitem cadouri de Crăciun şi case, şi să rezolvăm cazuri pentru poliţie?

— De ăla vorbeam. Şi totul e adevărat. Dar spuneţi-mi dacă toate beneficiile astea justifică faptul că cineva cunoaşte toate amănuntele

din viaţa ta. Poate nu-ţi pasă, având în vedere că economiseşti câţiva dolari. Dar vrei cu adevărat ca laserele ConsumerChoice să vă scaneze ochii într-un cinematograf şi să vă înregistreze reacţiile la reclamele difuzate înainte de începerea filmului? Vreţi ca identificatorul prin frecvenţă radio din cheia maşinii tale să fie la dispoziţia poliţiei, pentru ca acesta să ştie dacă ai mers cu o sută cincizeci de kilometri pe oră săptămâna trecută, când ruta pe care o parcurgi e pe drumuri care nu-ţi permit decât şaptezeci şi cinci? Vreţi ca nişte străini să ştie ce fel de lenjerie de corp poartă fiicele dumneavoastră? Sau când faceţi sex?

— Poftim?

— Păi, innerCircle ştie că aţi cumpărat prezervative şi lubrifiant în după-amiaza asta, şi că soţul dumneavoastră se întoarce acasă cu trenul de şase şi cincisprezece. Ştie că aveţi o seară liberă, pentru că fiii dumneavoastră s-au dus la meci iar fiica e la cumpărat haine, la The Gap, în Village. Ştie că aţi comutat pe canalul pornografic prin cablu la ora şapte şi optsprezece minute. Şi că aţi comandat nişte gustări chinezeşti drăguţe pentru după aceea, la zece fără un sfert. Toate informaţiile erau la îndemână. Oh, SSD ştie dacă aveţi copii neadaptaţi la viaţa şcolară şi când să vă trimită prospecte prin poştă, despre profesori şi servicii de consultanţă în privinţa copiilor. Ştie dacă soţul dumneavoastră are necazuri în dormitor şi când să vă trimită reclame discrete despre tratamente pentru disfuncţii erectile. Ştie când istoricul familiei dumneavoastră, modelele de cumpărare şi absenţele de la serviciu vă definesc ca având un profil presinucigaş…

— Dar asta-i bine. Şi că un consilier te poate ajuta.

Geddes râse sec.

— Greşiţi. Pentru că sfătuirea unei victime a unei posibile sinucideri nu-i profitabilă. SSD trimite numele la firmele de pompe funebre locale şi la consilierii psihologici pentru cazuri de nefericire – care pot avea o întreagă familie drept client, nu doar o singură persoană deprimată, *după* ce aceasta se împuşcă. Şi, apropo, asta e o afacere foarte profitabilă.

Sachs era şocată de cele auzite.

— Aţi auzit vreodată de „ţinerea în lesă“?

— Nu.

— SSD a definit o reţea bazată doar pe dumneavoastră. Să-i spunem „Lumea detectivei Sachs“. Dumneavoastră sunteţi punctul central şi spiţele se întind spre partenerii, soţii, rudele, vecinii, colegii de serviciu, oricine poate ajuta SSD să ştie ceva şi să profite de această cunoaştere. Oricine are vreo legătură e „ţinut în lesă“ de dumneavoastră. Şi dacă vreunul dintre ei este propriul său punct central, atunci sunt zeci de oameni legaţi de acesta.

Individul se mai gândi la ceva şi ochii îi scânteiară.

— Ştiţi ceva de metadate?

— Ce sunt astea?

— Date despre date. Fiecare document care este creat de calculator sau este memorat de acesta – scrisori, fişiere, rapoarte, documente juridice, tabele, site-uri pe internet, poştă electronică, liste de cumpărături – este marcat cu date ascunse. Cine le-a creat, unde au fost trimise, toate modificările care i-au fost făcute, cine le-a făcut şi când – totul e înregistrat acolo, secundă cu secundă. Scrii un memoriu pentru şeful tău şi, ca să glumeşti, îl începi cu „Dragă sulă bleagă“, apoi ştergi chestia asta şi scrii un început corect. Numai că partea aia cu „sulă bleagă“ e încă acolo…

— Serios?

— Oh, da! Dimensiunea ocupată pe disc a unui raport obţinut prin prelucrare de text e mult mai mare decât textul din documentul în sine. Ce este restul? Metadate. Programul de gestiune a bazei de date Watchtower are nişte programe – roboţi software – care nu fac nimic în afară de faptul că găsesc şi înregistrează metadate din fiecare document pe care îl colectează. Îi spunem Departamentul Umbrelor, pentru că metadata e un soi de umbră a datelor principale – şi, de obicei, e mult mai relevantă.

Umbre, şaisprezeci, ţarcuri, dulapuri… O lume complet nouă pentru Amelia Sachs.

Lui Geddes îi făcea plăcere să aibă un auditoriu receptiv. Se aplecă spre detectiv.

— Ştiaţi că SSD-ul are o divizie de instruire?

Amelia îşi aminti schema din broşura pe care o descărcase Mel Cooper.

— Da. EduServe.

— Dar Sterling nu v-a povestit despre ea, nu-i aşa?

— Nu.

— Pentru că nu-i place să arate că principala funcţie a acesteia este să strângă orice informaţie se poate strânge despre copii. Începând cu grădiniţa. Ce cumpără, la ce se uită, ce site-uri accesează, ce note primesc, dosarele lor medicale din timpul şcolii… Acestea sunt informaţii foarte, foarte preţioase pentru vânzătorii cu amănuntul. Dacă vreţi să-mi cunoaşteţi părerea, ceea ce e cu adevărat îngrozitor în privinţa EduServe e că o conducere a unei şcoli se poate duce la SSD ca să folosească software predicţional în legătură cu elevii săi, şi în funcţie de rezultate să le ofere programe educaţionale în conformitate cu ce e mai bine pentru comunitate – sau pentru societate, dacă vrei să fii orwellian. Conform antecedentelor lui Billy, credem că ar trebui să fie meseriaş calificat. Suzy ar trebui să fie doctor, dar numai în domeniul sănătăţii publice… Dacă-i controlezi pe copii, controlezi viitorul. Apropo, acesta e un alt element al filosofiei

lui Adolf Hitler. Bine, fără alte citate, râse Geddes. Dar înţelegeţi de ce nu-l pot suferi?

După aceea, Geddes se încruntă.

— Gândiţi-vă la cazul dumneavoastră – am avut cândva un incident la SSD. Cu ani în urmă. Înainte ca firma să se mute la New York. A avut loc un deces. Poate a fost doar o coincidenţă. Dar…

— Nu, povestiţi-mi.

— La începuturile noastre, furnizam unor căpuşe multe dintre actualele colecţii de date ale firmei.

— Cui?

— Unor companii sau indivizi care procură date. Tipi ciudaţi. Sunt un soi de căutători de resurse în locuri neexplorate – am putea spune că-s un soi de prospectori. Vedeţi, datele au această atractivitate. Poţi să devii dependent de căutarea lor. Nu găseşti niciodată îndeajuns de multe. Iar indivizii de felul ăla caută mereu alte căi de a le colecta. Sunt competitivi şi nemiloşi. Aşa şi-a început activitatea Sean Cassel. A fost prădător de date. Oricum, o căpuşă anume era uimitoare. Lucra pentru o companie mică. Cred că se numea Rocky Mountain Data şi era din Colorado… Cum îl chema? se întrebă Geddes, mijindu-şi ochii. Gordon şi nu mai ştiu cum. Sau poate ăsta era numele lui de familie… Oricum, am auzit că nu-l încânta faptul că SSD voia să preia firma sa. Se zvonea că strângea tot ce putea găsi despre SSD şi despre Sterling – ca să răstoarne situaţia. Am crezut că încerca să scoată le iveală nişte mizerii şi să-l şantajeze pe Sterling ca să oprească achiziţia. Ştiţi că Andy Sterling – Andrew Junior – lucrează pentru companie?

Amelia dădu din cap.

— Am auzit nişte zvonuri că Sterling îl abandonase cu ani în urmă şi că puştiul îi dăduse de urmă. Dar apoi am mai auzit că băiatul abandonat se putea să fie *alt* fiu. Poate făcut cu prima sa soţie sau cu vreo prietenă. Ceva ce Andrew dorea să păstreze secret. Noi credeam că Gordon căuta asemenea mizerii. Oricum, în timp ce Sterling şi alte persoane erau la negocieri în vederea cumpărării firmei Rocky Mountain, tipul ăsta, Gordon, a murit – cred că într-un accident oarecare. Asta-i tot ce am auzit. Nu eram acolo. Mă întorsesem în Valley şi scriam programe.

— Şi achiziţia a mers mai departe?

— Da. Ce doreşte Andrew, Andrew obţine… Hai să vă spun cine cred că-i ucigaşul vostru. Andrew Sterling însuşi.

— Are alibi.

— Are? Nu uitaţi că e regele informaţiilor. Dacă poţi *controla* datele, poţi şi să *modifici* datele. Aţi verificat alibiul acela cu mare atenţie?

— Suntem pe cale s-o facem.

— Chiar dacă alibiul e confirmat, individul are oameni care lucrează pentru el şi care fac tot ce doreşte el. Orice. Ţineţi minte,

treburile lui murdare sunt făcute de alţii.

— Dar e multimilionar. Ce interes ar avea să fure nişte monede sau un tablou, apoi să omoare victimele?

— Ce interes? spuse Geddes, iar vocea sa deveni mai puternică, de parcă ar fi fost un profesor care îi vorbea unui elev care nu-şi pregătise lecţiile. Interesul său e să devină cea mai puternică persoană din lume. Vrea ca în colecţia sa să fie incluşi toţi cei de pe Pământ. Şi e interesat în mod deosebit de poliţie şi de clienţii guvernamentali. Cu cât sunt rezolvate mai multe delicte prin folosirea innerCircle, cu atât mai multe departamente de poliţie – de aici sau din alte părţi – vor încheia contracte cu el. Prima grijă a lui Hitler când a ajuns la putere a fost să întărească toate departamentele de poliţie din Germania. Care-i cea mai mare problemă a noastră în Irak? Am demobilizat armata şi poliţia – şi ar fi trebuit să le folosim. Andrew n-ar fi făcut o asemenea greşeală.

Geddes râse şi adăugă:

— Credeţi că-s ţicnit, nu-i aşa? Am de-a face cu treburile astea toată ziua. Ţineţi minte, nu-i vorba de paranoia dacă există cineva care urmăreşte cu adevărat tot ce faci în orice clipă din zi. Şi *asta* face SSD.

Capitolul douăzeci şi patru

În timp ce aştepta întoarcerea Ameliei Sachs, Lincoln Rhyme asculta neatent cum Lon Sellitto explica faptul că niciuna dintre dovezile din cazurile anterioare – violul şi furtul de monede – nu putea fi localizată.

— E teribil de ciudat.

Rhyme fu de acord. Dar atenţia sa se îndreptă de la afirmaţia tristă a detectivului către dosarul de la SSD al vărului său, dosar care se afla lângă el, pe rama care-i întorcea paginile. Încercă să-l ignore.

Dar documentul îl atrăgea ca un magnet. În timp ce se uita la paginile simple, litere negre pe hârtie albă, îşi spuse că – aşa cum îi sugerase Sachs – exista probabilitatea de a găsi ceva folositor în ele. Apoi recunoscu însă că era pur şi simplu curios.

STRATEGIC SYSTEMS DATACORP, INC. DOSARE INNERCIRCLE

Arthur Robert Rhyme
Număr subiect SSD 3480-9021 -4966-2063

Mod de viaţă
Dosar 1 A. Produsele preferate ale consumatorului
Dosar 1B. Serviciile preferate ale consumatorului
Dosar 1C. Călătorii
Dosar 1D. Probleme medicale
Dosar 1E. Preferinţe pentru timpul liber

Financiar / Educaţional / Profesional
Dosar 2A. Istoric educaţional
Dosar 2B. Istoric angajări, venituri
Dosar 2C. Istoric credit / situaţie curentă şi evaluare
Dosar 2D. Preferinţe privind serviciile şi produsele

Guvernamental / Juridic
Dosar 3A. Înregistrări vitale
Dosar 3B. Înregistrare ca votant
Dosar 3C. Istoric juridic
Dosar 3D. Istoric delicte
Dosar 3E. Conformitate
Dosar 3F. Imigrare şi naturalizare

Informaţiile cuprinse în acest document sunt proprietatea Strategic Systems Datacorp, Inc. (SSD). Folosirea acestora este în conformitate cu Acordul de Utilizare dintre SSD şi Cumpărător, aşa cum este definit în Acordul-Cadru cu Clienţii.

Strategic Systems Datacorp, Inc. Toate drepturile rezervate.

Dădu instrucţiuni dispozitivului de întoarcere a paginilor să răsfoiască hârtiile şi parcurse iute documentul compact, toate cele treizeci de pagini ale acestuia. Unele capitole erau pline, altele mai

puţin. Înregistrarea ca votant era redactată complet, în timp ce conformitatea şi porţiuni ale istoricului creditului se refereau la fişiere separate – probabil din cauza legislaţiei care limita accesul la asemenea informaţii.

Rhyme se opri să vadă lista extinsă de produse cumpărate de Arthur şi familia sa (erau descrişi prin expresia neplăcută „indivizi legaţi"). Nu exista nicio îndoială că o persoană care ar fi citit dosarul ar fi aflat suficient de multe despre obiceiurile sale de cumpărător şi despre locurile în care făcea cumpărături pentru a-l implica în asasinarea lui Alice Sanderson.

Rhyme află de Clubul Country, din care făcuse parte Arthur şi pe care-l părăsise cu câţiva ani în urmă – probabil pentru că-şi pierduse slujba. Remarcă biletele de vacanţă pe care le cumpărase – Rhyme fu surprins că vărul său se dusese să schieze. Şi că el sau unul dintre copii avusese o problemă cu greutatea; cineva urma o cură de slăbire. Şi întreaga familie se înscrisese într-un club de sănătate. Rhyme descoperi că Arthur plătise în rate (cu primirea mărfii după plata ultimei rate) o bijuterie, în perioada Crăciunului, de la un magazin de bijuterii dintr-un complex comercial din New Jersey. Rhyme încercă să speculeze: pietre mici, într-o montură mare, un cadou improvizat, până când timpurile vor fi mai bune.

Văzând o menţiune, Lincoln izbucni în râs. Se părea că lui Arthur îi plăcea, ca şi lui, whisky-ul dintr-un singur soi de grăunţe – de fapt, marca favorită a lui Rhyme, Glenmorangie.

Maşinile lui Arthur erau un Prius şi un Cherokee.

Zâmbetul criminalistului dispăru văzând această menţiune, pentru că îşi aminti un alt vehicul. Văzu cu ochii minţii Corvette-ul roşu al lui Arthur, maşina pe care o primise de la părinţii săi la a şaptesprezecea aniversare – maşina cu care Arthur plecase din Boston ca să se ducă la MIT.

Rhyme îşi aminti de acea plecare a băiatului la colegiu. Fusese un moment semnificativ pentru Arthur, dar şi pentru tatăl acestuia. Henry Rhyme fusese încântat că fiul său fusese acceptat la un colegiu atât de bun. Dar planurile vărului său – să locuiască împreună, să umble după fete, să-i pună în umbră pe ceilalţi tocilari – nu funcţionaseră. Lincoln nu fusese acceptat de MIT, ci se dusese la Universitatea din Illinois-Champagne/ Urbana, care îi plătise toate cheltuielile de şcolarizare (şi îi oferise un motiv de laudă, pentru că se afla în oraşul în care se născuse HAL, calculatorul narcisist din filmul lui Stanley Kubrick, *Odiseea spaţială 2001)*.

Teddy şi Anne fuseseră încântaţi că fiul lor mergea la o universitate din statul natal. La fel era şi unchiul său. Henry îi spusese nepotului său că spera să se întoarcă deseori în Chicago şi să continue să-l ajute în cercetările sale, poate şi să-l asiste la cursuri, din când în când.

— Îmi pare rău că nu vei locui împreună cu Arthur, îi spusese Henry. Dar o să vă vedeţi vara şi în vacanţe. Sunt convins că eu şi tatăl tău vom călători în afara Oraşului Fasolei{35}, ca să te vizităm.

— Ar putea să meargă, spusese Lincoln.

Ţinând doar pentru sine că faptul de a nu fi fost primit la MIT îl distrusese, respingerea aceea avusese şi un adaos – nu mai dorea să-l revadă vreodată pe afurisitul său de văr.

Totul din cauza Corvette-ului roşu.

Incidentul avusese loc la scurt timp după petrecerea din Ajunul Crăciunului, cea la care câştigase bucata de istorie din ciment, într-o zi geroasă de să-ţi taie răsuflarea, de februarie, care este în Chicago luna cea mai nemiloasă, fie că-i însorită sau înnorată. Lincoln participa la concursul atletic interşcolar Northwestern Wildcats, în Evanston. Îi ceruse Adriannei să-l însoţească, crezând că poate s-o ceară în căsătorie după întrecere.

Dar ea nu putuse să vină, mergea la cumpărături cu mama ei la magazinul Marshall Field, atrasă fiind de nişte reduceri avantajoase. Lincoln fusese dezamăgit, dar nu se gândise la nimic rău şi se concentrase asupra concursului. Câştigase primul loc în concursul celor mari, apoi el şi prietenii săi îşi împachetaseră echipamentul şi duseseră totul afară. Cu degetele albastre şi cu respiraţia făcând aburi în jurul lor, în aerul care te îndurera, încărcaseră lucrurile în pântecul autobuzului şi fugiseră spre uşă.

Atunci cineva strigase:

— Hei, fii atent! *Excelente* roţi!

Un Corvette roşu trecea prin campus.

La volan era vărul său, Arthur. Nu era nimic ciudat în asta, familia sa locuia în vecinătate. Pe Lincoln l-a surprins fata de lângă Arthur, i s-a părut că era Adrianne.

Da sau nu?

Nu putea fi sigur.

Hainele se potriveau: o jachetă cafenie din piele şi o căciulă de blană, care arăta identic cu cea pe care i-o dăruise Lincoln de Crăciun.

— Linc, vârâ-ţi fundul înăuntru! Trebuie să închidem uşa!

Dar Lincoln rămăsese acolo unde era, uitându-se la maşina care cotea la colţul străzii de-un alb cenuşiu.

Să-l fi minţit Adrianna? Fata pe care voia s-o ia de soţie? Nu părea posibil. Şi să-l înşele tocmai cu *Arthur*?

Fiind pregătit în domeniul ştiinţific, examină faptele cu obiectivitate.

Faptul numărul unu. Arthur şi Adrianna se cunoşteau. Vărul lui o întâlnise cu câteva luni în urmă, în biroul consilierului, acolo unde fata lucra după ce termina orele din liceul lui Lincoln. Ar fi putut să facă uşor schimb de numere de telefon.

Faptul numărul doi. Lincoln îşi dădu seama acum că Arthur încetase să mai întrebe de ea. Lucru ciudat. Băieţii pierdeau o grămadă de vreme vorbind despre fete, dar în ultimul timp Arthur nu mai pomenise de ea nici măcar o dată.

O chestie suspectă.

Faptul numărul trei. Gândindu-se bine, Lincoln decise că Adie nu-i dăduse nicio explicaţie convingătoare atunci când refuzase să-l însoţească la concurs. (Iar el nu menţionase că acesta urma să aibă loc în Evanston, ceea ce însemna că fata n-ar fi ezitat să se plimbe pe străzile de acolo împreună cu Art.) Lincoln fusese copleşit de gelozie. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese gata să-i ofere o bucată din Stagg Field! O aşchie din adevărata cruce a ştiinţei moderne! Se gândi dacă mai existaseră ocazii în care ea refuzase să-l întâlnească, în circumstanţe care, retroactiv, păreau ciudate. Numără trei sau patru asemenea momente.

Totuşi, refuza să creadă că-i adevărat. Se împletici prin zăpadă până la un telefon public, sună la ea acasă şi ceru să discute cu fata.

— Îmi pare rău, Lincoln, a ieşit cu nişte prieteni, îi răspunse mama Adriannei.

„Prieteni…“

— Oh, o să încerc mai târziu… Spuneţi-mi, doamnă Waleska, aţi fost astăzi în cartierul comercial, unde sunt reduceri de preţuri la Field?

— Nu, reduceri sunt abia săptămâna viitoare. Lincoln, trebuie să pregătesc prânzul. Stai la căldură. Afară e un ger teribil.

— Sunt convins, răspunse Lincoln, care ştia foarte bine că aşa era.

Rămăsese lângă cabina telefonică, cu dinţii clănţănind, fără niciun chef să ridice cei 60 de cenţi ce-i picaseră în zăpadă din mâinile ce-i tremurau, după ce încercase de mai multe ori să vâre monedele în telefon.

— Iisuse! Lincoln, vino în autobuz!

Mai târziu, în seara aceea, o sunase pe Adrianna şi reuşise să întreţină un timp o conversaţie normală, înainte s-o întrebe cum îşi petrecuse ziua. Fata îi povesti cât de mult o încântase să cumpere tot felul de chestii împreună cu mama ei, dar că fusese o înghesuială teribilă. O mulţime zgomotoasă, plimbăreaţă, deranjantă. Era moartă de oboseală.

Însă nu putea să se bazeze doar pe ceea ce credea.

Aşa că rămase calm, în aparenţă. Când Art îl vizită din nou, îl lăsă pe vărul său în camera de zi şi se strecură afară, cu o rolă pentru strâns părul de câine – exact tipul care se foloseşte acum de echipele pentru investigarea locului crimei – şi strânse dovezi de pe scaunul din faţă al Corvette-ului.

Strecură banda într-o pungă şi, când se întâlni prima oară cu

Adrianna, luă probe din căciula şi de pe haina acesteia. Se simţea jalnic, plin de ruşine şi de jenă, dar asta nu-l împiedică să compare probele folosind unul dintre microscopurile liceului. Erau identice – atât blana căciulii, cât şi fibrele sintetice ale hainei.

Iubita pe care voia s-o ia de nevastă îl înşela.

Şi, ţinând seama de cantitatea de fibre din maşina lui Arthur, Lincoln concluzionă că Adrianna fusese acolo de mai multe ori.

În cele din urmă, după o săptămână, îi văzu împreună în maşină, înlăturând orice îndoială.

Lincoln nu se retrase amabil sau furios. Se retrase pur şi simplu. Nu-l lăsă sufletul să se confrunte, lăsă pur şi simplu ca relaţia sa cu Adrianna să se stingă. În cele câteva împrejurări în care ieşiră împreună, relaţiile fură reci şi copleşite de o tăcere stânjenitoare. Spre dezamăgirea lui Lincoln, fata părea supărată de faptul că el părea din ce în ce mai distant. La naiba! Individa îşi închipuia că putea să-i meargă pe două fronturi? Era supărată pe el, cu toate că-l înşela.

Se distanţă şi de vărul său. Scuza lui Lincoln fusese examenul final, competiţiile sportive şi – o binecuvântare nesperată – faptul că Lincoln fusese respins de MIT.

Cei doi băieţi se vedeau întâmplător – obligaţii de familie, ceremonia de absolvire –, dar totul se schimbase între ei, se schimbase fundamental. Niciunul din băieţi nu spusese o vorbă despre Adrianna. Cel puţin timp de mulţi ani după aceea.

„Întreaga mea viaţă s-a schimbat. Dacă n-ai fi fost tu, totul ar fi fost altfel…“

Chiar şi acum, Rhyme se pomeni că-i pulsa vena de la tâmplă. Nu putea simţi niciun fel de răceală în palme, dar presupuse că-i transpiraseră. Gândurile acelea neplăcute fură întrerupte de Amelia Sachs, care tocmai intra pe uşă.

— Ceva nou? întrebă ea.

Un semn rău. Dacă ar fi aflat ceva important de la Calvin Geddes, ar fi început prin a-i spune.

— Nu, recunoscu el. Aşteptăm să auzim de la Ron ce-i cu alibiul. Şi n-a muşcat nimeni din momeala lui Rodney.

Sachs luă cafeaua pe care i-o oferi Thom şi înhăţă o jumătate de sandvici cu curcan de pe o tavă.

— Salata de ton e mai bună, îi spuse Lon Sellitto. A făcut-o chiar el.

— O s-o încerc, zise Amelia, aşezându-se lângă Rhyme şi oferindu-i o înghiţitură; acesta nu avea poftă de mâncare şi clătină din cap. Ce face vărul tău? îl întrebă ea, privind spre dosarul de pe instalaţia de întors pagini.

— Vărul meu?

— Cum se descurcă în închisoare? Probabil că-i e tare greu…

— N-am avut ocazia să discut cu el.

— Probabil că-i prea stânjenit ca să te contacteze. Sunt convinsă că ar trebui să-l suni.

— O s-o fac. Ce ai aflat de la Geddes?

Sachs recunoscu că întâlnirea nu i-a adus mari revelaţii.

— În majoritatea cazurilor, au fost citate cazuri de încălcare a confidenţialităţii.

Îi enumeră apoi câteva dintre lucrurile cele mai alarmante: date personale colectate zilnic, pătrundere ilegală, pericolul manifestat de EduServe, permanenţa datelor, înregistrări de metadate ale fişierelor de pe calculator.

— E ceva folositor *pentru noi?* insistă Rhyme.

— Două lucruri. În primul rând, Geddes nu-i convins că Sterling e nevinovat.

— Ai spus că are alibi, îi atrase atenţia Sellitto, luând alt sandvici.

— Poate că n-a făcut-o el personal. Poate a folosit pe altcineva.

— De ce? E director executiv al unei companii mari. La ce i-ar folosi?

— Cu cât au loc mai multe delicte, cu atât mai mult societatea are nevoie de SSD ca s-o apere. Geddes zice că individul vrea putere. L-a descris ca pe un Napoleon al datelor.

— Aşa că a angajat un mercenar care să spargă ferestre, ca să aibă ce să repare, zise Rhyme şi dădu din cap, cumva impresionat de idee. Numai că treaba n-a mers. Sterling nu s-a gândit vreodată că am putea să descoperim că baza de date a SSD-ului se află în spatele delictelor. Bine. Pune-l pe lista suspecţilor. Un făptaş necunoscut care lucrează pentru Sterling.

— Geddes mi-a spus că SSD-ul a cumpărat, cu câţiva ani în urmă, o companie de date din Colorado. Căpuşa lor principală – ăsta-i un colector de date – a fost ucisă.

— Există vreo legătură între Sterling şi moartea individului?

— N-am idee. Dar ar merita să verificăm. O să dau nişte telefoane.

Se auzi soneria şi Thom răspunse. În încăpere intră Ron Pulaski, mohorât la faţă şi transpirat. Rhyme simţea uneori nevoia să-i spună s-o ia mai încet, dar, având în vedere că nici criminalistul n-o făcea, îşi imaginase că sugestia ar fi fost considerată ipocrită.

Bobocul le explică faptul că majoritatea alibiurilor din ziua de duminică se confirmaseră.

— Am discutat cu cei de la punctele de colectare a taxei de trecere şi mi-au confirmat că Sterling a trecut prin Midtown Tunnel la ora la care a spus. Am încercat să discut cu fiul său, ca să văd dacă tatăl lui îl sunase din Long Island, dar acesta nu era acasă. Altcineva, continuă Pulaski. Directorul de la resurse umane. Singurul său alibi era reprezentat de soţia sa. I-a susţinut spusele, dar acţiona ca un şoricel speriat. Şi vorbea ca şi soţul ei: „SSD e cel mai grozav loc din lume,

bla, bla, bla…“

Rhyme, care nu avea pic de încredere în martori, nu se sinchisi prea mult. Învăţase un lucru de la Kathryn Dance, experta în limbajul trupului şi gesturilor din Biroul de Investigaţii californian: că atunci când oamenii spun poliţiei adevărul, par în multe cazuri vinovaţi.

Sachs se duse la lista de suspecţi şi o actualiză:

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat; aşteptăm confirmarea fiului
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – documentele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Alibi – cu soţia, confirmat de ea (tendenţios?)
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Urmează să fie interogat
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte
Urmează să fie interogat
Client al SSD (?)
Aşteptăm lista de la Sterling
Necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Amelia îşi privi ceasul de mână.

— Ron, Mameda ar trebui să ajungă la serviciu. Poţi să te întorci şi să discuţi cu el şi cu Shraeder? Vezi unde au fost ieri în momentul uciderii lui Weinburg. Iar asistentul lui Sterling ar trebui să aibă gata lista clienţilor. Dacă nu, stai în biroul lui până o termină. Să pari serios. Mai bine să pari nerăbdător.

— Să mă întorc la SSD?

— Exact.

Rhyme îşi dădu seama că, dintr-un motiv oarecare, tânărul n-avea niciun chef să se întoarcă acolo.

— Bine. Daţi-mi voie s-o sun mai întâi pe Jenny şi să văd cum stau lucrurile acasă.

Apoi îşi scoase telefonul şi apăsă tasta pentru apelare rapidă.

Rhyme deduse din ceea ce auzea că discuta cu fiul său, apoi, când se copilărea şi mai mult, cu fetiţa sa. Criminalistul ignoră conversaţia.

Chiar atunci sună propriul său telefon. Primele cifre ale identificatorului apelantului erau 44.

Aha, bine.

— Comandă, răspunde la telefon.

— Detectivul Rhyme?

— Doamna inspector Longhurst!

— Ştiu că lucraţi la celălalt caz al dumneavoastră, dar m-am gândit că v-ar plăcea să fiţi ţinut la curent.

— Bineînţeles. Vă rog, continuaţi. Cum se simte reverendul Goodlight?

— E bine, chiar dacă-i speriat un pic. Insistă să nu mai vină şi alţi poliţişti sau oameni ai serviciilor de siguranţă în adăpostul lui. Are încredere doar în cei cu care a fost împreună mai multe săptămâni.

— Mi-e greu să-l condamn.

— Am un om care-i cercetează pe toţi care se apropie. Un fost membru al SAS{36}. Ăştia sunt cei mai buni în domeniu… Acum cercetăm adăpostul din Oldham de sus şi până jos. Vrem să vă împărtăşim tot ce găsim. Urme de cupru sau de plumb, care corespund turnării sau ştanţării de gloanţe. Câteva grăunţe de praf de puşcă. Şi urme foarte slabe de mercur. Experţii balistici spun că s-ar putea ca individul să fabrice gloanţe dum-dum{37}.

— Da, e adevărat. Mercur lichid turnat în mijloc. Produce răni hidoase.

— Au mai găsit unsoare folosită la ungerea încărcătoarelor carabinelor. Şi există urme de vopsea de păr în chiuvetă. Şi mai multe fibre de-un cenuşiu-închis – bumbac, plin încă de apret. Bazele noastre de date sugerează că se potrivesc cu pânza din uniforme.

— Credeţi că dovezile au fost plantate?

— Legiştii noştri spun că nu. Urmele sunt minuscule.

„Blond, lunetist, uniformă…“

— Un alt incident care ne-a alarmat: a avut loc o încercare de spargere la o organizaţie neguvernamentală de lângă Piccadilly. O organizaţie nonprofit. Biroul era al East African Relief Agency, asociaţia reverendului Goodlight. Paznicii au intervenit şi făptaşul a fugit. A aruncat trusa cu care încerca să spargă broasca. Am avut însă noroc. Nişte tipi de pe stradă au văzut unde. Ca să rezum povestea, oamenii noştri au găsit-o şi au descoperit nişte pământ pe scule. Conţinea un tip de hamei care creşte exclusiv în Warwickshire. Hameiul acela a fost prelucrat pentru a da gust amar.

— Amar? Ca în bere?

— În bere tip *ale*. Acum avem la Poliţia Municipală din Londra o bază de date a băuturilor alcoolice. Şi a ingredientelor folosite în ele.

„Exact ca şi în baza mea de date“, îşi zise Rhyme.

— Chiar aveţi?

— Am făcut-o eu însămi, îi răspunse inspectoarea de poliţie.

— Excelent! Şi?

— Singurele fabrici de bere care folosesc acest hamei sunt lângă

Birmingham. Deci aveam o imagine a intrusului de la organizaţia neguvernamentală, pe camera de supraveghere, şi, din cauza hameiului, m-am gândit s-o verific pe sistemele de supraveghere din Birmingham. Acelaşi bărbat a sosit în gara New Street după câteva ore, coborând din tren cu un rucsac mare. Din păcate, l-am pierdut în mulţime.

Rhyme se gândi la cele auzite. Întrebarea era: hameiul fusese pus pe unelte ca să-i îndrume aiurea? Acesta era unul dintre lucrurile acelea pe care le simţea când examina scena el însuşi sau deţinea dovezile. Dar acum era redus la ceea ce Sachs numea „o impresie bună“.

Fusese pus sau nu?

Rhyme se decise.

— Doamnă inspector, nu cred că aveţi dreptate. Bănuiesc că Logan încearcă o dublă schimbare. A mai făcut asta şi înainte. Vrea să ne concentrăm pe Birmingham, în timp ce el îşi continuă lovitura în Londra.

— Mă bucur că spuneţi asta, domnule detectiv. Şi eu eram înclinată să cred asta.

— Trebuie să ne continuăm acţiunea. Unde sunt membrii echipei?

— Danny Krueger e în Londra, cu oamenii săi. Acolo sunt şi oamenii FBI-ului. Agentul francez şi tipul de la Interpol verifică indiciile în Oxford şi Surrey. Însă nu şi-au terminat treaba.

— Eu i-aş trimite pe toţi la Birmingham. Imediat. Într-un mod subtil, dar evident.

— Ca să vă asiguraţi că Logan o să creadă că am înghiţit momeala, zise inspectoarea, râzând.

— Exact. Vreau ca Logan să creadă că ne-am închipuit că avem o ocazie să-l prindem acolo. Şi o să trimit şi nişte oameni pricepuţi. O să facem ceva zgomot, cât să pară că-i retrageţi din zona de tir din Londra.

— Dar, de fapt, o să întărim supravegherea acolo.

— Exact. Şi o să le spunem oamenilor că individul e pregătit să dea lovitura. Va fi un bărbat blond şi îmbrăcat într-o uniformă cenuşie.

— Sunteţi strălucit, domnule detectiv! Mă ocup imediat de tot.

— Ţineţi-mă la curent.

— Salutări!

Rhyme ordonă telefonului să se deconecteze, la timp ca să se audă o voce din cealaltă parte a încăperii:

— Hei, prietenii noştri de la SSD sunt buni. Nu pot să fac niciun pas spărgând parole.

Era Rodney Szarnek. Rhyme uitase de el.

Specialistul în calculatoare se ridică şi li se alătură celorlalţi poliţişti.

— innerCircle e mai tare ca Fort Knox{38}. La fel e şi sistemul lor de

gestiune a bazei de date, Watchtower. Mă îndoiesc sincer că ar putea pătrunde cineva acolo fără o reţea masivă de supercalculatoare, lucru pe care nu-l veţi găsi la Best Buy sau Radioshack.{39}

— Dar? întrebă Rhyme, văzând după expresia de pe chipul lui că Szarnek era tulburat.

— SSD are un program de securitate în sistem cum n-am văzut niciodată. E unul zdravăn. Şi, mărturisesc sincer, înspăimântător. Aveam un identificator anonim şi-mi ştergeam urmele pe măsură ce înaintam. Ştiţi ce s-a întâmplat? Programul lor a pătruns în sistemul *meu* şi a încercat să mă identifice după ceea ce a găsit în spaţiul liber.

— Rodney, ce înseamnă asta? întrebă Rhyme, încercând să aibă răbdare. Ce-i spaţiul liber?

Szarnek îi explică faptul că fragmente de date, chiar de date şterse, puteau fi găsite în spaţiul liber de pe hard diskuri. Deseori, programele puteau să le asambleze într-o formă lizibilă. Sistemul de securitate al SSD ştia că Szarnek îşi ascunsese urmele, aşa că pătrunsese în calculatorul lui ca să citească date din spaţiul liber şi să afle astfel cine era.

— E o chestie ciudată. Am descoperit-o din întâmplare. Altfel…

Individul ridică din umeri şi-şi căută consolarea în cafeaua sa.

Rhyme avu o idee. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult. Se uită la slăbănogul de Szarnek şi-i zise:

— Rodney, ţi-ar plăcea să-ţi schimbi rolul pentru un timp şi să faci pe poliţistul adevărat?

Figura de tocilar fără grijă dispăru:

— Ştiţi, nu cred că-s potrivit pentru aşa ceva…

Sellitto termină de mestecat ultimul său sandvici şi declară:

— N-ai *trăit* cu adevărat până când un glonţ nu sparge bariera sunetului chiar lângă urechea ta.

— Staţi, staţi… Singura dată când am tras cu arma a fost când am jucat un rol şi…

— Oh, n-o să fii singurul care o să rişti, îi spuse Rhyme specialistului în calculatoare, iar privirea sa amuzată se îndreptă apoi spre Ron Pulaski, care tocmai îşi închidea telefonul.

— Poftim? întrebă bobocul, încruntându-se.

Capitolul douăzeci şi cinci

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule poliţist?

Ron Pulaski stătea în sala de şedinţe a SSD şi se uita la figura lipsită de orice emoţie a celui de-al doilea asistent al lui Sterling, Jeremy Mills. Acesta era asistentul „pentru exterior", îşi aminti tânărul poliţist.

— Nu, e în regulă, mulţumesc. Dar mă întreb dacă aţi putea verifica împreună cu domnul Sterling dacă sunt gata nişte fişiere pe care trebuia să le pregătească pentru noi. O listă de clienţi. Cred că Martin se ocupa de ea…

— O să fiu deosebit de încântat să discut cu Andrew când va ieşi din şedinţă.

Apoi bărbatul lat în umeri merse prin încăpere, verificând comutatoarele instalaţiei de aer condiţionat şi ale celei de iluminat, ca băiatul de serviciu care-i însoţise pe Jenny şi pe Pulaski în camera lor elegantă din luna de miere.

Iar chestia asta îi reaminti lui Pulaski cât de mult semăna Jenny cu Myra, femeia care fusese violată şi ucisă cu o zi în urmă. De felul în care stătea părul ei, de zâmbetul uşor şiret, pe care-l iubea, de…

— Domnule poliţist?

Pulaski îşi ridică privirea şi-şi dădu seama că mintea i-o luase la plimbare.

— Scuze.

Asistentul îl privi, în timp ce-i arătă un mic frigider.

— Aveţi acolo sifon şi apă.

— Mulţumesc. Sunt gata.

„Fii atent, îşi spuse el furios. Uită de Jenny. Uită de copii. Sunt în joc vieţile unor oameni. Amelia a considerat că poţi să te ocupi de interogatorii. Aşa că, ocupă-te!"

„Eşti alături de noi, bobocule? Am nevoie să fii alături de noi."

— Dacă vreţi să daţi un telefon, puteţi să-l folosiţi pe acesta. Formaţi cifra 9 pentru legătura cu exteriorul. Sau apăsaţi pe acest buton, apoi rostiţi numărul dorit. E un telefon comandat vocal. Probabil că acesta, adăugă el arătând spre telefonul celular al lui Pulaski, n-o să funcţioneze prea bine aici. Ştiţi, clădirea e ecranată zdravăn. Din motive de securitate.

— Chiar aşa? Bine.

Pulaski încercă să-şi amintească: nu văzuse el ieri pe cineva care folosea un telefon sau un Blackberry? Nu-şi mai amintea.

— O să-i invit pe angajaţi să intre. Dacă sunteţi pregătit.

— Ar fi grozav.

Tânărul se duse pe coridor. Pulaski îşi luă carnetul de notiţe din servietă şi se uită la numele salariaţilor pe care mai trebuia să-i interogheze.

Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte.

Se ridică şi se uită pe coridor. În apropiere, un om de serviciu golea coşurile pentru gunoi. Îşi aminti că-l văzuse şi în ziua precedentă, făcând acelaşi lucru; ca şi cum Sterling s-ar fi temut că firma sa ar fi avut un renume urât dacă acestea s-ar fi umplut. Bărbatul cel solid se uită la uniforma lui Pulaski fără să reacţioneze şi se întoarse la treaba sa, pe care o făcea metodic. Tânărul poliţist se uită dincolo de el, pe coridorul imaculat, şi văzu un paznic stând în poziţie de drepţi. Pulaski nu putea să se ducă nici măcar la toaletă fără să treacă pe lângă el. Se întoarse pe scaunul său, să-i aştepte pe cei doi bărbaţi de pe lista suspecţilor.

Faruk Mameda fu primul, un tânăr cu ascendenţă în Orientul Mijlociu, îşi dădu cu părerea Pulaski. Era foarte arătos, cu figură solemnă şi sigur de sine. Îl privi fără teamă pe poliţist în ochi. Tânărul îi explică faptul că lucrase într-o companie mică, pe care SSD o cumpărase cu cinci sau şase ani în urmă. Slujba sa era să supravegheze echipa de întreţinere tehnică. Fiind singur, fără familie, prefera să lucreze noaptea.

Poliţistul fu surprins descoperind că Mameda nu avea nicio urmă de accent străin. Pulaski îl întrebă dacă auzise de investigaţie. Acesta îi răspunse că nu cunoştea amănunte – lucru care putea fi adevărat, din moment ce lucra în schimbul de noapte şi abia sosise la muncă. Tot ce ştia era că Andrew Sterling îl sunase şi-i spusese că trebuie să discute cu poliţia despre un delict ce avusese loc.

Mameda se încruntă când poliţistul îi explică:

— Recent au avut loc mai multe omucideri. Credem că au fost folosite informaţii din SSD pentru plănuirea delictelor.

— Informaţii?

— Despre locuinţele victimelor, despre anumite lucruri pe care le-au cumpărat.

În mod ciudat, următoarea întrebare a lui Mameda a fost:

— Aţi discutat cu toţi angajaţii?

Cât de mult să-i spună şi cât să-i ascundă? Acesta era un lucru pe care Pulaski nu-l ştiuse niciodată. Amelia zicea întotdeauna că-i important să ungi roţile discuţiei, să faci conversaţia să meargă mai departe, dar niciodată să nu spui prea multe. Poliţistul credea că, după rana de la cap, judecata sa se înrăutăţise şi era nervos când se gândea

ce trebuia să spună martorilor şi suspecţilor.

— Nu cu toţi, nu.

— Doar cu cei care sunt suspecţi. Sau cu cei despre care aţi decis dinainte că sunt suspecţi, zise el; vocea angajatului arăta că acesta se apăra, individul strângea din fălci. Înţeleg. Sigur. Se întâmplă de multe ori.

— Persoana care ne interesează e un bărbat, care are acces deplin la innerCircle şi Watchtower. Noi discutăm cu toţi cei care se potrivesc acestei descrieri, zise Pulaski, care îşi imaginase că ştie care era motivul de îngrijorare al lui Mameda. Nu are nimic de-a face cu naţionalitatea dumneavoastră.

Încercarea de a-l linişti dădu greş. Mameda se răsti:

— Ei bine, naţionalitatea mea e americană. Sunt cetăţean al Statelor Unite. Ca dumneata. Presupunând că sunteţi cetăţean american. Poate nu sunteţi. La urma urmei, foarte puţini oameni din ţara asta au fost aici de la început.

— Scuze.

Mameda ridică din umeri.

— Trebuie să te obişnuieşti cu anumite lucruri. Din nefericire. Ţara tuturor libertăţilor e şi ţara prejudecăţilor. Eu…

Vocea sa scăzu în intensitate şi Mameda privi pe lângă Pulaski, ca şi cum alături de acesta s-ar fi aflat cineva. Poliţistul se întoarse uşor. Nu era nimeni acolo.

— Andrew a spus că vrea cooperare deplină, spuse Mameda. Aşa că o să cooperez. Vă rog să mă întrebaţi ce doriţi să ştiţi. Am o seară încărcată.

— Dosarele oamenilor – dulapuri, aşa le spuneţi?

— Da. Dulapuri.

— Aţi descărcat aşa ceva?

— De ce aş descărca un dosar? Andrew n-ar tolera aşa ceva.

Interesant: teama de Andrew Sterling era pe primul loc.

Nu poliţia sau tribunalul.

— Deci n-aţi descărcat?

— Niciodată. Dacă există vreo defecţiune de vreun fel, sau datele sunt afectate, sau există vreo problemă de interfaţă, pot să mă uit la o parte din intrări sau la antete, dar asta-i tot. Doar cât îmi trebuie ca să descopăr care-i problema şi să scriu o secvenţă de program sau să fac o modificare a codului-sursă.

— Ar putea să afle cineva parolele dumneavoastră de acces şi să pătrundă în innerCircle? Şi să descarce astfel dosarele?

Mameda tăcu un moment, apoi zise:

— Nu le-ar putea afla. Nu le-am notat nicăieri.

— Mergeţi des în ţarcurile de date? Şi la Preluare Date?

— Bineînţeles. Asta-i slujba mea. Repar calculatoare. Mă asigur că

datele sunt preluate în mod continuu.

— Puteţi să-mi spuneţi unde aţi fost duminică după-amiază, între douăsprezece şi patru?

— Aha! spuse el, dând din cap. Deci despre asta era vorba! Dacă am fost la locul crimei.

Lui Pulaski îi fu dificil să privească în ochii negri, furioşi, ai individului.

Mameda îşi puse mâinile pe masă, ca şi cum ar fi fost gata să se ridice furios şi să răstoarne totul. Dar se aşeză la loc şi spuse:

— Am luat micul dejun împreună cu nişte prieteni… I-am cunoscut la moschee, adăugă el. Probabil voiaţi să ştiţi.

— Eu…

— După care am petrecut restul zilei singur. M-am dus la film.

— De unul singur?

— Am puţine distracţii. De obicei mă duc singur. Era un film de Jafar Panahi – regizorul iranian. Aţi văzut… Nu contează, spuse el, strângând din fălci.

— Aveţi cotorul biletului?

— Nu… După aceea am făcut câteva cumpărături. Cred că am ajuns acasă pe la şase. Am verificat dacă aveau nevoie de mine aici, dar treaba mergea bine, aşa că am cinat împreună cu un prieten.

— În timpul după-amiezii aţi cumpărat ceva cu o carte de credit?

Individul răspunse, furios:

— Am cumpărat de la tarabe. Nişte cafea, un sandvici. Am plătit cu bani gheaţă, zise el. După care se aplecă spre poliţist şi-i şuieră: Nu cred că aţi pus tuturor asemenea întrebări. Ştiu ce credeţi despre noi. Credeţi că tratăm femeile ca pe nişte animale. Nu-mi vine să cred că mă acuzaţi că am violat pe cineva. E o barbarie! Mă insultaţi!

Pulaski se strădui să-l privească pe Mameda în ochi, în timp ce spunea:

— Domnule, noi i-am întrebat pe toţi cei care au acces la innerCircle unde au fost ieri. Inclusiv pe domnul Sterling. Noi nu facem altceva decât să ne vedem de treabă.

Mameda se calmă un pic, dar continuă să fiarbă când Pulaski îl întrebă unde era în momentul celorlalte asasinate.

— N-am nicio idee!

Refuză să mai spună ceva, dădu mohorât din cap, se ridică şi plecă.

Pulaski încercă să-şi dea seama ce se întâmplase. Mameda acţionase ca un om vinovat sau ca unul nevinovat? Nu putea spune. Se simţea oarecum manipulat.

Gândeşte-te bine! îşi spuse el.

Al doilea angajat care urma să fie interogat, Shraeder, era opusul lui Mameda: un tocilar pursânge. Era ciufulit, cu haine neasortate şi mototolite, cu pete de cerneală pe mâini. Avea ochelari mari şi

rotunzi, cu lentilele pătate. Era clar că nu făcea parte din modelul SSD. În timp ce Mameda fusese defensiv, Shraeder părea zăpăcit. Se scuză că întârziase – deşi venise la timp – şi-i explică poliţistului că se afla în mijlocul depanării unui program. Se vârî în tot soiul de detalii, vorbind ca şi cum poliţistul ar fi fost licenţiat în calculatoare, iar Pulaski nu avu tăria să-l întrerupă.

Shraeder ascultă surprins – sau prefăcându-se surprins –, dar mişcând din degete de parcă ar fi apăsat pe o tastatură imaginară, tot ce-i povesti Pulaski despre asasinate. Îşi exprimă simpatia faţă de victime, apoi, răspunzând la întrebările tânărului poliţist, spuse că se ducea frecvent în ţarcurile de date şi că *putea* să descarce dosare, deşi n-o făcuse niciodată. Îşi exprimă convingerea că nimeni nu putea să aibă acces la parolele sale.

Avea un alibi pentru ziua de duminică – venise la birou în jurul orei unu, ca să rezolve o problemă gravă rămasă de vineri, şi încercă să-i explice poliţistului despre ce era vorba, înainte ca Pulaski să-l întrerupă. Tânărul se duse la calculatorul din colţul sălii de şedinţe, tastă ceva şi întoarse ecranul, ca să-l vadă Pulaski. Era programul lui de lucru. Pulaski se uită pe informaţiile din ziua de duminică. Pontase la ora 12 şi 58 de minute şi nu plecase decât după cinci.

Din moment ce Shraeder fusese în sediul firmei în momentul în care Myra fusese ucisă, Pulaski nu se mai osteni să-l întrebe ce făcuse în momentul celorlalte crime.

— Cred că asta e tot. Mulţumesc.

Individul plecă şi Pulaski se lăsă pe speteaza scaunului, uitându-se la fereastra îngustă. Palmele îi transpiraseră şi simţea un nod în stomac. Scoase telefonul celular din tocul său. Jeremy, asistentul cel morocănos, avusese dreptate. Nu avea semnal.

— Salut!

Pulaski tresări. Gâfâind, îşi ridică privirea şi-l văzu în prag pe Mark Whitcomb, cu mai multe dosare galbene sub braţ şi cu două ceşti de cafea în mâini. Pulaski ridică o sprânceană. Alături de Whitcomb era un bărbat ceva mai în vârstă decât el, cu părul încărunţit prematur. Pulaski îşi imagină că trebuie să fie un angajat al SSD – pentru că era îmbrăcat în uniforma cu cămaşă albă şi costum de culoare închisă.

Despre ce era vorba? Poliţistul se strădui să afişeze un zâmbet banal şi le făcu semn să intre.

— Ron, voiam să-l cunoşti pe şeful meu, Sam Brockton.

Îşi strânseră mâinile. Brockton se uită atent la Pulaski, apoi zise, cu un zâmbet amuzat:

— Deci dumneata eşti cel care le-a pus pe cameriste să mă verifice, la hotelul Watergate din Washington?

— Cam aşa ceva.

— Măcar nu mai sunt suspect, zise Brockton. Dacă noi, cei din

Departamentul pentru Conformitate, putem face ceva, spuneţi-i lui Mark. M-a convins să vă ajutăm să rezolvaţi cât mai iute cazul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

— Mult noroc, spuse Brockton şi-l lăsă acolo pe Whitcomb, care-i oferi lui Pulaski o cafea.

— Pentru mine? Mulţumesc!

— Cum merge? întrebă Whitcomb.

— Merge.

Şeful din SSD zâmbi şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr blond de pe frunte.

— Voi, poliţiştii, sunteţi la fel de echivoci ca şi noi.

— Cred că da. Dar pot să spun că toată lumea a cooperat.

— Bine. Aţi terminat?

— Mai aştept ceva de la domnul Sterling.

Îşi puse zahăr în cafea. O amestecă nervos, apoi se opri.

Whitcomb îşi ridică ceaşca spre Pulaski, ca şi cum ar fi toastat. Se uită spre ziua senină, spre cerul albastru, spre verdele şi cafeniul intens al oraşului.

— Nu mi-au plăcut niciodată ferestrele astea mici. Să fii în mijlocul New Yorkului şi să nu vezi deloc afară.

— Mă întrebam de ce e aşa.

— Andrew e preocupat de securitate. De oameni care ar putea să facă poze din exterior.

— Chiar aşa?

— Nu-i complet paranoic, zise Whitcomb. În mineritul de date sunt amestecaţi o grămadă de bani. O cantitate imensă.

— Presupun că-i adevărat, zise Pulaski, întrebându-se ce fel de secrete putea să vadă cineva printr-o fereastră, de la o distanţă de patru, cinci cvartale, unde se afla cea mai apropiată clădire de birouri de-o înălţime asemănătoare.

— Locuiţi în oraş? îl întrebă Whitcomb pe poliţist.

— Da. În Queens.

— Acum stau în Island, dar am crescut în Astoria. Lângă bulevardul Ditmars. Lângă gară.

— Hei, eu stau la trei cvartale de locul ăla!

— Adevărat? Şi vă duceţi la St. Tim?

— La St. Agnes. Am fost la Tim de câteva ori, dar lui Jenny nu i-au plăcut predicile. Te fac să te simţi prea vinovat.

— Aşa-i părintele Albright, râse Whitcomb.

— Oooo, da, de el e vorba!

— Fratele meu – e poliţist în Philly – a decis că tot ce-ţi rămâne de făcut dacă vrei ca un asasin să-şi mărturisească fapta e să-l închizi într-o cameră cu părintele Albright. După cinci minute, o să

mărturisească orice.

— Fratele dumneavoastră e poliţist? întrebă Pulaski, zâmbind.

— Echipa specială pentru narcotice.

— E detectiv?

— Da.

— Fratele meu e poliţist de stradă, în secţia a şasea, în Village, zise Pulaski.

— Ce amuzant! Ambii fraţi ai noştri… Deci aţi intrat amândoi în poliţie?

— Da, noi facem totul împreună. Suntem gemeni.

— Interesant. Fratele meu e mai mare cu trei ani. E mult mai solid decât mine. Aş fi putut să iau proba fizică, dar nu mi-ar fi plăcut să plachez un tâlhar.

— Nu prea placăm oameni. În majoritatea cazurilor îi convingem cu binişorul pe băieţii cei răi. Probabil că asta faceţi şi voi, la Departamentul pentru Confidenţialitate…

— Da, zâmbi Whitcomb, cam aşa ceva…

— Presupun că…

— Ia te uită cine-i aici! Sergentul Friday!

Pulaski simţi un nod în stomac, în timp ce se întoarse să-i privească pe frumosul şi zveltul Sean Cassel şi pe camaradul acestuia, prea elegantul Wayne Gillespie, care li se alătură spunând:

— V-aţi întors ca să faceţi rost de mai multe fapte, doamnă? Doar faptele.

Şi salută ironic.

Deoarece discutase cu Whitcomb despre biserică, momentul îl aduse pe Pulaski înapoi în timp, pe vremea când urma liceul catolic, iar el şi fratele său erau în război continuu cu băieţii din Forest Hill. Aceştia erau mai bogaţi, mai bine îmbrăcaţi, mai deştepţi. Şi iuţi în a te înţepa cu vreo răutate. („Hei, iată-i pe fraţii mutanţi!”) Un coşmar. Pulaski se întreba uneori dacă nu intrase în poliţie doar datorită respectului pe care i l-ar fi adus uniforma şi arma.

Whitcomb strânse din buze.

— Salut, Mark, spuse Gillespie.

— Cum merge, sergent? îl întrebă Cassel pe poliţist.

Lui Pulaski i se aruncaseră priviri furioase pe stradă, fusese insultat, se ferise de scuipaţi şi de cărămizi – iar uneori nu se ferise suficient. Niciunul dintre incidentele acelea nu-l supăraseră atât de mult ca vorbele acelea răutăcioase. Aruncate cu un zâmbet şi cu veselie. Dar cu veselia cu care un rechin îşi ironizează hrana, înainte s-o devoreze. Pulaski căutase deja „sergent Friday” pe Google, pe Blackberry-ul său, şi aflase că acesta a fost un personaj dintr-un vechi serial TV numit *Dragnet*. Deşi Friday era eroul principal, era considerat „un cap pătrat”, ceea ce se părea că înseamnă un tip cu ochelari de cal, un

individ extrem de antipatic.

Lui Pulaski i se încinseseră urechile când citise informaţia pe ecranul cel mic, dându-şi seama abia atunci că Sean Cassel îl insultase.

— Uite, zise Cassel şi-i înmână lui Pulaski un CD într-o cutie elegantă. Sper să-ţi fie de folos, sergent.

— Ce-i asta?

— Lista clienţilor care au descărcat informaţii despre victimele voastre. Nu-ţi aminteşti că o voiai?

— Oh! Îl aşteptam pe domnul Sterling.

— Andrew e un om ocupat. Mi-a cerut să ţi-o dau eu.

— Bine, mulţumesc.

— Va trebui să lăsaţi deoparte orice altă treabă, îi spuse Gillespie. Sunt peste trei sute de clienţi în zona aceasta. Şi niciunul dintre ei nu a primit mai puţin de două sute de liste de adrese.

— Asta încercam să-ţi spun, zise Cassel. O să lucrezi până la miez de noapte. O să primim insigne de agenţi FBI începători?

„Sergentul Friday era deseori ironizat de oamenii pe care-i interoga… “

Pulaski rânji, deşi nu voia.

— Hai, băieţi…

— Potoleşte-te, Whitcomb, spuse Cassel. Glumim. Ce naiba! Nu mai fi atât de rigid!

— Tu ce faci aici, Mark? întrebă Gillespie. N-ar trebui să verifici ce legi mai încălcăm?

Whitcomb îşi dădu ochii peste cap şi rânji, la rândul său, însă Pulaski văzu că era stânjenit – şi jignit.

— Vă supăraţi dacă mă uit acum pe listă? se interesă poliţistul. În caz că am ceva întrebări?

— Dă-i drumul.

Cassel îl conduse la calculatorul din colţ şi-l porni. Puse CD-ul în cititor, îl încărcă şi se trase înapoi, în timp ce Pulaski se aşeza pe scaun. Mesajul de pe ecran îl întrebă ce voia să facă. Zăpăcit, poliţistul se pomeni că avea de ales ceva, din mai multe lucruri; nu recunoscu niciunul dintre ele.

Cassel privi peste umărul lui.

— Nu deschizi fişierul?

— Ba da. Mă întrebam care-i cel mai potrivit program…

— N-ai multe opţiuni, spuse Cassel zâmbind, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva evident. Excel.

— X-L? întrebă Pulaski.

Ştia că i se înroşiseră urechile. Şi nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea niciun pic.

— Programul pentru prelucrat tabele, se grăbi să-l ajute Whitcomb, deşi spusele sale nu-l ajutau cu nimic pe poliţist.

— Nu ştii Excel? zise Gillespie, apoi se aplecă şi tastă atât de iute, încât abia de i se vedeau degetele.

Programul se încărcă şi apăru un tabel, ce conţinea nume, adrese, zile şi ore.

— Ai mai citit tabele?

— Bineînţeles.

— Dar nu Excel!? exclamă Gillespie, ridicând din sprâncene, surprins.

— Nu. Altele.

Lui Pulaski nu-i plăcea niciun pic că era la mâna lor. Taci din gură şi vezi-ţi de treabă!

— Altele? Adevărat? întrebă Cassel. Interesant. E al tău, sergent Friday. Mult noroc.

— Asta e E-X-C-E-L, îi spuse literă cu literă Gillespie. Poţi să vezi şi pe ecran. Dacă vrei, poţi să faci şi totaluri. E uşor de învăţat. Adică un elev de liceu poate să-l folosească.

— O să mă uit peste el.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea.

— Aşa cum am spus mai devreme, nimeni dintre cei de aici nu-i place foarte mult, zise Whitcomb. Dar compania nu poate funcţiona fără ei. Sunt adevărate genii.

— Şi sunt sigur că au avut grijă să ştiţi.

— Aveţi dreptate. Bine, vă las să vă vedeţi de treabă. Vă simţiţi bine aici?

— Îmi imaginez cum e afară.

— Dacă vă mai întoarceţi în vizuina şarpelui, treceţi pe la mine, să mă salutaţi, îl invită Whitcomb.

— O să trec.

— Sau să ne întâlnim în Astoria. Bem o cafea. Vă place mâncarea grecească?

— O ador.

Pulaski îşi aminti de timpul plăcut petrecut în oraş. După rana de la cap, poliţistul abandonase unele prietenii, nefiind sigur dacă oamenilor le face plăcere compania sa. Îi plăcea să hoinărească împreună cu alt tip, să bea o bere, să vadă un film de aventuri, lucruri care n-o interesau pe Jenny.

O să se gândească la treaba asta mai târziu – bineînţeles, după ce investigaţia avea să se termine.

După ce Whitcomb plecă, Pulaski se uită în jur. Nu era nimeni în apropiere. Însă şi-l aminti pe Mameda privind stânjenit în spatele şi deasupra lui. Poliţistul se gândi la un film de televiziune pe care-l văzuse împreună cu Jenny, despre un cazinou din Las Vegas – peste tot erau camere de luat vederi ale serviciului de securitate, „ochii din cer“. Îşi aminti şi de paznicul de pe coridor, şi de reporterul a cărui

viaţă fusese distrusă pentru că spionase SSD-ul.

Dar Ron Pulaski spera să nu fie nicio cameră de supraveghere acolo. Pentru că misiunea sa pentru ziua aceea prevedea mult mai multe lucruri decât să primească un CD şi să interogheze suspecţi. Lincoln Rhyme îl trimisese să dea o spargere în ceea ce era, probabil, cea mai sigură firmă de calculatoare din oraşul New York.

Capitolul douăzeci şi şase

În timp ce sorbea din cafeaua tare şi dulce, în cafeneaua aflată vizavi de Stânca Cenuşie, Miguel Abrera, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, răsfoia o broşură pe care o primise recent prin poştă. Era încă una dintr-o serie recentă de coincidenţe neobişnuite din viaţa sa. Majoritatea erau doar ciudate sau enervante. Aceasta era tulburătoare.

Se uită din nou prin broşură. Apoi o închise şi se lăsă pe speteaza scaunului, privind la ceas. Mai avea zece minute până să se întoarcă la treabă.

Miguel era specialist în întreţinere, aşa i se spunea la SSD, dar el le spunea tuturor că-i om de serviciu. Indiferent de titulatură, sarcinile ce-i reveneau erau cele de om de serviciu. Făcea treabă bună şi-i plăcea slujba sa. De ce i-ar fi fost ruşine de ceea ce făcea?

Ar fi putut să-şi petreacă pauza în clădire, dar cafeaua gratuită oferită de SSD era groaznică şi nu primea lapte sau frişcă adevărată. Şi nu era un individ palavragiu, îi făcea plăcere să-şi citească ziarul şi să-şi bea cafeaua în singurătate. (Îi lipsea, totuşi, fumatul. Renunţase la ţigări în salonul de urgenţă şi, cu toate că Dumnezeu nu-şi respectase partea ce-i revenea din înţelegere, Miguel abandonase oricum obiceiul acela.)

Ridică privirea şi văzu un coleg de serviciu intrând în cafenea. Tony Petron, un om de serviciu mai vechi, care lucra pe etajul şefilor. Cei doi se salutară dând din cap, iar Miguel se temu că individul o să i se alăture. Dar Petron se duse să se aşeze singur într-un colţ, ca să-şi citească e-mailurile sau mesajele de pe telefonul celular, iar Miguel se uită încă o dată pe prospect, care-i fusese adresat lui personal. Apoi, în timp ce sorbea cafeaua dulce, se gândi la celălalt lucru neobişnuit care i se întâmplase recent.

Chestia cu pontajul. La SSD treci pur şi simplu prin uşa turnantă şi legitimaţia ta îi spune calculatorului când ai venit şi când ai plecat. Dar, de două ori în ultimele luni, pontajul său fusese greşit. Lucra întotdeauna patruzeci de ore pe săptămână şi fusese mereu plătit pentru patruzeci de ore. Însă i se întâmplase să se uite la pontaj şi să vadă că era greşit. Pontajul spunea că venise mai devreme decât venise în realitate şi că plecase mai devreme. Sau că lipsise într-o zi din săptămână, dar lucrase într-o sâmbătă. Dar nu lucrase. Discutase cu şeful lui despre asta. Omul ridicase din umeri.

— Probabil vreo defecţiune de program. Nu-i nicio problemă, cât timp nu pierzi la leafa.

Şi apoi fusese problema cu extrasul lui de cont. Cu o lună în urmă, descoperise, spre uluirea sa, că soldul său era cu zece mii de dolari

mai mare decât ar fi trebuit să fie. Până să ajungă la filială, să ceară să i se corecteze, soldul era din nou cel corect. Iar chestia asta i se întâmplase de trei ori până acum. Una dintre depunerile eronate fusese de 70 000 de dolari.

Şi asta nu fusese totul. Primise recent un telefon de la o companie, în legătură cu cererea sa de ipotecă. Numai că nu făcuse nicio cerere de ipotecare. Locuia într-o casă închiriată. El şi soţia sa *speraseră* să cumpere una, dar după aceea ea şi fiul lor muriseră într-un accident de maşină, iar lui nu-i mai arsese să se gândească la o casă.

Îngrijorat, îşi verificase extrasul de cont. Nu apăruse nicio cerere de ipotecă. Nimic ieşit din comun, dar remarcă faptul că dobânda pentru credit crescuse – semnificativ. Şi asta era ciudat. Dar, bineînţeles, nu făcuse plângere pentru ghinionul ăsta.

Însă niciunul dintre lucrurile acestea nu-l tulburase atât de mult ca prospectul primit prin poştă.

> *Dragă domnule Abrera,*
>
> *După cum sunteţi deja conştient, în diferite momente din viaţa noastră trecem prin experienţe traumatice şi îndurăm pierderi dificile. E de înţeles ca în asemenea momente oamenilor să le fie greu să meargă mai departe. Uneori li se pare că povara e prea mare şi se gândesc să ia măsuri arbitrare şi nefericite.*
>
> *Noi, de la Serviciile de Consiliere a Supravieţuitorilor, recunoaştem provocările dificile pe care le înfruntă persoanele ca dumneavoastră, care aţi suferit o pierdere gravă. Echipa noastră special pregătită vă poate ajuta să treceţi prin momentele dificile, cu ajutorul unei combinaţii de intervenţii medicale şi consiliere între patru ochi şi în grup, care să vă aducă mulţumire şi să vă reamintească faptul că viaţa merită trăită.*

Miguel Abrera nu se gândise niciodată la sinucidere, nici în cele mai rele momente, cele imediat după accidentul ce avusese loc cu optsprezece luni în urmă. I se părea de neconceput să-şi ia singur viaţa.

Când primise prospectul, fusese la început îngrijorat. Apoi două aspecte ale situaţiei îl enervaseră. Primul fusese că broşura îi fusese trimisă lui, direct, la noua sa adresă, nu reexpediată de la cea veche. Niciunul dintre cei implicaţi în consilierea sa ori de la spitalul în care muriseră soţia şi copilul său nu ştiau că se mutase cu o lună în urmă.

Al doilea lucru fusese paragraful final:

> *Miguel, acum, când aţi făcut primul şi importantul pas de a apela la noi, am dori să stabilim o şedinţă de consultare gratuită, oricând vă convine. Nu amânaţi Vă putem ajuta!*

Nu încercase niciodată să contacteze societatea aceea.

De unde naiba aveau numele lui?

Poate că fusese doar un şir ciudat de coincidenţe. O să se gândească la asta mai târziu. Era timpul să se întoarcă la SSD. Andrew Sterling era cel mai amabil şi mai cumsecade şef pe care şi l-ar fi dorit cineva. Dar Miguel nu se îndoia că zvonurile erau adevărate: verifica personal

fiecare fişă de pontaj.

Singur în sala de şedinţe a SSD-ului, Ron Pulaski se uită la ecranul telefonului celular, în timp ce mergea frenetic – parcurgând un model în formă de reţea, asemănător celui folosit la locul crimei. Dar nu avea semnal, aşa cum îi spusese Jeremy. Trebuia să folosească linia telefonică. Era supravegheată?

Brusc, îşi dădu seama că, deşi fusese de acord să-l ajute pe Lincoln Rhyme, risca să piardă cel mai important lucru din viaţă, după familia sa: slujba de poliţist în NYPD. Se gândea acum cât de puternic era Andrew Sterling. Dacă reuşise să distrugă viaţa unui reporter de la un ziar important, un poliţist începător nu avea nicio şansă împotriva directorului executiv. Dacă avea să fie prins, avea să fie arestat. Cariera sa avea să fie încheiată. Ce avea să-i spună fratelui său, ce avea să le spună părinţilor săi?

Era furios pe Lincoln Rhyme. De ce naiba nu protestase împotriva planului de a fura date? Nu trebuia să facă asta! „Oh, bineînţeles, domnule detectiv… tot ce doriţi.”

O nebunie totală.

Apoi îşi imagină trupul Myrei Weinburg, cu ochii pironiţi în sus, cu părul acoperindu-i fruntea, arătând ca Jenny. Şi se pomeni că se apleacă, ţinând receptorul sub bărbie şi apăsând tasta 9, pentru legătură în exterior.

— Aici Rhyme.

— Domnule detectiv. Eu sunt.

— Pulaski, se răţoi Rhyme, unde naiba ai fost? Şi de unde suni? E un număr secret.

— E primul moment în care sunt singur, se răsti poliţistul. Şi telefonul meu celular nu funcţionează aici.

— Să-i dăm drumul.

— Sunt la calculator.

— Bine. Ţi-l dau pe Rodney Szarnek.

Obiectul furtului era cel despre care Lincoln Rhyme îl auzise vorbind pe gurul calculatoarelor: spaţiul liber de pe hard diskul unui calculator. Sterling pretinsese că pe calculatoare nu se păstrează dovezi ale descărcării de dosare de către angajaţi. Dar când Szarnek îi explicase despre informaţiile care pluteau în eterul calculatoarelor SSD, Rhyme îl întrebase dacă asta includea informaţii despre cei care descărcaseră fişiere.

Szarnek se gândise că era posibil. Spusese însă că ar fi fost imposibil să pătrundă în innerCircle – încercase deja –, dar că ar trebui să existe un server mai mic, care manevra operaţiunile administrative, precum pontajele şi descărcările. Dacă Pulaski putea să intre în sistem, atunci Szarnek ar fi putut să extragă date din spaţiul liber. Tehnicianul ar fi

putut apoi să le asambleze şi să vadă dacă vreunul dintre angajaţi descărcase dosarele victimelor şi ale ţapilor ispăşitori.

— Bine, zise Szarnek, venind la telefon. Eşti în sistem?

— Citesc CD-ul pe care mi l-au dat.

— Hehe… Asta înseamnă că ţi-au acordat doar acces pasiv. Trebuie să facem ceva mai mult.

Şi tehnicianul îi spuse să tasteze anumite comenzi, de neînţeles pentru Pulaski.

— Zice că n-am voie să fac asta.

— O să încerc să te ajut să intri.

Szarnek îi dictă tânărului poliţist o serie de comenzi şi mai zăpăcitoare. Pulaski greşi de mai multe ori şi se înroşi puternic la faţă. Era furios pe el însuşi pentru că greşea litere sau confunda semnul „/“ cu „ă“.

„Rana de la cap…“

— Nu pot să folosesc numai mouse-ul ca să caut ce ar trebui să găsesc?

Szarnek îi explică faptul că sistemul de operare era Unix, nu unul mai prietenos, făcut de Windows sau Apple. Avea nevoie de comenzi lungi, tastate, care necesitau să fie introduse corect.

— Oh!

Dar, în cele din urmă, calculatorul îi răspunse permiţându-i accesul. Pulaski se simţi copleşit de mândrie.

— Acum conectează dispozitivul, îi spuse Szarnek.

Tânărul poliţist scoase din buzunar un hard disk portabil de 80 de gigabaiţi şi introduse fişa în portul USB al calculatorului. Urmând instrucţiunile lui Szarnek, încărcă un program care avea să transforme spaţiul liber de pe server în fişiere separate, care după ce vor fi comprimate vor putea fi copiate pe CD.

Asta putea să dureze câteva minute sau ore în şir, în funcţie de spaţiul nefolosit.

Pe ecran apăru o mică fereastră, iar programul îi spuse lui Pulaski doar că „era în lucru“.

Poliţistul se aşeză din nou, scotocind prin informaţiile clienţilor de pe CD, informaţii care erau încă pe ecranul din faţa sa. De fapt, informaţiile despre clienţi erau de neînţeles pentru el. Numele clientului SSD era evident, împreună cu adresa şi numărul de telefon, precum şi numele celor autorizaţi să aibă acces la sistem, dar o mare parte din informaţii erau în fişiere de tip .rar sau .zip, care păreau a conţine listele de adrese poştale în format comprimat. Parcurse fişierul până la sfârşit – ajunse la pagina 1120.

Frăţioare! Ar dura mult, mult timp să scotoceşti prin ele şi să găseşti dacă vreunul dintre clienţi strânsese informaţiile despre victime şi…

Gândurile lui Pulaski fură întrerupte de nişte voci de pe coridor,

care se apropiau de sala de şedinţe.

Oh, nu, nu acum! Poliţistul luă cu grijă micul dispozitiv şi-l strecură în buzunarul de la pantaloni. Scoase un clinchet. Unul slab, dar Pulaski fu convins că putea fi auzit din cealaltă parte a încăperii. Cablul USB se vedea foarte clar.

Vocile erau acum şi mai apropiate.

Una era a lui Sean Cassel.

Şi mai aproape… Vă rog, plecaţi de aici!

Pe ecran, o mică fereastră pătrată: „în lucru“.

La naiba! îşi spuse Pulaski şi trase scaunul în faţă. Cablul şi fereastra aveau să fie foarte vizibile pentru oricine care intra doar câţiva paşi în cameră…

Brusc, un cap apăru în pragul uşii.

— Salut, sergent Friday, zise Cassel. Cum merge?

Poliţistul se crispă. Individul avea să vadă hard diskul. Trebuia să-l vadă.

— Bine, mulţumesc, mormăi Pulaski, şi-şi trase piciorul în faţa portului USB, ca să ascundă cablul şi fanta de comutare. Gestul păru normal.

— Cum ţi se pare Excel?

— E bun. Îmi place foarte mult.

— Excelent. E cel mai bun. Şi poţi să exporţi fişierele în alte programe. Foloseşti mult PowerPoint?

— Nu, nu prea mult.

— Ar trebui s-o faci cândva, sergentule – când o să fii şeful poliţiei. Excel e grozav pentru evidenţele financiare ale casei. Pune-l în fruntea investiţiilor pe care o să le faci. Oh, şi o să primeşti odată cu el şi nişte jocuri. Or să-ţi placă.

Pulaski zâmbi, dar inima îi bătea la fel de puternic ca şi zumzăitul hard diskului.

Cassel îi făcu cu ochiul şi dispăru.

Dacă Excel se livrează împreună cu nişte jocuri, o să mănânc CD-ul, pui de lele arogant ce eşti!

Pulaski îşi şterse palmele pe pantalonii uniformei, pe care-i călcase Jenny în dimineaţa aceea, aşa cum faci în fiecare dimineaţă sau în seara precedentă, dacă îşi începea serviciul devreme sau avea o misiune înainte să se lumineze de ziuă.

Doamne, fă să nu-mi pierd serviciul, se rugă Ron. Îşi aminti ziua în care el şi fratele său geamăn luaseră examenul de poliţist.

Şi ziua în care absolviseră academia. Şi ceremonia de depunere a jurământului, de mama lor, care plângea, de privirea schimbată cu tatăl lui… Acestea fuseseră printre cele mai frumoase momente din viaţa sa.

Toate acestea aveau să fie irosite? La naiba! Bine, Rhyme e un tip

strălucit şi nimeni nu doreşte mai mult decât el să prindă făptaşii. Dar să încâlci legea în halul ăsta? Păi, da, el stătea acasă, în scaunul lui, şi aştepta. Lui nu avea să i se întâmple nimic.

De ce trebuia să fie Pulaski mielul ce urma să fie sacrificat?

Cu toate acestea, se concentră asupra sarcinii sale secrete. Hai, hai, îndemna el programul de copiere. Dar acesta continua să se învârtă încet, asigurându-l doar că-şi vede de treabă. Nu avea nicio bară ce se completa spre dreapta, niciun contor, ca în filme…

„În lucru…“

— Ce-a fost asta, Pulaski? întrebă Rhyme.

— Nişte angajaţi. Au plecat.

— Cum merge?

— Cred că bine.

— Crezi?

— E…

Un nou mesaj apăru pe ecran: „Terminat. Vreţi să scrieţi într-un fişier?“

— Gata, s-a sfârşit. Mă întreabă dacă vreau să scriu într-un fişier.

Szarnek veni la telefon şi-i spuse:

— E un moment critic. Fă exact ce-ţi spun.

Îi dădu instrucţiuni cum să creeze fişierele, cum să le comprime şi să le mute pe hard disk. Pulaski făcu ce i se spusese, cu mâinile tremurând. Era scăldat de sudoare. În câteva minute, termină toată treaba.

— Acum trebuie să-ţi ştergi urmele şi să laşi totul aşa cum a fost. Să te asiguri că nimeni n-o să facă ceea ce tocmai ai făcut şi o să te descopere.

Szarnek îl puse să se ducă în fişierele de comutare şi-l puse să tasteze alte comenzi. În cele din urmă, Pulaski reuşi să facă tot ceea ce trebuia.

— Asta e.

— Gata, bobocule, pleacă de acolo, îl zori Rhyme.

Poliţistul puse receptorul în furcă, deconectă hard diskul şi îl vârî la loc în buzunar, apoi închise calculatorul. Se ridică şi ieşi din încăpere, apoi clipi surprins descoperind că paznicul se mutase mai aproape. Pulaski îşi dădu seama că era acelaşi care o însoţise pe Amelia în ţarcurile de date, mergând chiar în urma ei – ca şi cum ar fi dus în biroul directorului un hoţ prins în timp ce fura din rafturi, unde avea să aştepte sosirea poliţiei.

Individul văzuse oare ceva?

— Domnule poliţist Pulaski, vă conduc înapoi în biroul lui Andrew.

Tipul nu avea un chip zâmbitor, iar ochii săi nu exprimau nimic. Îl conduse pe poliţist pe coridor. La fiecare pas, hard diskul se freca de piciorul lui Ron, iar acesta îl simţea de parcă ar fi fost înroşit în foc.

Privi spre tavan. Erau plăci acustice, nu văzu nicio cameră de luat vederi.

Paranoia umplea coridoarele, mai puternică decât luminile de un alb simplu.

Când ajunseră, Sterling îi făcu semn să intre în birou, întorcând cu faţa în jos mai multe foi de hârtie la care lucra.

— Domnule poliţist, aţi primit tot ce aţi avut nevoie?

— Da, am primit, răspunse Pulaski, care ţinea CD-ul cu lista clienţilor ca un puşti care trebuie să vorbească la şcoală despre un anumit obiect.

— Bine, zise directorul executiv, privindu-l cu ochii săi verzi. Cum merge investigaţia?

— Merge bine.

Acestea fuseseră primele cuvinte care-i veniseră în minte, iar Pulaski se simţea ca un idiot. Ce-ar fi spus Amelia Sachs? N-avea idee.

— E bine? Aţi găsit ceva folositor în lista clienţilor?

— M-am uitat pe ea doar ca să fiu sigur că o pot citi. O s-o cercetăm când o să ajung în laborator.

— În laborator. În Queens? Acolo aveţi baza?

— Lucrăm acolo, dar şi în alte câteva locuri.

Sterling nu replică la modul evaziv al lui Pulaski de a răspunde, se mulţumi să zâmbească amabil. Directorul executiv era cu vreo zece centimetri mai scund, dar poliţistul avea impresia că e privit de sus. Sterling îl conduse în biroul exterior şi-i spuse:

— Ei bine, dacă mai e nevoie de ceva, spuneţi-mi. Vă sprijinim sută la sută!

— Mulţumesc.

— Martin, fă aranjamentele despre care am discutat mai devreme. Apoi condu-l jos pe domnul poliţist Pulaski.

— Oh, pot să-mi găsesc singur drumul.

— O să vă conducă el. Noapte bună, îi ură Sterling, şi se întoarse în birou, iar uşa se închise.

— O să fiu gata în câteva minute, îi spuse Martin poliţistului, şi luă telefonul, apoi se întoarse uşor, ca să nu fie auzit când vorbeşte.

Pulaski se duse lângă uşă şi se uită în dreapta şi-n stânga pe coridor. Dintr-un birou ieşi o siluetă. Individul vorbea tăios la telefonul său mobil. Se părea că în partea aceea a clădirii celularele funcţionau. Tipul se uită la Pulaski, îl salută scurt şi închise telefonul.

— Mă scuzaţi, domnul poliţist Pulaski?

Ron dădu din cap.

— Sunt Andy Sterling.

Bineînţeles, fiul domnului Sterling.

Ochii negri ai tânărului priveau plini de încredere drept în cei ai lui Pulaski, dar strângerea sa de mână părea ezitantă.

— Cred că m-aţi căutat. Iar tatăl meu mi-a lăsat un mesaj, că ar trebui să discut cu dumneavoastră.

— Da, adevărat. Aveţi un minut?

— Ce vreţi să ştiţi?

— Verificăm unde au fost anumite persoane duminică după-amiază.

— M-am plimbat în Westchester. Am mers cu maşina acolo pe la amiază şi m-am întors…

— Oh, nu, nu ne interesează asta. Verificam unde a fost tatăl dumneavoastră. A spus că v-a telefonat din Long Island, pe la ora două.

— Da, m-a sunat. Însă nu i-am răspuns. Nu voiam să mă opresc din mers. Andrew, adăugă el coborând glasul, nu prea reuşeşte să separe munca de plăcere şi m-am gândit că voia să mă cheme la serviciu. N-am vrut să-mi strice ziua liberă. L-am sunat mai târziu, pe la trei şi jumătate.

— Vă supăraţi dacă arunc o privire pe telefonul dumneavoastră?

— Nu, deloc.

Tânărul deschise telefonul şi afişă lista apelurilor. Primise şi dăduse mai multe telefoane în dimineaţa zilei de duminică, dar pe ecran apăruse un singur apel primit în cursul după-amiezii: de la numărul pe care i-l dăduse Sachs – cel din casa din Long Island a lui Sterling.

— Bine. Asta-i tot. Mulţumesc.

Faţa tânărului arăta că era tulburat.

— Din câte am auzit, s-a întâmplat ceva teribil. O femeie a fost violată şi ucisă?

— Exact.

— Sunteţi pe cale să-l prindeţi pe făptaş?

— Avem un număr de indicii…

— Foarte bine. Oamenii de felul ăsta ar trebui puşi la zid şi împuşcaţi.

— Mulţumesc pentru timpul acordat.

În timp ce tânărul se îndepărta, Martin apăru şi îi aruncă o privire lui Andy din spate.

— Domnule poliţist Pulaski, dacă vreţi să mă urmaţi…

Şi se îndreptă spre ascensor, cu un zâmbet ce putea să fie, la fel de bine, o încruntare.

Pulaski era secătuit de energie, iar hard diskul extern îi umplea gândurile. Era convins că cineva o să vadă conturul acestuia umflându-i buzunarul. Începu să bâiguie:

— Deci, Martin… eşti de mult timp în această companie?

— Da.

— Eşti şi tu un specialist în calculatoare?

Pe figura lui Martin apăru un alt zâmbet, care nu însemna cu nimic mai mult decât celălalt.

— Nu chiar.

Merseră pe coridorul negru cu alb, sterilizat. Lui Pulaski nu-i plăcea acolo. Se simţea sugrumat, copleşit de claustrofobie. Voia să fie pe străzi, voia să fie în Queens, în South Bronx. Nici pericolul nu mai conta. Voia să plece, să-şi lase capul în piept şi s-o ia la fugă.

Îl năpădise panica.

„Reporterul nu numai că-şi pierduse slujba, dar şi fusese judecat pentru săvârşirea unui delict. Executase o pedeapsă de şase luni într-o închisoare statală. “

Mai mult, Pulaski era dezorientat. Mergeau pe o altă rută decât cea pe care o urmase ca să ajungă în biroul lui Sterling. Martin ocoli un colţ şi împinse o uşă groasă.

Poliţistul ezită atunci când văzu ce era în faţa sa: un post de control cu trei paznici posomorâţi, cu un detector de metale şi un dispozitiv cu raze X. Nu erau precum cele de la ţarcurile de date, deci nu exista şi un dispozitiv de ştergere de date, ca în altă parte a clădirii, dar nu putea să iasă cu unitatea portabilă de hard disk fără să fie detectat. Când fusese aici ceva mai devreme, împreună cu Amelia Sachs, nu trecuse printr-un post de control ca acesta. Nici măcar nu văzuse vreunul.

— Nu cred că am trecut prin aşa ceva ultima oară, îi spuse el asistentului, încercând să folosească un ton normal.

— Verificarea asta se face dacă au existat oameni care au fost lăsaţi nesupravegheaţi o perioadă de timp, îi explică Martin. Un calculator face verificarea şi ne înştiinţează. Să nu consideraţi că-i ceva îndreptat împotriva dumneavoastră, îi zise asistentul, zâmbind.

— Nu, deloc…

Inima îi bubuia, palmele îi erau umede. Nu, nu! Nu putea să-şi piardă slujba! Pur şi simplu nu putea! Era foarte importantă pentru el.

Ce naiba îl apuca de fusese de acord să facă aşa ceva? Îşi spusese că avea să oprească un om care omorâse o femeie care semăna mult cu Jenny. Un individ groaznic care nu avea nicio dificultate să ucidă pe cineva, dacă asta era în interesul său.

Nu-i drept, îşi spuse el.

Ce aveau să spună părinţii săi, când avea să le mărturisească faptul că fusese arestat pentru că furase date? Dar fratele său?

— Aveţi date la dumneavoastră, domnule?

Pulaski îi arătă CD-ul. Paznicul examină cutia. Formă un număr, folosind butonul pentru numere preînregistrate. Se îndreptă uşor, apoi vorbi calm. Puse discul într-un calculator al postului de control şi se uită pe ecran. Se părea că CD-ul era pe o listă de obiecte aprobate. Cu toate acestea, paznicul îl trecu prin dispozitivul cu raze X, privind cu atenţie imaginea cutiei pentru bijuterii şi al discului din interiorul acesteia. Banda rulantă duse obiectul în cealaltă parte a detectorului

de metale.

Pulaski vru să treacă mai departe, dar cel de-al treilea paznic îl opri.

— Îmi pare rău, domnule, dar vă rog să vă goliţi buzunarele şi să puneţi aici orice obiect de metal.

— Sunt poliţist, spuse Pulaski, încercând să pară amuzat.

— Departamentul dumneavoastră a fost de acord să se supună regulilor noastre de securitate, având în vedere că avem contracte cu guvernul, îi replică paznicul. Regulile se aplică tuturor. Dacă doriţi, puteţi să vă sunaţi şeful, ca să verificaţi.

Pulaski căzuse în capcană.

Martin continua să-l privească atent.

— Vă rog, puneţi totul pe banda rulantă.

Gândeşte, îşi spuse Pulaski. Imaginează-ţi ceva.

Gândeşte!

Croieşte-ţi o cale prin toată chestia asta!

Nu pot. Nu-s destul de deştept.

Ba da, eşti. Ce-ar fi făcut Amelia Sachs? Dar Lincoln Rhyme?

Se întoarse, îngenunche şi petrecu câteva momente dezlegându-şi cu grijă şireturile de la pantofi, apoi se descălţă încet. Se ridică şi aşeză pantofii lustruiţi pe banda rulantă, apoi îşi puse arma, muniţia, cătuşele, staţia, nişte monede, telefonul şi câteva stilouri într-o tavă de plastic.

Pulaski se îndreptă spre detectorul de metale, iar când trecu prin acesta se auzi un ţiuit, când aparatul detectă unitatea de hard disk.

— Mai aveţi ceva la dumneavoastră?

Poliţistul înghiţi în sec, clătină din cap şi-şi pipăi buzunarele.

— Nimic.

— Trebuie să vă controlez cu detectorul mobil.

Pulaski se întoarse. Al doilea paznic trecu detectorul mobil pe lângă trupul său şi se opri în dreptul pieptului poliţistului. Dispozitivul scoase un ţiuit puternic.

Poliţistul începu să râdă.

— Scuze!

Îşi descheie nasturele cămăşii şi scoase la iveală vesta antiglonţ.

— Placă de metal în mijloc. Am uitat de ea. Opreşte orice, cu excepţia unui glonţ de carabină, cu cămaşă completă din metal.

— Probabil că nu-i una pentru Operaţiunea „Vulturul Deşertului”, zise paznicul.

— Iată care-i părerea mea: un pistol de calibrul cincizeci nu-i ceva normal, glumi Pulaski, făcându-i în cele din urmă pe paznici să zâmbească, şi începu să-şi scoată cămaşa.

— E în regulă, domnule poliţist. Nu cred că trebuie să vă punem să vă dezbrăcaţi.

Pulaski îşi încheie cămaşa cu mâini tremurătoare, chiar deasupra

locului în care se află unitatea de hard disk – între maiou şi vesta antiglonţ. O îndesase acolo când se aplecase să-şi dezlege şireturile.

Apoi îşi strânse lucrurile.

Martin, care trecuse prin detectorul de metale, îl conduse prin altă uşă. Ajunseră în holul principal, o zonă largă, pustie, din marmură cenuşie, împodobită cu o versiune uriaşă a emblemei cu turnul de pază şi cu fereastra.

— O zi bună, domnule poliţist Pulaski, spuse Martin, apoi îi întoarse spatele.

Pulaski continuă să meargă către uşa masivă, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Observă pentru prima dată şirul de camere TV care supravegheau holul. Avu impresia unor vulturi care stăteau liniştiţi pe un zid, aşteptând ca prada rănită să se împiedice şi să cadă.

Capitolul douăzeci şi şapte

Chiar şi când auzea glasul lui Judy, căpătând un strop de încurajare în familiaritatea acesteia, Arthur Rhyme nu se putea împiedica să nu se gândească la individul alb tatuat, la drogatul cel ţicnit, Mick.

Individul vorbea de unul singur şi-şi vâra mâinile în pantaloni la fiecare cinci minute, părând că, la fel de frecvent, îşi îndrepta privirea către Arthur.

— Dragule, eşti atent?

— Scuză-mă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise Judy.

Despre avocat, despre bani, despre copii. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, era prea mult pentru el. Arthur Rhyme era gata să explodeze.

— Dă-i drumul, oftă el, resemnat.

— Am fost să-l văd pe Lincoln.

— Ce-ai făcut?

— Trebuia să… Art, nu păreai că-l crezi pe avocat. Treaba asta nu se rezolvă de la sine.

— Dar… Ti-am spus să nu-l suni.

— Art, în chestia asta e implicată o familie. Nu-i vorba doar de ce *vrei* tu. E vorba de mine şi de copii. Ar fi trebuit să facem asta mai demult.

— Nu vreau ca Lincoln să fie implicat. Nu, sună-l din nou şi mulţumeşte-i, şi spune-i că totul e bine.

— E bine? se răsti Judy. Eşti nebun?

Arthur credea uneori că Judy era mai puternică decât el – şi probabil că era şi mai deşteaptă. Judy se înfuriase când el plecase în grabă din Princeton, după ce i se refuzase profesoratul. Spusese că se purtase ca un copil care făcuse o criză de furie. Acum ar fi vrut s-o fi ascultat atunci.

— Ai ideea aia că John Grisham o să apară la tribunal, în ultimul moment, şi o să te salveze, se răţoi femeia. Dar n-o să se întâmple asta. Doamne, ar trebui să-mi fi recunoscător că fac *ceva.*

— Sunt recunoscător, spuse el iute, cuvintele ţâşnind din el ca nişte veveriţe. Numai că…

— Numai că? E un om aproape mort, cu trupul paralizat în întregime, care trăieşte acum într-un scaun cu rotile. Şi a lăsat baltă totul ca să demonstreze că eşti nevinovat. La ce naiba te gândeşti? Vrei să-ţi crească mari copiii, cu tatăl în închisoare, condamnat pentru omucidere?

— Sigur că nu vreau.

Arthur se întrebă iarăşi dacă Judy îl crezuse cu adevărat atunci când negase că o cunoscuse pe Alice Sanderson, femeia care murise. Sigur că Judy nu credea că o omorâse, dar se întreba dacă fuseseră amanţi.

— Judy, am încredere în sistem.

Doamne, ce aiurea sunaseră cuvintele sale!

— Păi, Lincoln face parte din sistem. Art, ar trebui să-l suni şi să-i mulţumeşti.

Arthur ezită o clipă, apoi întrebă:

— Ce-a zis?

— Am vorbit cu el abia ieri. A sunat să mă întrebe de pantofii tăi – fac parte din dovezi. Dar n-am mai avut nicio ştire de la el, de atunci.

— L-ai văzut? Sau aţi discutat la telefon?

— Am fost la el acasă. Locuieşte în Central Park West. Casa lui e foarte drăguţă.

Vreo zece amintiri despre vărul său îi năvăliră în minte, la foc automat.

— Cum arată? întrebă Arthur.

— N-o să mă crezi, dar arată la fel ca atunci când l-am văzut în Boston. Ba nu, arată mai bine acum.

— Şi nu poate să meargă?

— Nu poate să se mişte deloc. Doar capul şi umerii.

— Ce-i cu fosta lui soţie? Se mai vede cu Blaine?

— Nu, se vede cu altcineva. O poliţistă. E foarte frumoasă, înaltă, roşcată. Sincer vorbind, am fost surprinsă. Presupun că n-ar fi trebuit să fiu. Dar am fost.

O roşcată înaltă? Arthur se gândi imediat la Adrianna. Şi încercă să îndepărteze amintirea aceea. Dar ea refuză să-l părăsească.

„Spune-mi de ce, Arthur. Spune-mi de ce ai făcut asta.“

Un mârâit al lui Mick. Mâna acestuia se afla din nou în pantaloni. Ochii săi sclipiră duşmănos spre Arthur.

— Iartă-mă, iubito. Mulţumesc că l-ai căutat. Pe Lincoln.

Atunci simţi o răsuflare fierbinte în ceafa.

— Pleacădelatilifon.

Un hispanic stătea în spatele lui.

— Pleacădelatilifon.

— Judy, trebuie să plec. E doar un telefon aici. Mi-am consumat timpul.

— Te iubesc, Art.

— Eu…

Hispanicul făcu un pas înainte, iar Arthur puse receptorul în furcă, apoi se strecură înapoi pe banca dintr-un colţ al spaţiului de detenţie. Se aşeză, privind podeaua din faţa sa, pata în formă de rinichi. Să privească, să privească…

Dar podeaua nepăsătoare nu-i reţinu atenţia. Arthur se gândea la

trecut. Alte amintiri se adăugară celor despre Adrianna şi vărul său, Lincoln… Casa familiei lui Arthur, din North Shore. Cea a familiei lui Lincoln, din suburbiile din vest. Henry, tatăl lui Arthur, ca un rege sever. Fratele lui, Robert. Şi Marie, timidă şi strălucită.

Se gândi şi la tatăl lui Lincoln, Teddy. (Exista o poveste interesantă despre porecla acestuia – prenumele lui nu era Theodore; Arthur ştia cum o căpătase, dar, în mod ciudat, nu credea că ştia şi Lincoln.) Îl plăcuse întotdeauna pe unchiul Teddy. Un tip simpatic, puţin cam timid, puţin cam prea tăcut – dar cine n-ar fi rămas în umbra unui frate mai mare precum Henry Rhyme? Uneori, când Lincoln era plecat, Arthur se ducea acasă la Teddy şi Anne. În încăperea mică, cu lambriuri, a familiei, unchiul şi nepotul urmăreau un film vechi sau discutau despre istoria Americii.

Pata de pe podeaua Mormântului luă forma Irlandei. Părea că se mişca în timp ce Arthur o privea, cu ochii fixaţi asupra ei, părea că vrea să plece de acolo, să dispară printr-o gaură magică şi să ajungă la viaţa Din Afară.

Arthur Rhyme se simţea complet disperat. Şi înţelegea cât de naiv fusese. Nu existau drumuri magice prin care să ieşi de aici, după cum nu existau nici unele reale. Ştia că Lincoln era strălucit. Citise toate articolele pe care le găsise în presa pentru publicul larg. Chiar şi câteva dintre scrierile ştiinţifice ale vărului său: *Efectul biologic al anumitor materiale nanoparticulate*…

Dar Arthur înţelese acum că Lincoln nu putea să facă nimic pentru el. Cazul era lipsit de speranţă, iar el avea să rămână în închisoare pentru tot restul vieţii.

Nu, rolul lui Lincoln era perfect potrivit în toată povestea asta. Vărul său – ruda care-i fusese cea mai apropiată în timpul creşterii, fratele său surogat – trebuia să fie prezent la prăbuşirea lui.

Privi, cu un zâmbet morocănos, pata de pe podea. Şi atunci îşi dădu seama că se schimbase ceva.

Ciudat. Aripa aceea a curţii era acum pustie.

Unde plecaseră toţi?

Apoi auzi paşi care se apropiau.

Alarmat, ridică privirea şi văzu că se apropia cineva, venind iute către el, târându-şi picioarele. Prietenul său, Antwon Johnson. Cu ochii ca nişte bucăţi de gheaţă.

Arthur înţelese. Cineva îl ataca pe la spate!

Mick, bineînţeles.

Şi Johnson venea ca să-l salveze.

Sări în picioare, se întoarse… Era atât de speriat, că-i venea să plângă. Se uită după Şurubelniţă, dar…

Nu. Nu era nimeni acolo.

Atunci simţi că Antwon Johnson îi strecoară laţul în jurul gâtului –

unul improvizat, după cum se părea, dintr-o cămaşă sfâşiată, cu fâşiile răsucite, formând o funie.

— Nu, ce…

Arthur fu ridicat în picioare. Individul uriaş îl trase de pe bancă. Şi-l târî către zidul din care iese cuiul, cel pe care-l văzuse mai devreme, aflat la vreo doi metri de podea. Arthur gemea şi se zbătea.

— Ssst! făcu Johnson, privind în jur, la coridorul pustiu.

Arthur se lupta, dar era o luptă împotriva unui butuc, a unui sac de ciment. Izbi zadarnic cu pumnul în gâtul şi în umerii individului, apoi se simţi ridicat de pe podea. Negrul îl săltă şi atârnă laţul improvizat de cui. Îi dădu drumul şi se dădu înapoi, privindu-l pe Arthur care dădea din picioare şi se zbătea spasmodic, încercând să se elibereze.

De ce, de ce, de ce? Încercă să pună această întrebare, dar de pe buzele sale ieşi doar scuipat. Johnson se uita la el, curios. Nu era furios, nici nu părea sadic. Pur şi simplu se uita la el cu interes.

Şi Arthur îşi dădu seama, în timp ce trupul i se înfiora şi privirea i se întuneca, că totul fusese aranjat – Johnson îl salvase de hispanici cu un anumit motiv. Îl voia pe Arthur pentru el însuşi.

— Nnnnn…

De ce?

Negrul se apropie, ţinându-şi mâinile lângă trup. Îi şopti:

— Îţi fac o favoare, omule. Ai fi făcut asta singur, într-o lună sau două. Nu eşti făcut să stai aici. Încetează să mai lupţi. Ia-o încet şi lasă-te în voia lucrurilor, înţelegi ce vreau să spun?

Pulaski se întorsese din misiunea sa la SSD şi scoase unitatea de hard disk de un cenuşiu lucios.

— Bună treabă, bobocule, îl lăudă Rhyme.

— Prima ta sarcină de agent secret, spuse Sachs, făcându-i cu ochiul.

Pulaski se strâmbă şi mormăi:

— Nu m-am simţit în misiune. Am avut, mai degrabă, impresia că săvârşesc un delict.

— Sunt sigur că putem găsi o justificare rezonabilă, dacă ne străduim suficient, îl asigură Sellitto.

— Dă-i drumul, îi spuse Rhyme lui Rodney Szarnek.

Calculatoristul conectă unitatea de hard disk în fanta

USB-ului laptopului său uzat şi apăsă puternic şi sigur câteva litere de pe tastatura sa, uitându-se la ecran.

— Bine, bine…

— Ai un nume? se răţoi Rhyme. Cineva de la SSD care a descărcat dosarele?

— Poftim? întrebă Szarnek, apoi izbucni în râs. Nu merge aşa! Durează ceva timp. Trebuie să încarc fişierul ăsta pe un calculator

puternic al Unităţii pentru Delicte Informatice. Şi apoi…

— Cât o să dureze? mârâi Rhyme.

Szarnek clipi din nou, ca şi cum ar fi observat pentru prima oară că Lincoln era handicapat.

— Depinde de nivelul fragmentării, de vechimea fişierelor, a alocării, a partiţionării şi apoi…

— Bine, bine… Fă tot ce poţi.

— Ce ai mai aflat? se interesă Sellitto.

Pulaski îi povesti despre interogarea tehnicienilor care aveau acces la toate informaţiile din ţarcurile de date. Adăugă că discutase cu Andy Sterling şi că telefonul celular al acestuia confirma că tatăl său îl sunase din Long Island în momentul omuciderii. Alibiul acestuia era confirmat. Thom actualiză lista de suspecţi.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soţia, confirmat de aceasta (tendenţios?)
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fişelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Client al SSD (?)
Listă oferită de Sterling
Făptaş necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Deci acum toţi cei din SSD care aveau acces la innerCircle ştiau de investigaţie… Şi cu toate acestea, programul care proteja fişierul NYPD „Uciderea Myrei Weinburg“ nu anunţase nici o singură tentativă de citire. 522 devenise prudent? Sau ideea capcanei fusese greşită? Premisa că asasinul avea vreo legătură cu SSD fusese complet greşită? Rhyme îşi dădu seama că fuseseră atât de fermecaţi de puterea deţinută de Sterling şi de compania acestuia încât neglijaseră alţi potenţiali suspecţi. Pulaski scoase la iveală un CD.

— Aici sunt clienţii. Am aruncat o privire. Sunt în total trei sute cincizeci.

— Oho! exclamă Rhyme şi se strâmbă.

Szarnek încărcă discul şi-l deschise. Rhyme se uită la date pe monitorul său plat – erau aproape o mie de pagini de text compact.

— Zgomot, spuse Sachs.

Şi-i explică ceea ce-i spusese Sterling despre datele care devin nefolositoare dacă sunt deformate, dacă-s prea puţine sau prea multe. Tehnicienii scotoceau prin potopul de informaţii – ce clienţi cumpăraseră anumite liste cu amănunte de date minerite… Prea multe informaţii. Atunci Rhyme avu o idee:

— Se vede ora şi ziua în care au fost descărcate datele?

Szarnek privi atent ecranul şi răspunse:

— Da, se vede.

— Hai să vedem cine a descărcat informaţii chiar înainte de crime.

— Bine, Linc, spuse Sellitto. Cinci Douăzeci şi Doi voia datele cele mai actualizate posibil.

Szarnek se gândi la cele spuse şi mormăi:

— Cred că pot să fac un programaş care să rezolve chestia asta. S-ar putea să dureze ceva timp, dar e fezabil. Spuneţi-mi doar când au avut loc crimele. Cu exactitate.

— Putem să-ţi dăm informaţiile. Mel?

— Bineînţeles.

Tehnicianul începu să strângă amănuntele privind furtul de monede, furtul tabloului şi ale celor două violuri.

— Foloseşti programul Excel? îl întrebă Pulaski pe Szarnek.

— Exact.

— Ce este, de fapt?

— Programul de bază pentru lucrul cu tabele. E utilizat, în general, pentru evidenţa vânzărilor şi declaraţii financiare. Dar acum oamenii îl folosesc la o grămadă de lucruri.

— Pot să învăţ să-l folosesc?

— Bineînţeles. Poţi să urmezi un curs. Să zicem, la New School sau la Learning Annex.

— Trebuie să-l studiez intens. O să văd ce-i cu şcolile alea.

Rhyme crezu că înţelesese reticenţa lui Pulaski de a se întoarce la SSD.

— Bobocule, lasă treaba asta pentru mai târziu.

— De ce, domnule?

— Ţine minte, oamenii te vor hărţui în diferite feluri. Nu presupune că ei au dreptate şi că tu greşeşti doar pentru că ei ştiu nişte lucruri pe care tu nu le ştii. Întrebarea e: ai nevoie să ştii treburile alea ca să faci treabă mai bună? Atunci învaţă-le. Dacă nu, atunci e pierdere de vreme şi să le ia naiba!

Tânărul poliţist izbucni în râs şi zise:

— Bine. Mulţumesc!

Rodney Szarnek luă CD-ul şi unitatea mobilă de hard disk, apoi îşi

strânse calculatorul, ca să se ducă la Unitatea pentru Delicte Informatice şi la calculatoarele puternice ale acesteia.

După ce plecă, Rhyme se uită la Sachs, care vorbea la telefon, căutând informaţii despre căpuşa de date ucisă în Colorado cu câţiva ani în urmă. Rhyme nu putea să audă cuvintele, dar era evident că Amelia primise informaţii relevante. Ţinea capul aplecat înainte, avea buzele umede şi se trăgea de un smoc de păr. Avea ochii mijiţi. Imaginea ei era foarte erotică.

Ridicol, îşi zise el. Concentrează-te la cazul ăsta blestemat, încercă să îndepărteze senzaţia aceea.

Sachs puse telefonul în furcă.

— Am obţinut ceva din partea poliţiei statale din Colorado. Numele căpuşei de date este P.J. Gordon. Peter James. Într-o zi s-a dus pe munte cu bicicleta şi nu s-a mai întors. I-au găsit bicicleta la poalele unei culmi, stricată. Alături de un râu adânc. Trupul a apărut la vreo treizeci de kilometri mai la vale. Peste vreo lună. ADN-ul s-a potrivit.

— A avut loc o anchetă?

— Nu prea. În zona aia, puştii se omoară deseori cu biciclete, schiuri sau snowmobile. S-a declarat moarte accidentală, însă au rămas câteva întrebări fără răspuns. E cert că Gordon a încercat să pătrundă în serverele SSD din California – nu în baza de date, ci în *fişierele proprii* ale companiei şi în cele de personal ale unor angajaţi. Nimeni nu ştie dacă a ajuns în ele sau nu. Am încercat să dau de urma altor persoane din compania aceea, Rocky Mountain Data, ca să aflu mai multe. Dar nimeni nu mai e prin preajmă. Se pare că Sterling a cumpărat firma, i-a luat baza de date şi i-a lăsat pe toţi angajaţii să plece.

— Nu-i nimeni cu care putem discuta despre el?

— Poliţia statală n-a putut găsi niciun membru al familiei sale.

Rhyme dădu încet din cap.

— Bine, Mel, e o premisă interesantă, ca să folosesc expresia ta favorită din săptămâna asta. Acest Gordon a făcut propriul său minerit de date în fişierele SSD-ului şi a găsit ceva despre Cinci Douăzeci şi Doi, care şi-a dat seama că o să aibă necazuri dacă va fi descoperit. Aşa că l-a ucis pe Gordon şi a făcut să pară un accident. Sachs, poliţia din Colorado are un dosar al cazului?

— E arhivat, oftă Amelia. Or să-l caute.

— Bine. Vreau să aflăm cine din SSD făcea parte din companie când a murit Gordon.

Pulaski îl sună pe Mark Whitcomb, de la SSD. După o jumătate de oră, acesta îl sună, la rândul lui. O conversaţie cu Resursele Umane dovedi că zeci de angajaţi făceau parte din companie pe vremea aceea, inclusiv Sean Cassel, Wayne Gillespie, Mameda şi Shraeder, ca şi Martin, unul dintre asistenţii personali ai lui Sterling.

Numărul mare de indivizi arăta că problema legată de Peter Gordon nu era un indiciu important. Rhyme spera, totuşi, că după ce aveau să primească dosarul complet al poliţiei statale din Colorado, aveau să găsească în el anumite dovezi care să-i conducă spre unul dintre suspecţi.

Se uita la listă când sună telefonul lui Sellitto. Acesta răspunse, iar criminalistul îl văzu pe detectiv înţepenind.

— Ce? se răsti detectivul, privind către Rhyme. La naiba! Ce s-a întâmplat? Sună-mă de îndată ce afli.

Apoi închise telefonul. Strângea din buze şi se încrunta.

— Linc, îmi pare rău. Vărul tău. Cineva l-a atacat, în închisoare. A încercat să-l ucidă.

Sachs se duse lângă Rhyme şi-şi puse mâna pe umărul acestuia. Lincoln simţi îngrijorarea din gestul ei.

— Cum se simte?

— Directorul o să mă sune din nou, Linc. E la urgenţă. Nu se ştie încă dacă va scăpa.

Capitolul douăzeci şi opt

— Hei!

Pam Willoughby, condusă în holul casei de către Thom, zâmbea. Fata salută echipa strânsă acolo, care îi răspunse prin zâmbete, în ciuda ştirii teribile despre Arthur Rhyme. Thom o întrebă cum îi mersese în ziua aceea la şcoală.

— Grozav. Chiar bine, răspunse Pam, apoi întrebă în şoaptă: Amelia, ai un minut liber?

Sachs se uită la Rhyme, care dădu din cap spre fată, cu înţelesul: „Nu putem face nimic pentru Art până n-o să aflăm mai multe, aşa că du-te“.

Amelia se duse în hol, însoţită de fată. Ce-i amuzant la tineri, îşi zise Sachs, e că poţi să le citeşti totul pe figură. Dar dispoziţia nu-i întotdeauna motivul care-i împinge. Când era vorba de Pam, Sachs îşi dorea uneori să deţină mai mult din îndemânarea lui Kathryn Dance de a citi ce simte şi ce gândeşte fata. Dar în după-amiaza aceea, Pam părea fericită în mod vizibil.

— Ştiu că eşti ocupată, începu Pam.

— Nu-i nicio problemă.

Se duseră în salonul de dincolo de holul din faţă al casei.

— Deci? întrebă Sachs, zâmbind conspirativ.

— Bine. Am făcut cum ai spus. L-am întrebat pe Stuart despre cealaltă fată.

— Şi?

— Ei obişnuiau să se întâlnească – înainte să-l cunosc eu. Stuart îmi vorbise despre ea, cu ceva timp în urmă. A întâlnit-o întâmplător, pe stradă. Au stat de vorbă şi asta a fost tot. Ştii, tipa asta e tare insistentă. Aşa era şi când se întâlneau şi ăsta e unul dintre motivele pentru care el n-a mai vrut s-o vadă. Şi ea se ţinea de el, atunci când Emily i-a văzut, iar el încerca să plece. Asta-i tot. Totul e mişto!

— Bravo, felicitări! Deci duşmanul e scos definitiv din circulaţie?

— Oh, da! Trebuie să fie adevărat – adică el nu poate să se întâlnească iar cu ea, pentru că poate să-şi piardă slujba…

Vocea lui Pam se opri brusc, iar Sachs nu trebuia să fie specialistă în interogatorii ca să ştie că fata făcuse o greşeală.

— Să-şi piardă slujba? Ce slujbă?

— Păi, ştii despre ce-i vorba.

— Pam, nu ştiu. De ce să-şi piardă slujba?

Pam roşi şi se uită la covorul persan de sub picioarele ei.

— Păi, ea e în clasa lui, în anul ăsta…

— Stuart e *profesor?*

— Într-un fel.

— La liceul tău?

— Nu şi anul ăsta. E la Jefferson. L-am avut ca profesor anul trecut. Deci e în regulă din punctul meu de vedere…

— Stai, Pam… zise Sachs, încercând să-şi amintească. Mi-ai spus că el era la şcoală…

— Ţi-am spus că l-am cunoscut *la* şcoală.

— Şi clubul de poezie?

— Păi…

— El era îndrumătorul, zise Sachs, strâmbându-se. Şi e antrenor de fotbal. Nu face parte din echipă.

— Nu te-am minţit, de fapt…

Nu intra în panică, îşi zise Amelia. Asta n-o să te ajute cu nimic.

— Bine, Pam, asta e…

Ce naiba era? Avea o grămadă de întrebări. O puse pe prima care-i trecu prin minte:

— Câţi ani are?

— Nu ştiu. Nu-i prea bătrân.

Fata îşi ridică privirea. Avea ochii plini de duritate. Sachs o văzuse provocatoare, şi tristă, şi hotărâtă. Dar n-o văzuse niciodată aşa – prinsă în capcană, temătoare, aproape sălbatică.

— Pam?

— Cred că patruzeci şi unu de ani, sau aşa ceva.

Regula de a nu intra în panică începu să nu mai funcţioneze.

Ce naiba trebuia să facă? Da, Amelia Sachs îşi dorise întotdeauna copii – îmboldită de amintirea momentelor minunate petrecute împreună cu tatăl ei –, dar nu se gândise prea mult la partea dură a slujbei de părinte.

„Fii rezonabilă" trebuie să fie deviza ta, îşi spuse Sachs. Dar chestia asta funcţiona la fel de bine ca şi „nu intra în panică".

— Ei bine, Pam…

— Ştiu ce vrei să-mi spui. Dar nu-i *asta.*

Sachs nu era prea convinsă. Bărbaţi şi femei împreună… într-un fel, întotdeauna e vorba de *asta.* Dar nu putea să insiste asupra aspectului sexual al problemei. Doar ar alimenta panica şi ar distruge credibilitatea.

— El e altfel. Avem legătura aceea… Adică, pe băieţii de la şcoală îi interesează doar sportul şi jocurile video. Sunt plictisitori.

— Pam, sunt o mulţime de băieţi care citesc poezie şi se duc la teatru. Nu erau şi băieţi la clubul de poezie?

— Nu-i acelaşi lucru… N-am spus nimănui prin ce-am trecut, ştii, despre mama mea şi celelalte. Dar lui Stuart i-am spus, iar el a înţeles. A avut şi el vremuri grele. Tatăl lui a fost ucis când Stuart era de vârsta mea. A trebuit să se întreţină singur în şcoală, având două sau

trei slujbe.

— Scumpo, nu-i o idee bună. Există probleme pe care nu ţi le poţi imagina acum.

— E drăguţ cu mine. Îmi place să fiu cu el. Nu-i ăsta lucrul cel mai important?

— Asta-i o parte care contează, dar nu-i totul.

Pam îşi încrucişă braţele, într-un mod provocator.

— Şi chiar dacă acum nu-i profesorul tău, tot poate să aibă necazuri mari.

Sachs îşi dădu seama că, spunând asta, pierduse deja controversa.

— Stuart a spus că merit riscul.

Nu era nevoie să fii Freud ca să-ţi dai seama: o fată al cărei tată fusese ucis pe când era mică şi ai cărei mamă şi tată vitreg fuseseră terorişti autohtoni… îndeplinea toate premisele ca să se îndrăgostească de un bărbat mai în vârstă, atent cu ea.

— Hai, Amelia, n-o să mă mărit. Doar ne întâlnim…

— Atunci de ce nu faci o pauză? O lună. Ieşi cu alţi băieţi. Ca să vezi ce se întâmplă.

Eşti patetică, îşi spuse Sachs. Argumentele ei miroseau a acţiuni de ariergardă ale unei trupe învinse.

Fata se încruntă exagerat.

— De ce aş vrea să fac asta? Nu încerc să agăţ un băiat, doar ca să am pe cineva, aşa cum fac toate fetele din clasa mea.

— Scumpo, ştiu că simţi ceva pentru el. Dar aşteaptă un pic. Nu vreau să suferi. Există o grămadă de băieţi minunaţi. Aceştia ţi se potrivesc mai bine şi, în timp, ai să fii mai fericită.

— Nu mă despart de el. Îl iubesc. Şi el mă iubeşte. Fata îşi strânse cărţile şi spuse, distantă: E mai bine să plec. Am teme de făcut. Se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se întoarse. Apoi şopti:

— Când ai început să te întâlneşti cu domnul Rhyme, ţi-a spus cineva că-i o idee prostească? Că poţi să-ţi găseşti pe cineva care nu stă într-un scaun cu rotile? Că există o mulţime de „băieţi minunaţi”? Pun pariu că ţi-a spus.

Pam o privi scurt în ochi, apoi se întoarse şi plecă închizând uşa în urma ei.

Sachs se gândi că da, cineva îi spusese exact lucrurile acelea, practic cu aceleaşi cuvinte.

Şi cine să fi fost, dacă nu chiar mama Ameliei Sachs?

Miguel Abrera 5465-9842-4591-0243, „specialistul în întreţinere”, cum se spunea corect din punct de vedere corporatist, îşi părăseşte locul de muncă la ora obişnuită, adică în jur de cinci după-amiaza. Iese din metrou în apropierea locuinţei sale din Queens, iar eu sunt chiar în urma sa, în timp ce se grăbeşte spre casă.

Încerc să rămân calm. Dar nu-i uşor.

Ei – poliţiştii – sunt aproape, aproape de *mine!* Ceea ce nu s-a mai întâmplat. În ani şi ani de colecţionare, cu mulţi şaisprezeci morţi, cu multe vieţi distruse, cu mulţi oameni în închisoare din cauza mea, nimeni nu s-a apropiat atât de mult. De când am aflat de bănuielile poliţiei, sunt convins că am păstrat o faţadă corespunzătoare. Dar am analizat cu frenezie situaţia, scotocind prin date, căutând bulgărele de aur care să-mi spună ce ştiu şi ce nu ştiu Ei. Cât de mult risc. Dar n-am găsit răspunsul.

E prea mult zgomot în date!

„Sunt contaminate…"

Cercetez ce-am făcut ultima oară. Am fost atent. Sigur, datele pot acţiona împotriva ta; te pot ţintui în reţea ca un fluture albastru *Morpho menelaus*, pe un suport de catifea, mirosind precum aroma de migdale a cianurii. Dar cei dintre noi care sunt informaţi pot folosi datele şi pentru protecţie. Datele pot fi şterse, pot fi falsificate, pot fi deformate. Putem adăuga zgomot, dacă-i nevoie. Putem plasa setul de date A chiar lângă setul de date X, ca să facem astfel încât A şi X să pară mai asemănătoare decât sunt. Sau mai diferite.

Putem trişa în cele mai simple moduri. De exemplu, prin identificarea prin frecvenţă radio. Strecoară un emiţător în valiza cuiva şi acesta îţi va arăta că maşina ta a fost în vreo zece locuri în weekend, când, în realitate, a stat tot timpul în garajul tău. Sau gândeşte-te cât de uşor e să-ţi pui legitimaţia de serviciu într-un plic şi s-o trimiţi la birou, unde o să stea ore în şir, până când o să ceri cuiva să ia pachetul şi să ţi-l aducă într-un restaurant din centru. Scuze, am uitat s-o iau. Mulţumesc, plătesc eu prânzul… Şi ce arată datele? Că ai slugărit la serviciu, când, în realitate, tu îţi ştergeai briciul şi stăteai lângă cadavrul cuiva care se răcea, în timpul orelor cu pricina. Faptul că nu te-a văzut nimeni la birou e irelevant. Iată fişa mea de pontaj, domnule poliţist… Avem încredere în date, nu credem în ochiul omenesc. Şi există alte zeci de trucuri pe care le-am făcut.

Iar acum sunt pe cale să execut unul mult mai important.

În faţa mea, Miguel 5465 se opreşte şi priveşte într-un bar. Ştiu cu certitudine că bea rareori şi că, dacă intră înăuntru pentru o *cerveza*{40}, îmi va da un pic peste cap planificarea, dar nu-mi va distruge planurile pentru seara asta. Individul amână băutura şi continuă să meargă pe stradă, cu capul plecat într-o parte. Acum îmi pare rău pentru el că n-a intrat în bar, să-şi satisfacă pofta, având în vedere că are mai puţin de-o oră de trăit.

Capitolul douăzeci şi nouă

În cele din urmă, cineva din centrul de detenţie îl sună pe Lon Sellitto.

Acesta dădu din cap în timp ce asculta.

— Mulţumesc, spuse el şi puse receptorul în furcă. Arthur o să fie bine. E rănit, dar nu grav.

— Slavă Domnului, şopti Sachs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme.

— Nimeni nu-şi dă seama. Făptaşul e Antwon Johnson, condamnat pentru încălcarea legilor federale referitoare la răpire şi transportarea celui răpit în alt stat. A fost mutat la Morminte pentru a fi judecat pentru acuzaţii legate de încălcarea legilor statale referitoare la acelaşi delict. Se pare că a acţionat subit şi a încercat să aranjeze lucrurile astfel încât să pară că Arthur s-a spânzurat singur. Johnson a negat la început fapta, apoi a pretins că Arthur voia să moară şi că l-a rugat să-l ajute.

— Paznicii au intervenit la timp?

— Nu. E o chestie ciudată. Alt prizonier l-a atacat pe Johnson. Mick Galleta, condamnat de două ori pentru trafic de metamfetamină şi heroină. E cam pe jumătate din Johnson, dar s-a repezit la el, l-a pus jos şi l-a coborât pe Arthur de pe zid. A fost cât pe aici să dezlănţuie o răzmeriţă.

Telefonul sună, iar Rhyme observă că numărul începea cu codul zonal 201.

Judy Rhyme.

Acceptă convorbirea.

— Lincoln, ai auzit? întrebă ea, cu glas plin de emoţie.

— Da. Am auzit.

— De ce ar face cineva asta? De ce?

— Închisoarea e închisoare. E o altă lume.

— Lincoln, e doar un loc de reţinere. E un centru de detenţie. Aş înţelege dacă Arthur ar fi în închisoare, cu ucigaşi condamnaţi. Dar majoritatea oamenilor aceia aşteaptă să fie judecaţi, nu-i aşa?

— Da, aşa-i.

— Atunci de ce ar risca cineva să-şi înrăutăţească situaţia, încercând să omoare un alt prizonier de acolo?

— Nu ştiu, Judy. N-are nicio logică. Ai discutat cu el?

— L-au lăsat să-mi dea telefon. Nu poate vorbi prea bine. I-a fost rănit gâtul. Dar nu prea rău. Or să-l ţină la infirmerie o zi sau două.

— Bine, spuse Rhyme. Ascultă-mă, Judy, voiam să fac rost de mai multe informaţii înainte să te sun, dar… sunt aproape sigur că putem

arăta că Arthur e nevinovat. Se pare că-i altcineva în spatele întregii poveşti. Individul a ucis o altă persoană ieri şi cred că putem face legătura între el şi uciderea acelei femei, Sanderson.

— Nu! Adevărat? Lincoln, cine naiba e individul?

Nu se mai mişca atentă, de parcă ar fi mers pe gheaţă, nu-şi mai alegea cuvintele cu grijă şi nu-i mai păsa dacă jignea pe cineva. Judy Rhyme devenise o dură în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Asta încercăm acum să aflăm, spuse Lincoln, privind spre Sachs, apoi se întoarse din nou spre microfon. Nu pare să fi avut vreo legătură cu victima. Niciun fel de legătură.

— Eşti sigur? întrebă Judy, cu glas pierit.

— Aşa e, Judy, spuse Amelia, după ce se prezentă.

O auziră respirând zgomotos, apoi Judy întrebă:

— Ar trebui să-l sun pe avocat?

— Nu poate să facă nimic. După cum stau lucrurile, Arthur trebuie să rămână încă în arest.

— Pot să-l sun pe Arthur şi să-i spun?

Rhyme ezită un pic, apoi zise:

— Da, sigur.

— A întrebat de tine, Lincoln. Când era în infirmerie.

— A întrebat?

Simţi că Amelia Sachs se uita la el.

— Da. A spus că, indiferent cum se vor termina lucrurile, îţi mulţumeşte pentru ajutor.

„Totul ar fi putut fi altfel…”

— Judy, trebuie să închid. Avem multe de făcut. O să-ţi spun ce am aflat.

— Mulţumesc, Lincoln. Şi tuturor celor de acolo. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

După o scurtă ezitare, Rhyme răspunse:

— La revedere, Judy.

Rhyme nu se mai obosi cu comanda vocală. Deconectă telefonul cu arătătorul mâinii drepte. Avea un control mai bun asupra inelarului de la mâna stângă, dar dreapta se mişca iute ca un şarpe.

Miguel 5465 e un supravieţuitor al unei tragedii şi un angajat de care te poţi lipsi. O vizitează în mod regulat pe sora sa şi pe soţul acesteia în Long Island. Le trimite bani prin Western Union mamei şi surorii sale, în Mexic. E un om moral. O dată, la un an după ce soţia şi copilul său au murit, a scos patru sute de dolari preţioşi dintr-un bancomat, într-o zonă din Brooklyn, cunoscută pentru prostituatele sale. Dar omul de serviciu a dat înapoi. În ziua următoare, banii au reapărut în contul său. Păcat că a trebuit să plătească un comision de doi dolari şi cincizeci de cenţi pentru că folosise bancomatul.

Ştiu multe lucruri despre Miguel 5465, mai multe decât despre majoritatea şaisprezecilor din baza de date – pentru că el este una dintre soluţiile mele de salvare.

De care am acum o nevoie disperată.

L-am pregătit ca pe un surogat de anul trecut. După ce va muri, poliţia cea deşteaptă va pune piesele de puzzle la un loc. Ura, am găsit ucigaşul/violatorul/hoţul de monede şi opere de artă! A mărturisit totul în biletul de adio – era disperat şi l-a împins la crimă moartea familiei sale. Iar într-o cutie din buzunarul său, o unghie a victimei Myra Weinburg.

Şi iată ce mai avem aici: sume de bani care au trecut prin contul său şi care au dispărut în mod inexplicabil. Miguel 5465 a încercat să facă un împrumut mare ca să cumpere o casă în Long Island, cu un avans de o jumătate de milion, în ciuda salariului său de 46 000 de dolari pe an. A intrat pe paginile de internet ale negustorilor de opere de artă, interesându-se de picturile lui Prescott. În subsolul blocului în care locuieşte e un pachet cu cinci cutii de bere Miller, prezervative Trojan, cremă de ras Edge şi o fotografie a tărâmului Myrei Weinburg din OurWorld. Şi mai sunt ascunse acolo cărţi despre spartul parolelor şi dispozitive de citit amprente ce conţineau programe de spart parole. Fusese deprimat şi sunase cu o săptămână în urmă la un serviciu de consiliere pentru sinucigaşi, cerând o broşură.

Şi mai există fişele lui de pontaj, care arată că nu era la serviciu atunci când au fost săvârşite delictele.

O lovitură de maestru.

În buzunarul meu se află biletul său de adio, un facsimil rezonabil al scrisului său de mână, după copiile cecurilor şi a cererii de împrumut anulate, scanate cu grijă, care erau disponibile în reţea într-un mod obscen de facil. E scris pe o hârtie similară celei pe care a cumpărat-o cu o lună în urmă din prăvălia din cartierul său şi cerneala e de acelaşi tip ca a pixurilor din care deţine cam o duzină.

Şi având în vedere că ultimul lucru dorit de poliţie e o investigaţie amănunţită în firma cu care are cel mai mare contract pentru date, adică SSD, asta va însemna sfârşitul întregii probleme. Individul o să moară. Cazul va fi închis. Iar eu am să mă întorc la Cămăruţa mea, am să supravieţuiesc greşelilor pe care le-am făcut şi mă voi strădui ca în viitor să fiu mai deştept.

Nu-i asta o lecţie de viaţă pentru noi toţi?

Cât despre sinuciderea în sine, m-am uitat pe Google Earth şi am executat un program de predicţie, care sugera cum se va întoarce individul acasă, din staţia de metrou, după ce a părăsit birourile SSD. Miguel 5465 va urma, cel mai probabil, o cale printr-un mic parc orăşenesc de aici, din Queens, aflat chiar lângă metrou. Zgomotul enervant al traficului şi atmosfera încărcată cu gaze de eşapament face

ca parcul să fie de obicei pustiu. O să vin iute din spatele lui – nu vreau să mă recunoască şi să devină bănuitor – şi o să-i dau vreo cinci, şase lovituri în cap cu o ţeavă umplută cu alice de plumb. Apoi o să-i strecor în buzunar biletul şi cutia în care e unghia, o să-l târăsc lângă balustradă şi o să-l arunc pe şinele aflate la cincisprezece metri mai jos.

Miguel 5465 merge încet, privind la vitrinele magazinelor. Sunt la zece, doisprezece metri în urma sa, cu capul în jos, cufundat în muzica de după slujbă, ca zeci de alţi navetişti care se întorc acasă, deşi iPod-ul meu e închis (muzica e un lucru pe care nu-l colecţionez).

Acum, parcul e la distanţă de un cvartal. Eu…

Stai, ceva nu e în regulă. Individul nu coteşte spre parc. Se opreşte la un magazin coreean de delicatese, cumpără nişte flori şi se îndepărtează de zona comercială, îndreptându-se spre un cartier pustiu.

Prelucrez informaţiile, introducând gestul său în baza mea de cunoştinţe. Previziunea nu funcţionează.

O prietenă? O rudă?

Cum naiba există ceva în viaţa sa, pe care să nu-l ştiu?

Zgomot în date! Urăsc chestia asta!

Nu, nu, nu-i bine. Florile pentru o prietenă nu se potrivesc cu profilul unui asasin care se sinucide!

Miguel 5465 continuă să meargă pe trotuar, prin aerul înmiresmat de mirosul primăvăratic de iarbă tunsă, de liliac şi de urină de câine.

Ah, acum am înţeles! M-am liniştit.

Omul de serviciu pătrunde pe poarta unui cimitir.

Sigur, soţia şi copilul, morţi. Treaba merge bine. Previziunea e corectă. Avem doar o scurtă amânare. Calea sa spre casă va trece prin parc. Va fi chiar mai bine, cu o ultimă vizită a soţiei. Draga mea, iartă-mă că în lipsa ta am violat şi am ucis.

Îl urmăresc, păstrând o distanţă sigură, mergând cu pantofii mei comozi cu talpă de cauciuc, care nu scot pic de zgomot.

Miguel 5465 merge direct către mormântul dublu. Acolo se închină, îngenunchează şi se roagă. Apoi aşază florile lângă alte buchete, aflate în diferite stadii de ofilire. De ce n-a apărut mersul în cimitir în reţea?

Sigur – pentru că a plătit florile cu bani gheaţă!

Individul se ridică şi pleacă.

Încep să-l urmăresc, gâfâind.

Apoi aud:

— Scuzaţi-mă, domnule.

Înlemnesc. Apoi mă întorc încet spre groparul care mi-a vorbit. A apărut în tăcere, ridicându-se deasupra covorului de iarbă scurtă, umezită de rouă. Individul se uită la figura mea, apoi la mâna mea dreaptă, pe care o vâr în buzunar. Poate a văzut, poate n-a văzut

mănuşa bej pe care o port.

— Salut, îi zic eu.

— V-am văzut în tufişurile alea.

Ce să răspund la aşa ceva?

— Tufişuri?

Ochii săi îmi dezvăluie că tipul îşi apără morţii.

— Pot să vă întreb pe cine aţi vizitat?

Numele lui e prins pe partea din faţă a salopetei sale, dar nu-l văd limpede. Stony? Ce fel de nume e ăsta? Mă cuprinde furia. E vina Lor… A Lor, a celor care mă hăituiesc! Asta m-a făcut neglijent. Sunt zăpăcit de atâta zgomot, de toată contaminarea asta! Îi urăsc îi urăsc îi urăsc…

Reuşesc să scot un zâmbet plin de compătimire.

— Sunt un prieten al lui Miguel.

— Aha. I-aţi cunoscut pe Carmela şi pe Juan?

— Da, i-am cunoscut.

Stony sau Stanley se întreabă de ce mai sunt aici, din moment ce Miguel 5465 a plecat. Îşi modifică poziţia. Da, scrie Stony… Mâna lui se apropie de o staţie de emisie-recepţie ce-i atârnă la şold. Nu-mi amintesc numele de pe piatra de mormânt. Mă întreb dacă soţia lui Miguel se numea Rosa şi băiatul Jose, iar eu am căzut într-o capcană.

Deşteptăciunea altora e atât de plictisitoare…

Stony se uită la radioul său, iar când îşi ridică privirea, cuţitul e la jumătatea drumului spre pieptul său. O lovitură, două, trei, cu grijă în jurul osului – poţi să-ţi răsuceşti un deget, dacă nu eşti atent, după cum am învăţat pe pielea mea. E foarte dureros.

Dar groparul şocat e mai rezistent decât m-am aşteptat. Se repede şi mă apucă de guler cu mâna cu care nu apasă deja pe rană. Ne luptăm, ţinându-ne, împingându-ne şi trăgându-ne, într-un dans macabru printre morminte, până când mâna îi cade, iar individul se prăbuşeşte pe spate pe o alee, o fâşie şerpuitoare de asfalt care duce spre birourile cimitirului. Mâna sa găseşte radioul în aceeaşi clipă în care cuţitul meu îi găseşte gâtul.

Zip, zip, două tăieturi calme îi deschid artera sau vena – sau amândouă – şi trimit un torent surprinzător de sânge spre cer.

Mă feresc de el.

— Nu, nu, de ce? *De ce?*

Îşi întinde mâinile spre rană, ajutându-mă prin faptul că-şi fereşte mâinile din calea mea şi-mi permite să-i fac acelaşi lucru şi în cealaltă parte a gâtului. Spintec, spintec, nu mă pot opri. Nu-i necesar, dar sunt nebun, sunt furios – pe Ei, pentru că m-au scos din ritm. M-au forţat să-l folosesc pe Miguel 5465 ca mijloc de scăpare. Iar acum m-au distras. Devin neglijent.

Alte tăieturi… Apoi mă dau înapoi şi, în treizeci de secunde, după

câteva lovituri îngrozitoare de picior, omul rămâne inconştient. După şaizeci de secunde, viaţa se transformă în moarte.

Pot doar să stau în picioare, ameţit de coşmarul acela, gâfâind din cauza efortului. Sunt copleşit şi mă simt ca un animal demn de milă.

Bineînţeles, poliţia – Ei – o să ştie că eu sunt făptaşul. Datele sunt aici. Moartea a avut loc lângă mormântul familiei unui angajat al SSD, iar după lupta cu groparul, sunt convins că au rămas ceva dovezi pe care poliţia cea deşteaptă le poate lega de alte scene ale crimei. Nu am timp să le curăţ.

Ei or să înţeleagă că l-am urmărit pe Miguel 5465 ca să-i înscenez sinuciderea şi că am fost întrerupt de gropar.

Din radioul individului se auzi un zgomot. Cineva întreba de Stony. Vocea nu era alarmată, doar se interesa. Dar, neprimind răspuns, colegii lui or să vină curând să-l caute.

Mă întorc şi plec iute, ca şi cum aş fi fost un individ îndoliat, copleşit de durere şi speriat de ceea ce ascunde viitorul.

Şi, bineînţeles, exact aşa şi sunt.

Capitolul treizeci

Altă omucidere.

Şi nu-i nicio îndoială că a comis-o 522.

Rhyme şi Sellitto erau pe o listă de urgenţă, urmând să fie anunţaţi imediat despre orice omucidere din oraşul New York. Când au fost contactaţi de Biroul Detectivilor, au avut nevoie doar de câteva întrebări ca să afle că victima, un gropar dintr-un cimitir, fusese ucis în apropierea mormântului soţiei şi fiului unui angajat al SSD, probabil de un individ care-l urmărise pe angajat până acolo.

Erau prea multe lucruri legate între ele ca să fie o simplă coincidenţă.

Angajatul – un om de serviciu – nu era suspect. Discuta cu alt vizitator, chiar la ieşirea din cimitir, când auziseră ţipetele groparului.

— Bine, spuse Rhyme. Pulaski!

— Da, domnule.

— Sună pe cineva de la SSD. Vezi dacă poţi să afli unde au fost cei de pe lista de suspecţi în ultimele două ore.

— Bine, răspunse tânărul, cu un zâmbet stoic – se vedea că nu-i place locul acela.

— Şi, Sachs…

— O să analizez locul crimei, din cimitir, răspunse Amelia, care se îndrepta deja spre uşă.

După ce Sachs şi Pulaski plecară, Rhyme îl sună pe Rodney Szarnek, la Unitatea pentru Delicte Informatice a NYPD. Îi spuse de recenta omucidere şi concluzionă:

— Cred că-i dornic să afle cât de multe ştim. Vreo tentativă descoperită de capcană?

— Nimic din afara departamentului. Doar o intervenţie. Cineva din biroul căpitanului Malloy, din clădirea cea mare. A citit din fişiere vreo douăzeci de minute, apoi s-a deconectat.

Malloy? Rhyme râse de unul singur. Deşi Sellitto îl ţinea pe căpitan la curent, aşa cum i se spusese, se părea că Malloy nu putea să renunţe la firea sa de investigator şi strângea cât de multe informaţii era cu putinţă – poate cu intenţia de a oferi sugestii. Rhyme intenţiona să-l sune şi să-i povestească despre capcană şi despre faptul că fişierele momeală nu conţineau nimic folositor.

— Am presupus că oamenii din biroul acela aveau dreptul să se uite, aşa că nu v-am anunţat.

— E în regulă, spuse Rhyme şi întrerupse legătura, după care se uită îndelung la panourile cu dovezi. Lon, spuse el în cele din urmă, am o idee.

— Despre ce-i vorba? se interesă Sellitto.

— Individul e tot timpul cu un pas înaintea noastră. L-am tratat până acum ca şi cum ar fi fost un delincvent obişnuit. Dar nu-i.

„Omul care ştie totul…”

— Vreau să încerc ceva diferit. Şi am nevoie de un pic de ajutor.

— Din partea cui?

— Din centru.

— Asta-i o zonă întinsă. Spune cu exactitate din partea cui.

— A lui Malloy. Şi a cuiva de la primărie.

— De la primărie? Pentru ce naiba? Ce te face să crezi că-ţi vor răspunde la telefon?

— Pentru că trebuie s-o facă.

— Există vreun motiv?

— Lon, tu eşti cel care o să-i convingi. Avem nevoie de un avantaj faţă de individul ăsta. Şi tu poţi să ni-l obţii.

— Ce trebuie să fac, în realitate?

— Cred că avem nevoie de un expert.

— De ce fel?

— În domeniul calculatoarelor.

— Îl avem pe Rodney.

— El nu-i felul de expert la care mă gândesc.

Omul fusese înjunghiat de moarte.

Într-un mod eficient, da, dar şi în mod gratuit, fusese izbit în piept, apoi spintecat cu sălbăticie – cu furie, îşi dădu seama Sachs. Aceasta era o altă faţă a lui 522. Amelia văzuse răni ca acestea pe alte scene ale crimei. Tăieturile puternice şi nebuneşti sugerau că asasinul îşi pierduse autocontrolul.

Asta era bine pentru anchetatori. Delincvenţii care acţionau sub influenţa emoţiilor erau, în acelaşi timp, delincvenţi mai puţin grijulii. Acţionează mai făţiş şi lasă mai multe dovezi decât făptaşii care dau dovadă de stăpânire de sine. Dar, după cum aflase Amelia Sachs în zilele în care patrulase pe străzi, inconvenientul acestei situaţii era că indivizii erau mult mai periculoşi. Indivizi la fel de ţicniţi şi de periculoşi precum 522 nu mai făceau nicio deosebire între victimele pe care le aleseseră, trecători nevinovaţi şi poliţie.

Orice ameninţare – orice *neplăcere* – urma să fie rezolvată imediat şi definitiv. Şi la naiba cu logica!

În lumina becurilor puternice cu halogen, instalate de echipa pentru analiză la locul crimei şi care scăldau cimitirul într-o lumină ireală, Sachs privi atent victima, culcată pe spate, cu picioarele întinse acolo unde dansaseră cuprinse de spasmul morţii. O virgulă imensă de sânge ce se scurgea din cadavru păta aleea asfaltată din Forest Hills Memorial Gardens şi o fâşie de iarbă dincolo de aceasta.

Niciunul dintre anchetatori nu putuse să găsească vreun martor, iar Miguel Abrera, omul de serviciu de la SSD, nu putea să le spună nimic în plus. Fusese şocat atât pentru că devenise o potenţială ţintă a ucigaşului, cât şi pentru că prietenul lui murise. Ajunsese să-l cunoască pe gropar în timpul vizitelor sale frecvente la mormintele soţiei şi fiului său. În seara aceea avusese o vagă impresie că îl urmărise cineva de la metrou, se oprise şi privise în vitrina unui bar, căutând oglindirea vreunui tâlhar care se ţinea după el. Dar şmecheria nu funcţionase – nu văzuse pe nimeni –, aşa că îşi continuase drumul spre cimitir.

Acum Sachs, îmbrăcată în salopeta ei albă, îndruma doi poliţişti din echipa principală a unităţii pentru scena crimei să fotografieze şi să filmeze totul. Analiză cadavrul, apoi începu să meargă după reţea. Era deosebit de atentă. Era o scenă importantă. Omuciderea se petrecuse iute şi în mod violent – era clar că groparul îl luase prin surprindere pe 522 –, cei doi se luptaseră, ceea ce însemna că existau şanse suplimentare să găsească dovezi care să ofere mai multe informaţii despre ucigaş şi despre locuinţa sau locul de muncă al acestuia.

Sachs începu să parcurgă reţeaua – mergând pas cu pas pe locul crimei într-o direcţie, apoi cotind într-o direcţie perpendiculară şi cercetând din nou aceeaşi zonă.

La jumătatea drumului se opri brusc.

Un zgomot.

Era convinsă că fusese sunet de metal frecat de metal. Un pistol în care era încărcat un cartuş? Un cuţit care se deschidea?

Se uită iute în jur, dar văzu doar cimitirul acoperit de o pătură de praf. Amelia Sachs nu credea în fantome şi considera de obicei asemenea locuri de odihnă veşnică pline de pace, chiar liniştitoare. Dar acum îşi încleştase dinţii, iar palmele îi transpiraseră în mănuşile de latex.

Abia se întorsese din nou spre cadavru, când gâfâi, văzând în apropiere o fulgerare de lumină.

Un bec de pe stradă văzut printre tufişuri?

Sau 522 se apropia, cu un cuţit în mână?

„Îşi pierduse controlul…”

Amelia nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că individul încercase o dată s-o ucidă – capcana din apropierea casei lui DeLeon Williams, cu agentul federal – şi dăduse greş. Poate era decis să termine ceea ce începuse.

Se întoarse la treaba ei. Pe când era gata să termine cu strânsul dovezilor, se înfioră. Iarăşi văzuse o mişcare – de data asta în partea îndepărtată a luminilor, dar în interiorul cimitirului, care fusese închis de poliţişti. Amelia îşi miji ochii, încercând să vadă prin lumina puternică. Fusese vântul ce mişcase ramurile unui copac? Un animal?

Tatăl ei, poliţist întreaga sa viaţă şi un izvor generos de înţelepciune stradală, îi spusese odată: „Amie, nu te sinchisi de cadavre, ele n-or să-ţi facă niciun rău. Fii îngrijorată din cauza celor care i-au omorât”.

Ceea ce se potrivea cu sfatul lui Rhyme: „Cercetează cu atenţie, dar păzeşte-ţi spatele”.

Amelia Sachs nu credea în al şaselea simţ. Nu aşa cum se gândesc oamenii la lucrurile supranaturale. Pentru ea, întreaga lume naturală era atât de uimitoare, iar simţurile noastre şi procesul gândirii erau atât de complexe şi de puternice, încât nu aveai nevoie de talente supraomeneşti ca să faci deducţii pline de discernământ.

Era sigură că era cineva acolo.

Ieşi din perimetrul scenei crimei şi deschise tocul de la şold în care ţinea pistolul Glock. Apucă mânerul de câteva ori, ca să-şi orienteze mâna, în caz că trebuia să-l scoată repede. Se întoarse la reţea, termină cu dovezile şi se răsuci iute în direcţia în care văzuse o mişcare ceva mai devreme.

Luminile erau orbitoare, dar Amelia îşi dădu seama fără urmă de îndoială că acolo, în umbra clădirii, era un bărbat care o privea din spatele crematoriului. Poate că era un lucrător, dar Amelia nu riscă nimic. Parcurse repede distanţa de vreo şapte metri, cu mâna pe pistol. Salopeta ei albă o făcea să fie o ţintă uşoară în lumina înserării, dar Sachs decisese să nu piardă timpul scoţând-o.

Scoase Glock-ul şi trecu iute prin tufişuri, alergând dureros cu picioarele-i artritice către silueta aceea. Apoi Sachs se opri, strâmbându-se, în timp ce se uita spre platforma de descărcare a crematoriului, unde îl văzuse pe intrus. Strânse din buze, furioasă pe ea însăşi. Bărbatul, silueta ce se vedea în faţa luminilor stradale din afara cimitirului, era un poliţist; putea să vadă conturul şepcii de uniformă şi remarcă poziţia pleoştită, plictisită, a unui om care stă de pază. Amelia strigă către el:

— Domnule poliţist, aţi văzut pe cineva pe aici?

— Nu, doamnă detectiv Sachs, îi răspunse el. Sunt sigur că n-am văzut pe nimeni.

— Mulţumesc.

Termină cu dovezile, apoi lăsă locul crimei pe seama medicului legist care era în schimbul acela.

Se întoarse la maşina sa, deschise portbagajul şi începu să-şi scoată salopeta albă. Discută cu ceilalţi poliţişti din echipa principală pentru locul crimei, care avea cartierul general în Queens. Şi aceştia îşi scoseseră salopetele. Unul era încruntat şi căuta ceva ce pierduse.

— Cauţi ceva? îl întrebă ea.

— Da, zise bărbatul încruntat. Era chiar aici. Şapca mea.

Sachs înlemni.

— Poftim?

— Lipseşte.

Rahat! Amelia aruncă salopeta în portbagaj şi fugi iute la sergentul din secţia locală de poliţie care conducea activitatea acolo.

— Aţi pus pe cineva să asigure rampa de încărcare? îl întrebă ea, gâfâind.

— Acolo? Nu. Nu m-am ostenit. Aveam întreaga zonă închisă şi…

La naiba!

Se întoarse şi sprintă către rampă, cu Glock-ul în mână. Strigă către poliţiştii din apropiere:

— A fost aici! Lângă crematoriu! Mişcaţi-vă!

Sachs se opri lângă clădirea din cărămidă roşie, observând poarta deschisă ce dădea în stradă. O cercetare rapidă a etajelor scoase la iveală că 522 dispăruse. Amelia ieşi în stradă şi privi în stânga şi-n dreapta. Trafic, privitori curioşi – zeci de privitori –, dar suspectul plecase.

Sachs se întoarse la rampa de încărcare şi nu fu surprinsă să găsească şapca de poliţist în apropiere. Stătea lângă un afiş, pe care scria „Lăsaţi sicriele aici”[{41}]. Luă şapca, o vârî într-o pungă pentru dovezi şi se întoarse lângă ceilalţi poliţişti. Sachs şi sergentul din secţia locală trimiseră poliţişti în cartier, ca să afle dacă-l văzuse cineva pe individ. Apoi se întoarse la maşina ei. Sigur, individul era acum departe, dar nu putea să scape de senzaţia neplăcută – datorată în principal faptului că individul nu încercase să fugă când o văzuse venind spre crematoriu, ci rămăsese locului, liniştit.

Dar ceea ce o îngrozea cel mai mult era amintirea vocii sale calme, spunându-i pe nume.

— O vor face? se răsti Rhyme când Lon Sellitto se întoarse din misiunea sa din centru, după ce discutase cu căpitanul Malloy şi cu adjunctul primarului, Ron Scott, în legătură cu ceea ce Rhyme numea „Planul Expert”.

— Nu-s încântaţi. Costă mult şi…

— Rahat! Dă-mi pe cineva la telefon!

— Stai un pic! Or s-o facă. Stabilesc acum ce-i nevoie. Ţi-am spus doar că au bombănit şi că nu aveau niciun chef.

— Ar fi trebuit să-mi spui doar că au fost de acord. Nu mă interesează că au bombănit.

— Joe Malloy o să sune, ca să-mi dea toate amănuntele.

Pe la nouă şi jumătate seara, uşa se deschise şi intră Amelia Sachs, aducând dovezile pe care le strânsese în locul în care fusese ucis groparul.

— A fost acolo, le spuse ea.

Rhyme n-o înţelese.

— Cinci Douăzeci şi Doi. La cimitir. Ne privea.

— Rahat! exclamă Sellitto.

— Până să-mi dau seama, a dispărut.

Amelia le arătă şapca poliţistului şi le explică faptul că individul se deghizase şi o urmărise.

— Pentru ce naiba a făcut asta?

— Pentru informaţii, spuse încet Rhyme. Cu cât ştie mai multe, cu atât e mai puternic, şi cu atât mai vulnerabili devenim noi…

— L-ai căutat? întrebă Sellitto.

— L-a căutat o echipă a secţiei de poliţie. Nimeni n-a văzut nimic.

— El ştie totul. Noi nu ştim nimic.

Amelia desfăcu cutia, astfel încât Rhyme să poată vedea fiecare pungă pentru dovezi pe care o scotea.

— Cei doi s-au luptat. S-ar putea să existe urme de transfer.

— Să sperăm că-i aşa.

— Am discutat cu Abrera, omul de serviciu. A spus că în ultimele luni a observat câteva lucruri ciudate. Fişele lui de pontaj au fost modificate, s-au depus bani în contul său, depuneri pe care nu le-a făcut el…

— E furt de identitate, ca în cazul lui Jorgensen? sugeră Cooper.

— Nu, nu, spuse Rhyme. Pun pariu că Cinci Douăzeci şi Doi voia să-l scoată ţap ispăşitor. Poate printr-o sinucidere… Să planteze un bilet asupra sa… Erau mormintele soţiei şi al copilului său?

— Exact.

— Bineînţeles. Era deprimat. Avea să se sinucidă. Să mărturisească toate delictele într-un bilet. Noi aveam să închidem cazul. Dar groparul l-a întrerupt în mijlocul faptei. Iar acum Cinci Douăzeci şi Doi e într-o situaţie foarte dificilă. Nu poate să încerce din nou aceeaşi rezolvare, pentru că acum ne aşteptăm la o falsă sinucidere. Trebuie să încerce altceva. Dar ce?

Cooper începu să se uite la dovezi.

— Nu-s fire de păr în şapcă, nu-i niciun fel de urmă… Ştiţi ce-am găsit? Un pic de adeziv. Unul obişnuit. Nu-i putem descoperi originea.

— A înlăturat orice urmă cu o bandă adezivă sau cu un rulou, înainte să abandoneze şapca, zise Rhyme, strâmbându-se.

Nu-l mai surprindea nimic din ceea ce făcea 522.

— Am găsit o fibră, îi anunţă Cooper. Din celălalt loc al crimei, de lângă mormânt. E similară funiei folosite în crima anterioară.

— Bine. Ce conţine?

Cooper pregăti mostra şi o testă. După scurt timp le spuse:

— Bine, am găsit două lucruri. Cel mai obişnuit e naftalină, într-un cristal inert.

— Naftalină pentru molii, declară Rhyme; substanţa fusese folosită într-un caz de otrăvire, cu câţiva ani în urmă. Dar trebuie să fie veche, adăugă el şi le explică faptul că naftalina fusese părăsită în favoarea

unor substanţe mai sigure. Sau provine din străinătate. Unele coduri de produs se găsesc într-o mulţime de locuri.

— Mai există ceva, le spuse Cooper, arătând spre ecranul calculatorului. Substanţa descoperită e $Na(C_6H_{11}NHSO_2O)$. Combinată cu lecitină, ceară de carnauba{42} şi acid citric.

— Ce naiba e asta? se răţoi Rhyme,

Fu consultată altă bază de date.

— Ciclamat de sodiu.

— Aha, un îndulcitor sintetic, nu-i aşa?

— Exact, spuse Cooper, după ce citi ce scria pe ecran. Care a fost interzis de autorităţile federale acum treizeci de ani. Interdicţia se judecă şi acum în tribunal, dar îndulcitorul n-a mai fost produs din anii şaptezeci.

Apoi mintea lui Rhyme făcu nişte salturi, imitându-i privirea care trecea de la un obiect de pe panourile cu dovezi la altul:

— Carton vechi. Mucegai. Tutun uscat. Păr de păpuşă? Sodiu vechi? Cutii cu naftalină? Ce naiba înseamnă astea? Individul locuieşte lângă un magazin cu vechituri? Sau deasupra unuia?

Continuară analiza: urme slabe de trisulfură de fosfor, ingredientul principal folosit la fabricarea chibriturilor; iarăşi praf din Trade Center; şi frunze de *dieffenbachia,* zisă şi crinul leopard. O plantă de casă obişnuită.

Alte dovezi includeau fibre de hârtie dintr-un carnet de notiţe galben, probabil din două carnete diferite, având în vedere variaţiunile de culoare. Dar nu erau suficient de distinctive pentru a li se da de urmă. Şi, din nou, substanţa aceea condimentată pe care o găsise Rhyme în cuţitul folosit la uciderea colecţionarului de monede. De data asta găsiseră o cantitate suficientă pentru a-i examina cum se cuvine granulaţia şi culoarea.

— E ardei iute, anunţă Cooper.

— Pe vremuri, cu asta puteai să prinzi pe cineva care avea un vecin hispanic, bombăni Sellitto. Acum poţi să cumperi sosuri picante oriunde. În toate magazinele.

Celălalt indiciu era o urmă de pas în praful unui mormânt săpat recent lângă locul uciderii. Sachs deduse că era al lui 522 din cauză că părea lăsată de cineva care alerga din locul acela către ieşire.

Comparând amprenta electrostatică şi baza de date a mărcilor de încălţăminte, ieşi la iveală că pantofii lui 522 erau marca Skechers, mărimea 11, destul de purtaţi, un model comod, nu deosebit de elegant, purtat deseori de muncitori şi de excursionişti.

În timp ce Sachs dădea un telefon, Rhyme îi spuse lui Thom să scrie pe panouri amănuntele pe care avea să i le dicteze. Rhyme se uită la informaţii – mult mai multe acum decât avuseseră la început. Şi, cu toate acestea, nu-i conduceau nicăieri…

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT522

- Bărbat
- Probabil fumător sau locuieşte/ lucrează împreună cu cineva care fumează sau lângă o sursă de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Interesat de artă, de monede?
- Probabil alb sau aparţinând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Posibil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Colecţionează trofee de la victime. E sadic?
- porţiune din locuinţă/locul de muncă întunecoasă şi umedă
- Locuieşte în/aproape de centrul Manhattanului?
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Locuieşte lângă un magazin de antichităţi?
- Poartă pantofi de lucru Skechers, mărimea 11

DOVEZI NEPLANTATE

- Carton vechi
- Păr de păpuşă, BASF B35 nailon 6
- Tutun de ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Praf rezultat din atacul de la World Trade Center, probabil indicând locuinţă/loc de muncă în centrul Manhattanului
- Fast-food/ardei iute
- Fibră de funie conţinând:
- Ciclamat de sodiu (vechi sau din străinătate)
- Bile de naftalină (vechi sau din străinătate)
- Frunze de crin leoprad (plantă de interior)
- Urme din două carnete de notiţe diferite, colorate în galben
- Urmă de pantof de lucru Skechers, mărimea 11

Capitolul treizeci şi unu

— Mulţumesc că ai venit să mă vezi, Mark.

Whitcomb, asistentul şefului Departamentului de conformitate, zâmbi plin de amabilitate. Pulaski îşi imagină că-şi iubea cu adevărat slujba, din moment ce lucra atât de târziu – chiar şi după nouă şi jumătate. Dar, îşi dădu seama poliţistul, şi el se afla încă la slujbă…

— Altă omucidere? Şi a fost săvârşită de acelaşi individ?

— Suntem convinşi.

Tânărul se încruntă.

— Îmi pare rău. Doamne! Când s-a întâmplat?

— Cam cu trei ore în urmă.

Erau în biroul lui Whitcomb, care era ceva mai primitor decât cel al lui Sterling. Şi mai dezordonat, ceea ce îl făcea mai confortabil. Whitcomb puse deoparte carnetul în care scrisese ceva şi-i făcu semn spre un scaun. Pulaski se aşeză, remarcând pe birou fotografii ale familiei şi nişte tablouri drăguţe pe pereţi, împreună cu diplome şi certificate profesionale. Pulaski se uitase în sus şi-n jos pe coridoarele tăcute, foarte fericit că Gillespie şi Cassel, huliganii şcolii, nu erau acolo.

— Aceasta e soţia ta?

— Sora mea.

Whitcomb zâmbi, dar Pulaski mai văzuse privirea aceea, însemna că-i un subiect neplăcut. Femeia aceea murise?

Nu, era *celălalt* răspuns.

— Sunt divorţat. Sunt foarte ocupat la serviciu. E greu să ai o familie, spuse tânărul, rotindu-şi braţul şi arătând că-i vorba de SSD, sau cel puţin aşa presupuse Pulaski. Dar e o muncă importantă. Cu adevărat importantă.

— Sunt convins.

După ce încercase să dea de Andrew Sterling, Pulaski îl sunase pe Whitcomb, care fusese de acord să-l întâlnească şi să-i înmâneze fişele de pontaj pentru ziua aceea – ca să vadă dacă suspecţii lor lipsiseră din birou în momentul în care fusese ucis groparul.

— Am adus nişte cafea.

Pulaski remarcă faptul că Whitcomb avea pe birou o tavă de argint, cu două ceşti de porţelan.

— Am ţinut minte cum îţi place.

— Mulţumesc.

Bărbatul cel slăbuţ turnă în ceşti.

Pulaski sorbi din cafea. Era bună. Îşi imagină ziua în care situaţia sa financiară avea să se îmbunătăţească şi avea să-şi permită un aparat

de făcut cappuccino. Îi plăcea cafeaua aia.

— Lucrezi târziu în fiecare seară?

— Destul de des. Legislaţia guvernamentală e dură în orice industrie, dar în domeniul informaţiilor problema e că nimeni nu ştie ce vrea. De exemplu, statele pot face o grămadă de bani vânzând informaţii despre carnetele de conducere. În unele locuri, cetăţenii sunt iraţionali şi au interzis o asemenea practică. În alte state e în regulă. În unele locuri, dacă compania ta a fost atacată de spărgătorii de parole, trebuie să anunţi clienţii ale căror informaţii au fost furate, indiferent de natura lor. În alte state trebuie să le spui doar dacă e vorba de informaţii financiare. Iar în altele nu trebuie să le spui nimic. E o aiureală. Iar noi trebuie să ne descurcăm.

Gândindu-se la breşele de securitate, Pulaski se simţi vinovat pentru că furase datele din spaţiile libere ale SSD. Whitcomb fusese cu el în preajma momentelor în care descărcase fişierele.

Funcţionarul de la Conformitate urma să aibă necazuri dacă Sterling avea să descopere ce se întâmplase?

— Asta e, spuse Whitcomb şi-i înmână vreo douăzeci de pagini cu pontajul zilei respective.

Pulaski le răsfoi, comparând numele cu suspecţii lor. În primul rând, remarcă faptul că Miguel Abrera plecase puţin după ora cinci după-amiază. Apoi inima lui Pulaski tresări când se nimeri să zărească numele Sterling. Individul plecase la câteva secunde după Miguel, ca şi cum l-ar fi urmărit pe omul de serviciu… Dar Pulaski îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Era *Andy* Sterling, fiul, care plecase. Directorul executiv plecase mai devreme – pe la ora patru – şi se întorsese cu o jumătate de oră în urmă, probabil după un prânz târziu de afaceri.

Din nou, poliţistul se înfurie pe sine însuşi pentru că nu citise pontajul corect. Şi fusese gata să-l sune pe Lincoln Rhyme când văzuse că momentele de plecare erau atât de apropiate. Cât de stânjenitoare ar fi fost situaţia? Gândeşte-te mai bine, îşi spuse el, supărat.

Dintre ceilalţi suspecţi, Faruk Mameda – tehnicianul cel băţos din schimbul de noapte – fusese în SSD la momentul asasinatului. Informaţiile referitoare la directorul pentru operaţiuni tehnice, Wayne Gillespie, dovedeau că acesta plecase cu o jumătate de oră înaintea lui Abrera, dar că se întorsese la serviciu la ora şase şi rămăsese aici câteva ore. Pulaski se simţi un pic dezamăgit pentru că trebuia să-l scoată pe huligan de pe listă. Toţi ceilalţi plecaseră având la dispoziţie suficient timp pentru a-l urmări pe Miguel la cimitir sau pentru a ajunge acolo înaintea sa, ca să-l aştepte. De fapt, majoritatea angajaţilor plecaseră de la slujbă. Pulaski remarcă faptul că Sean Cassel lipsise cea mai mare parte a după-amiezii, dar se întorsese – cu o jumătate de oră în urmă.

— Îţi e de folos? îl întrebă Whitcomb.

— Un pic. Te superi dacă păstrez foile?

— Nu, păstrează-le.

— Mulţumesc.

Pulaski împături hârtiile şi le vârî în buzunar.

— Oh, am vorbit cu fratele meu. O să fie în oraş luna viitoare. Nu ştiu dacă te interesează, dar mi-am închipuit că ţi-ar plăcea să-l întâlneşti. Poate împreună cu fratele tău. Puteţi să faceţi schimb de poveştile poliţieneşti.

Apoi Whitcomb zâmbi stânjenit, ca şi cum acesta ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă nişte poliţişti. Lucru care nu era adevărat, după opinia lui Pulaski; poliţiştilor le plac poveşti cu poliţişti.

— Dacă, bineînţeles, cazul va fi rezolvat până atunci. Sau cum spuneţi voi?

— Închis.

— Ca în serialul acela de la televizor, *Closer*{43}. Dacă va fi închis. Probabil că nu poţi să bei o bere cu un suspect.

— Mark, zise Pulaski râzând, tu nu eşti suspect. Dar e mai bine să aşteptăm. Şi să văd dacă şi fratele meu e interesat.

— Mark, spuse încet o voce din spatele lor.

Pulaski se întoarse şi-l văzu pe Andrew Sterling, în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu mânecile suflecate. Cu un zâmbet plăcut.

— Domnule poliţist Pulaski! Aţi fost aici atât de des, că ar trebui să vă trec pe listele de plată!

Un rânjet timid.

— Am sunat. Telefonul intra pe mesageria vocală.

— Adevărat? spuse directorul şi se încruntă, apoi se calmă. Adevărat. Martin a plecat astăzi mai devreme. Pot să vă ajut cu ceva?

Pulaski era gata să pomenească de foile de pontaj, dar Whitcomb interveni iute:

— Ron spune că a avut loc alt asasinat.

— Adevărat? Făcut de aceeaşi persoană?

Pulaski îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Fusese o prostie să-l ocolească pe Andrew Sterling. Nu făcuse asta pentru că bănuise că Sterling era vinovat sau că încerca să ascundă ceva; poliţistul dorise doar să obţină informaţiile repede – şi, sincer vorbind, dorise să evite să aibă de-a face cu Cassel sau Gillespie, lucru care s-ar fi întâmplat dacă ar fi cerut pontajele de la şefi.

Dar acum îşi dădu seama că obţinuse informaţii despre SSD dintr-o sursă care nu era Andrew Sterling – un păcat, dacă nu o crimă strigătoare la cer.

Se întrebă dacă omul de afaceri îşi dădea seama de stânjeneala sa. În cele din urmă răspunse:

— Aşa credem. Se pare că ucigaşul a avut iniţial ca ţintă un salariat al SSD, dar a sfârşit prin a omorî un spectator.

— Ce salariat?

— Miguel Abrera.

Sterling recunoscu imediat numele.

— Da, lucrează la întreţinere. E bine?

— E bine. Un pic şocat. Dar e în regulă.

— De ce a fost ţinta asasinului? Credeţi că ştia ceva?

— Nu cred, îi răspunse Pulaski.

— Când a avut loc asasinatul?

— În seara asta, pe la şase, şase şi jumătate.

Sterling îşi miji ochii, iar în jurul acestora pielea i se încreţi uşor.

— Am o soluţie. Ceea ce trebuie să faceţi e să verificaţi pontajul suspecţilor dumneavoastră. Asta îi va elimina pe cei care au alibi.

— Eu…

— Andrew, o să mă ocup eu de asta, spuse iute Whitcomb, aşezându-se în faţa calculatorului. O să obţin pontajul de la Resurse Umane. N-o să dureze mult, îi spuse el lui Pulaski.

— Bine, zise Sterling. Şi să-mi spuneţi ce aţi găsit.

— Da, Andrew.

Directorul executiv se apropie, îl privi pe Pulaski în ochi, apoi îi strânse puternic mâna:

— Noapte bună, domnule poliţist.

După ce directorul plecă, Pulaski spuse:

— Mulţumesc. Ar fi trebuit să-i cer lui pontajele, mai întâi.

— Da, aşa ar fi trebuit. Am presupus că i le-ai cerut. Singurul lucru care nu-i place lui Andrew e să fie ţinut deoparte. Dacă are informaţii, chiar dacă-s ştiri rele, e fericit. Tu ai văzut latura rezonabilă a lui Andrew Sterling. Latura nerezonabilă nu pare prea deosebită. Dar este, crede-mă pe mine.

— N-o să ai necazuri?

— Cât timp n-o să descopere că am obţinut pontajele înainte să sugereze el, n-o să păţesc nimic, răspunse Whitcomb zâmbind.

În timp ce Pulaski mergea către ascensor însoţit de Whitcomb, aruncă o privire în urma sa. La capătul coridorului era Andrew Sterling, vorbind cu Sean Cassel, cu capetele plecate. Directorul de la vânzări dădea din cap. Inima poliţistului bubui. Apoi Sterling plecă mai departe. Cassel se întoarse, ştergându-şi ochelarii cu o pânză neagră, uitându-se drept spre Pulaski. Zâmbi, în semn de salut. Poliţistul îi interpretă expresia: nu era surprins să-l vadă acolo.

Clopoţelul ce anunţa sosirea ascensorului sună, iar Whitcomb îl invită pe Pulaski înăuntru, cu un gest.

Telefonul sună în laboratorul lui Rhyme. Ron Pulaski anunţă ce

aflase la SSD în legătură cu locul în care se aflaseră suspecţii. Sachs transcrise informaţiile pe panoul cu suspecţi.

Doar doi dintre ei erau la birou în momentul omuciderii – Mameda şi Gillespie.

— Deci poate fi oricare dintre ceilalţi şase, mormăi Rhyme.

— Localul e practic gol, spuse tânărul poliţist. Nu-s mulţi oameni care rămân până târziu.

— Nici nu trebuie să rămână, îi atrase atenţia Sachs. Calculatoarele fac toată treaba.

Rhyme îi spuse lui Pulaski să se ducă acasă, la familia sa. Se lăsă pe suportul pentru cap şi se uită la panou.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fişelor de pontaj)
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soţia, confirmat de aceasta (tendenţios?)
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fişelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fişelor de pontaj)
Client al SSD (?)
Aşteptăm lista de la Unitatea pentru Delicte Informatice a NYPD
Făptaş necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Era 522 unul dintre ei? se întrebă Rhyme încă o dată. Se gândi la ce-i spusese Sachs despre conceptul de zgomot în mineritul de date. Numele acelea erau doar zgomot? Menite să le distragă atenţia, să-i ţină departe de adevăr?

Rhyme execută o întoarcere cu scaunul cu rotile şi se uită din nou la panouri. Ceva nu era în regulă. Dar ce?

— Lincoln…

— Ssst!

Ceva ce citise sau de care auzise. Nu, un caz – unul din urmă cu câţiva ani. Care-i ieşise din minte. Frustrant. Ca şi cum ar încerca să se scarpine la ureche.

Era conştient că Mel Cooper se uita la el. Şi asta îl enerva, închise ochii.

Aproape…

Da!

— Ce-i asta?

Se părea că gândise cu voce tare.

— Cred că am găsit. Thom, tu eşti la curent cu cultura populară, nu-i aşa?

— Ce naiba vrei să spui?

— Citeşti reviste, ziare. Te uiţi la reclame. Ţigările Tareyton se mai fabrică?

— Nu fumez. N-am fumat niciodată.

— Mai degrabă mă bat decât să le schimb, anunţă Sellitto.

— Poftim?

— Asta era reclama din anii şaizeci. Indivizi cu un ochi învineţit.

— Nu mi-o amintesc.

— Tatăl meu fuma Tareyton.

— Se mai fabrică? Asta am întrebat.

— Nu ştiu. Dar nu le-am mai văzut.

— Exact. Şi celălalt tip de tutun pe care l-am găsit era vechi. Deci, indiferent dacă individul fumează sau nu, putem presupune în mod rezonabil că face colecţie de ţigări.

— Ţigări. Ce fel de colecţionar e ăsta?

— Nu, nu numai ţigări. Băutură carbogazoasă veche cu îndulcitor artificial. Poate strânge sticle sau cutii. Şi naftalină, chibrituri, păr de păpuşă. Şi mucegai, *Stachybotrys Chartarum*, praful din turnurile Trade Center. Nu cred că locuieşte în centru, cred că n-a mai făcut curăţenie de ani de zile… Şi cu ce altă colecţie am avut de-a face în ultimul timp? întrebă zâmbind sarcastic Rhyme. Date. Cinci Douăzeci şi Doi e obsedat să colecţioneze… Cred că e un strângător.

— Un ce?

— Strânge lucruri. Nu aruncă niciodată nimic. De aceea sunt atât de multe lucruri vechi.

— Da, zise Sellitto. Cred că am auzit de chestia asta. E bizar. E sinistru.

Rhyme cercetase odată un loc al crimei în care murise un strângător obsedat – strivit mortal de o grămadă de cărţi. Rămăsese imobilizat şi durase două zile până să moară din cauza leziunilor interne. Rhyme descrisese cauza morţii ca „neplăcută”. Nu studiase împrejurările prea mult, dar aflase că New York-ul are o forţă de intervenţie menită să-i ajute pe strângători prin asistenţă medicală şi să-i apere, pe ei şi pe vecinii lor, de comportamentul lor obsedant.

— Să-l sunăm pe psihiatrul nostru.

— Pe Terry Dobyns?

— Poate ştie ceva despre forţa de intervenţie pentru strângători. Să-l punem să verifice. Şi să-l aducem personal aici.

— La ora asta? întrebă Cooper. E trecut de zece.

Rhyme nu se osteni să-i ofere poanta zilei: dacă noi nu dormim, de ce ar dormi alţii? Transmise foarte bine mesajul acesta doar printr-o privire.

Capitolul treizeci şi doi

Lincoln Rhyme îşi recăpătase puterile.

Thom gătise din nou şi, cu toate că lui Rhyme nu-i plăcea în mod deosebit să mănânce, îl încântaseră sandviciurile cu pui şi cu pâine coaptă în casă de asistentul său.

— E reţeta lui James Beard, îl anunţase asistentul, cu toate că referirea la bucătarul şi autorul de cărţi de gătit admirat de toată lumea nu fusese apreciată de Rhyme.

Sellitto hăpăise un sandvici şi luase cu el altul, atunci când plecase spre casă. („E mai bun decât cel cu ton“, decisese el.) Mel Cooper ceruse pentru Greta reţeta de pâine.

Sachs stătea la calculator, trimiţând nişte e-mailuri. Rhyme se pregătea s-o întrebe ce face când se auzi soneria.

După un moment, Thom îl conduse în laborator pe Terry Dobyns, specialistul în comportament al NYPD, pe care Rhyme îl cunoştea de ani de zile. Medicul era ceva mai chel şi cu burta ceva mai mare decât fusese când se întâlniseră prima dată – pe când Dobyns stătuse cu Rhyme ore în şir, în vremurile teribile de după accidentul care-l lăsase paralizat. Doctorul avea aceeaşi privire, pătrunzătoare, pe care şi-o amintea Rhyme, şi un zâmbet liniştitor, care nu exprima nicio opinie. Criminalistul era sceptic în privinţa profilelor psihologice, le prefera pe cele ale legiştilor, dar trebuia să recunoască faptul că Dobyns îi oferea, din când în când, intuiţii strălucite şi folositoare despre făptaşii pe care-i urmărea.

Medicul salută pe toată lumea, luă o cafea oferită de Thom şi refuză mâncarea. Se aşeză pe un scaun de lângă fotoliul cu rotile al lui Rhyme.

— Foarte bine că m-ai sunat în legătură cu mania de a strânge lucruri. Cred că ai dreptate. În primul rând, dă-mi voie să-ţi spun că am verificat împreună cu forţa de intervenţie, iar cei de acolo s-au uitat după strângătorii cunoscuţi din oraş. Nu sunt mulţi şi există şanse să nu fie implicat niciunul dintre ei. Am eliminat femeile, pentru că mi-ai spus de viol. Dintre bărbaţi, mulţi sunt bătrâni sau nefuncţionali. Singurii doi care se potrivesc profilului sunt în Staten Island şi în Bronx, dar erau împreună cu asistenţi sociali sau cu membri ai familiei în momentul asasinatului de duminică.

Rhyme nu fu surprins – 522 era prea deştept şi-şi acoperea urmele. Dar sperase să obţină măcar un indiciu mărunt şi ajunsese într-o fundătură.

Dobyns nu se putu împiedica să nu zâmbească. Asta fusese o problemă cu care avuseseră de-a face cu ani în urmă. Rhyme nu se

simţise niciodată în largul său dacă îşi exprima furia şi frustrarea personale. Fusese însă un maestru în exprimarea celor profesionale.

— Dar o să-ţi dau nişte idei care ar putea să-ţi fie de folos. Să-ţi povestesc câte ceva de strângători. Asta-i o formă de tulburare obsesiv-compulsivă (TOC). Apare atunci când subiectul trebuie să înfrunte conflicte sau încordări pe care nu le poate suporta din punct de vedere emoţional. E mai uşor să se concentreze asupra comportării decât să caute problema reală. Spălatul mâinilor şi număratul sunt simptome ale TOC. La fel şi strânsul lucrurilor. Dar se întâmplă rareori ca o persoană care strânge lucruri să fie periculoasă în sine. Există riscuri din punct de vedere al sănătăţii – infectare din cauza animalelor sau a insectelor, mucegai sau pericol de incendiu –, dar strângătorii vor, în primul rând, să fie lăsaţi în pace. Dacă pot, trăiesc înconjuraţi de colecţia lor şi nu ies niciodată afară. Însă individul vostru e un tip ciudat. O combinaţie de personalitate narcisistă, antisocială, şi TOC, de strângător. Dacă vrea ceva – în aparenţă monede de colecţie, picturi sau gratificaţie sexuală –, el *trebuie* s-o aibă. Cu orice preţ. Uciderea nu înseamnă nimic pentru el, dacă îl ajută să-şi procure ceea ce vrea sau să-şi apere colecţia. De fapt, aş merge atât de departe încât aş sugera că uciderea îl liniştеşte. Oamenii vii îl stresează. L-au dezamăgit, l-au abandonat. Dar obiectele neînsufleţite – ziare, cutii de ţigări, dulciuri, chiar şi cadavre – poţi să le îngrămădeşti în vizuina ta, ele nu te vor trăda *niciodată*… Nu cred că eşti interesat de factorii din copilărie care l-au făcut să ajungă astfel.

— Nu chiar, Terry, zise Sachs, zâmbind către Rhyme, care clătina din cap.

— În primul rând, are nevoie de spaţiu. Mult spaţiu. Iar cu preţurile de aici ale proprietăţilor, e sau plin de inventivitate, sau foarte bogat. Strângătorii au tendinţa de a locui în case mari, mai vechi, sau în locuinţe orăşeneşti. Nu închiriază niciodată case. Nu pot suporta ideea unui proprietar care are dreptul de a intra în zona lor de locuit. Iar ferestrele vor fi vopsite în negru sau acoperite. Individul trebuie să ţină lumea exterioară departe de el.

— Cât de mult spaţiu? întrebă Amelia.

— Camere şi camere şi alte camere.

— Unii dintre salariaţii SSD-ului au o grămadă de bani, îşi dădu cu părerea Rhyme. Cei cu funcţii de conducere.

— Deci, din cauză că făptaşul vostru e atât de ocupat, duce două vieţi. Să le spunem viaţa „secretă“ şi „faţada“. Are nevoie să existe în lumea reală – ca să-şi adauge piese la colecţie şi s-o întreţină. Şi să păstreze aparenţele. Probabil că are o a doua casă sau o parte a singurei pe care o deţine, care arată normal. Oh, el preferă să locuiască în cea secretă. Dar dacă ar sta numai acolo, oamenii ar

începe să bage de seamă. Deci trebuie să aibă un spaţiu de locuit care să arate ca al oricui aflat în situaţia sa socio-economică. Cele două locuinţe trebuie să fie legate între ele sau apropiate. Parterul ar fi obişnuit, iar la etaj îşi va păstra colecţia. Sau la subsol. Cât despre personalitatea sa, joacă un rol în viaţa de faţadă care-i aproape opusul celui care este în realitate. Să zicem că personalitatea adevăratului Cinci Douăzeci şi Doi este sarcastică şi meschină. Cinci Douăzeci şi Doi cel public va fi măsurat, calm, matur, politicos.

— Poate să pară un om de afaceri?

— Oh, cu uşurinţă! Şi-şi va interpreta rolul foarte, foarte bine. Pentru că e obligat s-o facă. Asta îl face să fie furios şi ranchiunos. Ştie însă că, dacă n-o face, comoara sa va fi în pericol, şi nu poate suporta aşa ceva.

Dobyns se uită la panouri şi dădu din cap.

— Remarc că vă întrebaţi dacă are copii. Mă îndoiesc că are. Probabil că face colecţie de jucării. Şi asta e ceva legat de copilăria sa. Şi este burlac. Rareori găseşti un strângător căsătorit. Obsesia sa de a colecţiona e prea intensă. Nu vrea să-şi împartă timpul şi spaţiul cu o altă persoană – şi, sincer vorbind, e greu să găseşti un partener de viaţă care să aibă aceeaşi manie şi să-l suporte. Bine, tutunul şi chibriturile… Strânge ţigări şi cutii de chibrituri, dar mă îndoiesc că fumează. Mulţi strângători au grămezi uriaşe de ziare şi de reviste, care-s obiecte inflamabile. Făptaşul ăsta nu-i prost. Nu riscă un incendiu, pentru că i-ar distruge colecţia. Sau măcar l-ar scoate la iveală, când ar veni pompierii. Şi probabil că nu e interesat în mod deosebit de monede sau de artă. E obsedat de ideea în sine de colecţionare. Ceea ce strânge e un lucru secundar.

— Deci probabil că nu locuieşte lângă un magazin de vechituri?

— Exact aşa arată locuinţa sa, râse Dobyns. Dar, bineînţeles, fără clienţi… Mda, nu-mi mai trece nimic altceva prin minte. Doar că trebuie să vă spun cât de periculos este. Din câte mi-aţi spus, aproape că l-aţi oprit, în câteva rânduri. Asta l-a înfuriat. Va ucide pe oricine se va amesteca în tezaurul său, îl va ucide fără să stea pe gânduri. Insist asupra acestui lucru.

Îi mulţumiră lui Dobyns. Doctorul le ură noroc şi plecă. Sachs actualiză lista făptaşului necunoscut, conform celor spuse de psihiatru.

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil nefumător
- Probabil fără soţie/copii
- Probabil alb sau aparţinând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele

- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Colecţionează trofee de la victime. E sadic?
- O porţiune din locuinţă/locul de muncă întunecoasă şi umedă
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Poartă pantofi de lucru Skechers mărimea 11
- E strângător. Suferă de tulburare obsesiv-compulsivă (TOC)
- Va avea o viaţă secretă şi una de faţadă
- Personalitatea publică va fi opusul sinelui său real
- Locuinţa: nu-i închiriată, va avea două zone separate de locuit, una normală şi una secretă
- Ferestrele vor fi acoperite sau vopsite
- Va deveni violent când colecţionează sau când îi este ameninţată comoara

— Foloseşte la ceva? întrebă Cooper.

Rhyme se mulţumi să ridice din umeri.

— Ce crezi, Sachs? Poate fi vreunul dintre cei de la SSD cu care ai discutat?

Amelia ridică şi ea din umeri.

— Aş zice că Gillespie e cel mai apropiat. Pare destul de bizar. Dar Cassel pare cel mai plauzibil – pentru că afişează o faţadă de om bun. Arlonzo-Kemper e căsătorit, ceea ce, conform lui Terry, îl scoate din circulaţie. Pe tehnicieni nu i-am văzut, Ron a avut de-a face cu ei.

Se auzi un ciripit electronic, iar pe ecran apăru identificatorul unui apelant. Era Lon Sellitto, care se înapoiase acasă, dar care se părea că lucra încă la Planul Expert pe care-l întocmise ceva mai devreme împreună cu Lincoln Rhyme.

— Comandă, răspunde la telefon. Ron, ce faci?

— Linc, e pregătit totul.

— Unde apărem?

— Urmăreşte ştirile de la ora unsprezece. O să vezi. Mă duc la culcare.

Rhyme deconectă telefonul şi se întoarse spre televizorul din colţul laboratorului.

Mel Cooper le spuse noapte bună. Îşi strângea servieta, când calculatorul lui scoase un ţiuit. Mel se uită la ecran şi zise:

— Amelia, ai primit un e-mail.

Sachs se duse la calculator şi se aşeză.

— E de la poliţia statală din Colorado, e despre Gordon? întrebă Rhyme.

Sachs nu spuse nimic, dar criminalistul remarcă faptul că ridicase o sprânceană, în timp ce citea documentul destul de lung. Degetul îi dispăruse în păru-i lung şi roşu, prins la spate în coadă de cal, şi-i scărpina scalpul.

— Ce e?

— Trebuie să plec, spuse Amelia, şi se ridică repede.

— Sachs! Ce s-a întâmplat?

— N-are legătură cu cazul. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine.

Şi cu aceste cuvinte ieşi pe uşă, lăsând în urma ei un nor de mister la fel de subtil ca şi aroma de săpun cu lavandă, pe care-l aprecia în ultimul timp.

Cazul lui 522 se mişca rapid.

Iar poliţiştii trebuiau să jongleze şi cu celelalte aspecte ale vieţii lor.

De aceea stătea acum Amelia, stânjenită, în faţa unei case separate de celelalte, în Brooklyn, nu departe de propria ei locuinţă. Noaptea era plăcută. O briză delicată, înmiresmată cu liliac şi pământ de flori, dansa în jurul ei. I-ar fi plăcut să se aşeze pe marginea trotuarului sau pe pragul uşii şi să nu facă ceea ce era pe cale să facă.

Ceea ce *trebuia* să facă.

Doamne, urăsc chestia asta!

Pam Willoughby apăru în uşă. Purta un trening şi părul îi era prins într-o coadă de cal. Vorbea cu unul dintre copiii aflaţi în îngrijire, o altă adolescentă. Figurile lor aveau expresia aceea conspirativă şi totuşi inocentă, pe care adolescentele o poartă ca pe un machiaj. Doi câini se jucau la picioarele lor: Jackson, micuţul havanez, şi Briard, Cowboy-ul Cosmic, un animal mai mare, dar la fel de exuberant, care îi aparţinea familiei care o îngrijea pe Pam.

Poliţista o întâlnea pe fată aici ocazional, apoi se duceau la un film, la o cafenea sau la o îngheţată. Figura lui Pam se lumina, de obicei, când o vedea pe Sachs.

Nu şi în seara aceea.

Sachs ieşi din maşină şi se rezemă de capota fierbinte. Pam îl ridică pe Jackson şi i se alătură, pe când cealaltă fată îşi flutură mâna spre Sachs şi dispăru în casă, împreună cu Cowboy-ul Cosmic.

— Îmi cer scuze că am venit atât de târziu.

— E în regulă, răspunse fata cu prudenţă.

— Cum sunt temele?

— Temele sunt teme. Unele-s bune, altele-s nasoale.

Era adevărat acum, fusese adevărat şi pe vremea lui Sachs.

Amelia mângâie căţelul, pe care Pam îl strângea posesiv. Făcea deseori chestia asta cu lucrurile ei. Fata refuza deseori ofertele de a lăsa pe cineva să-i care servieta cu cărţi sau punga cu cumpărături. Sachs bănuia că îi fuseseră luate atât de multe, încât ţinea zdravăn tot ce putea.

— Aşa. Despre ce-i vorba?

Nu găsi o cale să intre mai blând în subiect.

— Am discutat cu prietenul tău.

— Ce prieten? întrebă Pam.

— Cu Stuart.

— Ce ai făcut?

Lumina fragmentată de frunzele de ginkgo cădea pe figura ei tulburată.

— Trebuia să vorbesc.

— Nu, nu trebuia.

— Pam… eram îngrijorată pentru tine. Am un prieten în departament – cineva care face verificări de securitate – şi l-am pus să vadă ce-i cu el.

— Nu!

— Voiam să văd dacă are vreun schelet în dulap.

— Nu aveai niciun drept să faci asta!

— Adevărat. Dar am făcut-o oricum. Şi tocmai am primit un e-mail.

Sachs simţi cum i se crispează muşchii stomacului. Să înfrunţi ucigaşi, să goneşti cu peste 200 de kilometri pe oră… alea erau nimicuri. Acum era foarte emoţionată.

— E un ucigaş afurisit? se răsti Pam. Un criminal în serie? Un terorist?

Sachs ezită. Voia să atingă braţul fetei. Dar n-o făcu.

— Nu, scumpo. E… însurat.

Amelia văzu, în lumina slabă, că Pam clipise.

— E… însurat?

— Îmi pare rău. Soţia lui e şi ea profesoară. Într-o şcoală particulară din Long Island. Şi au doi copii.

— Nu! Greşeşti!

Sachs văzu că mâna liberă a lui Pam era încleştată atât de puternic încât avea să o doară muşchii. Fata avea ochii plini de furie, dar nu conţineau prea multă surpriză. Sachs se întrebă dacă Pam îşi scotocea prin amintiri. Poate Stuart spusese că nu are telefon acasă, ci doar un mobil. Sau poate că bărbatul îi ceruse să folosească un anumit cont de e-mail, nu pe cel pe care-l utiliza în general.

„Iar casa mea e într-un hal fără hal. Mi-ar fi ruşine s-o vezi. Ştii, sunt profesor. Suntem cam zăpăciţi… Am nevoie de o menajeră…“

— E o greşeală, se răsti Pam. L-ai confundat cu altcineva.

— Am fost să-l văd chiar acum. L-am întrebat şi a recunoscut.

— Nu, nu l-ai întrebat! Ai înscenat totul!

Ochii fetei aruncau flăcări şi pe figura ei apăruse un zâmbet rece, ce-i sfâşia sufletul Ameliei.

— Ai făcut exact ce-a făcut mama mea! Când nu voia să fac ceva, mă minţea! Exact aşa cum ai făcut şi tu!

— Pam, eu niciodată…

— Toată lumea îmi ia câte ceva! N-o s-o faci şi tu! Îl iubesc şi el mă iubeşte, iar tu n-o să mi-l iei!

Pam se întoarse şi fugi în casă, strângând puternic câinele sub braţ.

— Pam! şopti cu greu Amelia. Nu, dragă…

Când fata păşi înăuntru, se uită iute în urmă, cu părul rotindu-se, într-o postură ţeapănă, de parcă ar fi fost din oţel, lăsând-o pe Amelia Sachs recunoscătoare pentru că lumina din spate o împiedicase să vadă figura lui Pam. N-ar fi avut tăria să vadă ura din ochii ei.

Eşecul de la cimitir arde încă precum focul.

Miguel 5465 ar fi trebuit să moară. Ar fi trebuit să fie prins cu un bold pe un panou de catifea, ca să-l examineze poliţia. Care ar fi spus că e un caz închis şi totul ar fi fost bine.

Dar n-a murit. Fluturele a zburat. Nu pot să încerc să înscenez iarăşi o sinucidere. Ei au aflat ceva despre mine. Ei au adunat ceva cunoştinţe.

Îi urăsc pe Ei îi urăsc pe Ei îi urăsc pe Ei…

Eram atât de aproape să-mi iau briciul şi să mă reped…

Calmează-te. Potoleşte-te. Dar e din ce în ce mai greu să fac asta, pe măsură ce trec anii.

Am anulat anumite tranzacţii sigure în seara asta – intenţionam să sărbătoresc sinuciderea iar acum mă îndrept spre Cămăruţa mea. Mă ajută să fiu înconjurat de comorile mele. Mă plimb prin încăperile înmiresmate şi trag anumite obiecte spre mine. Trofee din diferite tranzacţii din anul trecut. E plăcut să simt carnea uscată, unghiile şi părul pe obrazul meu…

Sunt obosit. Mă aşez în faţa picturii lui Harvey Prescott şi o privesc. Familia se uită la mine. Ca în multe portrete, ochii lor mă urmăresc indiferent unde sunt.

Plăcut. Şi bizar.

Poate că unul dintre motivele pentru care îmi place opera sa este că oamenii pe care-i creează sunt proaspeţi. N-au amintiri care să-i chinuie, să-i facă nevrotici, să-i ţină treji toată noaptea şi să-i scoată în stradă, ca să strângă comori şi trofee.

Ah, amintirile!

„Iunie, am cinci ani. Tata mă pune să stau jos, îşi aruncă ţigara neaprinsă şi-mi explică faptul că nu-s al lor. «Te-am adus în familia noastră pentru că te voiam foarte mult şi te iubim chiar dacă nu eşti fiul nostru natural, înţelegi, da…» Nu prea înţelegeam. Mă uit la el prosteşte. Şerveţelul se mototoleşte în mâinile umede ale mamei. Ea mărturiseşte că mă iubeşte ca pe un fiu născut de ea însăşi. Nu, mă iubeşte mai mult, deşi eu nu pricep de ce ar fi aşa. Pare să fie o minciună.

Tata pleacă, ducându-se la a doua sa slujbă. Mama se duce să aibă grijă de ceilalţi copii, lăsându-mă să mă gândesc la cele auzite. Simt că mi s-a luat ceva. Dar nu ştiu ce. Mă uit pe fereastră. E minunat aici. Munţi, verdeaţă şi aer răcoros. Dar prefer camera mea şi mă duc acolo.

August, am şapte ani. Tata şi mama s-au certat. Cea mai mare dintre noi, Lydia, plânge. Nu ne părăsi nu ne părăsi nu ne părăsi… Eu însumi mă pregătesc pentru ce-i mai rău, strângând provizii. Hrană şi bănuţi – oamenii nu simt niciodată lipsa bănuţilor. Nimic nu mă poate împiedica să-i strâng, sunt 134 de dolari în monede de aramă sclipitoare sau mată. Le ascund în cutii în dulapul meu.

Noiembrie, am şapte ani. Tata se întoarce de unde a fost timp de o lună, «scormonind după dolarul care fugea», cum spune el de multe ori. (Lydia şi cu mine zâmbim când o face.) Întreabă unde sunt ceilalţi copii. Ea îi spune că n-a putut să se descurce cu toţi.

— Fă socoteala. La ce naiba te-ai gândit? Du-te la telefon şi sună la municipalitate.

— Nu erai aici, plânge ea.

Asta ne amăgeşte pe Lydia şi pe mine, dar ştim că nu-i bine.

În dulapul meu sunt 252 de dolari în monede, treizeci şi trei de cutii de tomate, optsprezece cu alte legume, douăzeci de Spaghettios, care nu-mi plac, dar pe care le am. Toate sunt importante.

Octombrie, am nouă ani. Alte plasamente urgente în îngrijire. În acest moment suntem nouă. Eu şi Lydia ajutăm. Ea are paisprezece ani şi ştie cum să aibă grijă de cei mai mici. Lydia îi cere tatălui să cumpere păpuşi fetelor – pentru că ea n-a avut niciodată una şi e important –, iar el întreabă cum să facem rost de bani de la municipalitate dacă îi cheltuim pe prostii?

Luna mai, am zece ani. Mă întorc de la şcoală. Fac tot ce pot ca să iau nişte bănuţi şi să cumpăr o păpuşă pentru Lydia. Nu pot să aştept să-i văd reacţia. Dar apoi văd că am făcut o greşeală şi că am lăsat deschisă uşa dulapului. Tata a intrat în el, şi a deschis cutiile. Bănuţii zac ca nişte soldaţi morţi pe câmpul de bătălie. El îşi umple buzunarele şi ia cutiile. «Ai pierdut ce-ai furat.» Eu plâng şi-i spun că am găsit bănuţii. «Bine, spune tata triumfător, şi eu i-am găsit, iar asta înseamnă că-s ai mei… Am dreptate, tinere? Poţi să mă contrazici? Nu poţi. Iisuse, sunt aproape cinci sute de dolari aici!» Şi-şi ia ţigara din spatele urechii.

Vrei să înţelegi cum e când cineva îţi ia lucrurile, îţi ia soldaţii, păpuşile, bănuţii? Atunci închide gura şi ţine-te de nas. Aşa e şi nu poţi să faci chestia asta mult timp, înainte să se întâmple ceva teribil.

Octombrie, am unsprezece ani. Lydia a plecat. Fără să lase vreun bilet. N-a luat păpuşa. Jason de paisprezece ani vine de la casa de corecţie să locuiască împreună cu noi. Intră în camera mea într-o noapte. Vrea patul meu (al meu e uscat şi al lui nu e). Dorm în cel ud. În fiecare noapte, timp de o lună. Mă plâng tatei. El îmi spune să-mi ţin gura. Au nevoie de bani şi primesc o bonificaţie pentru copii DE, precum Jason şi… Se opreşte din vorbit. Voia să spună că şi eu eram unul? Nu ştiu ce înseamnă DE. Nu ştiam atunci.

Ianuarie, am doisprezece ani. Girofaruri roşii. Mama suspină, ceilalţi copii în îngrijire suspină. Arsura de la braţul tatălui e dureroasă, spune pompierul, dar, din fericire, lichidul pentru brichete de pe saltea nu s-a aprins repede. Dacă ar fi fost benzină, ar fi fost mort. În timp ce-l iau pe Jason, cu ochi negri sub sprâncene negre, acesta ţipă că nu ştie cum de-au ajuns în ghiozdanul lui lichidul pentru brichete şi chibriturile. Nu ştie, nu ştie. Şi n-a agăţat la şcoală, în clasă, pozele acelea cu oameni arşi de vii.

Tata ţipă la mama: Uită-te ce-ai făcut!

Ai vrut bonificaţia! ţipă şi ea, la rândul ei.

Bonificaţia pentru DE.

Deranjaţi emoţional, asta înseamnă”

Amintiri, amintiri… Ah, anumite chestii le-aş fi aruncat cu plăcere, le-aş fi pus într-o ladă de gunoi, dacă aş fi putut…

Zâmbesc către familia mea tăcută, familia Prescott. Apoi mă întorc la problema pe care trebuie s-o rezolv – Ei.

Acum sunt mai calm, enervarea s-a potolit. Şi sunt încrezător că toţi cei care mă urmăresc – Ei – vor fi curând morţi şi transformaţi în pulbere, ca şi tatăl meu cel mincinos, ca şi panicatul Jason Stringefellow luat de poliţie, ca şi şaisprezecii care ţipau în momentul culminant al tranzacţiei. Iar eu îmi voi trăi fericit zilele împreună cu familia mea bidimensională şi cu comorile mele, aici, în Cămăruţă.

Soldaţii mei, datele, sunt gata să mărşăluiască spre bătălie. Sunt ca Hitler în buncărul lui din Berlin, ordonând trupelor Waffen-SS să înfrunte invadatorii. Datele sunt invincibile.

Văd acum că-i aproape unsprezece seara. E ora ştirilor. Trebuie să văd ce ştiu şi ce nu ştiu Ei despre moartea ce a avut loc în cimitir. Dau drumul la televizor.

Postul transmite în direct de la primărie. Adjunctul primarului, Ron Scott, un bărbat cu înfăţişare distinsă, explică faptul că poliţia a alcătuit o echipă ca să investigheze un asasinat şi un viol petrecute recent, şi o omucidere din seara aceasta, dintr-un cimitir din Queens, care pare a avea legătură cu delictul anterior.

Scott prezintă un inspector de la NYPD, Joseph Malloy, care „va discuta cazul mai amănunţit”.

Dar nu-l discută, de fapt. Vorbeşte despre înfăţişarea făptaşului care seamănă cu mine doar în măsura în care semănă cu alţi două sute de mii de bărbaţi din oraş.

Alb sau cu pielea de culoare deschisă? Oh, vă rog!

Individul le cere oamenilor să fie atenţi.

— Credem că făptaşul a folosit tehnici de furt de identitate pentru a se apropia de victime. Ca să lase garda jos.

Fiţi atenţi, zice inspectorul, la orice necunoscut, dar care ştie ce

cumpăraţi, ce cont aveţi în bancă, ce planuri de vacanţă şi ce amenzi de circulaţie aţi primit.

— Chiar la mărunţişuri cărora, în mod normal, nu le-aţi acorda atenţie.

De fapt, municipalitatea a recurs la un expert în gestionarea şi securitatea informaţiilor, de la Carnegie Mellon University. Doctorul Carlton Soames va petrece următoarele zile ajutând investigatorii şi sfătuindu-i în problema hoţului de identităţi. Se crede că aceasta este cea mai bună cale de a-l găsi pe făptaș.

Soames arată ca un băiat ciufulit dintr-un orăşel din Vestul Mijlociu, ajuns deştept. Un rânjet stânjenit. Costum cam nepotrivit, ochelari cam murdari, cu înfăţişare asimetrică. Şi cât de uzată arată verigheta sa? Pun pariu că destul de mult. Individul arată ca unul care se însoară uşor.

Individul nu spune nimic, doar priveşte ca un animal nervos la presă şi la camera de luat vederi. Căpitanul Malloy continuă:

— În aceste vremuri în care furtul de identitate e în creştere, iar consecinţele sunt din ce în ce mai grave…

Reporterii se amestecă în discuţie, împroşcându-l pe adjunctul primarului, pe căpitan şi pe profesorul emoţionat cu întrebări ca într-un interogatoriu de gradul trei. Malloy se descurcă. Scutul său este format din cuvintele „în curs“.

Adjunctul primarului, Ron Scott, asigură publicul că oraşul e în siguranţă şi că s-a făcut totul pentru ca oamenii să fie protejaţi. Conferinţa de presă se termină brusc.

Ne-am întors la ştirile obişnuite, dacă poţi să le spui aşa. Legume putrezite în Texas, o femeie pe capota unui camion prins într-o inundaţie în Missouri. Preşedintele e răcit.

Am închis televizorul şi m-am aşezat în Cămăruţa mea întunecată, întrebându-mă cum să prelucrez cât mai bine această nouă tranzacţie.

Îmi veni o idee. E evident că sunt sceptic. Dar, surpriză! Am avut nevoie doar de trei apeluri telefonice – la hotelurile din apropiere de One Police Plaza – ca să aflu unde era înregistrat Dr. Carlton Soames.

IV
AMELIA 7303

MARŢI, 24 MAI

Bineînţeles, nu aveai cum să ştii dacă erai urmărit într-un moment anume. Puteai doar să ghiceşti cât de des şi prin intermediul cărui sistem se comuta Poliţia Gândirii pe un fir individual. Era probabil chiar şi faptul că îi urmărea pe toţi, tot timpul.

George Orwell, *1984*

Capitolul treizeci şi trei

Amelia Sachs sosi devreme.

Dar Lincoln Rhyme se trezise şi mai devreme, incapabil să doarmă profund din cauza planurilor care se desfăşurau în prezent, atât aici, cât şi în Anglia. Îi visase pe vărul său, Arthur, şi pe unchiul său, Henry.

Sachs i se alătură în camera pentru exerciţii, unde Thom îl aşeza pe Rhyme înapoi pe scaunul cu rotile tip TDX, după ce acesta parcursese şapte kilometri pe bicicleta staţionară Electrologic, o parte din schema de exerciţii obişnuite menite să-i îmbunătăţească starea fizică şi să-i păstreze muşchii funcţionali, în aşteptarea zilei în care aceştia ar putea să înceapă să înlocuiască sistemul mecanic care-i conducea viaţa. Sachs veni să-l ajute, în timp ce asistentul coborî la parter, să pregătească gustarea de dimineaţă. Faptul că Rhyme pierduse de mult timp orice jenă legată de faptul că ea îl ajuta în cursul rutinei de dimineaţă – pe care mulţi ar fi găsit-o neplăcută – era o dovadă a felului în care se desfăşură relaţia lor.

Sachs petrecuse noaptea în locuinţa sa din Brooklyn, aşa că Lincoln o puse la curent cu ultimele modificări ale situaţiei lui 522. Văzu însă că era distrată. Când o întrebă de ce, Amelia expiră încet şi-i spuse:

— Din cauza lui Pam.

Şi îi explică apoi că se dovedise că prietenul lui Pam era un fost profesor al ei. Unul însurat.

— Nu! exclamă Rhyme. Îmi pare rău. Sărmanul copil! zise el; prima sa reacţie fu cea de a-l ameninţa pe acel Stuart că-l va scoate din circulaţie. Sachs, ai o insignă. Arată-i-o. Iar individul o să fugă în lumea largă. Sau, dacă vrei, o să-i dau eu un telefon.

Sachs, la rândul ei, nu credea că aceasta era calea corectă de a rezolva problema.

— Mi-e teamă că, dacă o să fiu prea insistentă sau dacă o să îl reclam pe individ, o s-o pierd pe Pam. Dar dacă n-o să fac nimic, fata o să aibă o grămadă de necazuri. Doamne, dacă o să vrea să păstreze copilul!? exclamă ea, apoi începu să-şi roadă o unghie de la degetul mare, după care se opri. Ar fi fost altfel dacă i-aş fi fost mamă de la început. Aş fi ştiut cum să rezolv problema.

— Oare? se minună Rhyme.

Amelia se gândi, apoi cedă, zâmbind:

— Bine, poate n-aş fi ştiut… Treburile părinţilor… Copiii ar trebui să apară pe lume cu un manual de utilizare.

Luară micul dejun în dormitor, adică Sachs îl hrăni pe Rhyme. Ca şi salonul şi laboratorul de la parter, dormitorul arăta mai primitor decât

fusese când îl văzuse Amelia pentru prima dată. Pe atunci locuinţa era goală, singurele decoraţiuni, adică afişele de artă, fuseseră întoarse pe dos şi folosite ca panouri pentru primul caz la care lucraseră împreună: picturile care-i plăceau lui Rhyme – peisaje impresioniste şi scene urbane emoţionante, ale unor artişti precum George Inness şi Edward Hopper. După aceea, Amelia se aşeză lângă fotoliul cu rotile şi-i luă mâna dreaptă, cea la care Lincoln recâştigase ceva control şi un pic de simţ al pipăitului. El putu să-i simtă vârfurile degetelor, cu toate că senzaţia era ciudată, la un pas sau doi de apăsarea pe care o simţise pe gât sau pe faţă când nervii lucraseră normal. Ca şi cum mâna ei lăsa dâre pe pielea sa. Ar fi vrut ca degetele sale să se strângă peste ale ei. Şi să simtă apăsarea răspunsului ei. Tăcere. Dar Lincoln îşi dădu seama, din poziţia ei, că voia să-i vorbească despre Pam, iar el nu spuse nimic, aşteptând ca Amelia să continue. Privi şoimii de pe pervaz, atenţi, încordaţi, femela fiind mai mare. Perechea era făcută din mănuchiuri musculoase de reacţie imediată. Şoimii vânează ziua, iar aceştia aveau pui ce trebuiau hrăniţi.

— Rhyme…

— Da?

— Încă nu l-ai sunat, nu-i aşa?

— Pe cine?

— Pe vărul tău.

Ah, nu era vorba de Pam. Lui Rhyme nu-i trecuse prin minte că Amelia se gândise la Arthur.

— Nu. Nu l-am sunat.

— Ştii, nici nu bănuiam că ai un văr…

— Nu l-am pomenit niciodată?

— Nu. Ai vorbit despre unchiul tău, Henry, şi despre mătuşa Paula. Dar nu despre Arthur. De ce?

— Lucrăm prea mult. Nu avem timp de pălăvrăgeală, spuse Lincoln şi zâmbi, dar Amelia nu zâmbi şi ea.

„Ar trebui să-i spun?" se întrebă Rhyme. Prima sa reacţie fu să nu-i spună. Pentru că explicaţia ar fi semănat a autocompătimire. Iar asta ar fi fost ca o otravă pentru Lincoln Rhyme. Dar Amelia merita să ştie ceva. Aşa se întâmplă în dragoste. În porţiunile umbrite în care se întâlnesc cele două sfere ale unor vieţi diferite, anumite lucruri fundamentale – stări de spirit, iubire, temeri, furii – nu mai pot fi ascunse. Acesta este contactul.

Aşa că îi spuse totul.

Despre Adrianna şi Arthur, despre ziua geroasă a concursului sportiv între şcoli şi de minciunile ulterioare, de examinarea stânjenitoare, criminalistă, a maşinii Corvette, şi chiar şi despre cadoul potenţial de logodnă – o bucată de ciment de vârsta epocii atomice. Sachs dădea din cap, iar Rhyme zâmbi în sinea lui. Pentru că ştia ce

gândea Amelia: ce mare brânză? Un pic de dragoste adolescentină, un pic de înşelătorie, un pic de suflet sfărâmat. Chestii de calibru mic în arsenalul jignirilor personale. Cum să strice ceva atât de banal o prietenie profundă?

„Voi doi eraţi ca fraţii…”

— Dar n-a spus Judy că tu şi Blaine obişnuiaţi să-i vizitaţi, după un număr de ani? Asta arată că totul fusese lămurit.

— Oh, da. Lămuriserăm totul. Adică a fost doar o iubire de licean. Adrianna era frumoasă… de fapt, era o roşcată înaltă.

Sachs zâmbi.

— Dar nu merita să distrugi o prietenie pentru ea.

— Deci mai există o parte a poveştii, nu-i aşa?

La început, Rhyme nu spuse nimic.

— Cu puţin timp înainte de accidentul meu, m-am dus la Boston, zise el, apoi sorbi din cafea printr-un pai. Ţineam o prelegere la o conferinţă internaţională de ştiinţă criminalistică. Am terminat prezentarea şi, după aceea, m-am dus la bar. O femeie a venit la mine. Era o profesoară pensionară de la MIT. Fusese surprinsă de numele meu de familie şi mi-a spus că avusese un student din Vestul Mijlociu în clasa ei, cu câţiva ani în urmă. Se numea Arthur Rhyme. Voia să ştie dacă suntem rude. I-am spus că-i vărul meu. A început să-mi povestească ce lucru interesant făcuse Arthur. Trimisese un articol ştiinţific în locul unui eseu. Era strălucit, a spus profesoara. Original, bine fundamentat, riguros – oh, Sachs, dacă vrei să-i complimentezi pe savanţi, spune-le că studiile lor sunt „riguroase”. Oricum, adăugă el după o scurtă tăcere, ea îl încurajase să-l scoată la iveală şi să-l publice într-un jurnal. Dar Arthur nu continuase în domeniul acela. Profesoara nu păstrase legătura cu el şi se întreba dacă după aceea mai făcuse cercetare. Eram curios. Am întrebat-o care era subiectul. Îşi amintea titlul: *Efectele biologice ale unor materiale nanoparticulate…* Sachs, ca să ştii, eu am scris articolul ăla.

— Tu?

— Era un articol pe care-l scrisesem pentru un concurs ştiinţific şcolar. A ajuns pe locul doi pe întregul stat. Recunosc că a fost o chestie destul de originală.

— Arthur l-a furat?

— Da, spus Lincoln, iar acum, după atâţia ani, furia îl cuprinse din nou. Dar lucrurile au mers şi mai rău.

— Spune mai departe.

— După conferinţă, nu-mi ieşea din cap ce-mi spusese profesoara. Am contactat serviciul de admitere la MIT. Păstraseră toate cererile de înscriere pe microfişe. Mi-au trimis o copie a cererii mele. Ceva nu era în regulă. Cererea era cea pe care o trimisesem eu, avea semnătura mea. Dar tot ce trimisese şcoala, de la biroul consilierului, fusese

modificat. Art obţinuse copia notelor mele din liceu şi o modificase. Mi-a dat media B în loc de A, cum aveam în realitate. A falsificat scrisorile de recomandare, făcându-le să pară lipsite de căldură, să pară formale. Erau probabil cele pe care le primise el de la profesori. Recomandarea unchiului meu Henry nu era inclusă în teanc.

— A scos-o?

— Şi a înlocuit eseul meu cu o tâmpenie gen „De-ce-vreau-să-ajung-la-MIT“. A făcut chiar şi nişte greşeli de ortografie foarte bine alese.

— Oh, îmi pare rău! exclamă Amelia, strângându-i mâna mai puternic. Adrianna lucra în biroul consilierului, nu-i aşa? Deci ea l-a ajutat…

— Nu. Aşa am crezut la început, apoi i-am dat de urmă şi i-am telefonat, spuse el, cu un zâmbet sec. Am vorbit despre vieţile noastre, despre căsătoriile noastre, despre copiii ei, despre cariere. Apoi despre trecut. Se întrebase întotdeauna de ce am rupt relaţiile aşa cum am făcut-o. I-am spus că am crezut că decisese să fie cu Arthur. Asta a surprins-o şi mi-a explicat că nici vorbă de aşa ceva, îi făcuse lui Arthur o favoare, îl ajutase cu cererea pentru colegiu. Art venise în biroul ei de vreo cinci, şase ori doar ca să discute despre şcoală, să se uite la nişte exemple de eseuri şi de scrisori de recomandare. Spusese că avea un consilier groaznic şi că dorea cu disperare să ajungă la o şcoală bună. O rugase să nu spună nimic nimănui, mai ales mie; era stânjenit că avea nevoie de ajutor, aşa că se întâlniseră de câteva ori. Adrianna se simţea vinovată pentru că Art o făcuse să mintă în privinţa asta.

— Aşa că atunci când ea se dusese la baie sau ieşise să copieze ceva, el intrase în dosarul tău.

— Exact.

„Arthur n-a făcut rău nimănui, în viaţa sa. Nu-i în stare de aşa ceva…“

Greşeşti, Judy.

— Eşti absolut sigur? întrebă Sachs.

— Da. Pentru că imediat după ce am încheiat conversaţia cu ea, l-am sunat pe Arthur.

Rhyme îşi amintea perfect conversaţia aceea, cuvânt cu cuvânt.

— De ce, Arthur? Spune-mi de ce.

Nu-l salutase, începuse cu această întrebare.

Urmase o tăcere, se auzise respiraţia lui Arthur.

Chiar dacă trecuseră ani de la înşelătorie, vărul său ştiuse imediat la ce se referea. Nu-l interesase cum aflase Rhyme adevărul. Nu-l interesase să nege, să se prefacă neştiutor sau nevinovat

Răspunsul său fusese agresiv. Arthur se răstise furios.

— Bine, Lincoln, vrei să ştii răspunsul? O să ţi-l spun. Premiul de Crăciun.

Uluit, Rhyme întrebase:

— Premiul?

— Cel pe care ţi l-a dat tatăl meu la întrecerea de la petrecerea din Ajunul Crăciunului, când eram în ultima clasă de liceu.

— Cimentul? Cel din stadionul Stagg Field? întrebase Rhyme, zăpăcit. Ce vrei să spui?

Probabil că victoria aceea, prin care câştigase un suvenir ce însemna ceva doar pentru o mână de oameni din întreaga lume, avusese o semnificaţie pe care el n-o pricepuse.

— Nu-l meritai! răcnise vărul său, comportându-se ca şi cum ar fi fost o victimă. Tata m-a botezat după omul care a condus proiectul atomic. Ştiam că păstrase amintirea acelui moment. Ştiam că avea să mi-l dea mie când aveam să termin liceul sau colegiul. Trebuia să fie cadoul meu de absolvire! Îl aşteptam de ani de zile!

Rhyme nu-şi găsise cuvintele. Erau oameni în toată firea şi discutau ca nişte copii despre furtul unei cărţi cu poze sau a unei prăjituri.

— A dat altcuiva un lucru important pentru mine. Ţi l-a dat *ţie!*

I se întrerupsese vocea? Plângea?

— Arthur, am răspuns la o întrebare. A fost un joc.

— Un joc? Ce fel de joc afurisit a fost ăla? Era Ajunul Crăciunului! Ar fi trebuit să cântăm colinde sau să ne uităm la filmul *O viaţă minunată*{44}. Dar nu, tata trebuia să transforme totul într-o lecţie! Era stânjenitor! Era plictisitor! Dar nimeni n-a avut curajul să-i spună asta marelui profesor!

— Doamne, Art, n-a fost vina mea! Am câştigat un premiu, nu ţi-am furat nimic!

— Nu!? exclamase Art, râzând plin de cruzime. Lincoln, nu ţi-a trecut prin minte că poate mi-ai furat?

— Ce anume?

— Gândeşte-te. Poate… pe tatăl meu.

Se oprise, gâfâind din greu.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Mi l-ai furat! Te-ai întrebat vreodată de ce n-am făcut parte din echipa sportivă universitară? Pentru că tu îmi stăteai în cale! Şi în cea ştiinţifică? Pentru că *tu* erai celălalt fiu al lui, nu eu. Tu erai cel care asista la lecţiile lui de la Universitatea din Chicago! Îl ajutai la cercetările sale.

— E o prostie! Ţi-a cerut şi ţie să participi la lecţiile lui. Ştiu că ţi-a cerut.

— O dată mi-a ajuns. M-a luat la întrebări până mi-a venit să plâng.

— Îi examina cu severitate pe toţi, Art. De aceea era atât de strălucit. Te făcea să gândeşti, te sâcâia până găseai răspunsul corect.

— Însă unii dintre noi nu găseau *niciodată* răspunsul corect. Eu eram bun. Dar nu măreţ. Iar fiul lui Henry Rhyme trebuia să fie măreţ.

Dar oricum nu conta, pentru că te avea pe tine. Robert s-a dus în Europa, Marie s-a mutat în California. Şi nici măcar atunci nu m-a vrut pe mine. Te-a vrut pe tine!

Celălalt fiu…

— Nu mi-am dorit rolul ăla. Nu te-am sabotat pe tine.

— Nu? Ah, domnul Nevinovat! N-ai jucat rolul ăla? Veneai pur şi simplu întâmplător la noi acasă în weekenduri, chiar şi când nu eram acolo? Nu l-ai invitat să asiste la concursurile tale? Ba da. Răspunde-mi: pe care din ei ţi l-ai fi dorit cu adevărat drept tată, pe al tău sau pe al meu? Te-a lăudat tatăl tău vreodată? A fluierat pentru tine din tribună? A ridicat sprânceana a aprobare când vorbea cu tine?

— Astea-s tâmpenii, se răstise Rhyme. Ai avut probleme cu tatăl tău şi ce-ai făcut? M-ai sabotat pe mine. Aş fi putut să intru la MIT. Iar tu mi-ai distrus şansa asta! Şi întreaga mea viaţă s-a schimbat. Dacă n-ai fi fost tu, totul ar fi fost altfel!

— Ei bine, Lincoln, pot să spun acelaşi lucru şi despre tine. Pot să spun acelaşi lucru… spuse el, cu un râs plin de duritate. Ai încercat vreodată să discuţi cu tatăl tău? Ce crezi că a simţit, având un fiu ca tine, care era de o sută de ori mai deştept decât el? Care lipsea tot timpul de acasă pentru că-i plăcea să stea cu unchiul lui. I-ai dat lui Teddy vreo şansă?

La asta, Rhyme trântise telefonul în furcă. Fusese ultima oară când discutaseră. După câteva luni, paralizase în urma accidentului de la locul crimei.

„Totul ar fi fost altfel…”

După ce-i explică toate acestea Ameliei, ea îi spuse:

— De aceea n-a venit niciodată să te vadă după ce ai fost rănit.

Lincoln dădu din cap şi zise:

— Atunci, după accident, nu puteam să fac altceva decât să zac în pat şi să mă gândesc că, dacă Art n-ar fi schimbat cererea, aş fi fost primit la MIT şi poate aş fi obţinut licenţa la Universitatea din Boston, sau m-aş fi angajat la poliţia din Boston, sau aş fi venit în New York, mai devreme sau mai târziu. Oricum, probabil că n-aş fi fost la locul crimei din metrou şi…

Vocea sa se dizolvă în tăcere.

— Efectul fluturelui, spuse Amelia. Un lucru mic din trecut înseamnă o mare diferenţă în viitor.

Rhyme dădu din cap. Ştia că Sachs avea să preia informaţiile acelea cu simpatie şi cu înţelegere şi nu avea să-şi dea cu părerea despre implicaţii mai largi – adică ce ar fi putut să aleagă el: să meargă şi să ducă o viaţă normală sau să rămână un infirm şi, din cauza asta, un criminalist mult mai bun… Şi, bineînţeles, să fie partenerul ei.

Amelia Sachs era genul ăsta de femeie.

— Sachs, chestia amuzantă e… zise el, cu un zâmbet fără vlagă.

— A fost ceva de adăugat la cele spuse de el?

— Tatăl meu n-a părut niciodată că mă bagă în seamă. Nu m-a provocat niciodată aşa cum făcea unchiul meu. Eu m-am simţit ca fiind celălalt fiu al unchiului Henry. Şi mi-a plăcut.

Lincoln îşi dădu seama că – poate inconştient – îl plăcuse pe Henry Rhyme cel plin de viaţă. Îl năpădiră iute zeci de amintiri ale momentelor în care fusese stânjenit de timiditatea tatălui său.

— Dar asta nu-i o scuză pentru ce a făcut Arthur, spuse Amelia.

— Nu, nu este.

— Totuşi… începu ea.

— O să spui că s-a întâmplat demult, să uităm necazurile din trecut şi să lăsăm apa să curgă peste stăvilare şi pe sub poduri?

— Ceva de genul ăsta, recunoscu ea, zâmbind. Judy spune că a întrebat de tine. Vrea să comunice. Iartă-l.

Aţi fost ca fraţii…

Rhyme privi la trupul său imobil. Apoi din nou la Sachs. Şi spuse încet:

— O să dovedesc că-i nevinovat. O să-l scot din închisoare. O să-i dau viaţa înapoi.

— Rhyme, nu-i acelaşi lucru.

— Poate că nu-i. Dar numai atât pot să fac.

Sachs începu să vorbească, poate să-şi susţină iarăşi opinia, dar subiectul Arthur Rhyme şi trădarea sa dispăru când telefonul bâzâi, iar pe ecranul calculatorului apăru numărul lui Lon Sellitto.

— Comandă, răspunde la telefon… Lon, unde eşti?

— Linc, voiam doar să ştii că expertul tău în calculatoare e pe drum.

Individul i se părea cunoscut, îşi zise portarul, apropo de bărbatul care dăduse amabil din cap în timp ce părăsea Water Street Hotel.

Şi-i răspunse, dând şi el din cap.

Tipul vorbea la telefonul celular şi se opri lângă uşă, în timp ce oamenii îşi vedeau de treabă în jurul lui. Apoi tonul i se schimbă:

— Patty, scumpo…

Discuta cu fiica sa. După o conversaţie scurtă despre un joc de fotbal, reveni la cea cu soţia, părând mai adult, dar încă iubitor.

Aparţinea unei anumite categorii, îşi zise portarul. Căsătorit de cincisprezece ani. Fidel, dornic să se întoarcă acasă – cu o sacoşă plină de cadouri alese cu inima. Nu era ca alţi oaspeţi: oameni de afaceri care la sosire au verighetă şi pleacă să ia cina cu degetul gol. Sau ca femeia de afaceri cherchelită, însoţită în ascensor de un coleg de serviciu solid (ăştia nu-şi ascund *niciodată* verighetele, n-au nevoie de asta).

Un portar ştie chestiile astea. Aş putea să scriu o carte.

Dar îl rodea o întrebare: de ce i se părea individul atât de cunoscut?

Apoi tipul îi spuse soţiei, zâmbind:

— M-ai văzut? La ştirile de aici? M-a văzut şi mama?

„L-a văzut.” O vedetă de la televizor?

Stai, stai… Aproape că…

Aha, l-am găsit! Seara trecută văzuse ştirile la televizor. Sigur! Individul era un profesor sau un doctor de un anume fel.

Sloane… sau Soames. Un expert în calculatoare dintr-o facultate la modă. Cel despre care vorbise Ron Scott, adjunctul primarului sau ce-o fi. Profesorul ajuta poliţia în legătură cu un viol şi o omucidere care avuseseră loc duminică şi în legătură cu alte delicte.

Apoi figura profesorului deveni serioasă, iar el zise:

— Sigur, draga mea, nu-ţi face griji. O să fiu bine.

Închise telefonul, apoi se uită înjur.

— Hei, domnule, zise portarul, v-am văzut la televizor!

Profesorul zâmbi timid.

— M-ai văzut? întrebă el, părând stânjenit de atenţia ce i se acorda. Poţi să-mi spui cum ajung la One Police Plaza?

— Pe acolo. E la vreo cinci străzi distanţă. Lângă primărie. Nu puteţi s-o rataţi.

— Mulţumesc.

— Mult noroc.

Portarul privi o limuzină apropiindu-se, încântat că schimbase câteva vorbe cu o semicelebritate. Avea ceva de povestit soţiei.

Apoi simţi un ghiont în spate, unul aproape dureros, când un alt bărbat ieşi în grabă pe uşa hotelului şi-l împinse. Individul nu se uită înapoi şi nu-şi ceru scuze în vreun fel.

Un idiot, îşi zise portarul, privind bărbatul care se mişca iute, cu capul în jos, în aceeaşi direcţie ca şi profesorul. Dar portarul nu spuse nimic. Oricât de mitocani ar fi fost, trebuia să fii atent. Puteau fi oaspeţi, prieteni ai oaspeţilor sau viitori oaspeţi. Sau chiar şefi de la sediul central, care te testau.

Fii atent şi ţine-ţi gura. Asta era regula.

Profesorul de la televizor şi idiotul mitocan dispărură din gândurile portarului când o limuzină se opri în faţa sa, iar el se grăbi să-i deschidă portiera. Avu o imagine drăguţă a sânilor, când clienta coborî; era mai grozav decât un bacşiş, având în vedere că ştia în mod sigur că tipa nu avea să-i dea aşa ceva.

Aş putea să scriu o carte.

Capitolul treizeci şi patru

Moartea e simplă.

N-am înţeles niciodată de ce oamenii o complică. De exemplu, în filme. Nu sunt un admirator al thrillerelor, dar mi-am văzut porţia ce-mi revine. Uneori mă întâlnesc cu o şaisprezece ca să scap de plictiseală, ca să păstrez aparenţele sau pentru că o s-o omor mai târziu, şi stăm într-un cinematograf şi aşa e mai uşor decât la cină, nu trebuie să vorbeşti prea mult. Şi mă uit la film şi mă gândesc. De ce naiba se arată chestiile alea pe ecran, modurile alea nenaturale de a ucide?

De ce să foloseşti sârme, aparate electronice, arme complicate şi tot soiul de planuri când poţi să te duci la cineva şi să-l baţi de moarte cu un ciocan, chestie care durează treizeci de secunde?

Simplu. Eficient.

Şi nu trebuie să faci nicio greşeală, poliţiştii sunt deştepţi (ce ironie a sorţii, mulţi dintre ei sunt ajutaţi de SSD şi de innerCircle). Cu cât planul e mai complicat, cu atât există mai multe şanse să laşi ceva în urma ta care poate fi folosit ca să ţi se dea de urmă, cu atât există mai multe şanse să existe martori.

Iar planul meu de azi pentru şaisprezecele pe care-l urmăresc pe străzile din partea de jos a Manhattanului e simplitatea întruchipată.

Eşecul de ieri de la cimitir a rămas în urmă şi sunt încântat. Sunt în misiune şi, ca parte a acesteia, voi mai adăuga ceva la colecţia mea.

În timp ce-mi urmăresc ţinta, ocolesc şaisprezecii care trec prin stânga şi prin dreapta mea. Uită-te la ei! Pulsul meu se accelerează. Capul îmi bubuie la gândul că aceşti şaisprezece sunt *ei înşişi* colecţii – ale trecutului lor. Mai multe informaţii decât putem pricepe. ADN-ul este, la urma urmei, doar o bază de date a trupului şi a istoriei noastre genetice, care se întinde în trecut pe mii de ani. Dacă ai putea copia asta pe hard diskuri, cât de multe date ai putea extrage? Ar face ca innerCircle să pară un Commodore 64{45}.

Ţi se opreşte răsuflarea…

Dar să revenim la treabă. Ocolesc o şaisprezece tânără, îi miros parfumul cu care s-a dat în dimineaţa asta, în apartamentul ei din Staten Island sau din Brooklyn, într-o încercare jalnică de a părea competitivă şi reuşind doar să fie o seducătoare ieftină. Mă apropii mai mult de ţinta mea, simţind plăcerea pistolului lipit de pielea mea. Cunoaşterea e un soi de putere, dar există şi altele, aproape la fel de eficiente.

— Hei, profesore, avem ceva activitate!

— Hmmm, mormăie Roland Bell, cu vocea scurgându-se din microfoanele dubei de supraveghere, în care se aflau Lon Sellitto, Ron Pulaski şi alţi poliţişti.

Bell, detectiv al NYPD care lucra ocazional cu Rhyme şi Sellitto, se îndrepta dinspre Water Street Hotel spre One Police Plaza. Îşi înlocuise hainele obişnuite – blugi, cămaşă de lucru şi haină sport – cu un costum mototolit, pentru că juca rolul imaginarului profesor Carlton Soames.

Sau, cum ar fi spus în dialectul lui din Carolina de Nord, „o momeală în cârligul undiţei".

Bell şopti într-un microfon prins la reverul hainei, la fel de invizibil ca şi difuzorul micuţ din urechea sa.

— Cât de aproape?

— E la vreo cinci metri.

— Hmm…

Bell era punctul central al Planului Expert al lui Lincoln Rhyme, care fusese conceput pe înţelegerea din ce în ce mai mare a lui 522.

— Nu a căzut în capcana noastră de pe calculator, dar caută informaţii. Ştiu asta. Avem nevoie de un alt soi de capcană. Să ţinem o conferinţă de presă şi să-l momim să iasă la iveală. Să anunţăm că am angajat un expert şi să punem pe cineva să joace rolul ăla.

— Asta înseamnă să presupunem că individul se uită la televizor.

— Oh, tipul urmăreşte mass-media ca să vadă cum acţionăm, mai ales după incidentul din cimitir.

Sellitto şi Rhyme contactaseră pe cineva care nu avea legătură cu cazul lui 522 – Roland Bell era întotdeauna vânatul, dacă nu primea o altă însărcinare. Rhyme sunase apoi un prieten de la Carnegie Mellon University, unde ţinuse prelegeri de mai multe ori. Îi povestise acestuia despre crimele lui 522, iar conducerea facultăţii – care era renumită pentru contribuţia sa în domeniul securităţii tehnologiilor înalte – fusese de acord să-l ajute. Administratorul paginii de internet al universităţii îl adăugase pe Carlton Soames, doctor în ştiinţe, pe site-ul lor.

Rodney Szarnek falsificase o biografie a lui Soames şi o trimisese la vreo zece site-uri ştiinţifice, apoi concepuse un site credibil pentru Soames însuşi. Sellitto obţinuse o cameră pentru profesor, la Water Street Hotel, ţinuse conferinţa de presă şi aşteptase să vadă dacă 522 avea să cadă în capcana *asta.*

Se părea că picase în cursă.

Bell părăsise Water Street Hotel cu puţin timp în urmă şi se oprise, prefăcându-se în mod credibil că vorbeşte la telefon şi rămânând într-un spaţiu liber suficient de mult timp ca să fie sigur că atrăsese atenţia lui 522. Echipa de supraveghere descoperise că un bărbat părăsise în grabă hotelul imediat după plecarea lui Bell şi că îl urmărea.

— L-ai mai văzut la SSD? E unul dintre suspecţii de pe lista noastră? îl întrebă Sellitto pe Pulaski, stând alături de acesta şi uitându-se pe monitor.

Patru poliţişti în civil erau la un cvartal de Bell. Doi dintre ei purtau camere de luat vederi ascunse.

Dar era greu să obţii o imagine clară a figurii ucigaşului pe străzile acelea aglomerate.

— Poate e unul dintre tehnicienii de la întreţinere. Ciudat, dar seamănă chiar cu Andrew Sterling. Ba nu, poate că are mersul ca al acestuia. Nu sunt sigur. Îmi pare rău.

Sellitto, care transpira din greu în camionul încins, îşi şterse faţa, apoi se aplecă şi spuse în microfon:

— Bine, profesore, Cinci Douăzeci şi Doi s-a pus în mişcare. E la vreo zece metri în urma ta. Poartă un costum negru şi cravată neagră. Ţine în mână o servietă. Atitudinea sa sugerează că-i înarmat.

Majoritatea poliţiştilor care au lucrat pe străzi câţiva ani pot să recunoască diferenţa din atitudinea şi modul de mers a unui suspect care are o armă.

— Am priceput, răspunse laconic poliţistul, care avea el însuşi două pistoale şi le mânuia cu talent cu ambele mâini.

— Sper să meargă, mormăi Sellitto. Bine, Roland, coteşte la dreapta.

— Îhm…

Rhyme şi Sellitto nu credeau că 522 avea să-l împuşte pe profesor pe stradă. Ce folos i-ar fi adus omuciderea aceea? Rhyme presupusese că intenţia asasinului era să-l răpească pe Soames, ca să afle ce ştia poliţia, şi să-l omoare mai târziu sau poate să-l ameninţe, pe el şi pe familia sa, ca să-l facă pe Soames să saboteze investigaţia. Aşa că scenariul prevedea ca Roland Bell să facă un ocol şi să iasă din zona publică, într-un loc în care 522 să intre în acţiune, iar ei să-l prindă. Sellitto găsise un şantier de construcţii care se potrivea cu intenţiile lor. Exista pe el un trotuar lung, interzis publicului, care reprezenta o scurtătură către One Police Plaza. Bell avea să ignore panoul pe care scria „Trecerea interzisă” şi avea să meargă pe trotuar, dispărând din vedere după zece, cincisprezece metri. O echipă era ascunsă la celălalt capăt al aleii şi avea să intervină atunci când urma să apară 522.

Detectivul coti, ocolind banda ce bloca accesul şi merse pe trotuarul umed, în timp ce zăngănitul şi bocănitul ciocanelor pneumatice şi sonetelor{46} umplu interiorul camionului, prin intermediul microfonului sensibil al lui Bell.

— Te vedem, Roland, spuse Sellitto, de îndată ce unul dintre poliţiştii de lângă el apăsă un comutator şi altă cameră de luat vederi intră în funcţiune. Linc, priveşti?

— Nu, Lon. Se difuzează *Dansând cu celebrităţile*. Urmează Jane Fonda şi Mickey Rooney.

— Linc, emisiunea se numeşte *Dansând cu starurile.*

Vocea lui Rhyme răsună în dubă.

— Cinci Douăzeci şi Doi o să cotească? Sau o să se oprească brusc? Hai… hai…

Sellitto mişcă mouse-ul şi apăsă de două ori pe el. Apăru o altă imagine, pe un ecran împărţit în două, provenind de la o cameră de luat vederi a echipei de Cercetare şi Supraveghere. Era luată din alt unghi: se vedea spatele lui Bell, mergând pe alee, îndepărtându-se de cameră. Detectivul se uita curios la şantier, aşa cum ar fi făcut orice trecător. După un moment, 522 apăru în spatele lui, rămânând la distanţă, privind şi el în jur, însă se vedea că nu-l interesau muncitorii; se uita după martori sau după poliţişti.

Apoi ezită, se mai uită o dată. Şi începu să se apropie.

— Gata, toată lumea, daţi-i drumul, strigă Sellitto. Roland, se apropie de tine. Peste vreo cinci secunde n-o să mai apari pe imagini, aşa că fii atent. Ai înţeles?

— Da, zise calm poliţistul, de parcă ar fi răspuns unui barman care-l întrebase dacă vrea un pahar împreună cu sticla sa de bere Budweiser.

Capitolul treizeci şi cinci

Roland Bell nu era atât de calm pe cât părea.

Era văduv şi avea doi copii, o casă drăguţă în suburbii şi o iubită în Statul Călcâielor de Smoală{47}, pe care era aproape gata s-o ceară de nevastă… Toate chestiile astea domestice aveau tendinţa să exagereze latura negativă a lucrurilor, atunci când ţi se cerea să faci pe momeala.

Dar Bell nu putea decât să-şi facă datoria – mai ales atunci când aveai de-a face cu un făptaș precum 522, un violator şi un asasin, o specie de delincvent pe care Bell o ura în mod deosebit. Şi, sincer vorbind, nici nu s-ar fi gândit să refuze să participe la o acţiune de felul acela.

— Cu toţii ne aflăm locul, spunea deseori tatăl lui, iar când băiatul îşi dăduse seama că nu vorbea despre scule rătăcite, îmbrăţişase filosofia aceea ca punct central al vieţii sale.

Haina îi era descheiată şi mâna sa gata să scoată, să ţintească şi să tragă cu pistolul său favorit, un exemplar al celor mai bune arme din Italia. Era bucuros că Lon Sellitto încetase să pălăvrăgească. Trebuia să audă cum se apropia individul, iar bocănitul sonetelor era destul de puternic. Dar, concentrându-se zdravăn, auzi un târşâit de pantofi pe trotuar, în urma sa.

La vreo zece metri.

Bell ştia că echipa de intervenţie era în faţa sa, dar n-o vedea, nici ei pe el, din cauza unei curbe pe care o făcea aleea. Planul fusese să-l înhaţe pe 522 de îndată ce zona era sigură şi pe trecători nu-i ameninţa niciun pericol. Porţiunea aceea de alee era parţial vizibilă dintr-o stradă alăturată şi de pe şantier, iar ei pariaseră că asasinul nu avea să atace până când Bell nu avea să ajungă în apropierea poliţiştilor. Dar se părea că individul trecuse la acţiune mai repede decât plănuiseră ei.

Dar Bell spera că individul avea să mai amâne treaba câteva minute. Un schimb de focuri în locul acela ar fi pus în pericol un număr mare de trecători şi de muncitori de pe şantier.

Însă tehnologia capturării îi dispăru din minte când auzi, simultan, două lucruri: sunetul paşilor lui 522 care se transformaseră într-o alergare către el şi, mult mai alarmant, pălăvrăgeala veselă în spaniolă a două femei, una din ele împingând un cărucior de copil, care apăruseră din spatele clădirii din dreapta lui Bell. Poliţiştii închiseseră accesul pe alee, dar se părea că nimeni nu se gândise să anunţe administratorii clădirilor care aveau uşile din spate pe aleea respectivă.

Bell aruncă o privire în urma sa şi văzu că femeile mergeau drept către intervalul dintre el şi 522 – iar individul se uita la detectiv şi fugea către el. Avea un pistol în mână.

— Avem probleme! Civili între noi! Suspectul e înarmat! Repet, are o armă! Interveniţi!

Bell începu să-şi scoată Beretta, dar una din femei, văzându-l pe 522, începu să ţipe şi sări înapoi, lovindu-se de Bell şi trântindu-l în genunchi. Pistolul îi căzu pe trotuar. Asasinul clipi şocat şi înlemni, întrebându-se, fără îndoială, de ce un profesor de colegiu era înarmat, dar îşi reveni iute şi-şi îndreptă arma către Bell, care-şi căuta al doilea pistol.

— Nu! strigă ucigaşul. Nu încerca aşa ceva!

Poliţistul nu putu decât să-şi ridice mâinile. Îl auzi pe Sellitto spunând:

— Roland, prima echipă va fi acolo în treizeci de secunde.

Asasinul nu spuse nimic, se răsti doar la femei s-o şteargă – lucru pe care ele îl făcură – apoi se apropie, cu arma îndreptată spre pieptul lui Bell.

Treizeci de secunde, îşi spuse detectivul, gâfâind.

Adică o viaţă de om.

În timp ce mergea din garajul parcării către One Police Plaza, căpitanul Joseph Malloy era enervat că nu aflase nimic despre capcana în care fusese implicat detectivul Roland Bell. Ştia că Sellitto şi Rhyme îşi doreau cu disperare să-l găsească pe făptaș, iar el fusese de acord cu falsa conferinţă de presă în ciuda voinţei sale, dar se depăşise o anumită limită şi se întreba care aveau să fie consecinţele, dacă acea capcană nu avea să funcţioneze.

La naiba, o să fie o catastrofa dacă *n-o* să meargă. Una dintre regulile importante în conducerea municipalităţii era: nu te lua în beţe cu presa. Mai ales în New York.

Tocmai îşi căuta în buzunar telefonul celular, când simţi că-i atinge ceva spatele. Insistent şi cu înţeles. Un pistol.

Nu, nu…

Inima i-o luase la galop.

Apoi auzi o voce calmă:

— Căpitane, nu te întoarce. Dacă te întorci, o să-mi vezi faţa şi asta înseamnă că o să mori. Ai înţeles?

Vocea părea a-i aparţine unui om instruit, lucru care, din cine ştie ce motiv, îl surprinse pe Malloy.

— Aşteaptă.

— Nu înţelegi?

— Ba da. Nu…

— La colţul următor o să coteşti la dreapta, pe alee, şi o să mergi

mai departe.

— Dar…

— Nu am amortizor la pistol. Dar ţeava e suficient de aproape de trupul tău pentru ca nimeni să nu ştie din ce direcţie a venit sunetul şi eu am să dispar înainte să atingi pământul. Şi glonţul o să treacă prin tine, iar cu înghesuiala asta sunt sigur că o să mai atingă pe cineva. Nu vrei aşa ceva.

— Cine eşti?

— Ştii cine sunt.

Joseph Malloy avea o carieră de-o viaţă în sprijinul legii, iar după ce soţia sa fusese ucisă de un tâlhar drogat, profesia îi devenise mai mult decât o carieră. Devenise o obsesie. Deşi era un administrator, un poliţist cu rang înalt, avea încă instinctele pe care le perfecţionase pe străzile secţiei din Midtown South, cu ani în urmă. Înţelese imediat.

— Cinci Douăzeci şi Doi.

— Poftim?

Calm. Rămâi calm. Dacă eşti calm, tu controlezi situaţia.

— Eşti omul care a omorât-o pe femeia aceea duminică şi pe groparul din cimitir seara trecută.

— Ce înseamnă „Cinci Douăzeci şi Doi“?

— Aşa îţi spune Departamentul, în interiorul său. Făptaş necunoscut, numărul Cinci Douăzeci şi Doi.

Dă-i nişte fapte. Fă-l să se relaxeze. Ţine-l de vorbă.

Ucigaşul scoase un râs scurt.

— Un număr? Interesant. Acum coteşte la dreapta.

Dacă voia să te omoare, ai fi fost mort. Vrea doar să ştie nişte lucruri, sau te răpeşte pentru a avea un avantaj strategic. Relaxează-te. E evident că n-o să te omoare – n-a vrut să-i vezi faţa. Bine. Lon Sellitto a spus că-l porecliseră Omul-care-ştia-totul. Hai să obţinem nişte informaţii despre el pe care să le poţi folosi.

Poate îl convingi să-ţi dea drumul.

Poate îl faci să lase garda jos şi te apropii suficient de mult de el ca să-l omori cu mâinile goale.

Joe Malloy era în stare de asta, atât psihic, cât şi fizic.

După ce merseră puţin, 522 îi ordonă să se oprească pe alee. Puse pe capul lui Malloy o căciulă împletită şi i-o trase peste ochi. Bine. O uşurare imensă. Cât timp nu-i văd faţa, o să trăiesc. Apoi îi fură legate mâinile şi fu percheziţionat. După care fu împins înainte de o mână puternică pusă pe umărul său şi urcat în portbagajul unei maşini.

Mers cu maşina prin căldura sufocantă, spaţiu neconfortabil, picioarele strânse. O maşină micuţă. Bine, am ţinut minte. Fără ulei încins. Cu suspensie bună. S-a notat. Nu miroase a piele. Notat. Malloy încercă să urmărească direcţia în care coteau, dar îi fu imposibil. Fu atent la sunete: zgomote de trafic, un ciocan pneumatic. Nimic unic. Şi

pescăruşi, şi o sirenă de vapor. Pot astea să ajute la identificarea locului în care se află? Manhattan e o insulă. Caută ceva *folositor!*… Stai – maşina are o curea de transmisie care face zgomot. Asta-i ceva folositor. Ţine minte.

După douăzeci de minute, se opriră. Căpitanul auzi zăngănitul unei uşi de garaj care se închidea, una mare, cu balamale sau nişte roţi care scârţâiau. Malloy scoase un ţipăt scurt când portbagajul se deschise, speriindu-l. Îl învălui un aer umed, dar rece. Căpitanul inspiră puternic, trăgând oxigen în plămâni prin lâna umedă a căciulii.

— Ieşim afară.

— Aş vrea să discut cu tine anumite lucruri. Sunt căpitan…

— Ştiu cine eşti.

— Dispun de multă putere în Departament, spuse Malloy, încântat de sine: avea glas calm şi părea rezonabil. Putem să găsim o soluţie.

— Vino încoace.

Cinci Douăzeci şi Doi îl ajută să meargă pe podeaua netedă.

Apoi căpitanul fu aşezat pe un scaun.

— Sunt convins că ai nişte probleme. Însă pot să te ajut. Spune-mi de ce faci astea, de ce comiţi delictele astea.

Tăcere. Ce-o să se întâmple în continuare? O să aibă şansa să lupte? se întrebă Malloy. Sau ar fi bine să continue să-şi croiască drum în mintea individului? Până acum ar fi trebuit să se descopere că lipsea. Sellitto şi Rhyme ar putea să-şi închipuie ce s-a întâmplat.

Apoi auzi un zgomot.

Ce era?

Mai multe zăngănituri, urmate de o voce subţire, electronică. Se părea că ucigaşul testa un casetofon.

Apoi un alt sunet: zăngănit de metal lovind metal, ca nişte scule strânse la un loc.

Şi, în cele din urmă, scrâşnetul deranjant al metalului pe ciment, în timp ce ucigaşul îşi trăgea scaunul atât de aproape de cel al lui Malloy, încât genunchii lor se atinseră.

Capitolul treizeci şi şase

Un vânător de recompense.

Prinseseră un afurisit de vânător de recompense.

Ba nu, după cum îi corectă individul, era „un specialist în recuperarea de cauţiuni”.

— Cum naiba de s-a întâmplat aşa ceva? fu întrebarea lui Lincoln Rhyme.

— Verificăm, răspunse Lon Sellitto, care stătea plin de praf şi transpirat lângă locul din şantier în care se afla, încătuşat, individul care-l urmărise pe Roland Bell.

Acesta nu era arestat. De fapt, nu făcuse nimic rău. Avea permis să poarte pistol şi încercase doar să aresteze un individ despre care credea că-i un delincvent căutat de poliţie. Dar Sellitto se enervase şi ceruse să i se pună cătuşe.

Roland Bell era cu telefonul în mână, încercând să descopere dacă 522 fusese zărit în altă parte din zonă. Dar până atunci niciunul dintre membrii echipelor de intervenţie nu văzuse pe nimeni care să se potrivească profilului ucigaşului.

— La fel de bine ar putea să fie în Tombuctu, mormăi Bell, şi-şi închise telefonul.

— Uite ce-i… începu să spună vânătorul de recompense, de pe trotuarul pe care stătea.

— Gura! răcni detectivul cel solid pentru a treia sau a patra oară, şi se întoarse la discuţia cu Lincoln Rhyme. L-a urmărit pe Roland, s-a apropiat şi a părut că vrea să-l captureze. Dar se pare că avea un mandat. Individul a crezut că Roland e cineva numit William Franklin. Cei doi seamănă, Roland şi Franklin. Tipul locuieşte în Brooklyn, a lipsit de la procesul pentru atac cu armă ucigătoare şi pentru posesie de armă de foc. Compania de cauţiuni îl caută de vreo şase luni.

— Ştii, toată chestia asta a fost regizată de Cinci Douăzeci şi Doi. L-a găsit pe Franklin ăsta în sistem şi a trimis vânătorul de recompense după el, ca să ne distragă atenţia.

— Ştiu, Linc.

— A văzut cineva *ceva* folositor? Pe cineva care ne supraveghea?

— Nu. Roland tocmai a discutat cu toate echipele.

Tăcere. Apoi Rhyme întrebă:

— De unde a ştiut individul că era o capcană?

Dar nu aceasta era problema cea mai importantă. Exista, de fapt, doar o întrebare la care doreau să afle răspunsul, iar aceasta era: pentru ce naiba se pregătea individul?

Ei cred că-s prost?

Ei credeau că n-o să fiu bănuitor?

Ei ştiu acum despre furnizorii de informaţii. Despre prezicerea felului în care vor acţiona şaisprezecii, în baza comportării lor din trecut şi a comportării altora. Acest concept face parte din viaţa mea de foarte mult timp. Poate să facă parte din viaţa oricui. Cum va reacţiona vecinul tău dacă vei face X? Cum va reacţiona dacă vei face Y? Cum se va comporta o femeie când o însoţeşti la maşina ei, în timp ce râzi? Dar atunci când eşti tăcut şi te scotoceşti în buzunare, căutând ceva?

Am studiat tranzacţiile Lor din momentul în care Ei au devenit interesaţi de mine. Le-am sortat şi i-am analizat pe Ei. Ei au fost străluciţi uneori – de exemplu, capcana întinsă de ei, când au lăsat angajaţii şi clienţii SSD să afle de investigaţia lor şi m-au aşteptat să scotocesc prin fişierele NYPD despre cazul Myra 9834. Aproape că am căzut în cursa lor, mai aveam doar să apăs pe tasta ENTER, dar am avut senzaţia că e ceva în neregulă. Acum ştiu că am avut dreptate.

Şi conferinţa de presă? Ah, această tranzacţie a mirosit de la început. Nu se potrivea cu modelele previzibile şi stabilite de comportare. Adică e normal ca poliţia şi municipalitatea să întâlnească ziariştii noaptea? Iar adunătura aceea care urcase la tribună nu părea în niciun fel reală.

Sigur, poate că era legitimă – chiar şi cei mai buni algoritmi de comportare logică şi comportamentală greşesc uneori. Dar era în interesul meu să verific mai bine. Nu puteam, nici măcar întâmplător, să vorbesc direct cu vreunul dintre Ei.

Aşa că, în loc de discuţii, am făcut ce-am putut.

Am privit prin dulapuri, m-am uitat prin fereastra mea secretă la datele tăcute. Am aflat mai multe despre oamenii care urcaseră pe podiumul acela în timpul conferinţei de presă: adjunctul primarului, Ron Scott, şi căpitanul Joseph Malloy – omul care conducea investigaţia împotriva mea.

Iar a treia persoană era profesorul, Carlton Soames, doctor în ştiinţe.

Numai că… Ei bine, nu *era*.

Era o momeală a poliţiei.

O cerere făcută prin intermediul unui motor de căutare a avut ca urmare găsirea unor rezultate în legătură cu profesorul Soames pe pagina de internet a Universităţii Carnegie Mellon şi pe site-ul personal al acestuia. CV-ul său se afla pe diferite alte site-uri.

Dar am avut nevoie doar de câteva secunde ca să deschid codurile acestor documente şi să examinez metadatele. Tot ce era în legătură cu profesorul acela artificial fusese scris şi încărcat cu o zi în urmă.

„Ei cred că sunt prost?”

Dacă aş fi avut timp, aş fi aflat cu exactitate cine era poliţistul. Aş fi

putut să mă duc pe arhiva site-ului reţelei de televiziune, aş fi găsit conferinţa de presă, aş fi capturat imaginea figurii individului şi aş fi făcut o verificare biometrică. Aş fi comparat imaginea cu înregistrările Departamentului pentru Vehiculele cu Motor din zonă, cu fotografiile poliţiştilor şi ale personalului FBI, şi aş fi aflat identitatea reală a tipului.

Însă asta ar fi necesitat multă muncă inutilă. Nu-mi păsa cine era. Trebuia doar să distrag atenţia poliţiei şi să obţin suficient timp ca să-l localizez pe căpitanul Malloy, singurul care era o bază de date veritabilă de informaţii despre această operaţiune.

Am găsit repede un mandat valabil pentru un bărbat care semăna, în mare, cu poliţistul ce-l interpreta pe Carlton Soames – un bărbat alb, de vreo treizeci şi ceva de ani. A fost o chestie simplă să-l sun pe vânătorul de recompense, pretinzând că-s o cunoştinţă a fugarului şi anunţându-l că l-am descoperit pe tip la Water Street Hotel. I-am descris îmbrăcămintea pe care o purta şi am închis repede.

Între timp, am aşteptat în garajul parcării de lângă Police Plaza, unde căpitanul Malloy îşi parca Lexus-ul ieftin (schimbul de ulei şi echilibrarea roţilor nu s-a mai făcut de mult timp, conform datelor vânzătorului) în fiecare dimineaţă, între 7 şi 48 de minute şi 9 şi 2 minute.

Am atacat inamicul fix la 8 şi 35 de minute.

A urmat răpirea, mersul cu maşina către depozitul din West Side şi folosirea judicioasă a metalului forjat ca să execut o extragere de memorie din baza de date care a dat dovadă de un curaj demn de admiraţie. Am simţit satisfacţia inexplicabilă, mai-mult-decât-sexuală, a cunoaşterii că mi-am completat colecţia: identitatea tuturor şaisprezecilor care mă căutau, a unora dintre oamenii legaţi de Ei şi modul în care Ei gestionau cazul.

Unele informaţii erau deosebit de relevante. (Numele Rhyme, de exemplu. Acum am înţeles că acesta e cheia explicaţiei faptului că trebuie să repar lucrurile.)

Soldaţii mei vor porni curând la drum şi vor mărşălui prin Polonia, vor mărşălui prin Renania…

Şi, după cum am sperat, am obţinut ceva pentru colecţia mea, ceva care va fi unul dintre favoriţii mei. Trebuie să aştept până voi fi înapoi, în Cămăruţa mea, dar nu mai pot să rezist. Pescuiesc casetofonul şi apăs pe butonul de derulare, apoi de pornire.

O coincidenţă fericită: găsesc locul exact în care ţipetele căpitanului Malloy ajung la un punct culminant. Mă înfiorează până şi pe mine.

Se trezeşte dintr-un somn incomod, plin de coşmaruri zdruncinătoare. Gâtul îl doare din cauza laţului, înăuntru şi în exterior, deşi înţepătura era mai dureroasă în gură – din cauza

uscăciunii.

Arthur Rhyme privi în jur, spre încăperea murdară, fără ferestre, a spitalului. Adică *o celulă* într-o infirmerie din Morminte. Nu se deosebea de propria sa celulă sau de groaznica încăpere comună în care fusese aproape omorât.

Un infirmier sau un brancardier intră în cameră, examină un pat gol şi îşi notă ceva.

— Scuzaţi-mă, hârâi Arthur, pot să văd un doctor?

Individul se uită spre el – era un afro-american solid, iar Arthur simţi că-l cuprinde panica, închipuindu-şi că era Antwon Johnson, care furase o uniformă şi se strecurase acolo, ca să termine ce începuse…

Dar nu, era altcineva. Însă ochii erau la fel de reci şi nu pierdură mai mult timp uitându-se la Arthur Rhyme decât dacă s-ar fi uitat la o pată de pe podea. Ieşi fără să scoată o vorbă.

Trecu o jumătate de oră, iar Arthur continuă să moţăie.

Apoi uşa se deschise din nou, iar Arthur îşi ridică privirea, uimit, văzând că fusese adus un alt pacient. Acesta avea apendicită, deduse Arthur. Operaţia se terminase, iar omul îşi revenea. Un infirmier îl aşeză în pat, apoi îi înmână un pahar.

— Să nu bei asta. Clăteşte-ţi gura şi scuipă.

Bărbatul bău.

— Nu. Ţi-am spus…

Individul vomită.

— La naiba!

Infirmierul îi aruncă o mână de şerveţele de hârtie şi plecă.

Colegul de spital al lui Arthur adormi, strângând în mână şerveţelele.

În momentul acela, Arthur se uită la fereastra din uşă. Doi bărbaţi stăteau afară, un hispanic şi un negru. Cel din urmă îşi miji ochii, uitându-se direct la el, apoi îi şopti ceva celuilalt, care aruncă şi el o privire.

Ceva din atitudinea şi expresiile lor îi spuseră lui Arthur că interesul lor nu era simpla curiozitate de a-l vedea pe deţinutul care fusese salvat de Mick, Şurubelniţa.

Nu, îi memorau figura. De ce?

Voiau şi ei să-l omoare?

Îl copleşi din nou panica. Era doar o problemă de timp până vor reuşi?

Închise ochii, dar decise că nu putea să doarmă. Nu îndrăznea. Aveau să-l atace, atunci când avea să doarmă, aveau să-l atace dacă închidea ochii, aveau să-l atace dacă nu era atent la orice, la oricine, în fiecare clipă.

Acum, chinul lui era complet. Judy spusese că era posibil ca Lincoln

să fi găsit ceva care ar fi dovedit că-i nevinovat. Nu ştia ce anume, aşa că Arthur nu putea să-şi dea seama dacă vărul său era doar optimist sau dacă descoperise o dovadă concretă că fusese arestat din eroare. Era furios din cauza acestei speranţe ambigue. Înainte să fi vorbit cu Judy, Arthur Rhyme se resemnase că îl aştepta iadul pe pământ şi o moarte iminentă.

„Omule, îţi fac o favoare. La naiba, oricum ai fi făcut-o singur, peste o lună, două… Aşa că încetează să te opui…“

Inima sa începu iarăşi să bubuie nebuneşte.

Se întinse după butonul de urgenţă. Îl apăsă o dată. Apoi încă o dată.

Niciun răspuns. După un moment, o altă pereche de ochi apăru în fereastră. Nu era a doctorului. Era a unuia dintre deţinuţii pe care-i văzuse mai înainte? Nu-şi dădea seama. Omul se uita direct la el.

Se strădui să-şi stăpânească teama care-i trimisese un fior de-a lungul şirei spinării, ca un impuls electric, şi apăsă din nou pe buton, apoi rămase cu degetul pe el.

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

Ochii din fereastră clipiră o dată, apoi dispărură.

Capitolul treizeci şi şapte

— Metadate.

Rodney Szarnek, aflat în laboratorul de calculatoare al NYPD, vorbea la telefonul pus pe difuzor, explicându-i lui Lincoln Rhyme cum putuse 522 să afle că expertul era, de fapt, un poliţist sub acoperire.

Sachs, stând în apropierea lui, cu braţele încrucişate şi cu degetele trăgând de mâneci, îi amintea lui Rhyme ce aflase de la Calvin Geddes, de la Privacy Now.

— Sunt date despre date. Încorporate în documente.

— Exact, confirmă Szarnek, auzindu-i comentariul. A văzut probabil că am creat CV-ul profesorului noaptea trecută.

— Rahat! exclamă Rhyme.

Nu poţi să te gândeşti la toate. Dar trebuie să te gândeşti, când ai de-a face cu omul care ştie totul. Iar planul, care ar fi putut să ducă la prinderea individului, fusese irosit. Era a doua oară când dădeau greş.

Mai rău, îşi arătaseră cărţile. Aşa cum ei aflaseră de planul lui cu sinuciderea, tot aşa aflase şi el cum lucrează ei şi-şi pregătise apărarea împotriva unor viitoare tactici.

„Cunoaşterea înseamnă putere…”

Szarnek adăugă:

— Am pe cineva la Carnegie Mellon, care va urmări adresele tuturor celor care au intrat pe site-ul lor în dimineaţa asta.

Şase accesări s-au localizat din oraş, dar au fost lansate de la terminale publice, fără vreo urmă a utilizatorilor. Două erau de la servere proxy{48} din Europa, pe care le cunosc. N-or să coopereze.

Normal.

— Avem acum ceva informaţii de pe fişierele de spaţii goale pe care le-a adus Ron de la SSD. A durat ceva timp. Ele sunt… destul de amestecate, spuse el, părând că hotărâse să evite explicaţii tehnice. Dar avem fragmente care se potrivesc. Ca şi cum cineva ar fi asamblat dosare şi le-ar fi descărcat. Avem un cont – ăsta-i un nume pe ecran sau un nume codificat: „Runnerboy”. Asta-i tot, până acum.

— Ai idee cine e? Un angajat, un client, un spărgător de parole?

— Nu. Am sunat un prieten de la FBI şi am verificat baza lor de date cu pseudonime şi cu adrese de e-mail. Au găsit vreo opt sute de „Runnerboy”. Niciunul în zona municipală. O să ştim mai multe ceva mai târziu.

Rhyme îl puse pe Thom să scrie numele Runnerboy pe lista suspecţilor.

— O să verificăm împreună cu SSD. Să vedem dacă recunoaşte

cineva numele ăsta.

— Şi fişierul cu clienţi de pe CD?

— Am pus pe cineva să-l parcurgă manual. Programul pe care l-am scris ne-a dus doar până aici. Există prea multe variabile – produse diferite, abonamente la metrou, plăţi anticipate pentru trecerea pe poduri sau prin tunele. Majoritatea companiilor au descărcat anumite informaţii de la victime, dar, statistic, nimeni nu apare încă drept suspect.

— Bine.

Şi deconectă telefonul.

— Rhyme, ne-am străduit, spuse Sachs.

„Ne-am străduit…" Rhyme ridică din sprânceană, un gest care nu însemna nimic.

Sună telefonul, iar pe ecran apăru numele celui care-l apela: Sellitto.

— Comandă, răspunde… Lon, ai vreo…

— Linc…

Ceva nu era în regulă. Tonul, auzit prin difuzor, era sec şi vocea tremura.

— Altă victimă?

Sellitto îşi drese glasul şi spuse:

— L-a omorât pe unul dintre noi.

Rhyme întrebă alarmat, uitându-se la Sachs, care se aplecase involuntar către telefon, cu braţele atârnându-i:

— Pe cine? Spune-ne.

— Joe Malloy.

— Nu… şopti Sachs.

Ochii lui Rhyme se închiseră, iar capul i se rezemă pe speteaza scaunului cu rotile.

— Bineînţeles. Lon, asta plănuise. Cât de rău stau lucrurile? întrebă el în şoaptă.

— Ce vrei să spui? întrebă Sachs.

Rhyme îi zise, cu glas blând:

— Nu numai că l-a omorât pe Malloy, nu-i aşa?

— Ai dreptate, Linc, răspunse Sellitto, cu glas tremurător şi îndurerat.

— Spune-mi despre ce vorbiţi! se răsti Amelia.

Rhyme îi privi ochii, holbaţi din cauza ororii pe care o simţeau amândoi.

— A plănuit întreaga chestie pentru că voia informaţii. L-a torturat pe Joe ca să le obţină.

— Oh, Doamne!

— Am dreptate, Lon?

Detectivul cel solid oftă. Apoi tuşi.

— Da, mărturisesc că a fost o chestie urâtă. Individul a folosit nişte

scule. Iar după cantitatea de sânge pe care a pierdut-o Joe, a durat mult timp. Rahatul l-a terminat cu un foc de armă.

Faţa lui Sachs era roşie de furie. Apucă mânerul Glock-ului său. Şi întrebă printre fălcile încleştate:

— Joe avea copii?

Rhyme îşi aminti că soţia căpitanului fusese ucisă cu câţiva ani în urmă.

— O fată în California, îi răspunse Sellitto. I-am telefonat, deja…

— Eşti bine? îl întrebă Amelia.

— Nu, nu sunt.

Iar vocea i se întrerupse din nou. Rhyme nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată pe detectiv atât de mâhnit.

În mintea sa auzea glasul lui Joe Malloy, reproşându-i că uitase să-i spună de cazul lui 522. Căpitanul nu fusese ranchiunos şi-i sprijinise, chiar şi după ce criminalistul şi Sellitto nu fuseseră cinstiţi cu el.

Justiţia era pusă înaintea ambiţiilor personale.

Iar 522 îl torturase şi-l omorâse pur şi simplu pentru că avea nevoie de informaţii. Informaţiile naibii…

Dar apoi, găsind puteri undeva, Rhyme reuşi să-şi înlăture povara de pe suflet. Detaşarea aceea însemna, după părerea unora, că avea un suflet deformat, dar criminalistul credea că asta-i permitea să-şi facă treaba mai bine.

— Bine. Ştiţi ce înseamnă asta? întrebă el, cu glas ferm.

— Ce? fu curioasă Amelia.

— Individul ne-a declarat război.

— Război?

Sellitto fusese cel care pusese întrebarea.

— Nouă. Nu se va da la fund. Nu va fugi. Ne-a spus să ne ia dracu'. Ripostează. Şi crede că poate să scape. Să omoare şefi ai poliţiei? Oh, da! Şi-a stabilit linia de luptă. Şi acum ştie totul despre noi.

— Poate Joe nu i-a spus, îşi dădu cu părerea Sachs.

— Nu, i-a spus. A făcut tot ce a putut ca să tacă, dar până la urmă i-a spus.

Rhyme nu voia să-şi imagineze ce gândise căpitanul când încercase să reziste torturii.

— N-a fost vina lui… Dar acum suntem cu toţii în pericol.

— Trebuie să discut cu şefii, zise Sellitto. Vor dori să ştie ce n-a mers bine. În primul rând, n-or să se bucure aflând ce plan am avut.

— Sunt convins că n-or să se bucure. Unde s-a întâmplat?

— Un depozit. În Chelsea.

— Depozit… perfect pentru un strângător. Are vreo legătură cu el? Lucra acolo? Vă amintiţi pantofii lui comozi? Sau a aflat de el scotocind prin date? Vreau să ştiu totul despre locul ăla.

— O să mă interesez, îi zise Cooper. Sellitto o să dea amănuntele

necesare.

— Şi trebuie să examinăm locul crimei, adăugă Rhyme, aruncând o privire către Sachs, care dădu din cap.

După ce detectivul întrerupse legătura, Rhyme întrebă:

— Unde-i Pulaski?

— E pe drum, se întoarce de la capcana întinsă de Roland Bell.

— Să sunăm la SSD, să aflăm unde erau suspecţii noştri în momentul în care a fost ucis Malloy. Unii dintre ei trebuie să fi fost la serviciu. Vreau să ştiu cine *n-a fost.* Şi vreau să ştiu ceva despre acest Runnerboy. Crezi că Sterling o să ne ajute?

— Oh, sunt sigură, spuse Sachs, amintindu-şi cât de cooperant fusese Sterling în timpul investigaţiilor.

Apăsă apoi pe butonul ce conecta difuzoarele şi formă numărul de la SSD.

Îi răspunse unul din asistenţi, iar Sachs se prezentă.

— Bună ziua, detectiv Sachs. Aici Jeremy. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să discut cu domnul Sterling.

— Din păcate, nu-i disponibil.

— E foarte important. A avut loc o altă omucidere. A fost omorât un poliţist.

— Da, am auzit la ştiri. Îmi pare rău. Aşteptaţi un moment. Martin tocmai a sosit.

Amelia auzi o conversaţie în surdină, apoi la difuzor se auzi o altă voce:

— Detectiv Sachs, sunt Martin. Îmi pare rău să aud că a avut loc un alt asasinat. Dar domnul Sterling nu e la serviciu.

— E foarte important să discutăm cu dânsul.

— Înţeleg necesitatea, răspunse asistentul cel calm.

— Aş putea vorbi atunci cu Mark Whitcomb sau cu Tom O'Day?

După o pauză îndelungată, vocea tânărului spuse:

— Îmi pare rău, dar şi Mark lipseşte. Iar Tom e într-o şedinţă. I-am lăsat un mesaj. Trebuie să răspund la alt apel, doamnă detectiv. Trebuie să închid. Îmi pare cu adevărat rău pentru căpitanul dumneavoastră.

— „Trebuie să traversezi anii de la un ţărm la altul, din moment ce sunt mai mulţi în partea mea iar pentru meditaţiile mele, mai mulţi decât poţi bănui."

Pam Willoughby stătea pe o bancă, îndreptată spre East River, şi simţi un nod în piept, iar palmele începură să-i transpire.

Se uită în spatele ei, spre Stuart Everett, luminat feeric de soarele de deasupra New Jersey-ului. O cămaşă albastră, blugi, o haină sport, geanta de piele pe umăr. Figura băieţească, o chică de păr castaniu, buze înguste gata să se strâmbe într-un zâmbet ce nu apărea niciodată.

— Salut, zise ea, încercând să pară veselă; era furioasă pe sine însăşi şi ar fi dorit să pară aspră.

— Salut, răspunse Stuart, privind spre nord, spre baza podului Brooklyn. Fulton Street.

— Poemul? Îl ştiam. E „Traversând Brooklynul cu feribotul”.

Din *Fire de iarbă*, capodopera lui Walt Whitman. După ce Stuart Everett menţionase în clasă că era antologia sa favorită de poeme, Pam cumpărase o ediţie scumpă. Crezând că asta îi va face, într-un fel, mai legaţi.

— N-am amintit de ea în clasă. Şi totuşi o ştii?

Pam nu spuse nimic.

— Pot să mă aşez?

Fata dădu din cap.

Rămaseră tăcuţi. Pam simţi mirosul coloniei sale. Se întrebă dacă i-o cumpărase soţia.

— Sunt sigur că prietena ta a discutat cu tine.

— Mda.

— Îmi place. Când m-a sunat prima oară, am crezut că o să mă aresteze.

Încruntarea lui Pam se îmblânzi într-un zâmbet.

— Nu o încânta situaţia, continuă Stuart. Dar asta e un lucru bun. Îi păsa de tine.

— Amelia e cea mai bună.

— Nu-mi vine să cred că-i poliţistă.

O poliţistă care l-a verificat pe prietenul meu. Nu e chiar atât de rău să nu ştii nimic, îşi zise Pam, prea multe informaţii sunt de-a dreptul enervante.

Stuart îi luă mâna. Impulsul ei de a şi-o trage dispăru.

— Uite ce-i, hai să discutăm totul în mod deschis.

Fata continuă să privească în depărtare. Ar fi fost o idee rea să se uite în ochii lui căprui. Privi râul şi portul de dincolo de acesta. Feriboturile circulau încă, dar majoritatea traficului era constituit din nave particulare sau din vapoare cu mărfuri. Pam stătuse deseori aici, lângă râu, şi-l privise. Fiind obligată să ducă o viaţă secretă, ascunsă în pădurile din Vestul Mijlociu, împreună cu mama ei cea nebună şi cu o mână de fanatici de extrema dreaptă, Pam simţea o adevărată fascinaţie pentru râuri şi oceane. Acestea erau deschise, libere şi în continuă mişcare. Gândul ăsta o liniştea.

— Ştiu, n-am fost sincer. Dar relaţia cu soţia mea nu-i ceea ce pare. Nu mă mai culc cu ea. N-am mai făcut-o de mult timp.

Asta era primul lucru pe care îl spune un bărbat într-o asemenea situaţie? se întrebă Pam. Ea nu ţinuse seama de sex, ci numai de faptul că Stuart era însurat.

— N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, continuă bărbatul. Am

crezut că o să fim prieteni. Dar s-a dovedit că eşti diferită de altele. Ai aprins ceva în mine. Este evident că eşti minunată. Dar eşti… eşti precum Whitman. Neconvenţională. Lirică. Eşti, în felul tău, o poetă.

— Ai copii, nu se putu împiedica Pam să nu-i spună.

— Am, răspunse Stuart, după o ezitare. Dar or să-ţi placă. John are opt ani. Chiara e în gimnaziu. Are unsprezece ani. Sunt copii minunaţi. De aceea eu şi Mary am rămas împreună, e singurul motiv.

Numele ei e Mary. Interesant.

— Pam, nu te pot lăsa să pleci, zise el, apucând-o de mână.

Fata se sprijini de el, simţind plăcerea provocată de braţul lui lipit de braţul ei, mirosind aroma seacă, plăcută, fără să-i mai pese cine cumpărase aftershave-ul. Şi-şi spuse: Probabil că intenţiona să-mi spună, mai devreme sau mai târziu.

— Voiam să-ţi spun, peste o săptămână, două. Jur. Mă străduiam să-mi fac curaj, spuse Stuart, iar Pam îi simţi mâinile tremurând. Vedeam chipurile copiilor mei. Credeam că nu pot s-o rup cu familia. Şi atunci ai apărut tu. Cea mai incredibilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată… Am fost singur mult, mult timp…

— Cum rămâne cu sărbătorile? întrebă Pam. Voiam să facem ceva împreună de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun.

— Probabil că o să plec de acasă pentru una din ele. Sau măcar o parte din zi. Trebuie doar să plănuim din timp. Aşa stau lucrurile, zise Stuart, plecându-şi capul. Nu pot să trăiesc fără tine. Dacă o să ai răbdare, o să facem treaba să meargă…

Fata se gândi la singura noapte pe care o petrecuseră împreună. O noapte secretă, despre care nu ştia nimeni. În casa Ameliei Sachs, în timp ce aceasta rămăsese în cea a lui Lincoln Rhyme, iar Pam şi Stuart avuseseră întreaga locuinţă numai pentru ei doi. Fusese o noapte magică. Pam şi-ar fi dorit ca fiecare noapte a vieţii sale să fi fost precum aceea.

Strânse mâna bărbatului şi mai puternic.

Iar el şopti:

— Nu pot să te pierd.

Se trase mai aproape de ea, pe bancă. Pam simţea plăcere în fiecare centimetru de contact. Scrisese un poem despre el, în care descria atracţia dintre ei ca fiind precum gravitaţia – una dintre forţele fundamentale ale universului.

Îşi rezemă capul de umărul lui.

— Făgăduiesc să nu mai ascund niciodată ceva de tine. Dar, te rog… trebuie să continui să te văd.

Pam se gândi la vremurile minunate pe care le avuseseră, vremuri care le-ar fi părut altora insignifiante şi caraghioase.

Nu putea fi nimic comparat cu ele.

Starea de bine era ca o apă caldă pe o rană, care înlătura durerea.

Când fugeau, Pam şi mama ei locuiseră printre oameni meschini care le băteau „pentru binele lor“, care n-ar fi schimbat o vorbă cu soţiile sau copiii lor, cu excepţia momentelor în care îi corectau sau le spuneau să tacă.

Stuart nu făcea parte din acelaşi univers cu monştrii ăia.

— Dă-mi un pic de timp, şopti el. O să găsesc o soluţie. Îţi făgăduiesc. O să ne vedem ca şi cum am fi… Uite o idee. Ştiu că-ţi place să călătoreşti. Luna viitoare are loc la Montreal o conferinţă despre poezie. Pot să zbor acolo şi să-ţi rezerv o cameră. Poţi să participi la lucrări. Şi vom avea serile libere.

— Oh, te iubesc, exclamă Pam, aplecându-se spre faţa lui. Chiar înţeleg de ce nu mi-ai spus.

Bărbatul o îmbrăţişă puternic, o sărută pe ceafa.

— Pam, sunt atât de…

Atunci ea se desprinse din îmbrăţişare şi-şi trăise geanta cu cărţi la piept, ca pe un scut.

— Nu, Stuart.

— Poftim?

Pam avu impresia că inima îi bătea mai iute decât bătuse vreodată.

— După ce o să divorţezi, sună-mă şi o să vedem atunci. Dar până atunci, nu. Nu pot să te mai văd.

Spusese ceea ce crezuse că ar fi spus Amelia Sachs într-un asemenea moment. Dar putea să se poarte ca ea şi să nu plângă? Amelia n-ar fi plâns. Niciun pic.

Îşi întinse un zâmbet pe faţă, străduindu-se să-şi stăpânească durerea, în timp ce singurătatea şi panica uciseră instantaneu starea de bine. Căldura se transformă în ţurţuri.

— Dar, Pam, eşti totul pentru mine!

— Iar tu ce eşti pentru mine, Stuart? Nu poţi să fii totul. Iar eu nu vreau mai puţin de atât, spuse Pam, spunându-şi, în acelaşi timp, în gând, să-şi păstreze vocea fermă. Dacă vei divorţa, voi fi cu tine… Vei divorţa?

Ochii seducători priviră în jos.

— Da, răspunse bărbatul, în şoaptă.

— Acum?

— Nu pot chiar acum. E complicat…

— Nu, Stuart. E chiar foarte simplu, zise ea, ridicându-se. Dacă n-o să ne mai vedem, atunci să ai parte de-o viaţă frumoasă.

Şi plecă iute, îndreptându-se spre locuinţa Ameliei, care se afla în apropiere.

Bine, poate că Amelia n-ar fi plâns. Dar Pam nu reuşi să-şi stăpânească mult timp lacrimile. Merse pe trotuar, cu ochii umezi şi, de teamă că va fi slabă, nu îndrăzni să privească în urmă, nu îndrăzni să se gândească la ceea ce făcuse.

Totuşi, nu se putu împiedica să nu se gândească la întâlnirea aceea – pe care presupunea că, într-o zi, avea s-o considere amuzantă. „Ce dialog de despărţire caraghios! Aş fi preferat să-mi fi imaginat ceva mai reuşit. “

Capitolul treizeci şi opt

Mel Cooper se încrunta.

— Depozitul? Unde a fost ucis Joe? Un editor l-a închiriat ca să depoziteze acolo ziare ce urmau a fi reciclate, dar n-a mai fost folosit de luni de zile. Însă e ciudat că nu-i limpede cine-i proprietarul…

— Ce vrei să spui?

— Am parcurs toate documentele firmei. Duc la un lanţ de trei companii, deţinute de o corporaţie din Delaware – iar aceasta e deţinută de două firme din New York. Proprietarul final pare să fie în Malaezia.

Dar 522 ştiuse de depozit şi ştiuse că putea să tortureze liniştit acolo o victimă. Cum de ştiuse? Pentru că e omul care ştie totul.

Telefonul din laborator sună, iar Rhyme se uită la identificatorul apelantului. Avem atâtea ştiri rele în cazul 522, fie ca astea să fie bune.

— Doamnă inspector Longhurst.

— Domnule detectiv Rhyme, v-am sunat doar ca să actualizez ştirile. Am fost destul de productivi, aici.

Vocea ei trăda o emoţie deosebită. Îi explică apoi că d'Estourne, agentul serviciului secret francez care făcea parte din echipă, venise de urgenţă în Birmingham şi contactase anumiţi algerieni din comunitatea musulmană din West Bromwich, din afara oraşului. Aflase că un american comandase un paşaport şi documente de tranzit pentru Africa de Nord, călătorind spre Singapore. Plătise zdravăn în avans şi i se promisese că documentele aveau să fie gata a doua zi, spre seară. Şi, de îndată ce avea să le primească, avea să se îndrepte spre Londra, să-şi termine treaba.

— Bine, chicoti Rhyme. Asta înseamnă că Logan e *deja* acolo, nu credeţi? În Londra.

— Sunt sigură, îl aprobă Longhurst. Va încerca să îşi împuşte victima mâine, când dublura noastră se va întâlni cu oamenii de la MI5, în zona de tir.

— Exact.

Deci Richard Logan comandase documentele şi plătise o sumă mare pentru ele, ca să facă echipa să-şi îndrepte atenţia spre Birmingham, în timp ce el se grăbea spre Londra, ca să-şi îndeplinească misiunea de a-l omorî pe reverendul Goodlight.

— Ce spun oamenii lui Danny Krueger?

— Că o navă va aştepta pe coasta de sud, ca să-l furişeze în Franţa.

„Să-l furişeze. " Lui Rhyme îi plăcea expresia. Aici poliţiştii nu vorbeau în felul ăsta…

Se gândi la casa conspirativă de lângă Manchester. Şi la spargerea din asociaţia neguvernamentală a lui Goodlight, din Londra. Exista acolo ceva ce Rhyme ar fi descoperit dacă ar fi cercetat în reţea fiecare dintre locaţiile acelea, prin intermediul camerelor de luat vederi cu înaltă rezoluţie? Vreun indiciu mărunt, pe care îl rataseră şi care le-ar fi dat o idee mai limpede despre locul şi momentul în care ucigaşul avea să lovească? Dacă ar fi existat, dovezile dispăruseră între timp. Spera doar că făcuse deducţiile corecte.

— Ce aveţi la faţa locului?

— Zece poliţişti în jurul zonei de tir. Toţi în civil sau camuflaţi.

Englezoaica adăugă că Danny Krueger, împreună cu agentul securităţii franceze şi cu o altă echipă tactică, se făcuseră „vizibili în mod subtil“ în Birmingham. Longhurst adăugase că un grup suplimentar de protecţie se afla acolo unde se ascundea reverendul. Nu aveau nicio dovadă că ucigaşul aflase noul loc, dar inspectoarea nu voia să rişte nimic.

— Domnule detectiv, o să aflăm în curând.

În timp ce întrerupeau legătura, calculatorul scoase un clinchet.

„dl. Rhyme?“

Cuvintele apăruseră pe ecranul din faţa lui. Se deschisese o mică fereastră. O imagine prin camera de internet a sufrageriei Ameliei Sachs. Rhyme o vedea pe Pam la tastatură, transmiţându-i mesaje instantanee. Îi răspunse prin intermediul sistemului de recunoaştere a vocii.

„Bnă Pam c fci?“

Al naibii calculator! Poate că ar trebui să-l pună pe gurul lor digital să-i instaleze un nou sistem…

Dar fata înţelese bine mesajul.

„Bine, tastă ea. Dar dv.?“

„Bine.“

„Amelia e acolo?“

„Nu. E la un caz.“

„Păcat. Vreau s vbsc cu ea. Sunat nu răspuns.“

„Pt s fc cva?“

La naiba! Rhyme oftă şi încercă din nou.

„Pot să te ajut cu ceva?“

„Nu mrsi.“

O pauză, iar Rhyme o văzu aruncând o privire spre telefonul celular, după care se uită din nou la calculator.

„Sună Rachel. Revin imediat. “

Fata lăsă camera de luat vederi în funcţiune şi începu să vorbească la telefonul mobil. Trase o carte masivă în poală şi o răsfoi, o deschise la un text şi găsi în interiorul ei nişte notiţe. Se părea că le citea cu voce tare.

Rhyme era gata să se întoarcă spre panourile cu dovezi când se uită la fereastra camerei de luat vederi.

Se schimbase ceva.

Se încruntă şi-şi manevră scaunul, alarmat, apropiindu-l de ecran.

Se părea că mai era cineva în casa lui Sachs. Era posibil? Îi era greu să fie sigur, dar se uită atent şi văzu că acolo se afla un bărbat, ascuns în holul întunecat, doar la vreo şapte metri de Pam.

Rhyme privi concentrat, împingându-şi capul înainte cât de mult putea. Un intrus, cu faţa ascunsă de o pălărie. Individul ţinea ceva. Un pistol? Un cuţit?

— Thom!

Asistentul nu era suficient de aproape ca să-l audă. Sigur, ducea gunoiul!

— Comandă, formează numărul lui Sachs, acasă.

Slavă Domnului, unitatea de comandă electronică făcu exact ce-i spusese.

O văzu pe Pam aruncând o privire spre telefonul de lângă calculator. Însă fata ignoră soneria – nu era în casa ei, era mai bine să lase mesageria vocală să preia mesajul. Continuă să vorbească la telefonul mobil.

Bărbatul ieşi din hol, cu figura ascunsă de borul pălăriei îndreptată spre ea.

— Comandă, mesaj instantaneu.

Fereastra apăru imediat pe ecran.

— Comandă, tipăreşte „Pam semn de exclamare”. Comandă, trimite.

„Pam semn mare.“

La naiba!

— Comandă, tipăreşte „Pam pericol pleacă acum“. Comandă, trimite.

Mesajul fu transmis fără a fi modificat prea mult.

Pam, te rog, citeşte-l! se rugă Rhyme în tăcere. Uită-te la ecran!

Dar fata era cufundată în conversaţia ei. Figura ei nu mai era lipsită de griji. Discuţia devenise serioasă.

Rhyme sună la 911, iar operatoarea îl asigură că maşina poliţiei va ajunge la locuinţă în cinci minute. Dar intrusul era la doar câteva secunde de Pam, care nu era conştientă de prezenţa lui.

Criminalistul ştia că individul era 522. Îl torturase pe Malloy ca să obţină informaţii despre ei toţi. Amelia Sachs era prima pe lista celor care urmau să moară. Numai că nu avea să moară Sachs, ci fata aceea nevinovată.

Inima lui Rhyme bubuia, o senzaţie care se manifesta ca o durere de cap puternică, pulsatorie. Încercă din nou să folosească telefonul. Acesta sună de patru ori. „Salut, aici Amelia. Vă rog să lăsaţi mesajul după semnal.”

Încercă din nou.

— Comandă, tipăreşte „Pam sună-mă punct Lincoln punct“.

Şi ce-o să-i spună să facă, dacă reuşeşte să ia legătura cu ea? Sachs avea arme în casă, dar el nu ştia unde le ţine. Pam era o fată atletică, iar intrusul nu părea mult mai solid decât ea. Însă individul avea o armă. Şi, având în vedere unde se afla, ar fi putut să-i pună un laţ de gât sau să-i înfigă un cuţit în spate înainte ca fata să-şi dea seama de prezenţa lui.

Şi asta avea să se întâmple în faţa ochilor săi.

În cele din urmă, Pam se întoarse către calculator. Avea să vadă mesajul.

Bine, continuă să te întorci.

Rhyme văzu o umbră pe podea. Asasinul se apropiase?

Pam, vorbind încă la telefon, se întorsese către calculator, dar se uita la tastatură, nu la ecran.

Uită-te! o imploră în tăcere Rhyme.

Te rog! Citeşte mesajul ăla afurisit!

Dar, ca toţi puştii de azi, Pam nu avea nevoie să se uite la ecran ca să fie sigură că tasta corect. Ţinând celularul strâns între obraz şi umăr, aruncă o privire spre tastatură în timp ce lovea literele cu mişcări iuţi.

„trebuie să plec. la revedere dl. Rhyme. pa: -) “

Ecranul deveni negru.

Amelia Sachs nu se simţea în largul ei în costumul din plastic Tyrek pentru examinarea locului crimei, cu bonetă de chirurg şi botoşei. Avea o senzaţie de claustrofobie şi-i era greaţă pentru că inhalase aroma amară de hârtie udă, sânge şi transpiraţie din depozit.

Nu-l cunoscuse bine pe căpitanul Joseph Malloy. Dar acesta era, aşa cum spusese Lon Sellitto, „unul dintre noi“. Şi ea era îngrozită de ceea ce îi făcuse 522, ca să obţină informaţiile pe care le dorea. Aproape că terminase de parcurs locul crimei şi dusese pungile cu dovezi afară, infinit de recunoscătoare pentru aerul de acolo, chiar dacă acesta era plin cu gaze de eşapament.

Continua să audă glasul tatălui ei. Când era mică, se uitase în dormitorul părinţilor şi-l văzuse în uniforma sa de poliţist, ştergându-şi lacrimile. Asta o şocase, pentru că nu-l văzuse niciodată plângând. El îi făcuse semn să intre. Hermann Sachs fusese întotdeauna sincer cu fiica sa. Îi spusese să se aşeze pe un scaun, lângă pat, şi-i explicase că un prieten al lui, un coleg din poliţie, fusese împuşcat mortal în timp ce împiedica un jaf.

— Amie, în activitatea asta, fiecare face parte din familie. Probabil că petreci mai mult timp cu colegii de muncă decât cu propria soţie şi cu copiii. De fiecare dată când moare cineva cu uniformă albastră,

mori şi tu un pic. Nu contează dacă-i poliţist de stradă sau şef, toţi fac parte din familie şi te doare la fel când pierzi pe cineva.

Iar acum simţea şi ea durerea despre care îi vorbise el. O simţea foarte profund.

— Am terminat, îi spuse ea echipei de examinare a locului crimei, care stătea lângă duba de intervenţie rapidă.

Amelia cercetase locul singură, dar poliţiştii din Queens îl filmaseră şi fotografiaseră, apoi verificaseră în reţea scenele secundare – rutele probabile de intrare şi de ieşire.

Sachs dădu din cap spre medicul din schimbul acela şi spre colegii de la biroul medicului legist, apoi zise:

— Gata, puteţi să-l duceţi la morgă.

Oamenii, cu mănuşi groase, verzi, şi salopete, intrară înăuntru. Sachs se opri, în timp ce strângea dovezile în lăzi de lapte, pentru a fi transportate la laboratorul lui Rhyme.

Cineva o privea.

Auzi un zăngănit de metal pe metal, sau pe ciment, sau pe sticlă, de undeva, de pe o alee pustie. Se uită iute şi i se păru că vede o siluetă ce se ascundea lângă docul de încărcare al unei fabrici pustii, care se prăbuşise cu ani în urmă.

„Cercetează cu atenţie, dar păzeşte-ţi spatele…”

Îşi aminti scena din cimitir, ucigaşul care purta şapca de poliţist furată, privind-o. Simţi aceeaşi stare de stânjenire ca şi atunci. Lăsă pungile cu dovezi şi se duse pe alee, cu mâna pe pistol. Nu văzu pe nimeni.

Paranoia.

— Doamnă detectiv, o strigă unul dintre tehnicieni.

Ea continuă să meargă. Era un chip în spatele ferestrei murdare?

— Doamnă detectiv, insistă omul.

— Vin imediat, îi răspunse ea, cu un pic de enervare în glas.

— Îmi pare rău, spuse tehnicianul, sunteţi chemată la telefon. De detectivul Rhyme.

Amelia îşi închidea întotdeauna telefonul când examina un loc al crimei, ca să nu fie distrasă.

— Spune-i că o să-l sun eu.

— Doamnă detectiv, spune că-i ceva în legătură cu cineva numit Pam. A fost un incident în casa dumneavoastră. Trebuie să vă duceţi imediat acolo.

Capitolul treizeci şi nouă

Amelia Sachs alergă iute în casă, fără să-i pese de durerea de la genunchi.

Trecu de poliţiştii de la uşă, fără să piardă vremea să-i salute măcar dând din cap.

— Unde e?

Un poliţist arătă spre camera de zi. Sachs năvăli în încăpere… şi o găsi pe Pam pe canapea. Fata îşi ridică privirea spre ea, palidă la faţă.

Poliţista se aşeză lângă ea şi o întrebă:

— Eşti bine?

— Sunt bine. Un pic speriată, dar asta-i tot.

— N-ai păţit nimic? Pot să te îmbrăţişez?

Pam izbucni în râs, iar Sachs o strânse în braţe.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a pătruns în casă. Era aici în timp ce eram şi eu. Domnul Rhyme l-a văzut în spatele meu, pe camera video când eram pe internet. M-a tot sunat şi în cele din urmă am ridicat receptorul, iar el mi-a spus să încep să ţip şi să fug din casă.

— Şi aşa ai făcut?

— Nu chiar. Am fugit în bucătărie şi am înhăţat un cuţit. Eram foarte enervată. Individul a şters-o.

Sachs se uită la detectivul din secţia locală a Brooklynului, un bărbat solid, afro-american, care spuse cu o voce gravă de bariton:

— Individul dispăruse deja când am ajuns noi aici. Vecinii n-au văzut nimic.

Deci în locul în care fusese ucis Joe Malloy acţionase doar imaginaţia ei. Sau poate fusese vreun puşti sau vreun beţiv curios să ştie ce fac poliţiştii. După ce-l ucisese pe Malloy, 522 venise în locuinţa ei – ca să caute dosare şi dovezi, sau ca să termine treaba pe care o începuse: s-o omoare.

Sachs merse prin casă împreună cu detectivul şi cu Pam. Lucrurile de pe birou fuseseră răscolite, dar nu părea să lipsească ceva.

— Am crezut că era Stuart, spuse Pam, trăgându-şi sufletul. M-am despărţit de el.

— Te-ai despărţit?

Fata dădu din cap.

— Foarte bine… Dar n-a fost el?

— Nu. Individul care a venit aici purta altfel de haine şi nu avea statura lui Stuart. Şi da, Stuart e o jigodie, dar nu-i genul de om care sparge case.

— L-ai văzut pe individ?

— Nu. S-a întors şi a fugit înainte să-l văd ca lumea.

Observase doar ce veşminte purta.

Detectivul îi explică Ameliei că Pam descrisese spărgătorul ca fiind un bărbat alb, poate un mulatru sau un hispanic cu pielea deschisă la culoare, de statură medie, care purta blugi şi o jachetă sport în carouri de un albastru-închis. Îl sunase şi pe Rhyme, după ce aflase de camera de luat vederi, dar criminalistul nu văzuse decât o siluetă vagă pe hol.

Găsiră fereastra prin care pătrunsese individul în locuinţă. Sachs avea un sistem de alarmă, dar Pam îl oprise atunci când sosise.

Amelia se uită prin casă. Furia şi deprimarea pe care le simţise aflând de moartea groaznică a lui Malloy dispărură, fiind înlocuite de aceeaşi nesiguranţă şi vulnerabilitate pe care le simţise în cimitir, la depozitul în care murise Malloy, la SSD… de fapt, *pretutindeni* din momentul în care începuseră urmărirea lui 522. Ca şi în locul din apropierea casei lui DeLeon. Individul o pândea şi acum?

Văzu o mişcare în afara ferestrei, o străfulgerare de lumină… Provenea de la frunzele ce cădeau în faţa unei ferestre din apropiere, reflectând lumina slabă a soarelui?

Sau era 522?

— Amelia, întrebă Pam în şoaptă, privind în jur, fără a fi nici ea în largul ei. E totul bine?

Asta o aduse înapoi la realitate pe Sachs. La treabă! Şi iute! Ucigaşul fusese aici – şi nu cu mult timp în urmă. La naiba, fă ceva folositor!

— Sigur, scumpo, totul e bine.

— Doamnă detectiv, o întrebă un poliţist de patrulă din secţie, vreţi să verifice locuinţa cineva din echipa pentru locul crimei?

— E în regulă, răspunse Amelia, aruncând o privire lui Pam şi zâmbind forţat. O să rezolv eu treaba asta.

Sachs îşi aduse din portbagaj trusa portabilă pentru verificarea locului crimei şi cercetă totul, împreună cu Pam.

Adică Sachs verifica, iar Pam, stând în afara perimetrului, îi descrisese cu exactitate unde fusese ucigaşul. Deşi vocea îi era nesigură, fata fusese foarte eficientă.

„Am fugit în bucătărie şi am luat un cuţit. “

Pentru că era şi Pam acolo, Sachs îi ceruse unui poliţist să stea de pază în grădină – acolo pe unde fugise criminalul. Asta nu-i înlătura complet teama că individul avea să se apropie din nou, având în vedere abilitatea neobişnuită a lui 522 de a-şi spiona victimele şi de a afla totul despre ele. Amelia voia să cerceteze locuinţa şi s-o trimită pe Pam de acolo cât mai iute cu putinţă.

Sub îndrumarea adolescentei, Sachs examină locurile în care păşise individul. Dar nu găsi în casă nicio dovadă. Fie ucigaşul folosise mănuşi când intrase în casă, fie nu atinsese nicio suprafaţă ce putea reţine amprente, fâşiile adezive nu scoaseră la iveală niciun semn de

urme străine.

— Pe unde a ieşit? întrebă Sachs.

— Să-ţi arăt, spuse Pam şi se uită la figura Ameliei, pe care se vedea că nu avea niciun chef s-o mai expună pe fată vreunui pericol. Ar fi mai bine decât să-ţi povestesc.

Sachs dădu din cap şi ieşiră în grădină. Poliţista se uită atentă în jur, apoi îl întrebă pe poliţist:

— Ai văzut ceva?

— Nimic. Dar aş zice că atunci când crezi că te priveşte cineva, atunci chiar vezi pe cineva care te priveşte.

— Am mai auzit chestia asta.

Poliţistul arătă cu degetul spre şirul de ferestre întunecate de dincolo de alee, apoi către nişte tufişuri dese de azalee şi de gard viu.

— Le-am verificat şi pe acelea. Nimic. Dar o să fiu atent în continuare.

— Mulţumesc.

Pam o dirijă pe Sachs către cărarea pe care fugise 522, iar Sachs începu să verifice zona în reţea.

— Amelia?

— Da?

— Ştii, e o chestie de rahat. Ce ţi-am spus ieri. Eram cam disperată sau cam aşa. Panicată… adică vreau să spun că-mi pare rău.

— Erai imaginea reţinerii.

— Nu mă consider foarte reţinută.

— Scumpo, dragostea ne face ciudaţi.

Pam izbucni în râs.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Poate la noapte, depinde de felul în care evoluează cazul. O să cinăm împreună.

— Da, sigur.

Sachs îşi continuă examinarea, străduindu-se să-şi înlăture starea de jenă, să scape de senzaţia că 522 era acolo. Dar, în ciuda eforturilor sale, căutarea nu fusese foarte fructuoasă. Solul era în cea mai mare parte acoperit cu pietriş, aşa că nu găsi urme de paşi, cu excepţia uneia lângă poarta prin care ieşise din curtea ei pe alee. Singurul semn era al vârfului unui pantof – individul alergase –, nefolositor din punct de vedere criminalistic. Nu găsi semne proaspete de anvelope.

Însă atunci când se întoarse în curte văzu o sclipire albă în iedera şi merişorul care acopereau solul – exact pe porţiunea în care ar fi aterizat dacă ar fi căzut din buzunarul lui 522 în timp ce acesta sărea peste poarta încuiată.

— Ai găsit ceva?

— Poate…

Sachs prinse cu o pensetă o bucăţică de hârtie. Se reîntoarse în casă, întinse o masă portativă de examinare şi prelucră dreptunghiul

respectiv. Îi stropi cu ninhidrină şi, după ce îl privi atentă, îl lumină puternic. Fu dezamăgită că nu descoperise nicio amprentă.

— Îţi foloseşte la ceva? o întrebă Pam.

— S-ar putea. Nu ne arată care-i intrarea principală. Dar, de obicei, dovezile nu fac asta. Dacă ne-ar arăta, adăugă ea zâmbind, n-ar mai fi nevoie de oameni ca mine şi ca Lincoln. Mă duc s-o verific.

Sachs se duse la cutia ei cu scule, scoase bormaşina şi prinse în şuruburi fereastra spartă. O închise şi porni alarma.

Îl sunase ceva mai devreme pe Rhyme ca să-i spună că Pam era bine, dar voia să-l pună la curent cu posibilele indicii. Scoase telefonul celular, dar, înainte să sune, se opri lângă trotuar şi privi în jur.

— Amelia, ce s-a întâmplat?

Sachs puse telefonul la loc în toc.

— Maşina mea.

Camaro-ul dispăruse. Sachs simţi un fior de panică. Privi strada, în stânga şi-n dreapta, cu mâna pe Glock. 522 era acolo? Îi furase maşina?

Poliţistul tocmai părăsea curtea din spate, iar Amelia îl întrebă dacă văzuse ceva.

— Maşina aia veche era a dumneavoastră?

— Da, credeam că a şterpelit-o făptaşul nostru.

— Îmi pare rău, doamnă detectiv, cred că a fost ridicată. Dacă aş fi ştiut că-i a dumneavoastră, aş fi intervenit cumva…

Ridicată? Poate că uitase să pună placarda cu NYPD pe torpedou.

Merse împreună cu Pam pe stradă, până la locul în care îşi lăsase aceasta Honda Civic-ul ei rablagit şi se duseră la secţia locală de poliţie. Sergentul de gardă – pe care îl cunoştea – auzise de spargere.

— Bună, Amelia. Băieţii au cercetat zona cu multă atenţie. Nimeni nu l-a văzut pe făptaş.

— Vinnie, mi-a dispărut maşina. Era parcată lângă gura de incendiu, vizavi de casa mea.

— Una de serviciu?

— Nu.

— Nu cumva vechiul tău Chevrolet?

— Ba da.

— Ah, nu! Ce nasol!

— Cineva mi-a spus că a fost ridicat. Nu ştiu dacă am pus pe bord afişul că e un vehicul al autorităţilor.

— Chiar şi aşa, ar fi trebuit să-i controleze numărul, să vadă cui aparţine. Treaba asta pute! Scuză-mă, domnişoară…

Pam zâmbi, ca să-şi dovedească imunitatea faţă de nişte cuvinte pe care le folosise şi ea, uneori.

Sachs îi spuse sergentului numărul maşinii, iar acesta dădu nişte telefoane şi verifică pe calculator.

— N-a fost încălcarea regulilor de parcare. Stai o clipă…

Şi mai dădu câteva telefoane.

Jigodia! Nu-şi permitea să se lipsească de maşină. Amelia dorea cu disperare să verifice indiciile pe care le găsise în locuinţa sa.

Frustrarea ei se transformă în îngrijorare când îl văzu pe Vinnie încruntat.

— Eşti sigur? Bine. Unde a fost dusă? Mda. Bine, sună-mă de îndată ce afli, spuse sergentul şi puse receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai împrumutat ca să cumperi Camaro-ul?

— Să mă împrumut? Nu.

— Ciudat. L-a ridicat o echipă de recuperatori.

— Cineva l-a *recuperat?*

— După spusele lor, nu ţi-ai plătit ratele de şase luni.

— Vinnie, e o maşină din 1969! Tatăl meu a cumpărat-o cu bani gheaţă în anii şaptezeci! Nu s-a îndatorat nimeni pentru ea. Cine e presupusul creditor?

— Amicul meu nu ştia. O să verifice şi o să ne sune. O să afle şi unde a fost dusă.

— La naiba! E ultimul lucru de care aveam nevoie! Ai vreo maşină aici?

— Îmi pare rău, n-am niciuna…

Amelia îi mulţumi şi ieşi, împreună cu Pam.

— Dacă o să aibă măcar o zgârietură, or să cadă capete, mormăi Sachs.

Se putea ca ridicarea maşinii să fi fost opera lui 522? N-ar fi surprins-o, deşi nu-şi imagina cum putuse să facă asta.

O cuprinse din nou starea aceea neplăcută, dându-şi seama cât de aproape fusese individul de ea, la cât de multe informaţii despre ea avusese acces.

„Omul care ştia totul… “

— Pot să împrumut Civic-ul tău? o întrebă ea pe Pam.

— Sigur, dar numai după ce mă laşi la Rachel. O să ne facem lecţiile împreună.

— Scumpo, te superi dacă pun pe cineva de la secţie să te ducă în oraş?

— E în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Tipul ăsta ştie deja prea multe despre mine. Cred că-i mai bine să stai la distanţă.

Se întoarseră înapoi la secţie ca să aranjeze transportul fetei. După ce ieşi din nou afară, Sachs se uită pe trotuar, în stânga şi în dreapta. Se părea că n-o pândea nimeni.

Ridică iute privirea, văzând o mişcare la o fereastră de vizavi. Se gândi imediat la emblema SSD-ului – fereastra din turnul de pază.

Persoana care se uita în stradă era o femeie în vârstă, dar asta nu-i opri fiorul de pe şira spinării. Sachs se duse repede la maşina lui Pam şi-i porni motorul.

Capitolul patruzeci

Casa se întunecă, după un pocnet ce anunţa căderea reţelei lipsită de sângele ei vital.

— Ce naiba se întâmplă? răcni Rhyme.

— S-a întrerupt curentul, îl anunţă Thom.

— Chestia asta am priceput-o, se răsti criminalistul. Voiam să ştiu de ce s-a întrerupt.

— Nu consumam mult, încercă să se scuze Mel Cooper, apoi se uită pe fereastră, ca şi cum ar fi verificat dacă şi reţeaua din restul cartierului căzuse – dar nu se lăsase încă întunericul, aşa că nu avea cum să-şi dea seama de asta.

— Nu ne putem permite să rămânem fără curent tocmai acum! La naiba! Rezolvaţi problema!

Rhyme, Sellitto, Pulaski şi Cooper rămaseră în încăperea tăcută şi întunecată, în timp ce Thom se duse în hol şi, folosindu-şi telefonul celular, luă legătura cu cineva de la compania de electricitate.

— Imposibil. Plătesc facturile online. În fiecare lună. N-am ratat niciuna. Am chitanţe… Păi, e în calculator şi nu pot s-o citesc pentru că n-am curent. Da, cecuri anulate, dar vă spun încă o dată, cum să vi le trimit prin fax, dacă nu există electricitate? Nu ştiu unde e un centru de copiere Kinko în zonă, ca să vi-l trimit de acolo.

— Ştiţi că el e de vină, le spuse Rhyme celorlalţi.

— Cinci Douăzeci şi Doi? El ne-a întrerupt curentul?

— Da. A aflat de existenţa mea şi de locul în care trăiesc. Probabil că Malloy i-a spus că aici e postul nostru de comandă.

Tăcerea era bizară. Primul lucru la care se gândi Rhyme fu că era complet vulnerabil. Dispozitivele pe care se bizuia erau acum nefolositoare, iar el nu avea nicio posibilitate de comunicare, nicio modalitate de a încuia sau descuia uşile sau de a folosi sistemul electronic de sprijin. Dacă pana de curent avea să continue, iar Thom nu avea să reuşească să-i încarce bateriile fotoliului pe rotile, atunci avea să fie imobilizat complet.

Nu-şi amintea când se simţise ultima oară atât de vulnerabil. Nici măcar faptul că-i avea pe ceilalţi în jur nu-i micşora îngrijorarea. 522 era o ameninţare pentru oricine, oricând.

Se mai întreba dacă pana de curent era o diversiune sau preludiul unui atac.

— Fiţi atenţi cu toţii, îi anunţă el. Individul ar putea să vină peste noi.

Pulaski se uită afară, pe fereastră. Şi Cooper.

Sellitto scoase telefonul celular şi sună pe cineva din primărie.

Explică situaţia. Îşi dădu ochii peste cap – Sellitto nu avusese niciodată mutră de stoic – apoi încheie discuţia spunând:

— Nu-mi pasă. Indiferent cât e nevoie. Jigodia aia e un asasin. Şi nu putem să facem nimic ca să-l găsim fără curentul ăla afurisit… Mulţumesc.

— Thom, ai avut noroc?

— Nu, veni răspunsul brutal al asistentului.

— Rahat! exclamă Rhyme, apoi se gândi la ceva. Lon, sună-l pe Roland Bell. Cred că avem nevoie de protecţie. Cinci Douăzeci şi Doi a atacat-o pe Pam, a atacat-o pe Amelia. Ştie de noi, adăugă criminalistul, făcând semn cu capul către monitorul întunecat. Vreau poliţişti în casa mamei Ameliei. În casa celor care o îngrijesc pe Pam. În casa lui Pulaski, în cea a mamei lui Mei. Şi în casa ta, Lon.

— Crezi că riscul e chiar atât de mare? întrebă masivul detectiv, apoi clătină din cap. Ce naiba vorbesc? Bineînţeles că e.

Făcu rost de informaţiile necesare – adrese şi numere de telefon – apoi îl sună pe Bell şi-l puse să facă rost de poliţişti. După ce închise telefonul, zise:

— O să dureze câteva ore, dar o să aibă grijă de tot.

Un ciocănit puternic în uşă zgudui tăcerea. Thom, ţinând telefonul în mână, se duse să vadă cine era.

— Aşteaptă! strigă Rhyme.

Îngrijitorul se opri.

— Pulaski, du-te cu el, spuse criminalistul, făcându-i semn către pistolul de la şold.

— Desigur.

Cei doi se duseră în hol. Apoi Rhyme auzi o conversaţie în surdină. După un moment, doi bărbaţi în costume, cu părul tuns şi figuri sobre, pătrunseră în încăpere, privind curioşi în jur, mai întâi la trupul lui Rhyme, apoi la restul laboratorului, surprinşi fie de cantitatea de echipament ştiinţific, fie de lipsa luminii – sau, probabil, din ambele cauze.

— Îl căutăm pe locotenentul Sellitto. Ni s-a spus că-i aici.

— Eu sunt Sellitto. Voi cine sunteţi?

Fură arătate insigne, rostite nume şi grade – erau doi detectivi sergenţi din NYPD. Făceau parte din Departamentul pentru Afaceri Interne.

— Domnule locotenent, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi, am venit să vă luăm insigna şi arma. Trebuie să vă spun că rezultatele au fost confirmate.

— Scuze, dar despre ce vorbiţi?

— Sunteţi suspendat în mod oficial. De data asta nu sunteţi arestat. Dar vă recomandăm să discutaţi cu un avocat – al dumneavoastră sau al sindicatului poliţiştilor.

— Ce naiba se întâmplă?

— Testul de droguri, îi spuse poliţistul mai tânăr, încruntându-se.

— *Ce?*

— Nu trebuie să ne spuneţi nouă nimic. Noi facem numai munca de teren, luăm insigne şi arme, apoi informăm suspecţii că au fost suspendaţi.

— Despre ce testul naibii vorbiţi?

Cel mai în vârstă se uită la cel mai tânăr. Se părea că nu li se mai întâmplase aşa ceva.

Bineînţeles că nu li se întâmplase, înţelese Rhyme, din moment ce totul fusese înscenat de 522.

— Domnule detectiv, nu trebuie să vă purtaţi…

— Vi se pare că mă port în vreun fel?

— Conform ordinului de suspendare, aţi făcut săptămâna trecută un test de droguri. Rezultatul tocmai a venit şi arată că aveţi în organism un nivel semnificativ de narcotice. Heroină, cocaină şi psihedelice.

— Am făcut testul de droguri ca toţi ceilalţi din departamentul meu. Nu putea să iasă pozitiv pentru că nu iau drogurile alea afurisite. Şi… Oh, rahat! exclamă bărbatul cel solid, strâmbându-se, apoi arătă cu degetul broşura SSD-ului. Ăştia au firme de control antidrog şi de verificare a antecedentelor. Individul a pătruns cumva în sistem şi mi-a nenorocit dosarul. Rezultatele au fost falsificate.

— Aşa ceva e foarte greu de făcut.

— Ei bine, *a fost* făcut!

— Dumneavoastră sau avocatul dumneavoastră puteţi să spuneţi asta, în apărarea dumneavoastră, la audieri. Vă cerem din nou insigna şi arma. Iată actele întocmite în acest scop. Sper că nu vom avea probleme. Nu vreţi să adăugaţi asta problemelor pe care le aveţi deja, nu-i aşa?

— Rahat! mormăi individul cel solid, predându-şi arma un revolver de modă veche – şi insigna. Daţi-mi blestematele alea de hârtii.

Sellitto le smulse din mâna poliţistului mai tânăr, cel mai în vârstă îi scrise o chitanţă şi i-o înmână, apoi descărcă arma şi o puse, împreună cu gloanţele, într-un plic gros.

— Mulţumesc, domnule detectiv. O zi plăcută!

După ce poliţiştii plecară, Sellitto deschise telefonul şi-l sună pe şeful Afacerilor Interne. Individul lipsea, aşa că-i lăsă un mesaj. După care sună la propriul său birou. Se părea că asistentul repartizat mai multor detectivi de la Cazuri Majore aflase deja ştirile.

— Ştiu că-i o aiureală! Ce? Grozav! O să te sun când o să descopăr ce se întâmplă.

Închise telefonul atât de puternic, încât Rhyme se întrebă dacă nu-l spărsese. Apoi Sellitto mormăi, ridicând o sprânceană:

— Tocmai au confiscat tot ce aveam în birou.

— Cum naiba poţi să lupţi cu cineva de felul ăsta? întrebă Pulaski.

Exact în momentul acela sună Rodney Szarnek, pe mobilul lui Sellitto. Poliţistul puse telefonul pe difuzor:

— De ce nu merge linia telefonică?

— Rahatul ăsta de curent s-a întrerupt. Ne străduim să-l repornim. Despre ce-i vorba?

— Lista de clienţi a SSD-ului, de pe CD. Am găsit ceva. Un client a descărcat pagini de date despre toate victimele şi ţapii ispăşitori cu o zi înainte de fiecare asasinat.

— Cine-i individul?

— Se numeşte Robert Carpenter.

— Foarte bine, spuse Rhyme. Ce-i cu el?

— Tot ce am e ceea ce am găsit în tabelul primit. Are propria sa companie în Midtown. Associated Warehousing.

Warehousing?{49} Rhyme se gândi la locul în care fusese ucis Joe Malloy. Exista vreo legătură?

— Ai o adresă?

Specialistul în calculatoare i-o spuse.

După ce întrerupse legătura, Rhyme remarcă faptul că Pulaski era încruntat. Apoi tânărul poliţist spuse:

— Cred că l-am văzut la SSD.

— Pe cine?

— Pe Carpenter. Ieri, când am fost acolo. Un tip solid, chel. Se întâlnise cu Sterling. Nu părea încântat.

— Încântat? Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. A fost doar o impresie.

— Nu-i de folos, zise Rhyme. Mel, verifică-l pe Carpenter ăsta.

Cooper sună primăria cu ajutorul mobilului său. Discută câteva minute, mutându-se mai aproape de fereastră, la lumină, ca să poată lua notiţe. Apoi închise telefonul.

— Lincoln, se pare că nu-ţi place cuvântul „interesant”, dar e interesant. Am primit rezultate de la baza de date a departamentului şi de la Centrul Naţional de Informaţii despre Delicte. Robert Carpenter. Locuieşte în Upper East Side. Necăsătorit. Are cazier. A fost arestat pentru fraudă cu cărţi de credit şi cecuri fără acoperire. A făcut şase luni la Waterbury. Şi a fost arestat pentru o escrocherie corporatistă. Acuzaţiile au fost retrase, dar s-a înfuriat când au venit poliţiştii să-l umfle, a încercat să lovească un agent. S-a renunţat la acuzaţii când a consimţit să urmeze o consultanţă pentru DE.

— Pentru tulburări emoţionale? întrebă Rhyme. Iar firma sa se ocupă de depozitări. Exact activitatea pe care ar fi preferat-o un strângător… Bine, Pulaski, află unde era acest Carpenter atunci când a fost spartă locuinţa Ameliei.

— Da, domnule.

Pulaski scotea telefonul din toc, când acesta începu să sune. Se uită la numele afişat pe ecran.

— Bună, dragă. Ce? Jenny, linişteşte-te…

Oh, nu! Lincoln Rhyme îşi dădu seama că 522 atacase pe un alt front.

— Poftim? Unde eşti? Linişteşte-te, e o greşeală, spuse bobocul, cu glas tremurător. O să am grijă. Dă-mi adresa… Bine. O să vin acolo.

Opri telefonul şi închise ochii.

— Trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme.

— Jenny a fost arestată. De către Serviciul de Imigrări şi Naturalizări.

— De la Imigrări?

— E pe o listă de supraveghere a Securităţii Naţionale. Indivizii spun că a intrat ilegal în ţară şi că reprezintă o ameninţare pentru siguranţa ţării.

— N-are cetăţenie?

— Stră-străbunicii noştri au avut cetăţenie americană, se răsti Pulaski. Iisuse! exclamă poliţistul, cu ochii plini de furie. Brad e la mama lui Jenny, dar copilul cel mic era cu ea. Au dus-o la închisoare – şi or să-i ia copilul. Dacă fac asta… Oh, Doamne! zise el, plin de disperare. Trebuie să plec.

Privirea sa îi spuse lui Rhyme că nimic nu l-ar fi împiedicat să fie împreună cu soţia sa.

— Bine. Du-te. Mult noroc.

Tânărul sprintă către uşă.

Rhyme închise ochii pentru o clipă.

— Ne lichidează ca un lunetist, zise el, şi se strâmbă. Bine că Sachs o să sosească în curând. Poate să vadă ce-i cu Carpenter.

Tocmai atunci, lovituri puternice zguduiră uşa.

Criminalistul deschise ochii, alarmat. Ce mai urma?

Măcar asta nu era o altă întrerupere provocată de 522.

Doi poliţişti din echipa de analiză a locului crimei din sediul central din Queens intrară înăuntru, cărând o ladă mare, pe care le-o dăduse Sachs înainte să fugă spre locuinţa ei. Acolo erau dovezile găsite în locul morţii lui Malloy.

— Bună, domnule detectiv. Nu vă funcţionează soneria, spuse unul, privind în jur. Şi nu aveţi lumină.

— Ne-am dat seama şi noi, îi replică sec Rhyme.

— Asta e.

După ce poliţiştii plecară, Mel Cooper puse cutia pe masa de examinare, apoi extrase dovezile şi camera digitală a lui Sachs, care putea să conţină imagini ale locului crimei.

— Astea-s tare folositoare, mârâi sarcastic Rhyme, arătând cu bărbia

calculatorul tăcut şi ecranul negru. Poate că ar trebui să ţinem chipul de memorie la lumina soarelui.

Se uită la dovezile în sine – o urmă de pas, nişte frunze, bandă adezivă şi plicuri cu urme. Trebuiau examinate cât mai curând posibil; dacă nu erau dovezi plantate, atunci ar fi putut oferi indiciul final pentru a afla cine era 522. Dar, fără echipamentul lor pentru a le analiza şi pentru a le verifica în baza de date, pungile nu valorau mai mult decât hârtia din care erau făcute.

— Thom, strigă Rhyme, avem curent?

— Mă străduiesc, răspunse pe un ton ridicat asistentul din holul întunecos.

Ştia că asta era, probabil, o idee proastă. Dar îşi ieşise din minţi.

Şi Ron Pulaski avea nevoie de mult timp ca să-şi iasă din minţi.

Era furios. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Când semnase cererea de a fi primit în poliţie se aşteptase să fie bătut şi ameninţat din când în când. Dar nu se gândise niciodată că Jenny va fi în pericol din cauza carierei sale – cu atât mai puţin îşi imaginase că vor fi ameninţaţi copiii săi.

Aşa că, în ciuda faptului că era atent şi că lucra ca la carte – un adevărat sergent Friday –, luase problema în propriile mâini. Fără ştirea lui Lincoln Rhyme şi a detectivului Sellitto, nici măcar a mentorului său, Amelia Sachs. Aceştia nu aveau să fie încântaţi de ceea ce intenţiona el să facă, dar Ron Pulaski era disperat.

În drum spre centrul de detenţie al Serviciului de Imigrări şi Naturalizări din Queens, îl sunase pe Mark Whitcomb.

— Bună, Ron, îi spuse acesta, ce se întâmplă? Pari îngrijorat. Şi gâfâi.

— Mark, am o problemă. Te rog. Am nevoie de ajutor. Soţia mea a fost acuzată că e străin intrat ilegal în ţară. Că paşaportul ei e fals şi că reprezintă o ameninţare pentru securitatea ţării. E o nebunie.

— Dar are cetăţenia, nu-i aşa?

— Familia ei e aici de multe generaţii. Mark, credem că asasinul pe care-l urmărim a intrat în sistemul vostru. A făcut ca unul dintre detectivi să pice testul antidrog… iar acum a făcut să fie arestată Jenny. Poate să facă aşa ceva?

— Probabil că a înlocuit fişierul ei cu al altcuiva, cineva care e pe lista de supraveghere, apoi a anunţat autorităţile… Uite ce-i, cunosc nişte oameni de la SIN. Pot să discut cu ei. Unde eşti?

— În drum spre centrul de detenţie din Queens.

— Ne întâlnim în faţa lui, peste douăzeci de minute.

— Mulţumesc, omule! Nu ştiam ce să fac.

— Ron, nu mai fi îngrijorat! O să rezolvăm noi totul…

Acum, în timp ce-l aştepta pe Whitcomb, Ron Pulaski se plimba de

colo-colo prin faţa centrului de detenţie al SIN, lângă un afiş care indica faptul că serviciul era condus acum de Departamentul Securităţii Naţionale. Pulaski îşi aminti de toate ştirile de la televizor pe care le văzuse împreună cu Jenny, ştiri despre imigranţi ilegali, şi cât de îngroziţi i se păruseră aceştia.

Ce se întâmpla în acel moment cu soţia sa? Va fi cufundată zile sau săptămâni într-un purgatoriu birocratic? Lui Pulaski îi venea să urle.

Calmează-te! Fii deştept! Aşa îi spunea întotdeauna Amelia Smart.

Fii deştept.

În cele din urmă – slavă Domnului! – Pulaski îl văzu pe Mark Whitcomb care venea iute spre el, cu expresia unui om îngrijorat. Poliţistul nu era lămurit ce putea să facă Whitcomb ca să-l ajute, dar spera că Departamentul pentru conformitate, cu legăturile sale în guvern, putea să tragă nişte sfori la Securitatea Naţională şi să facă astfel încât soţia şi copilul său să fie eliberaţi, măcar până când problema avea să fie rezolvată oficial.

Whitcomb veni la el, gâfâind.

— Ai mai aflat ceva?

— Am sunat acum zece minute. Sunt înăuntru. N-am spus nimic. Am vrut să te aştept.

— Eşti bine?

— Nu. Mark, sunt foarte încordat. Mulţumesc pentru sprijin.

— N-ai pentru ce, îi spuse cu sinceritate funcţionarul de la Departamentul pentru conformitate. Ron, o să fie totul bine. Nu-ţi face griji. Cred că pot să fac ceva, adăugă el, privindu-l pe Pulaski în ochi; funcţionarul de la SSD era cu un pic mai înalt decât Andrew Sterling. Numai că… e important pentru tine s-o scoţi pe Jenny de aici, nu-i aşa?

— Da, Mark. Chestia asta e un coşmar.

— Bine. Vino încoace.

Îl conduse pe poliţist pe după colţul clădirii, apoi pe o alee.

— Ron, vreau să-ţi cer o favoare, îi şopti Whitcomb.

— Orice îmi stă în putinţă.

— Adevărat?

Vocea individului era neobişnuit de blândă şi de calmă. Iar privirea îi era ascuţită, cum n-o mai văzuse Pulaski până atunci. Ca şi cum ar fi abandonat un rol şi ar fi fost el însuşi.

— Ştii, Ron, uneori trebuie să facem lucruri pe care nu le considerăm corecte. Dar până la urmă se vede că-s pentru un scop bun.

— Ce vrei să spui?

— Ca s-o ajuţi pe soţia ta, trebuie să faci ceva despre care crezi că nu-i bine.

Poliţistul nu spuse nimic, dar gândurile i se învolburau în cap. Unde

aveau să ajungă?

— Ron, vreau să pui capăt acestui caz.

— Caz?

— Investigarea omuciderii.

— Să pun capăt? Nu înţeleg.

— Să opreşti cazul, şopti Whitcomb, privind în jur. Să-l sabotezi. Să distrugi dovezile. Să le dai indicii false. Să conducă oriunde, nu spre SSD.

— Mark, nu înţeleg. Glumeşti?

— Nu, Ron. Vorbesc serios. Cazul trebuie oprit şi tu poţi să-l opreşti.

— Nu pot.

— Oh, da, poţi. Dacă vrei ca Jenny să iasă de aici, spuse Whitcomb, dând din cap spre centrul de detenţie.

Nu, nu… ăsta era 522. Whitcomb era ucigaşul! Folosise parola şefului său, Sam Brockton, ca să aibă acces la innerCircle.

Instinctiv, Pulaski încercă să-şi scoată arma.

Însă Whitcomb se mişcă mai iute şi un pistol negru apăru în mâna sa.

— Nu, Ron. Asta nu ne duce nicăieri.

Whitcomb se întinse, apucă Glock-ul lui Pulaski de mâner şi-l scoase din toc, apoi şi-l vârî la centură.

Cum putuse să se înşele atât de rău? Din cauza rănii de la cap? Sau era pur şi simplu prost? Prietenia lui Whitcomb fusese o prefăcătorie, iar asta îl duru la fel de mult pe cât îl şocase. Îi adusese cafea, îl apărase de Cassel şi Gillespie, sugerase să se întâlnească, îl ajutase cu pontajele… totul fusese o tactică menită să se apropie de el şi să-l folosească.

— Toate au fost minciuni, Mark, nu-i aşa? N-ai crescut în Queens şi nu ai un frate care-i poliţist. Am dreptate?

— Nu în ambele cazuri, spuse Whitcomb, întunecat la faţă. Ron, am încercat să te fac să fii raţional. Dar n-ai vrut să lucrezi cu mine. La naiba! Ar fi trebuit să vrei! Acum uite ce mă obligi să fac!

Ucigaşul îl împinse pe Pulaski pe alee, cât mai departe.

Capitolul patruzeci şi unu

Amelia Sachs era în oraş, navigând prin trafic, frustrată de răspunsul zgomotos şi lipsit de entuziasm al motorului japonez.

După sunet, semăna cu un aparat de făcut gheaţă. Şi avea la fel de mulţi cai putere.

Îl sunase pe Rhyme de două ori, dar de fiecare dată intrase direct mesageria vocală. Asta se întâmplase rareori, pentru că, evident, Lincoln Rhyme nu putea să lipsească des de acasă. Şi se întâmplase ceva ciudat la clădirea cea mare: telefonul lui Lon Sellitto nu funcţiona. Nici el, nici Pulaski nu răspundeau la telefoanele mobile.

Era 522 în spatele tuturor acestor fenomene?

Avea deci o mulţime de motive să acţioneze repede şi să urmărească indiciul pe care-l descoperise în casa sa. Era convinsă că era un indiciu solid. Poate era dovada definitivă, piesa care lipsea din jocul de puzzle, cea de care aveau nevoie ca să încheie cazul.

Văzu, în cele din urmă, că era aproape de destinaţia ei. Gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu Camaro-ul ei şi nedorind să piardă şi maşina lui Pam – dacă 522 fusese în spatele recuperării, după cum bănuia –, Sachs ocoli strada până când găsi cel mai rar fenomen din Manhattan: un loc de parcare legal şi neocupat.

Ce zici de asta?

Poate că-i un semn bun.

— De ce faci asta? îi şopti Ron Pulaski lui Mark Whitcomb, în timp ce stăteau pe o alee pustie din Queens.

Ucigaşul îl ignoră.

— Ascultă-mă.

— Credeam că suntem prieteni.

— Ce să-i faci, fiecare crede o grămadă de lucruri ce se dovedesc a nu fi adevărate. Asta-i viaţa.

Whitcomb îşi drese glasul. Părea nervos şi că nu se simţea în largul lui. Pulaski îşi aminti că Sachs spusese că ucigaşul simţea presiunea urmăririi lor, iar asta îl făcea neatent. Dar şi mai periculos.

Pulaski răsufla din greu.

Whitcomb se uită din nou în jur, iute, apoi din nou la tânărul poliţist. Ţinea pistolul zdravăn şi era limpede că ştia cum să-l folosească.

— Ai de gând să mă asculţi?

— La naiba! Te ascult.

— Nu vreau ca investigaţia asta să meargă mai departe. E timpul să se oprească.

— Să se oprească? Eu fac parte din poliţia de patrulă. Cum să opresc ceva?

— Ţi-am spus cum: sabotând-o. Să pierzi unele dovezi. Să trimiţi oamenii în direcţii greşite.

— N-o să fac asta, mormăi provocator Pulaski.

Whitcomb clătină din cap, părând dezgustat.

— Ba da, o să faci. Ron, poţi să faci asta în modul uşor sau în cel dificil.

— Ce-i cu soţia mea? Poţi s-o scoţi de acolo?

— Pot să fac tot ce vreau.

„Omul care ştie totul…“

Tânărul poliţist închise ochii, strângând din dinţi aşa cum făcea pe când era copil. Se uită la clădirea în care era reţinută Jenny.

Jenny, femeia care arăta ca şi Myra Weinburg.

Ron Pulaski se resemnase să facă ceea ce trebuia să facă. Era teribil, era prostesc, dar nu avea de ales. Era încolţit.

— Bine, mormăi el, cu capul în jos.

— O s-o faci?

— Am spus că o s-o fac, se răsti el.

— Asta-i un lucru deştept, Ron. Foarte deştept.

— Dar vreau să-mi promiţi… zise Pulaski, şi ezită o fracţiune de secundă, privind în spatele lui Whitcomb, apoi din nou către el, că ea şi copilul vor ieşi din detenţie astăzi.

Whitcomb surprinse privirea şi se uită iute în spatele său. Când se întoarse, ţeava armei se îndepărtă uşor de ţintă.

Pulaski decise că-i ieşise bine treaba şi acţionă repede. Tânărul poliţist lovi cu mâna stângă pistolul, îndepărtându-l şi mai mult de el, şi ridică piciorul, apoi scoase un revolver mic dintr-un toc de la gleznă. Amalia Sachs îl instruise să aibă întotdeauna unul asupra sa.

Ucigaşul înjură şi încercă să revină la poziţia iniţială, dar Pulaski îl ţinea zdravăn de mâna înarmată şi-l izbi puternic cu pistolul pe Whitcomb în faţă, rupându-i cartilagiul.

Individul scoase un geamăt înăbuşit, în timp ce sângele i se scurgea pe faţă. Funcţionarul de la Departamentul pentru conformitate se aplecă şi Pulaski reuşi să-i smulgă pistolul dintre degete, dar nu putu să-l înhaţe el însuşi. Arma cea neagră a lui Whitcomb se rostogoli pe pământ, iar cei doi se luară la trântă. Pistolul zăngăni pe asfalt, fără să se descarce, iar Whitcomb, cu ochii holbaţi de panică şi de furie, îl împinse pe Pulaski în perete şi-l prinse de mână.

— Nu, nu!

Whitcomb se repezi înainte, dând o lovitură cu capul, iar Pulaski, amintindu-şi groaza provocată de ciomagul care-l lovise în frunte, cu ani în urmă, se trase înapoi, instinctiv. Iar asta îi dădu lui Whitcomb şansa de care avea nevoie pentru a îndrepta arma poliţistului către

cer, iar cu cealaltă mână să scoată Glock-ul şi să-l îndrepte către capul tânărului.

Lăsându-i acestuia doar suficient timp să rostească un fragment de rugăciune şi să-şi amintească o imagine a soţiei şi copiilor săi, un portret plin de viaţă pe care să-l ia cu sine în ceruri.

În cele din urmă, curentul electric reveni, iar Cooper şi Rhyme se întoarseră imediat la muncă, pentru a prelucra dovezile legate de uciderea lui Joe Malloy. Erau singuri în laborator, Lon Sellitto se dusese la primărie, încercând să obţină anularea suspendării.

Imaginile de la locul crimei erau irelevante, iar dovezile fizice nu erau foarte folositoare. Urma de pas îi aparţinea în mod clar lui 522, era la fel cu cea pe care o găsiseră mai devreme. Fragmentele de frunze erau ale unor plante de casă: ficus şi aglaonema, un conifer chinezesc. Urmele erau de sol neidentificabil, iarăşi praf de la Turnurile Gemene, şi o pulbere albă ce se dovedi a fi frişcă artificială Coffee-mate. Banda adezivă era una obişnuită, sursa ei nu putea fi localizată.

Rhyme fu surprins de cantitatea de sânge de pe dovezi. Îşi aminti de descrierea pe care i-o făcuse Sellitto căpitanului.

„E un cruciat…”

În ciuda pretenţiilor sale de detaşare, se pomeni că era foarte tulburat de moartea lui Malloy – şi de faptul că fusese atât de chinuitoare. Iar furia lui Rhyme deveni mai puternică. Ca şi starea sa neplăcută de disconfort. Se uită de mai multe ori afară pe fereastră, ca şi cum 522 ar fi venit chiar în momentul acela, cu toate că-l pusese pe Thom să încuie toate uşile şi ferestrele şi să pornească toate camerele de luat vederi ale sistemului de siguranţă.

LOCUL OMUCIDERII LUI JOSEPH MALLOY

- Pantof de lucru Skechers mărimea 11
- Frunze de plante de casă: ficus şi aglaonema – conifer chinezesc
- Praf, neidentificabil
- Praf, de la atacul asupra Turnurilor Gemene
- Coffee-mate
- Bandă adezivă, obişnuită, fără posibilitatea de a-i afla originea

— Mel, adaugă plantele şi Coffee-mate pe panoul cu dovezi neplantate.

Tehnicianul se duse la panou şi scrise pe el dovezile suplimentare.

— Nu-i mult. La naiba, nu-i mult deloc!

Apoi Rhyme clipi. Altă bătaie în uşă. Thom se duse să răspundă. Mel Cooper se îndepărtă de panou şi-şi puse mâna pe pistolul plat, de la

şold.

Dar vizitatorul nu era 522. Era un inspector de la NYPD, Herbert Glenn. Un om de vârstă medie, cu atitudine impresionată, după cum remarcă Rhyme. Purta un costum ieftin, dar pantofii săi erau perfect lustruiţi. Alte voci se auzeau pe hol, în urma lui.

După ce se prezentă, Glenn zise:

— Trebuie să discutăm despre un poliţist care lucrează cu dumneavoastră.

Sellitto? Sau Sachs? Ce se întâmplase?

— Numele său e Ron Pulaski, spuse calm Glenn. Lucraţi cu el, nu-i aşa?

Oh, nu!

„Bobocul…"

Pulaski mort, iar soţia sa cufundată în iadul birocratic al detenţiei, împreună cu copilul ei. Ce-o să se facă?

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Glenn privi în urma sa şi invită cu un gest alţi doi oameni în încăpere, un bărbat cu părul cărunt, într-un costum de culoare închisă, şi altul mai tânăr şi mai scund, îmbrăcat în mod similar, dar cu un bandaj mare la nas. Inspectorul îi prezentă pe Samuel Brockton şi Mark Whitcomb, angajaţi ai SSD-ului. Rhyme remarcă faptul că Brockton era pe lista suspecţilor, deşi se părea că avea un alibi pentru cazul de viol şi asasinat. După cum se dovedi, Whitcomb era asistentul său, din Departamentul pentru conformitate.

— Spuneţi-mi ce-i cu Pulaski.

— Mi-e teamă că… începu inspectorul, dar telefonul său sună, iar el răspunse.

Glenn se uita la Brockton şi la Whitcomb, în timp ce vorbea în şoaptă. În cele din urmă, închise aparatul.

— Spuneţi-mi ce a păţit Ron Pulaski. Vreau să ştiu chiar acum!

Se auzi soneria, iar Thom şi Mel Cooper conduseră alţi oameni în laboratorul lui Rhyme. Unul era un bărbat solid, având atârnată de gât o insignă ce-l identifica drept agent FBI, iar celălalt era Ron Pulaski, încătuşat.

Brockton arătă spre un scaun, iar agentul FBI îl aşeză pe tânărul poliţist pe el. Se vedea că Pulaski era şocat, ud şi murdar, plin de sânge, dar altfel se părea că-i nevătămat. Whitcomb se aşeză şi el şi-şi atinse uşor nasul. Nu se uită la nimeni.

Samuel Brockton le arătă legitimaţia sa.

— Sunt un agent din Divizia pentru Conformitate a Departamentului de Securitate Naţională al Statelor Unite. Mark e asistentul meu. Poliţistul vostru a atacat un agent federal.

— Care m-a ameninţat cu pistolul fără să se identifice. După ce a…

Divizia pentru Conformitate? Rhyme nu auzise niciodată de ea. Dar

în aglomeraţia complexă ce alcătuia Securitatea Naţională, organizaţiile apăreau şi dispăreau precum automobilele lipsite de succes din Detroit.

— Credeam că lucraţi la SSD.

— Avem birouri la SSD, dar suntem angajaţi ai guvernului federal.

În ce necaz intrase Pulaski? Uşurarea lui Rhyme dispărea, îl cuprinsese acum enervarea.

Bobocul încercă să continue, dar Brockton îi spuse să tacă. Însă Rhyme îi zise bărbatului în costum cenuşiu:

— Nu, lasă-l să vorbească.

Brockton se gândi un pic. Ochii săi arătau o încredere răbdătoare care sugera că Pulaski sau altcineva putea să spună orice dorea, fără să-l afecteze în vreun fel pe el. Apoi dădu din cap.

Poliţistul începător îi spuse lui Rhyme despre faptul că se întâlnise cu Whitcomb, în speranţa că va reuşi s-o elibereze pe Jenny din centrul de detenţie al SIN. Individul îi ceruse să saboteze investigaţiile ce-l priveau pe 522, apoi, când îl refuzase, scosese un pistol şi-l ameninţase. Pulaski îl lovise pe Whitcomb în faţă cu arma sa de rezervă, apoi se luptaseră…

— De ce v-aţi amestecat în cazul nostru? se răsti Rhyme la Brockton şi la Glenn.

Brockton păru să observe abia atunci că Rhyme era handicapat, apoi ignoră faptul imediat. Spuse cu voce calmă de bariton:

— Am încercat într-un mod subtil. Dacă poliţistul Pulaski ar fi acceptat, n-ar fi fost nevoie să pocnim din bici. Cazul ăsta a dat dureri de cap multor oameni. Trebuia să mă întâlnesc, săptămâna asta, cu cei din Congres şi de la Justiţie. Am fost silit să anulez totul şi să vin aici în goana mare, ca să văd ce naiba se întâmplă… Bine, ceea ce o să vă spun rămâne strict între noi. Sunteţi de acord cu toţii?

Rhyme mormăi că-i de acord, Cooper şi Pulaski îl imitară.

— Divizia pentru Conformitate face analiza factorilor de ameninţare şi oferă soluţii de securitate companiilor private care ar putea fi ţinte ale teroriştilor. E vorba de acţionari importanţi ai infrastructurii ţării. Companii petroliere, linii aeriene, bănci. Mineri de date, precum SSD. Avem agenţi în cadrul acestora.

Sachs spusese că Brockton petrecea mult timp în Washington. Acum se explica de ce.

— De ce aţi minţit în privinţa asta, de ce ne-aţi spus că sunteţi angajaţi ai SSD? se răţoi Pulaski.

Rhyme nu-l văzuse niciodată pe tânăr furios. Iar acum chiar era furios!

— Nu trebuie să ieşim în evidenţă, îi explică Brockton. Înţelegeţi de ce conductele de petrol, companiile de medicamente şi procesatorii de alimente ar fi ţinte importante pentru terorişti. Gândiţi-vă ce-ar putea

face cineva cu informaţiile pe care le deţine SSD-ul. Întreaga economie ar fi dată peste cap, dacă ar fi distruse calculatoarele firmei. Sau dacă nişte asasini ar afla din innerCircle detalii despre locuinţe, precum şi alte informaţii personale, ale politicienilor şi guvernanţilor.

— Voi aţi schimbat rezultatele testului de droguri al lui Lon Sellitto?

— Nu, asta trebuie s-o fi făcut suspectul vostru – Cinci Douăzeci şi Doi, răspunse inspectorul Glenn. Şi tot el a făcut să fie arestată soţia poliţistului Pulaski.

— De ce vreţi să opriţi investigaţia? se răsti Pulaski. Nu vedeţi cât de periculos e individul ăsta?

I se adresase lui Mark Whitcomb, dar asistentul de la Conformitate continua să privească podeaua şi rămase tăcut.

— Profilul făcut de noi sugerează că-i o deviaţie, le explică Glenn.

— Ce anume?

— O anomalie. Un eveniment irepetabil, le spuse Brockton. SSD a făcut o analiză a situaţiei. Profilul şi modelul previzionar ne-au spus că un sociopat ca acesta va atinge punctul de saturaţie oricând. Va înceta să facă ceea ce face. Va pleca, pur şi simplu.

— Dar n-a atins punctul de saturaţie? Sau l-a atins?

— Încă nu, zise Brockton. Dar îl va atinge. Programele nu greşesc niciodată.

— Or să greşească, dacă mai moare o persoană.

— Să fim realişti. Să punem lucrurile în balanţă. Nu putem să lăsăm pe oricine să ştie cât de important e SSD ca ţintă pentru terorişti. Şi nu putem lăsa pe oricine să ştie de Divizia pentru Conformitate a Departamentului de Siguranţă Naţională. Trebuie să ţinem SSD-ul şi Conformitatea în afara atenţiei publice. Cât mai mult posibil. Investigarea unei crime le va scoate pe amândouă în evidenţă.

— Lincoln, dacă vrei să urmăreşti indiciile convenţionale, n-ai decât, adăugă Glenn. Medicină legală, deducţii – foarte bine. Dar trebuie să laşi SSD-ul în afara investigaţiei. Conferinţa de presă a fost o greşeală uriaşă.

— Am discutat cu Ron Scott, de la primărie, am discutat cu Joe Malloy. Iar ei au fost de acord.

— N-ai discutat cu cine trebuia. Chestia asta pune în pericol relaţia noastră cu SSD-ul. Ştii, Andrew Sterling nu e obligat să ne acorde sprijin informatic.

Individul semăna cu preşedintele companiei producătoare de pantofi, îngrozit să nu-l supere pe Sterling şi SSD-ul său.

— De acum, linia oficială e că ucigaşul n-a obţinut informaţiile de la SSD. De fapt, e singura direcţie de acţiune.

— Pricepeţi că Joseph Malloy a murit din cauza SSD şi a innerCircle?

Figura lui Glenn se înnegură, iar agentul oftă.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Dar a fost ucis în cursul unei investigaţii. Un lucru tragic. Însă asta ţine de meseria sa.

„Linia oficială… singura direcţie de acţiune…”

— Deci SSD nu mai face parte din investigaţie, spuse Brockton. Aţi înţeles?

Rhyme dădu din cap.

Glenn îi făcu semn agentului FBI.

— Acum poţi să-i dai drumul.

Agentul îi scoase cătuşele lui Pulaski, iar acesta se ridică, frecându-şi încheieturile.

— Retrageţi-i suspendarea lui Lon Sellitto, zise Rhyme. Şi eliberaţi-o pe soţia lui Pulaski.

Glenn se uită la Brockton, dar acesta clătină din cap.

— Dacă am face asta în acest moment, am recunoaşte că e posibil ca mineritul de date şi SSD-ul să fie implicate în delicte. Pentru moment, trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Asta-i o prostie. Ştii că Lon Sellitto n-a luat droguri niciodată.

— Iar ancheta îl va dezvinovăţi, zise Glenn. Să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul.

— La naiba! După informaţiile pe care le-a vârât asasinul în sistem, Lon e *deja* vinovat. Ca şi Jenny Pulaski. Toate astea sunt trecute în dosarul lor!

— Şi aşa trebuie să rămână pentru moment, spuse calm inspectorul.

Apoi Glenn şi agenţii federali se duseră spre uşă.

— Oh, Mark, strigă Pulaski, iar Whitcomb se întoarse spre el. Îmi pare rău.

Agentul federal clipi surprins, auzind scuza, şi-şi atinse nasul bandajat. Dar Pulaski continuă:

— Că ţi-am rupt numai nasul. Să te ia dracu’, Iudă ce eşti!

Se părea că bobocul chiar avea ceva măduvă în oase!

După ce indivizii plecară, Pulaski o sună pe soţia sa, dar nu reuşi să discute cu ea. Închise furios telefonul şi zise:

— Lincoln, nu-mi pasă ce-au zis ei. Eu nu renunţ.

— Nu fi îngrijorat. O să continuăm să cercetăm. Indivizii nu mă pot concedia – eu sunt civil. Pot să te concedieze pe tine şi pe Mel.

— Eu… mormăi Cooper, încruntându-se.

— Linişteşte-te, Mel. *Am* simţul umorului, în ciuda a ceea ce crede toată lumea. Nimeni n-o să afle – cât timp bobocul ăsta n-o să mai bată şi alţi agenţi federali. Bine, hai să vedem ce-i cu Robert Carpenter, clientul SSD. Îl vreau. Acum.

Capitolul patruzeci şi doi

Deci eu sunt 522.

Mă întreb de ce Ei au ales numărul ăsta. Myra 9834 n-a fost a cinci sute douăzeci şi doua victimă a mea (ce idee frumoasă!). Niciuna dintre adresele victimelor nu conţinea acest număr… Stai un pic. Data. Bineînţeles. Myra a fost ucisă duminica trecută – a douăzeci şi doua zi a lunii a cincea – şi atunci au început Ei să mă vâneze.

Deci, pentru Ei, sunt un număr. Aşa cum şi Ei sunt numere pentru mine. Mă simt flatat. Acum sunt în Cămăruţa mea. Mi-am completat o mare parte din cercetările mele. Programul de lucru s-a terminat, oamenii se îndreaptă către casă, ies să cineze, se duc să-şi întâlnească prietenii. Dar lucrul cel mai grozav în privinţa datelor e că acestea nu dorm niciodată, iar soldaţii mei pot declanşa un atac aerian asupra cuiva la ora pe care o aleg eu şi în orice loc poftesc eu.

În acest moment, eu şi familia pictată de Prescott petrecem câteva minute împreună, înainte să înceapă atacul. În curând, poliţia va păzi casele duşmanilor mei şi ale familiilor lor… Dar poliţiştii nu înţeleg natura armelor mele. Sărmanul Joseph Malloy mi-a dat multe de făcut cu ele.

De exemplu, detectivul Lorenzo – sau Lon – Sellitto (care se străduieşte din greu să-şi ascundă prenumele cel adevărat) e suspendat, dar îl aşteaptă încă multe lucruri. Incidentul nefericit de acum câţiva ani, în care un făptaş a fost împuşcat mortal în timpul unei arestări… vor apare noi dovezi ce vor dovedi că suspectul nu avea nicio armă – că martorii au minţit. Mama băiatului mort va afla acest lucru. Iar eu voi trimite câteva scrisori rasiste, în numele ei, unor site-uri ale unor grupări de extremă dreaptă. Asta îl va face pe Reverendul Al{50} să se implice – şi se vor auzi clopotele de înmormântare. Sărmanul Lon ar trebui să se bucure de timpul pe care-l mai are.

Am cercetat ce-i cu apropiaţii lui Sellitto. O să imaginez ceva pentru fiul său adolescent, avut cu prima sa soţie. Poate nişte acuzaţii de posesie de droguri. Aşa tată, aşa fiu. O readucere-aminte drăguţă a acuzaţiei.

Tipul ăla polonez, Pulaski, va reuşi până la urmă să convingă Securitatea Naţională că soţia lui nu-i nici teroristă, nici imigrant ilegal. Dar n-or să fie surprinşi când actul de naştere al copilului o să dispară şi alt cuplu, al cărui nou-născut a dispărut din spital cu un an în urmă, va afla că băiatul lor dispărut e la familia Pulaski. Chiar dacă nu se va întâmpla altceva decât că puştiul va trăi în infernul unei familii ce-l va lua în îngrijire câteva luni, până se vor lămuri lucrurile,

va fi suficient pentru a-l distruge pentru totdeauna. (Cunosc prea bine lucrul ăsta.)

Şi ajungem la Amelia 7303 şi la Lincoln Rhyme. Ei bine, pentru că sunt prost dispus, Rose Sachs, care-i programată luna viitoare pentru o operaţie pe cord, îşi va pierde asigurarea de sănătate din cauza… cred că o voi face să fie din cauza intenţiei de fraudare. Iar Amelia 7303 probabil că-i enervată din cauza maşinii ei, dar să aştepte până o să primească ştiri cu adevărat rele: cheltuielile ei necontrolate din creditul de consum. Vreo două sute de mii de dolari sau ceva de genul ăsta. Cu o rată a dobânzii exagerată.

Dar astea vor fi doar nişte aperitive. Am aflat că un fost prieten al ei a fost condamnat pentru jaf, atac, furt şi şantaj. Noi martori vor trimite e-mailuri anonime că şi ea a fost implicată şi că există mărfuri ascunse în garajul mamei sale – pe care o să le plantez acolo înainte de a anunţa Afacerile Interne.

Ea va respinge acuzaţiile – delictul a fost prescris dar publicitatea îi va distruge reputaţia. Mulţumesc, libertate a presei! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Moartea e un tip de tranzacţie care îţi garantează încetinirea urmăritorilor, dar tacticile neletale pot fi la fel de eficiente şi sunt, din punctul meu de vedere, mult mai elegante.

Cât despre Lincoln Rhyme… Ei bine, e o situaţie interesantă. Sigur, în primul rând am greşit alegându-l pe vărul lui. Dar, ca să fim corecţi, am verificat toate legăturile individului Arthur 3480 şi n-am găsit niciun rezultat îndreptat către vărul său. Lucru curios. Sunt înrudiţi prin sânge, dar n-au mai avut niciun contact timp de un deceniu.

Am făcut greşeala să îmboldesc fiara şi s-o trezesc. Rhyme e cel mai bun adversar pe care l-am înfruntat până acum. M-a oprit în drumul către casa lui DeLeon 6832; m-a prins în timp ce acţionam, ceea ce n-a mai făcut nimeni. Şi, conform gâfâielilor lui Malloy, se apropie din ce în ce mai mult.

Dar, bineînţeles, am şi pentru asta un plan. În acest moment nu mai beneficiez de innerCircle – trebuie să fiu atent dar articolele ziariştilor şi alte surse de date sunt suficient de lămuritoare. Sigur, problema e cum să distrugi viaţa cuiva precum Rhyme, a cărui viaţă fizică e destul de distrusă. În cele din urmă am găsit o soluţie. Din moment ce e dependent de alţii, o să distrug pe cineva de care e legat. Asistentul lui Rhyme, Thom Reston, va fi următoarea mea ţintă. Dacă tânărul moare – într-un mod deosebit de neplăcut mă îndoiesc că Rhyme îşi va mai reveni vreodată. Investigaţia se va veşteji, nimeni n-o va continua în felul în care o face el.

O să-l pun pe Thom în portbagajul maşinii mele şi ne vom duce în alt depozit. Acolo, o să mă distrez cu briciul meu Krusius Brothers. O să înregistrez întregul spectacol pe bandă şi o să i-l trimit prin e-mail

lui Rhyme. Fiind criminalistul care trudeşte din greu – după cum pare că este va privi cu atenţie toată înregistrarea aceea groaznică, căutând indicii. O va privi iar şi iar.

Garantez că asta îl va distruge din punctul de vedere al cazului, dacă nu-l va distruge în totalitate.

Mă duc în camera a treia a Cămăruţei mele şi găsesc una dintre camerele video. Iar din camera numărul doi iau briciul, cu cutia sa veche. Pe lamă mai există încă o urmă de sânge uscat. Nancy 3470. Cu doi ani în urmă. (Tribunalul tocmai a respins apelul final al asasinului său, Jason 4971, motivul pentru apel fiind dovezi false, o afirmaţie pe care, probabil, până şi avocatul lui a găsit-o patetică.)

Briciul e tocit. Îmi amintesc că a întâlnit o oarecare rezistenţă din partea coastelor lui Nancy 3470; individa s-a zbătut mai mult decât m-am aşteptat. Nu contează. Un pic de lucru la unul dintre cele opt polizoare ale mele, apoi cu o curea de ascuţit brice, şi voi fi gata de treabă.

Adrenalina provocată de vânătoare curgea prin trupul Ameliei Sachs.

Dovada din grădina ei o condusese pe un drum întortocheat, dar avea o senzaţie în măruntaie – scuză-mă, Rhyme – că misiunea prezentă avea să fie productivă. Parcă maşina lui Pam pe stradă şi se grăbi la adresa următoarei persoane de pe lista ei de şase indivizi, una de la care spera cu disperare să obţină indiciul final pentru descoperirea identităţii lui 522.

Două încercări fuseseră nefolositoare. Răspunsul va fi la cea de-a treia? Îşi zise că şofatul prin oraş în felul ăla era un soi de vânătoare macabră de animale necrofage.

Se făcuse seară, iar Sachs verifică adresa sub un bec stradal, găsi clădirea şi urcă vreo câteva trepte până la uşa din faţă. Se întinsese spre sonerie, când ceva începu s-o sâcâie.

Amelia se opri.

Era paranoia care se manifestase toată ziua? Sau simţământul că o privea cineva?

Sachs privi iute în jur – spre puţinele persoane de pe stradă, spre ferestrele locuinţei şi către prăvălioarele din vecinătate… Dar nu părea s-o ameninţe nimeni. Nimeni nu părea să-i acorde atenţie.

Vru să apese iar pe butonul soneriei, apoi îşi coborî mâna.

Ceva nu era în regulă…

Ce anume?

Apoi înţelese. Nu o tulbura sentimentul că o privea cineva, ci mirosul. Şi, tresărind, îşi dădu seama ce era: mucegai. Mirosise mucegai, duhoarea venind din casa lângă care se afla.

Era doar o coincidenţă?

Sachs coborî în tăcere treptele şi se duse într-o latură a clădirii, pe o alee acoperită cu pietriş. Construcţia era foarte mare – îngustă în faţă, dar întinsă în adâncime. Merse mai departe pe alee şi se ridică să se uite pe o fereastră. Aceasta era acoperită cu ziare. Se uită la latura clădirii – da, toate ferestrele erau acoperite. Îşi aminti cuvintele lui Terry Dobyns: „Iar ferestrele vor fi vopsite în negru sau acoperite. Individul trebuie să ţină lumea exterioară departe de sine…“

Venise aici doar ca să obţină informaţii – nu *putea* să fie locuinţa lui 522, indiciile nu se potriveau. Dar acum ştia că greşise, nu mai exista nicio îndoială că aceasta era casa ucigaşului.

Întinse mâna să scoată telefonul, dar auzi un scrâşnet pe pietrişul aleii din spatele ei. Se întoarse iute, cu ochii holbaţi, lăsând telefonul ca să ia pistolul. Dar înainte ca mâna ei să atingă patul Glock-ului, fu izbită cu putere. Se lovi de peretele casei. Ameţită, căzu în genunchi.

Privi în sus şi văzu punctele dure ale ochilor ucigaşului, văzu lama pătată de sânge a briciului din mâna lui ce-şi începuse drumul către gâtul ei.

Capitolul patruzeci şi trei

— Comandă, sun-o pe Sachs.

Dar telefonul se comută pe mesageria vocală.

— La naiba, unde umblă femeia asta? Pulaski, găseşte-o, zise Rhyme şi-şi roti fotoliul ca să fie cu faţa spre tânăr, care vorbea la telefon. Ce-i cu Carpenter?

Pulaski ridică o mână, apoi încheie convorbirea.

— Am reuşit, în cele din urmă, să-l găsesc pe asistentul său. Carpenter a plecat de la serviciu mai devreme, are de făcut nişte comisioane. Ar trebui să fi ajuns acasă până acum.

— Vreau să se ducă cineva acolo. Chiar acum.

Mel Cooper încercă să o contacteze pe Sachs prin intermediul pagerului, dar nu primi niciun răspuns şi zise:

— Nimic. N-am noroc, adăugă el, după alte câteva încercări.

— Cinci Douăzeci şi Doi i-a întrerupt legăturile, aşa cum a făcut şi cu electricitatea?

— Nu, cei de la firmă spun că numerele ei sunt active. Doar că aparatele nu funcţionează – sunt stricate sau li s-au scos bateriile.

— Poftim? Sunt siguri?

Teama ce-l cuprinsese începu să crească.

Se auzi soneria, iar Thom se duse să răspundă.

Lon Sellitto, cu cămaşa mototolită şi cu faţa transpirată, năvăli în încăpere.

— Nu pot să facă nimic în privinţa suspendării. Se face în mod automat. Chiar dacă fac alt test, suspendarea rămâne activă până când cazul e investigat de Afacerile Interne. Ale dracului calculatoare! Am pus pe cineva să sune la PublicSure. Au zis, citez, „că se uită în date“, şi ştii ce înseamnă asta, spuse furios Sellitto, apoi se uită spre Pulaski. Ce s-a întâmplat cu soţia ta?

— E încă în centrul de detenţie.

— Iisuse!

— Şi lucrurile nu s-au oprit aici, zise Rhyme, şi-i povesti lui Sellitto despre Brockton, Whitcomb, Glenn şi Divizia pentru Conformitate a Securităţii Naţionale.

— Rahat! N-am auzit niciodată de divizia asta.

— Şi indivizii vor să oprim investigaţia, cel puţin în ceea ce priveşte implicarea SSD. Dar acum avem altă problemă: Amelia a dispărut.

— Ce? răcni Sellitto.

— Păi, uite cum stau lucrurile. Nu ştiu unde s-a dus după ce a plecat acasă. N-a sunat… Oh, Iisuse, curentul se întrerupsese, telefoanele nu funcţionau. Verificaţi mesageria vocală. Poate ne-a sunat.

Cooper formă numărul. Şi aflară că Sachs îi sunase. Dar spusese doar că urma o pistă. Nimic mai mult. Ceruse s-o sune Rhyme, ca să-i explice.

Rhyme îşi închise ochii, cuprins de frustrare.

O pistă…

Către cine? Către unul din suspecţi. Se uită la panou.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său
Sean Cassel, director de vânzări şi marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operaţiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezenţa sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soţia, confirmat de aceasta (tendenţios?)
Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fişelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fişelor de pontaj)
Client al SSD (?)
Robert Carpenter (?)
Făptaş necunoscut, recrutat de Andrew Sterling (?)
Runnerboy?

Indiciul îl implica pe vreunul dintre ei?

— Lon, du-te şi verifică-l pe Carpenter.

— Cum? Să-i zic: Salut, sunt poliţist, dar răspunde-mi la întrebări, chiar dacă n-ar trebui, pentru că sunt simpatic?

— Da, Lon, exact asta să-i spui.

— Mel, dă-mi insigna ta, spuse Sellitto, întorcându-se spre Cooper.

— Insigna mea? întrebă nervos tehnicianul.

— N-o să ţi-o zgârii, mormăi detectivul cel solid.

— Mă îngrijorează mai mult posibilitatea de a fi suspendat.

— Bine ai venit în clubul nostru afurisit, spuse Sellitto. Îi luă insigna, apoi adresa lui Carpenter de la Pulaski. O să vă povestesc ce s-a întâmplat.

— Lon, fii atent. Cinci Douăzeci şi Doi e încolţit. Are de gând să riposteze puternic. Aminteşte-ţi că e…

— Un pui de lele care ştie totul, mormăi Sellitto şi ieşi din laborator.

Rhyme observă că Pulaski se uita la panouri.

— Domnule detectiv?

— Da?

— E vorba de ceva la care m-am tot gândit, zise tânărul, atingând panoul cu numele suspecţilor. Alibiul lui Andrew Sterling. A spus că, atunci când a fost în Long Island, fiul său se plimba în Westchester. L-a sunat pe Andy din afara oraşului şi putem vedea ora din înregistrările în legătură cu telefonul său. Şi asta s-a verificat.

— Şi?

— Păi, mi-am amintit că Sterling a spus că fiul său a luat trenul până în Westchester. Dar, când am discutat cu Andy, mi-a spus că s-a dus acolo cu maşina. Şi mai e ceva, domnule, continuă Pulaski, lăsându-şi capul într-o parte. În ziua în care a fost ucis groparul, am verificat pontajul. Am văzut numele lui Andy. A plecat imediat după Miguel Abrera, omul de serviciu. Adică la câteva secunde. N-am dat importanţă, pentru că Andy nu era unul dintre suspecţi.

— Dar fiul nu are acces la innerCircle, spuse Cooper, făcând semn către panoul cu suspecţi.

— După spusele tatălui său, nu are. Dar… continuă Pulaski, clătinând din cap, vedeţi dumneavoastră, Andrew Sterling ne-a ajutat atât de mult, încât am luat de bun tot ce ne-a spus el. A spus că doar cei de pe lista cu suspecţi aveau acces la baza de date. Dar nu ştim asta şi din altă sursă. N-am verificat niciodată cine poate şi cine nu poate să se conecteze la innerCircle.

— Poate că Andy a scotocit prin agenda electronică sau prin calculatorul tatălui său şi a găsit o parolă de acces, sugeră Cooper.

— Bravo, Pulaski! Mel, acum tu eşti şeful. Du-te cu o echipă de intervenţie la casa lui Andy Sterling.

Nici cea mai bună analiză previzională, executată de un creier artificial strălucit, precum Xpectation, nu poate să aibă dreptate mereu.

Cine ar fi ghicit, chiar dacă ar fi încercat un milion de ani, că Amelia 7303, care stă acum ameţită şi încătuşată la şapte metri de mine, avea să apară la uşa mea?

Trebuie să recunosc că am avut noroc. Tocmai mă pregăteam să mă duc să pregătesc vivisecţia lui Thom, când am văzut-o pe fereastră. Aşa pare că se desfăşoară viaţa mea: noroc în schimbul enervării.

Analizez situaţia cu calm. În regulă, colegii ei din poliţie nu mă bănuiesc. Individa a venit aici doar ca să-mi arate documentul complicat pe care l-am găsit în buzunarul ei, împreună cu o listă de şase persoane. Cele două din frunte sunt tăiate. Eu sunt ghinionistul număr trei. Sunt sigur că o să vină cineva ca să întrebe de ea; iar eu o să spun da, a venit aici ca să-mi arate o hârtie. Şi asta a fost totul.

Am demontat aparatele ei electronice şi le-am pus în cutiile potrivite. M-am gândit să folosesc telefonul *ei* ca să înregistrez momentele finale ale lui Thom Reston. Ar fi existat o simetrie frumoasă, ar fi fost ceva elegant. Dar poliţista trebuie să dispară complet. Se va duce să doarmă în subsolul meu, alături de Caroline 8630 şi Fiona 4892.

Să dispară complet.

Nu-i o chestie atât de satisfăcătoare pe cât ar fi putut fi – poliţia o să dorească să-i găsească trupul dar reprezintă oricum o ştire bună pentru mine.

De data asta o să iau un trofeu adevărat. Nu doar unghiile Ameliei 7303…

Capitolul patruzeci şi patru

— Ce naiba spui acolo? se răsti Rhyme la Pulaski.

Bobocul era la vreo cinci kilometri, în Manhattan, în casa din Upper East Side a lui Andrew Sterling jr.

— Aţi intrat? Sachs e acolo?

— Domnule, nu cred că Andy e făptaşul.

— *Crezi?* Sau nu e?

— Nu e el făptaşul.

— Explică-mi.

Pulaski îi povesti că da, Andy Sterling minţise în legătură cu activităţile sale de duminică. Dar nu ca să-şi ascundă rolul de asasin şi violator. Îi spusese tatălui său că luase trenul spre Westchester să se plimbe, dar adevărul era că se dusese cu maşina şi îi destăinuise asta în timpul discuţiei cu Pulaski.

Stând în faţa celor doi poliţişti din Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă şi a lui Pulaski, tânărul speriat mărturisise de ce-l minţise pe tatăl său când spusese că plecase cu trenul. Andy nu avea carnet de şofer.

Dar prietenul său avea. Andrew Sterling era furnizorul numărul unu de informaţii, dar nu ştia că fiul lui era homosexual, iar tânărul nu avusese niciodată suficient curaj ca să-i spună.

Un telefon dat prietenului lui Andy confirmă faptul că fuseseră amândoi plecaţi din oraş în momentul omuciderii. Centrul de control al firmei E-ZPass confirmă că maşina lor trecuse printr-un punct de colectare al lor.

— La naiba! Pulaski, întoarceţi-vă aici!

— Da, domnule!

În timp ce mergea pe trotuarul ud, Lon Sellitto îşi spunea: La naiba, ar fi trebuit să-i iau lui Cooper *şi* pistolul. Sigur, una e să împrumuţi o insignă atunci când eşti suspendat şi cu totul altceva e să împrumuţi o armă. Dacă Afacerile Interne află de chestia asta, atunci chestia respectivă se transformă brusc din nasoală într-un uragan de lucruri nasoale.

Şi abia atunci or să aibă un motiv să te suspende, chiar dacă testul de droguri o să fie negativ.

Droguri. Rahat.

Găsi adresa pe care o căuta, cea a lui Carpenter, o locuinţă pe Upper East Side, într-un cartier liniştit. Luminile erau aprinse, dar nu văzu pe nimeni înăuntru. Se grăbi să ajungă la intrare şi apăsă pe butonul soneriei.

Avu impresia că auzi zgomot înăuntru. Paşi. O uşă.

Apoi nimic, un minut îndelungat…

Sellitto întinse instinctiv mâna în locul în care se aflase cândva arma sa.

Rahat…

În cele din urmă, perdeaua unei ferestre laterale fu trasă într-o parte, apoi reveni la locul ei. Uşa se deschise şi Sellitto se pomeni uitându-se la un bărbat solid, cu părul pieptănat peste cap. Bărbatul privea insigna aurită, procurată în mod ilicit. Ochii îi clipeau, nesiguri.

— Domnule Carpenter…

Nu apucă să spună mai mult, dar nesiguranţa individului dispăru şi figura i se strâmbă de furie, în timp ce răcnea:

— La naiba! La naiba!

Lon Sellitto nu se mai bătuse cu un delincvent de mulţi ani, iar acum îşi dădu seama că tipul putea să-l cotonogească zdravăn, apoi să-i taie gâtul. De ce naiba n-am împrumutat pistolul lui Cooper, indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea?

Numai că, se dovedi, nu el era cauza furiei…

Ci – lucru ciudat – conducătorul SSD.

— Jigodia aia de Andrew Sterling mi-a făcut-o, nu-i aşa? Te-a sunat? M-a implicat în crimele alea de care am auzit cu toţii. Oh, Doamne, ce-o să mă fac? Probabil că sunt deja în sistem, iar Watchtower mi-a pus numele pe listele din toată ţara. Oh, Doamne! Ce tâmpit am fost, lăsându-mă implicat în scandalul de la SSD!

Grija lui Sellitto se micşoră. Puse deoparte insigna şi-i spuse individului să se dea la o parte. Omul se supuse.

— Deci am dreptate, Andrew e în spatele întregii poveşti? mârâi Carpenter.

Sellitto nu-i răspunse, ci îl întrebă unde fusese în momentul în care murise Malloy.

Carpenter încercă să-şi amintească.

— Eram într-o şedinţă.

Şi-i spuse de bunăvoie numele mai multor funcţionari ai unei bănci importante din oraş, împreună cu numerele lor de telefon.

— Şi duminică după-amiază?

— Eu şi prietena mea am avut invitaţi. La prânz.

Un alibi uşor de verificat.

Sellitto îl sună pe Rhyme să-i spună ce descoperise. Îi răspunse Cooper, care-i făgădui că o să verifice alibiurile. După ce întrerupse legătura, detectivul se întoarse către agitatul Bob Carpenter.

— E jigodia cea mai răzbunătoare cu care am avut vreodată de-a face.

Sellitto îi spuse că da, numele lui îi fusese furnizat de SSD. Auzind

asta, Carpenter închise ochii un moment. Furia i se potolea, înlocuită de dezamăgire.

— Ce-a zis despre mine?

— Se pare că aţi descărcat informaţii despre victime chiar înainte să fie ucise. În cazul mai multor omucideri din ultimele luni.

— Asta se întâmplă când Andrew e supărat. Te pedepseşte. Nu m-am gândit că o s-o facă în felul ăsta… În ultimele luni? întrebă Carpenter, încruntându-se. Când a avut loc cea mai recentă descărcare?

— În ultimele două săptămâni.

— Atunci nu pot fi eu. Mi s-a interzis accesul în sistemul Watchtower de la începutul lui martie.

— Interzis?

Carpenter dădu din cap şi adăugă:

— Andrew m-a blocat.

Telefonul lui Sellitto zbârnâi. Îl sunase Mel Cooper. Îi explică faptul că măcar doi martori confirmaseră unde fusese Carpenter. Sellitto îl puse pe tehnician să-l sune pe Rodney Szarnek ca să verifice datele de pe CD-ul care-i fusese dat lui Pulaski. Închise telefonul şi-i spuse lui Carpenter:

— De ce aţi fost blocat?

— Vedeţi, eu am o companie de depozitare de date şi…

— Depozitare de date?

— Stocăm date prelucrate de firme precum SSD.

— Nu ca un depozit în care sunt stocate mărfuri?

— Nu, nu. E stocare pe calculator. Pe servere din New Jersey şi Pennsylvania. Oricum, eu am fost… putem spune că am fost sedus de Andrew Sterling. De succesul său, de banii pe care-i avea. Am vrut să încep să *mineresc* şi eu date, ca şi SSD, nu doar să le stochez. Începusem să-mi creez o piaţă de nişă în puţinele domenii în care SSD nu era puternic. Nu era chiar concurenţă şi nu era nimic ilegal.

Sellitto auzea disperarea din glasul omului, în timp ce justifica lucrurile pe care le făcuse.

— Era o chestie de câştigat ceva mărunţiş. Dar Andrew a aflat şi mi-a interzis accesul la innerCircle şi Watchtower. M-a ameninţat că mă dă în judecată. Am încercat să negociez cu el, dar astăzi m-a concediat. Adică a pus capăt contractului nostru. Chiar n-am făcut nimic rău. Era doar o chestie de afaceri, spuse Carpenter, cu glas pierit.

— Şi crezi că Sterling a modificat fişierul ca să pară că dumneata eşti asasinul?

— Păi, cineva de la SSD a făcut-o…

Deci, dacă tragem linie şi socotim, îşi spuse Sellitto, rezultă că Robert Carpenter nu-i un suspect şi că totul fusese o pierdere de timp.

— Nu mai am alte întrebări. Noapte bună.

Dar Carpenter îşi schimbase starea de spirit. Furia îi dispăruse complet şi fusese înlocuită de o expresie care i se păru detectivului a fi disperare, dacă nu frică.

— Domnule poliţist, staţi un pic, nu rămâneţi cu o idee greşită. Am vorbit la supărare. N-am sugerat că vinovatul e Andrew. Eram furios. Am reacţionat aiurea. Sper că n-o să-i spuneţi, nu-i aşa?

În timp ce pleca, detectivul se uită înapoi. Omul de afaceri arăta de parcă îi venea să plângă.

Deci alt suspect era nevinovat.

Mai întâi, Andy Sterling. Acum, Robert Carpenter. Când Sellitto se întoarse, Rhyme îl sună imediat pe Rodney Szarnek, care-i spuse că o să descopere imediat ce era în neregulă. Tehnicianul îl sună după zece minute. Primul lucru pe care-l spuse fu:

— Hmmm. Aoleu…

— Spune, oftă Rhyme.

— Bine. Carpenter a descărcat suficiente liste ca să deţină informaţiile de care avea nevoie pentru a-şi transforma în ţinte victimele şi ţapii ispăşitori. Dar asta s-a întâmplat în decursul a doi ani. Totul făcând parte dintr-o campanie legitimă de marketing. Şi nu a mai descărcat nimic din martie.

— Ai spus că informaţiile au fost descărcate chiar înainte de crime.

— Asta scria în tabelul primit. Dar metadatele arată că informaţiile au fost modificate de cineva de la SSD. De exemplu, informaţiile despre vărul dumneavoastră fuseseră extrase cu doi ani în urmă.

— Şi cineva de la SSD a vrut să ne îndepărteze de el şi să ne îndrepte către Carpenter.

— Exact.

— Acum urmează întrebarea cea mare. Cine naiba a rearanjat datele? Pentru că acesta e Cinci Douăzeci şi Doi.

Dar specialistul în calculatoare zise:

— Nu există alte informaţii codate în metadate. Administratorul şi jurnalele de acces nu…

— E suficient să-mi răspunzi nu. Asta-i răspunsul pe scurt?

— Exact.

— Eşti sigur?

— Foarte.

— Mulţumesc, mormăi Rhyme şi întrerupse legătura.

— Unde eşti, Sachs?

Rhyme simţi un fior. Fusese gata să-i folosească prenumele. Dar între ei exista o regulă înţeleasă de la sine: foloseau doar numele de familie când se refereau la celălalt. Altfel ar fi adus ghinion.

— Linc, zise Sellitto, arătând spre lista cu suspecţi. Singurul lucru

care-mi trece prin minte e să-i verificăm pe fiecare. Chiar acum.

— Şi cum să facem asta, Lon? Avem un inspector care nu vrea ca acest caz să existe. Nu putem…

Vocea îi slăbi în intensitate, iar privirea îi rămase aţintită spre profilul lui 522, apoi se îndreptă către panourile cu dovezi.

Şi spre dosarul vărului său, aflat în apropiere, pe rama ce întorcea paginile.

Mod de viaţă
Dosar 1 A. Produsele preferate ale consumatorului
Dosar 1B. Serviciile preferate ale consumatorului
Dosar 1C. Călătorii
Dosar 1D. Probleme medicale
Dosar 1E. Preferinţe pentru timpul liber

Financiar/Educaţional/Profesional
Dosar 2A. Istoric educaţional
Dosar 2B. Istoric angajări, venituri
Dosar 2C. Istoric credit/situaţie curentă şi evaluare
Dosar 2D. Preferinţe privind serviciile şi produsele

Guvernamental/Juridic
Dosar 3A. Înregistrări vitale
Dosar 3B. Înregistrare ca votant
Dosar 3C. Istoric juridic
Dosar 3D. Istoric delicte
Dosar 3E. Conformitate
Dosar 3F. Imigrare şi naturalizare

Rhyme citi documentul rapid, de mai multe ori. Apoi se uită la alte documente lipite pe panourile cu dovezi. Ceva nu era în regulă.

Îl sună din nou pe Szarnek.

— Rodney, spune-mi cât de mult spaţiu ocupă pe un hard disk un document de treizeci de pagini? Precum dosarul de la SSD pe care îl am.

— Hmmm… Un dosar? Presupun că-i numai text.

— Da.

— Dacă e într-o bază de date, trebuie să fie comprimat… Asta face vreo douăzeci şi cinci de K.

— E destul de puţin, nu?

— Hmmm.. Un pârţ în uraganul depozitării de date.

Rhyme îşi dădu ochii peste cap auzind răspunsul.

— Mai am o întrebare pentru tine.

— Hmmm… Ascult.

Capul îi bubuia de durere şi simţea gustul sângelui de la tăietura pe care şi-o făcuse la gură după ce se lovise de peretele de piatră.

Ţinându-i briciul la gât, asasinul îi luase arma şi o târâse prin uşa unui subsol, apoi urcaseră pe o scară abruptă în partea din faţă a

casei, un loc modern, auster, care imita decorul în alb şi negru de la SSD.

Apoi o condusese spre o uşă din peretele din spate al camerei de zi.

În mod ironic, se dovedi că acolo se afla o debara. Individul o împinse printre nişte haine ce miroseau a stătut şi deschise o altă uşă din fundul debaralei, o trase acolo şi-i luă pagerul, agenda electronică, telefonul celular, cheile şi cuţitul cu lamă rabatabilă pe care-l avea în buzunarul din spate al pantalonilor. O împinse lângă un calorifer, între nişte teancuri înalte de ziare, şi o încătuşă de metalul ruginit. Amelia se uită în jur, privind paradisul strângătorului, mucegăit, întunecat, mirosind a lucruri vechi, duhnind a lucruri uzate, plin cu mai multe resturi şi rebuturi decât văzuse vreodată într-un singur loc. Ucigaşul duse toate lucrurile ei pe o masă mare, plină cu obiecte. Începu să demonteze cu propriul ei cuţit aparatele electronice. Lucra cu meticulozitate, bucurându-se de fiecare componentă pe care o extrăgea, de parcă ar fi disecat un cadavru ca să-i scoată organele.

Apoi Amelia îl văzu pe ucigaş stând la masă, bătând ceva la tastatură. Individul era înconjurat de teancuri uriaşe de ziare, de turnuri de pungi de hârtie împăturite, de cutii de chibrituri, de sticlărie, de lăzi pe care scria „Ţigări", „Nasturi" şi „Agrafe de birou", cutii vechi de conserve şi cutii cu mâncare din anii şaizeci şi şaptezeci, detergenţi. Sute de alte containere.

Dar Amelia nu era atentă la ceea ce se afla acolo. Se gândea, şocată, la modul în care îi înşelase. Cinci Douăzeci şi Doi nu era niciunul dintre suspecţii lor. Greşiseră în legătură cu directorii enervanţi, cu tehnicienii, cu clienţii, cu spărgătorii de parole, cu mercenarii angajaţi de Andrew Sterling ca să sprijine afacerile companiei.

Şi totuşi, individul era un angajat al SSD.

De ce naiba nu ţinuse seama de lucrurile evidente?

Cinci Douăzeci şi Doi era paznicul care o condusese să facă turul ţarcurilor de date, în ziua de luni. Amelia îşi aminti numele de pe ecuson. John. Şi numele de familie era Rollins. Probabil că o văzuse venind luni, împreună cu Pulaski, la postul de pază din holul SSD, şi se grăbise să se ofere să-i însoţească la biroul lui Sterling. Apoi stătuse în apropiere, ca să afle care era scopul vizitei lor. Sau poate că ştiuse din timp că veneau şi aranjase astfel ca să fie la serviciu în dimineaţa aceea.

„Omul care ştia totul…"

Ar fi trebuit să ştie că paznicii aveau acces în toate ţarcurile şi în Centrul de Preluare, din moment ce o însoţise luni fără probleme prin Stânca Cenuşie… Amelia îşi aminti că, după ce ajungeai în ţarcuri, nu mai aveai nevoie de parolă ca să te cornuţi la innerCircle. Nu-şi dădea seama cum reuşise să scoată din clădire discuri conţinând date – şi el fusese percheziţionat atunci când plecaseră din ţarcul de date dar

individul reuşise cumva să facă asta…

Amelia îşi miji ochii, sperând ca durerea din craniul ei să dispară. Nu dispăru. Privi în sus, spre zidul din faţa mesei, unde atârna un tablou – un portret fotorealist al unei familii. Bineînţeles, pictura lui Harvey Prescott pentru care o omorâse pe Alice Sanderson, de moartea căreia fusese învinovăţit pe nedrept Arthur Rhyme.

În cele din urmă, ochii ei se obişnuiră cu lumina slabă, iar Sachs se uită la adversarul ei. Nu-i acordase nicio atenţie atunci când o însoţise prin SSD. Acum îl vedea limpede – un bărbat slab, palid, cu o faţă ce nu se remarca prin nimic, dar frumoasă. Ochii săi cufundaţi în orbite se mişcau iute, individul avea degete foarte lungi şi braţe puternice.

Ucigaşul simţi că îl privea. Se întoarse şi se uită la ea cu ochi flămânzi. Apoi reveni la calculator şi continuă să tasteze furios. Zeci de tastaturi, multe dintre ele stricate sau cu litere lipsă, stăteau îngrămădite pe podea. Erau nefolositoare altora. Dar, bineînţeles, 522 nu putea să le arunce. Îl înconjurau mii de carnete galbene, pline de un scris de mână mic şi precis – sursa fulgilor de hârtie pe care îi găsiseră la locul unei crime.

Mirosul de mucegai, de haine şi lenjerie nespălate era copleşitor. Probabil că individul se obişnuise atât de mult cu duhoarea, încât n-o mai observa. Sau poate că-i făcea plăcere.

Sachs închise ochii şi-şi sprijini capul de un teanc de ziare. Fără arme, neajutorată… Ce-ar fi putut să facă? Era furioasă pe ea însăşi pentru că nu-i lăsase lui Rhyme un mesaj mai amănunţit despre locul în care se ducea.

Neajutorată…

Apoi îşi aminti nişte cuvinte. Sloganul întregului caz 522: „Cunoaşterea este putere”.

La naiba, fă rost de nişte cunoştinţe! Imaginează-ţi ceva despre el, ceva ce să poţi folosi ca armă.

Gândeşte-te!

Paznicul John Rollins de la SSD… Numele nu însemna nimic pentru ea. Nu apăruse niciodată în timpul investigaţiei. Care era legătura lui cu SSD, cu crimele, cu datele?

Sachs privi camera întunecată din jurul ei, năpădită de grămada de gioarse…

„Zgomot…”

Concentrează-te. Ia fiecare lucru pe rând.

Apoi Amelia observă ceva rezemat de peretele mai îndepărtat, care-i atrase atenţia. Una dintre colecţiile individului: un teanc uriaş de bilete pentru telescaune din staţiunile de schi.

Vail, Copper Mountain, Breckinridge, Beaver Creek.

Se poate să fie adevărat?

Oricum, merita să rişte.

— Peter, spuse ea plină de încredere, trebuie să discutăm.

Auzind numele, individul clipi şi se uită spre ea. Pentru o clipă, ochii săi pâlpâiră, plini de nesiguranţă. Arăta ca şi cum ar fi fost pălmuit.

Da, avusese dreptate. John Rollins era – cum altfel? – o identitate falsă. În realitate, individul era Peter Gordon, faimosul prădător de date care murise… care se *prefăcuse* că murise atunci când SSD preluase cu câţiva ani în urmă compania din Colorado pentru care lucrase.

— Eram curioşi în privinţa morţii înscenate. În legătură cu ADN-ul. Cum ai reuşit să faci asta?

Bărbatul se opri din tastat şi se uită la tablou. În cele din urmă, spuse:

— Nu-i aşa că datele sunt amuzante? Credem în ele fără să ne îndoim, continuă el, întorcându-se spre Amelia. Dacă sunt în calculator, trebuie să fie adevărate. Dacă ele implică şi zeitatea ADN, atunci *în mod obligatoriu* trebuie să fie adevărate. Nimeni nu mai întreabă nimic. Punct.

— Deci tu, Peter Gordon, ai dispărut, zise Sachs. Poliţia ţi-a găsit bicicleta şi un cadavru descompus care avea hainele tale. Nu prea rămăsese mare lucru după ce trecuseră pe acolo animalele, nu-i aşa? Iar poliţiştii au luat mostre de păr şi de salivă din locuinţa ta. Da, ADN-ul s-a potrivit. Nu s-a îndoit nimeni. Erai mort. Dar în baia ta nu era părul tău, nici saliva ta. Ai luat nişte păr de la omul pe care l-ai omorât şi l-ai lăsat în baia ta. Şi i-ai frecat dinţii cu periuţa. Am dreptate?

— Şi un pic de sânge pe aparatul de ras. Vouă, poliţiştilor, vă place sângele, nu-i aşa?

— Cine era omul pe care l-ai omorât?

— Un puşti din California. Făcea autostopul pe I-70.

Nu-l lăsa – informaţia e singura ta armă. Foloseşte-o!

— Peter, n-am ştiut niciodată de ce ai făcut asta. Ca să sabotezi preluarea de către SSD a firmei Rocky Mountain Data? Sau a fost vorba de altceva?

— Sabotaj? şopti individul, uluit. N-ai înţeles nimic! Când Andrew Sterling şi tipii lui de la SSD au venit la Rocky Mountain ca s-o cumpere, am devorat orice fărâmă de informaţii pe care am putut-o găsi despre el şi despre compania sa. Iar ceea ce am văzut mi-a tăiat răsuflarea! Andrew Sterling e Dumnezeu! E viitorul datelor, ceea ce înseamnă că e viitorul societăţii. Poate găsi date pe care eu nici măcar nu-mi imaginez că există, şi le foloseşte ca pe o armă, ca pe un medicament sau ca pe apa sfinţită. *Trebuia* să iau parte la ceea ce făcea el.

— Şi nu puteai să fii un prădător de date pentru SSD. Nu puteai,

având în vedere ceea ce plănuiai. Să le foloseşti informaţiile pentru… *cealaltă* colecţie. Şi pentru felul în care trăieşti, adăugă ea, făcând semn cu capul către camerele pline.

Figura individului se întunecă, iar ochii i se lărgiră.

— Voiam să fac parte din SSD. Crezi că n-am reuşit? Oh, locurile în care aş fi putut să merg! Dar nu mi-a fost oferită cartea asta, mormăi el şi rămase tăcut un timp, după care îşi flutură mâna în jur, arătând spre colecţiile sale. Crezi că am ales eu să trăiesc aşa? Crezi că-mi place? întrebă el cu un glas aproape pierit, după care reuşi să zâmbească slab, în timp ce respira greu. Nu, viaţa m-a silit să fiu în afara societăţii. E singurul mod în care pot supravieţui. În. Afara. Reţelei.

— Deci ţi-ai înscenat moartea şi ai furat o identitate. Ţi-ai luat un nume nou şi un număr de asistenţă socială, ale cuiva care murise.

Între timp, emoţia individului dispăruse.

— Mda, un copil. Jonathan Rollins, de trei ani, din Colorado. A fost uşor să-mi iau o identitate nouă. Supravieţuitorii o fac în fiecare zi. Poţi să găseşti cărţi care tratează subiectul ăsta, adăugă el, cu un zâmbet uşor. Trebuie doar să-ţi aminteşti să le plăteşti cu bani gheaţă.

— Şi ai obţinut o slujbă de paznic. Nu te-a recunoscut nimeni de la SSD?

— N-am întâlnit niciodată pe cineva de la companie. Asta e lucrul cel mai minunat în activitatea de minerit de date. Poţi să colectezi date şi să nu părăseşti niciodată intimitatea Cămăruţei tale.

Apoi vocea i se opri. Individul nu părea în largul lui, ţinând seama de ce-i spusese Sachs. Poliţiştii erau pe cale să-l identifice pe Rollins ca fiind Peter Gordon? Va veni altcineva aici, în locuinţa lui, ca să verifice lucrurile mai îndeaproape? Se părea că decisese că nu putea să rişte. Gordon înhăţă cheile maşinii lui Pam. Voia s-o ascundă. Ucigaşul privi brelocul cu chei.

— O maşină ieftină. N-are identificare prin radio. Dar în zilele astea toată lumea se uită la numerele maşinii. Unde ai parcat-o?

— Crezi că o să-ţi spun?

Individul ridică din umeri şi plecă.

Strategia ei funcţionase. Înhăţase un strop de cunoştinţe şi îl folosise ca pe o armă. Sigur, nu fusese mare lucru, dar măcar câştigase un pic de timp.

Însă timpul acela era suficient să facă ceea ce plănuise: să scoată cheile de la cătuşe aflate în fundul buzunarului pantalonilor ei?

Capitolul patruzeci şi cinci

— Ascultă-mă. Partenera mea a dispărut. Şi trebuie să mă uit în nişte fişiere.

Rhyme vorbea cu Andrew Sterling prin intermediul unei legături video de înaltă rezoluţie.

Conducătorul SSD se întorsese în biroul său auster din Stânca Cenuşie. Stătea foarte drept pe ceea ce părea a fi un scaun simplu de lemn, imitând în mod ironic poziţia ţeapănă a lui Rhyme din TDX-ul lui.

— Sam Brockton a discutat cu dumneavoastră, spuse Sterling cu voce blândă. Şi inspectorul Glenn.

În vocea sa nu se simţea niciun strop de jenă. De fapt, nu se simţea niciun fel de emoţie, cu toate că avea pe chip un zâmbet plăcut.

— Vreau să văd dosarul partenerei mele. Poliţista pe care aţi întâlnit-o, Amelia Sachs. Dosarul ei *întreg*.

— Domnule căpitan Rhyme, ce înţelegeţi prin „întreg”?

Criminalistul reţinu faptul că Sterling folosise gradul său, un lucru pe care nu-l cunoştea oricine.

— Ştiţi exact ce am vrut să spun.

— Nu, nu ştiu.

— Vreau să văd dosarul ei 3E de conformitate.

O altă ezitare.

— De ce? Nu-i nimic acolo. Nişte informaţii tehnice oficiale ale guvernului. Păstrate conform Legii Confidenţialităţii.

Individul minţea. Kathryn Dance, agenta din California, îi iniţiase un pic în kinezică – limbajul trupului – şi în analiza modului în care comunică oamenii. O ezitare înainte de a răspunde este deseori un semn că urmează o înşelătorie, că subiectul încearcă să formuleze un răspuns credibil, dar fals. Oamenii vorbesc iute când spun adevărul, când nu au de gând să mintă.

— De ce nu vreţi să-l văd?

— Nu-i niciun motiv să… N-o să vă ajute cu nimic.

Minte.

Ochii verzi ai lui Sterling rămaseră calmi, deşi o dată priviseră repede într-o parte, iar Rhyme îşi dădu seama că directorul se uitase spre locul în care urma să apară pe ecran Ron Pulaski. Tânărul poliţist se întorsese în laborator şi stătea lângă Rhyme.

— Atunci răspundeţi-mi la o întrebare.

— Da?

— Tocmai am discutat cu un specialist în calculatoare al NYPD. L-am pus să estimeze cât de mare era dosarul de la SSD al vărului meu.

— Da?

— A spus că un dosar de treizeci de pagini de text ar avea dimensiunea de vreo douăzeci şi cinci de K.

— Sunt la fel de preocupat de starea partenerei dumneavoastră, dar…

— Mă îndoiesc. Acum ascultaţi-mă.

O uşoară ridicare din sprânceană fu singurul răspuns al lui Sterling.

— Un dosar obişnuit are douăzeci şi cinci de kilobaiţi de informaţii. Dar broşura dumneavoastră spune că deţineţi peste cinci sute de petabaiţi de informaţii. E o cantitate atât de mare încât mulţi oameni n-o pot pricepe.

Sterling nu răspunse.

— Dacă un dosar mediu e de douăzeci şi cinci de K, atunci baza de date pentru orice om de pe *Pământ* ar avea nevoie de vreo sută şi cincizeci de *miliarde* de K. Socotind cu generozitate. Dar innerCircle are mai mult de cinci sute de *bilioane* de K.

Domnule Sterling, ce se află pe restul spaţiului de pe hard diskurile innerCircle?

Altă ezitare.

— Mda… o grămadă de lucruri… Grafice şi fotografii, iar acestea au nevoie de o cantitate imensă de spaţiu. De exemplu, date administrative.

Minte.

— Atunci spuneţi-mi de ce ar avea cineva nevoie de un fişier de conformitate? Cine trebuie să fie conform şi cu ce anume?

— Ne asigurăm că fişierul fiecăruia e conform cu cerinţele legii.

— Domnule Sterling, dacă fişierul ăla nu-i pe calculatorul meu în cinci minute, o să mă duc direct la *Times* cu o poveste despre felul în care ai ajutat şi ai încurajat un criminal care folosea informaţiile voastre ca să violeze şi să ucidă. Tipii de la Divizia pentru Conformitate din Washington n-or să te salveze de articolele alea. Şi articolul pe care o să-l trimit o să aibă un succes răsunător. Îţi garantez asta.

Sterling izbucni în râs, iar figura sa gemea de atâta încredere.

— Nu cred că o să se întâmple aşa ceva. Domnule căpitan, îţi spun la revedere…

— Sterling…

Ecranul deveni negru.

Rhyme închise ochii, plin de frustrare. Criminalistul îşi conduse scaunul cu rotile către panourile ce conţineau listele de dovezi şi cea a suspecţilor. Se uită la scrisul lui Thom şi al Ameliei, unele mâzgălite în grabă, altele caligrafiate meticulos.

Dar nu primi niciun răspuns.

Unde eşti, Sachs?

Ştia că partenera sa trăia periculos, şi că el nu i-ar fi sugerat niciodată să evite situaţiile ce implicau un risc major, care păreau s-o atragă. Dar era furios pentru că Sachs urmase pista aceea afurisită fără sprijinul necesar.

— Lincoln? întrebă încet Ron Pulaski.

Rhyme îşi ridică privirea şi văzu ochii tânărului poliţist neobişnuit de reci, în timp ce acesta se uita la fotografiile trupului Myrei Weinburg, făcute la locul crimei.

— Da?

Pulaski se întoarse către criminalist şi zise:

— Mi-a venit o idee.

Faţa, cu nasul bandajat, umplea acum ecranul de înaltă rezoluţie.

— Ai acces la innerCircle, nu-i aşa? îl întrebă Ron Pulaski pe Mark Whitcomb, cu o voce rece. Ai spus că nu eşti autorizat, dar eşti.

Asistentul de la Conformitate oftă. În cele din urmă zise:

— Aşa e.

Privi scurt timp spre camera de luat vederi, apoi se uită în altă parte.

— Mark, avem o problemă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Pulaski îi vorbi despre dispariţia Ameliei şi de bănuiala lui

Rhyme că fişierul ei de conformitate ar putea să-i ajute să-şi dea seama unde se dusese.

— Ce-i în dosarul acela?

— Într-un dosar de conformitate? întrebă în şoaptă Mark Whitcomb. E interzis să citeşti unul dintre ele. Dacă se află, pot să ajung în închisoare. Iar reacţia lui Sterling ar fi… ceva mai rău decât închisoarea.

— N-ai fost cinstit cu noi şi au murit oameni! se răsti Pulaski. Apoi adăugă, pe un ton mai blând: Mark, noi suntem băieţii buni. Ajută-ne. Nu mai lăsa să sufere şi alţii. Te rog!

Şi nu mai spuse nimic, lăsând să domnească tăcerea.

Bună treabă, bobocule! îşi zise Rhyme, care de data asta era mulţumit că ocupase scaunul copilotului.

Whitcomb se strâmbă. Privi în jur, apoi se uită spre tavan. Îi era frică de microfoane sau de camere de luat vederi? se întrebă Rhyme. Se părea că aşa stăteau lucrurile, pentru că vocea lui Whitcomb era plină de resemnare şi de grabă, când zise:

— Notează ce-ţi spun. N-avem prea mult timp.

— Mel! Vino aici! O să intrăm în sistemul SSD-ului, innerCircle.

— Da? Ohoho, nu-mi sună bine! Mai întâi, Lou îmi ia insigna, acum facem chestia asta…

Tehnicianul se duse în grabă la un calculator de lângă Rhyme. Whitcomb îi spuse adresa unei pagini de internet, iar Cooper o tastă.

Pe ecran apărură nişte mesaje, care arătau că intraseră în legătură cu serverul de securitate al SSD. Whitcomb îi dădu lui Cooper un nume temporar de utilizator şi, după un moment de ezitare, trei parole lungi, alcătuite din caractere ce păreau luate la întâmplare.

— Descarcă fişierul de decriptare în fereastra din centrul ecranului şi apasă pe EXECUTĂ.

Cooper făcu exact ce i se spusese şi, după un moment, apăru un alt ecran.

Bine ai venit, NGHF235, te rog (1) introdu codul SSD de 16 caractere al subiectului; sau (2) ţara şi numărul paşaportului subiectului, sau (3) numele şi adresa curentă a subiectului, numărul de asistenţă socială şi un număr de telefon.

— Tastează informaţia pentru persoana care te interesează.

Rhyme îi dictă amănuntele referitoare la Sachs. Pe ecran apăru mesajul: „Confirmi accesul la Dosarul de Conformitate 3E? Da / Nu“.

Cooper apăsă pe „Da“ şi pe ecran apăru o altă fereastră, care cerea o altă parolă. Whitcomb aruncă o altă privire spre tavan şi întrebă:

— Eşti gata?

Ca şi cum urma să se întâmple ceva semnificativ.

— Sunt gata.

Whitcomb le spuse o altă parolă de şaisprezece caractere, pe care Cooper o tastă. Apoi apăsă pe ENTER.

În timp ce textul umplea ecranul calculatorului, criminalistul şopti, uluit:

— Oh, Doamne!

Şi era nevoie de ceva ieşit din comun ca să-l uluieşti pe Lincoln Rhyme.

INTERZIS
POSESIA ACESTUI DOSAR DE CĂTRE ORICE PERSOANĂ CARE NU DEŢINE UN PERMIS DE NIVEL A-18 SAU MAI MARE REPREZINTĂ O ÎNCĂLCARE A LEGILOR FEDERALE

Dosar 3E – Conformitate
Numărul SSD al subiectului: 7303-4490-7831-3478
Nume: Amelia H. Sachs
Pagini: 478

CUPRINS

Apasă pe subiect pentru vizualizare
Notă: Accesarea materialelor arhivate ar putea dura până la cinci minute.

PROFIL

- Nume/Pseudonime/Porecle
- Număr asistentă socială
- Adresa actuală
- Vedere din satelit a adresei actuale
- Adresele anterioare
- Cetăţenie
- Rasă
- Istoric al familiei
- Origine naţională
- Descriere fizică/trăsături distinctive
- Detalii biometrice
    - *Fotografii*
    - *Video*
    - *Amprente*
    - *Urme de paşi*
    - *Imaginea retinei*
    - *Imaginea irisului*
    - *Profil mers*
    - *Imaginea feţei*
    - *Model vocal*
- Mostre de ţesut
- Istoric medical
- Afiliere la un partid politic
- Organizaţii profesionale
- Organizaţii fraternale
- Afiliere religioasă
- Armată
    - *Activ/În rezervă*
    - *Evaluarea Departamentului Apărării*
    - *Evaluarea Gărzii Naționale*
    - *Instruire în sisteme militare*
- Donaţii
    - *Politice*
    - *Religioase*
    - *Medicale*
    - *Filantropice*
    - *Postul Public de Televiziune/Radioul Public Naţional*
    - *Altele*
- Istoric psihologic/psihiatric
- Profil de personalitate Myers-Briggs
- Profil de preferinţe sexuale
- Hobby-uri/interese

- Cluburi/organizaţii fraternale

INDIVIZI ÎN RELAŢIE CU SUBIECTUL

- Soţi/soţii
- Relații intime
- Urmaşi
- Părinţi
- Fraţi/surori
- Bunici (linie paternă)
- Bunici (linie maternă)
- Alte rude de sânge, în viaţă
- Alte rude de sânge, decedate
- Rude prin căsătorie sau indirecte
- Vecini
  - *În prezent*
  - *În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Colegi de serviciu, clienţi etc.
  - *În prezent*
  - *În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Cunoştinţe
  - *În persoană*
  - *Pe internet*
- Persoane care prezintă interes

INFORMAŢII FINANCIARE

- Serviciu – prezent
  - *Categoria*
  - *Istoricul salariului*
  - *Zile de absentă/motivul absenţei*
  - *Concediere/solicitare ajutor de şomaj*
  - *Evidențieri/sancțiuni*
  - *Incidente discriminatorii conform art. 7*
  - *Incidente cu inspectoratul de muncă*
  - *Alte acțiuni*
- Venit-prezent
  - *Raportat la Biroul pentru Impozite*
  - *Neraportat*
  - *Din străinătate*
- Bunuri deţinute în prezent
  - *Proprietăți imobiliare*
  - *Vehicule şi bărci*
  - *Conturi în bancă/hârtii de valoare*
  - *Poliţe de asigurare*
  - *Altele*

· Bunuri, în ultimele douăsprezece luni, vânzare sau achiziţionare neobişnuită

Proprietăți imobiliare
Vehicule şi bărci
Conturi în bancă/hârtii de valoare
Poliţe de asigurare
Altele

· Bunuri, în ultimii cinci ani, vânzare sau achiziţionare neobişnuită (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

Proprietăți imobiliare
Vehicule şi bărci
Conturi în bancă/hârtii de valoare
Poliţe de asigurare
Altele

· Credite/evaluare
· Tranzacţii financiare, instituţii cu sediul în Statele Unite

Astăzi
În ultimele şapte zile
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an
În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

· Tranzacţii financiare, instituţii cu sediul în străinătate

Astăzi
În ultimele şapte zile
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an
În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

· Tranzacţii financiare, gen Hawala{51} sau alte tranzacţii cu bani gheaţă, în SUA sau în străinătate

Astăzi
În ultimele şapte zile
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an
În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

COMUNICAŢII

Numerele de telefon din prezent
Mobil
Linie terestră
Satelit

· Numerele de telefon anterioare, din ultimele douăsprezece luni
Mobil
Linie terestră
Satelit

· Numerele anterioare, din ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
Mobil
Linie terestră
Satelit
· Numere de fax
· Numere de pager
· Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager-mobil sau agendă electronică
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
· Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager/fax – linie terestră
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
· Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager/fax – satelit
În ultimele treizeci de zile
În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
· Linii supravegheate/interceptate
Conform Legii de supraveghere a spionajului străin
Dispozitive de înregistrare a numerelor formate
Ordin al preşedintelui, cf. art. 3
Altele, cf. mandat
Altele, colateral
· Activităţi telefonice pe internet
· Furnizori de servicii internet, în prezent
· Furnizori de servicii internet, ultimele 12 luni
· Furnizori de servicii internet, ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
· Site-uri de internet favorite/marcate
· Adresă de e-mail
Prezent
În trecut
· Activitate de poştă electronică, anul trecut
Istoric TCP/IP
Adresele mesajelor trimise
Adresele mesajelor primite
Conținut (este necesar un mandat pentru vizualizare)
· Activitate de poştă electronică, în ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
Istoric TCP/IP
Adresele mesajelor trimise
Adresele mesajelor primite
Conținut (este necesar un mandat pentru vizualizare)
· Site-uri de internet, în prezent

Personal
Profesional

· Site-uri de internet, în ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
Personal
Profesional

· Bloguri, activitate pe bloguri, site-uri de internet (vezi apendicele pentru text despre persoanele care prezintă interes)

· Membru al site-urilor de socializare pe internet (mySpace, Facebook, OurWorld, altele) (vezi apendicele pentru text despre persoanele care prezintă interes)

· Avatar/alte personaje Online

· Liste de mesaje electronice

· „Prieteni" în legătură cu contul de e-mail

· Participare la Internet Relay Chat

· Cereri de căutare pe internet şi prin utilizarea motoarelor de căutare/ rezultate

· Profil de tehnică de tastare

Profil de gramatică, sintaxă şi punctuaţie folosite în motoarele de căutare

Istoric servicii de livrare pachete de date

Cutii poştale

Activitate prin poşta rapidă, activitate înregistrată şi certificată de către Poşta SUA

ACTIVITĂŢI LEGATE DE FELUL DE VIAŢĂ

· Cumpărături astăzi
Obiecte sau bunuri pentru situaţii de criză
Îmbrăcăminte
Vehicule sau bunuri legate de vehicule
Mâncare
Băuturi alcoolice
Obiecte casnice
Aparate
Altele

· Cumpărături în ultimele şapte zile
Obiecte sau bunuri pentru situaţii de criză
Îmbrăcăminte
Vehicule sau bunuri legate de vehicule
Mâncare
Băuturi alcoolice
Obiecte casnice
Aparate
Altele

- Cumpărături în ultimele treizeci de zile
    - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
    - *Îmbrăcăminte*
    - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
    - *Mâncare*
    - *Băuturi alcoolice*
    - *Obiecte casnice*
    - *Aparate*
    - *Altele*
- Cumpărături în ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
    - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
    - *Îmbrăcăminte*
    - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
    - *Mâncare*
    - *Băuturi alcoolice*
    - *Obiecte casnice*
    - *Aparate*
    - *Altele*
- Cărţi/reviste cumpărate Online
    - *Suspecte/subversive*
    - *Altele, demne de interes*
- Cărţi/reviste cumpărate în magazine cu amănuntul
    - *Suspecte/subversive*
    - *Altele, demne de interes*
- Cărţi/reviste împrumutate din biblioteci
    - *Suspecte/subversive*
    - *Altele, demne de interes*
- Cărţi/reviste observate de personalul aeroportului/liniei aeriene
    - *Suspecte/subversive*
    - *Altele, demne de interes*
- Alte activităţi de bibliotecă
- Înregistrări de cadouri pentru nunţi/petreceri/aniversări
- Teatru şi film
- Programe de televiziune prin cablu/programe plătite separat, urmărite în ultimele treizeci de zile
- Programe de televiziune prin cablu/programe plătite separat, urmărite în ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Abonament posturi de radio
- Călătorii
    - *Automobile*
    - *Vehicule proprii*
    - *Închiriate*
    - *Transport public*

Taxiuri/limuzine
Autobuz
Trenuri
Avioane, linii comerciale
Din ţară
Internaţionale
Avioane, particulare
Din ţară
Internaţionale
Verificare făcută de Administraţia Securităţi Transporturilor
Dacă apare pe listele celor care n-au voie să zboare cu avionul

- Prezenţa în Locuri Supravegheate (LS)
  Local
  Moschei
  Alte locuri în Statele Unite
  Moschei
  Alte locuri, internaţional
- Prezenţă sau tranzit prin Locuri cu Steag Roşu (LSR): Cuba, Uganda, Libia, Yemenul de Sud, Liberia, Ghana, Sudan, Republica Democratică Congo, Indonezia, Teritoriile Palestiniene, Siria, Irak, Iran, Egipt, Arabia Saudită, Iordania, Pakistan, Eritreea, Afganistan, Cecenia, Somalia, Nigeria, Filipine, Coreea de Nord, Azerbaidjan, Chile

POZIŢIA GEOGRAFICĂ A SUBIECTULUI

- Dispozitive GPS (toate poziţiile de astăzi)
  Din vehicule
  Manuale
  Telefoane mobile
- Dispozitive GPS (toate poziţiile din ultimele şapte zile)
  Din vehicule
  Manuale
  Telefoane mobile
- Dispozitive GPS (toate poziţiile din ultimele treizeci de zile)
  Din vehicule
  Manuale
  Telefoane mobile
- Dispozitive GPS (toate poziţiile din ultimul an) (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  Din vehicule
  Manuale
  Telefoane mobile
- Observaţii biometrice
  Astăzi
  În ultimele şapte zile

În ultimele treizeci de zile
În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

- Rapoarte de identificare prin frecventă radio, altele decât cititoare de la gheretele de încasare a taxelor de pe şosele
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Rapoarte de identificare prin frecventă radio, de la cititoare de la gheretele de încasare a taxelor de pe şosele
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Fotografii/video de încălcări ale regulilor de circulaţie
- Fotografii/video de pe televiziuni cu circuit închis
- Fotografii/video de pe instalaţii autorizate de supraveghere
- Fotografii/video colaterale de supraveghere
- Tranzacţii financiare făcute personal
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Folosirea telefonului mobil/agendă electronică/telecomunicaţii
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Incidente în apropierea obiectivelor de securitate
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

JURIDIC

- Cazier – Statele Unite
  Detenție/interogare
  Arestări
  Condamnări
- Cazier – străinătate
  Detenție/interogare
  Arestări
  Condamnări
- Liste de suspecţi

- Supraveghere
- Litigii civile
- Ordine de interdicţie
- Istoric activităţi civice

DOSARE SUPLIMENTARE

- Biroul Federal de Investigaţii
- Agenția Centrală de Informaţii
- Agenția Naţională de Securitate
- Organizația Naţională de Recunoaştere
- Agenția Naţională de Poliție
- Agenţii de Informaţii Militare ale SUA
  - *Armata terestră*
  - *Marină*
  - *Aviație*
  - *Infanterie marină*
- Departamente de informaţii ale politiei statale şi locale

EVALUAREA DE AMENINŢARE

- Evaluare ca risc de securitate
  - *În sectorul privat*
  - *În sectorul public*

Iar ăsta era doar cuprinsul. Dosarul Ameliei Sachs era lung de vreo cinci sute de pagini.

Rhyme parcurse lista în grabă şi apăsă pe diferite denumiri. Rezultatele obţinute erau consistente. Criminalistul şopti:

— SSD-ul are informaţiile astea? Despre fiecare persoană din America?

— Nu, îi răspunse Whitcomb. E evident că pentru copiii sub cinci ani informaţiile sunt foarte puţine. Şi la mulţi adulţi există multe spaţii goale. Dar SSD-ul face tot ce se poate. Îşi îmbunătăţeşte datele în fiecare zi.

„Îşi îmbunătăţeşte?" se întrebă Rhyme.

Pulaski dădu din cap spre broşura cu reclame pe care o descărcase Mel Cooper.

— Patru sute de milioane de oameni?

— Exact. Şi numărul e în creştere.

— Datele sunt actualizate în fiecare oră? întrebă Rhyme.

— Deseori se face în timp real.

— Deci, Whitcomb, agenţia guvernamentală pentru care lucrezi, această Divizie de Conformitate… nu are ca sarcină *să păzească* datele, voi le folosiţi, nu-i aşa? Ca să găsiţi terorişti?

Whitcomb rămase un timp tăcut. Dar, întrucât trimisese deja

dosarul cuiva care nu avea un permis de tip A-18 – indiferent ce naiba însemna asta – probabil că-şi spunea că lucrurile nu puteau deveni mai grave dacă ar fi spus încă un pic în plus.

— Aşa e. Şi nu-i vorba doar de terorişti. Şi de alţi delincvenţi. SSD foloseşte software predicţional pentru a presupune cine va comite delicte, când şi cum. O grămadă de indicii care ajung la conducătorii poliţiei şi la departamentele de informaţii provin de la ceea ce par a fi cetăţeni anonimi bine intenţionaţi. Aceştia sunt, de fapt, avataruri. Persoane fictive. Create de Watchtower şi innerCircle. Uneori, aceştia primesc recompense care sunt trimise înapoi guvernului, pentru a fi folosite din nou.

— Dar, întrebă Mel Cooper, dacă voi sunteţi o agenţie guvernamentală, de ce lăsaţi treaba pe seama unei companii particulare? De ce n-o faceţi chiar voi?

— Trebuie să folosim o companie privată. Departamentul Apărării a încercat să facă singur ceva asemănător, după 11 septembrie: programul Cunoaştere Totală a Informaţiilor. A fost condus de John Pointdexter, fostul consilier al Securităţii Naţionale, şi un director de la Serviciul Secret al SUA. Dar a fost oprit – încălca Legea Confidenţialităţii. Iar publicul a considerat că era o chestie ce amintea prea mult de Big Brother{52}. SSD nu se supune aceloraşi restricţii juridice ca şi guvernul, spuse Whitcomb şi râse cinic. Cu tot respectul cuvenit angajatorilor mei, Washingtonul n-a fost foarte talentat. SSD este. Cele două cuvinte de bază ale vocabularului lui Andrew Sterling sunt „cunoaştere” şi „eficienţă”. Şi nimeni nu le combină mai bine decât el.

— Nu-i ilegal? întrebă Mel Cooper.

— Suntem într-o zonă gri, acceptă Whitcomb.

— Chestia asta poate să ne ajute? Asta-i tot ce vreau să ştiu.

— Poate că da.

— Cum?

— O să căutăm profilul de poziţionare geografică a doamnei detectiv Sachs pe ziua de azi, la explică Whitcomb. Preiau eu comenzile, adăugă el şi începu să tasteze. O să vedeţi ce fac în fereastra de jos.

— Cât timp o să dureze?

Se auzi un râs, înfundat din cauza nasului rupt.

— Nu prea mult. Programul e foarte rapid.

Nu apucase să termine de vorbit, iar ecranul fu umplut de un text.

PROFILUL DE POZIŢIONARE GEOGRAFICĂ
SUBIECT 7303-4490-7831-3478

Parametri de timp: ultimele patru ore

- Ora 16.32. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relaţie). 52 secunde. Subiectul se afla în locuinţa sa din Brooklyn, NY.
- Ora 17.23. Identificare biometrică. Televiziune cu circuit închis, secţia 84 a NYPD, Brooklyn, probabilitate de reuşită 95%.
- Ora 17.23. Identificare biometrică. Subiect 3865-6453-9902-7221 (Pamela D. Willoughby) (individ în relaţie). Televiziune cu circuit închis, secţia 84 a NYPD, Brooklyn, probabilitate de reuşită 92,4 %.
- Ora 17.40. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relaţie). 12 secunde.
- Ora 18.27. Detectare prin radiofrecvenţă. Carte de credit la Manhattan Style Boutique, strada West Eighth nr. 9. Nicio achiziţie.
- Ora 18.41. Identificare biometrică. Televiziune cu circuit închis, benzinăria Presco Discount Gas and Oil, strada W. 14 nr. 546, pompa 7, Honda Civic 2001, număr de circulaţie în NY MDH459, înregistrat pe numele lui 3865-6453-9902-7221 (Pamela D. Willoughby) (individ în relaţie).
- Ora 18.46. Cumpărături cu cartea de credit. Presco Discount Gas and Oil, strada W. 14 nr. 546. Pompa 7. Cumpărat 51 de litri, benzină normală, 43,86 dolari.
- Ora 19.01. Citire placă de înmatriculare maşină. Televiziune cu circuit închis, la intersecţia Avenue of the Americas şi strada 23, Honda Civic MDH459 spre nord.
- Ora 19.03. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relaţie). Subiectul se afla pe Avenue of the Americas şi strada 28.14 secunde.
- Ora 19.07. Detectare prin radiofrecvenţă, carte de credit Associated Credit Union, la Intersecţia Avenue of the Americas şi strada 34. 4 secunde. Nicio achiziţie.

— Bine, e în maşina lui Pam. De ce? Unde e maşina ei?

— Care-i numărul maşinii? întrebă Whitcomb. Lăsaţi, e mai rapid să folosesc codul ei. Să vedem…

O fereastră apăru în partea de sus şi putură vedea un raport că maşina ei Camaro fusese ridicată din faţa casei sale. Nimeni nu avea informaţii despre locul unde fusese transportată.

— Asta a făcut-o Cinci Douăzeci şi Doi, şopti Rhyme. El trebuie s-o fi făcut-o. Ca şi în cazul soţiei tale, Pulaski. Ca şi în cazul curentului

electric de aici. Ne atacă de fiecare dată când poate.

Whitcomb tastă ceva, iar informaţiile despre automobil fură înlocuite cu o hartă care arăta identificările făcute de profilul de poziţionare geografică. Aceasta arăta mişcarea lui Sachs din Brooklyn spre Midtown. Apoi urma se opri.

— Care-i ultima informaţie? întrebă Rhyme. Detectarea prin radiofrecvenţă. Unde a fost?

— Un magazin a citit cipul de pe una dintre cărţile ei de credit, îi spuse Whitcomb. Dar a fost pe o perioadă scurtă. Probabil că Sachs era în maşină. Cred că mergea foarte repede, pentru ca citirea să fie atât de scurtă.

— Continua să se îndrepte spre nord? mormăi Rhyme.

— Astea-s toate informaţiile pe care le avem. Vor fi actualizate curând.

— Poate a mers pe strada 34 şi a ajuns pe autostrada West Side, spuse Mel Cooper. Apoi s-a dus spre nord, ieşind din oraş.

— Acolo e un pod cu plată, zise Whitcomb. Dacă îl traversează, o să avem o identificare a numărului maşinii. Fata căreia îi aparţine automobilul – Pam Willoughby – nu are un permis de trecere prin punctele de colectare a taxei. innerCircle ne-ar fi spus, dacă ar fi avut.

Conform indicaţiilor lui Rhyme, Mel Cooper – poliţistul cu cea mai mare vechime dintre ei – ceru o localizare de urgenţă a maşinii lui Pam.

Rhyme sună secţia de poliţie din Brooklyn şi află doar că maşina Camaro a lui Sachs fusese ridicată. Sachs şi Pam fuseseră acolo pentru scurt timp, dar plecaseră repede, fără să spună unde se duceau. Rhyme o sună pe fată, pe mobil. Aceasta era în oraş, cu o prietenă. Pam confirmă că Amelia descoperise o pistă după spargerea din casa ei din Brooklyn, dar că nu-i spusese în ce consta aceasta şi niciunde se ducea.

Rhyme opri legătura telefonică.

— O să introduc rezultatele geopoziţionării şi tot ce mai avem despre ea şi despre caz în IDRO, un program pentru relaţiile neclare, apoi în Xpectation. Acesta este un software pentru previziuni. Dacă există vreo cale să aflăm unde s-a dus, atunci aceasta este, zise Whitcomb.

Apoi Whitcomb se uită din nou spre tavan, se strâmbă, se ridică şi se duse spre uşă. Rhyme îl văzu încuind, apoi vârând un scaun de lemn sub clanţă. În timp ce se aşeza în faţa calculatorului, tânărul zâmbi fără vlagă. Apoi începu să tasteze.

— Mark, spuse Pulaski.

— Da?

— Mulţumesc. Şi, de data asta, vorbesc serios.

Capitolul patruzeci şi şase

Viaţa e o luptă, bineînţeles.

Idolul meu – Andrew Sterling – şi cu mine împărtăşim aceeaşi pasiune pentru date, amândoi le admirăm misterul, alura, puterea lor imensă. Dar până când am pătruns în cercul lui nu apreciasem pe deplin posibilitatea utilizării datelor ca o armă pentru a-ţi extinde viziunea în fiecare colţ al lumii. Să reduci toată viaţa, toată existenţa la numere, apoi să le urmăreşti vălurindu-se în ceva transcendental.

„Suflet nemuritor…”

Eram îndrăgostit de SQL, instrumentul standard pentru gestiunea bazelor de date, până când am fost sedus de Andrew şi de Watchtower. Cine n-ar fi fost? Puterea şi eleganţa lui te captivează. Datorită lui am ajuns să apreciez pe deplin – chiar dacă doar indirect – lumea datelor. Nu mi-a acordat niciodată mai mult de un semn amabil din cap şi o întrebare despre weekend, cu toate că-mi ştie numele fără să arunce o privire spre ecusonul de pe pieptul meu (ce minte extraordinar de strălucită are). Mă gândesc la toate astea în orele târzii de noapte pe care le petrec în biroul său, pe la ora două dimineaţa sau cam aşa ceva, când SSD-ul e pustiu, stând pe scaunul său şi simţindu-i prezenţa în timp ce citesc câte ceva din biblioteca sa cu cotoarele întoarse. Nu găseşti acolo nici măcar una dintre cărţile acelea pedante şi tâmpite menite să înveţi singur să fii om de afaceri, ci volume ce dezvăluiau o viziune mult mai măreaţă: cărţi despre acumularea de putere şi teritorii geografice, precum Statele Unite continentale sub doctrina Destinului Manifest de pe la 1800, Europa sub Al Treilea Reich, „Mare Nostrum“ sub romani, întreaga lume sub catolicism şi islamism. (Apropo, şi ei apreciau toţi puterea incisivă a datelor.)

Ah, lucrurile pe care le-am învăţat trăgând cu urechea la Andrew, savurând ce a scris în ciornele notelor, scrisorilor şi cărţilor la care lucra.

„Greşelile sunt zgomot. Zgomotul e poluare. Poluarea trebuie eliminată.

Doar dacă suntem victorioşi ne putem permite să fim generoşi.

Doar cei slabi acceptă compromisuri.

Sau găseşti o soluţie a problemei tale, sau încetezi s-o mai consideri o problemă.

Ne-am născut ca să luptăm.

Cel care înţelege, învinge; cel care ştie, înţelege.”

Mă gândesc la ce părere ar avea Andrew despre ceea ce mă pregătesc să fac şi cred că ar fi încântat.

Iar acum, bătălia împotriva Lor merge mai departe.

Pe stradă, în apropiere de locuinţa mea, apăs pe brelocul cheii de mai multe ori şi, în cele din urmă, un claxon scoate un sunet înfundat.

Să vedem, să vedem… Aha, acolo. Ce rablă, o Honda Civic, împrumutat, bineînţeles, pentru că maşina Ameliei 7303 se află acum într-o parcare pentru maşini reţinute – o chestie de care sunt mândru. Mai înainte nu mă gândisem să încerc aşa ceva.

Gândurile îmi reveniră la roşcata mea cea minunată. Încercase o cacealma, în legătură cu ce ştiau Ei? Despre Peter Gordon? Asta-i treaba cea mai amuzantă în legătură cu cunoaşterea: între adevăr şi minciună e doar o linie tare subţire… însă nu pot să risc. Trebuie să ascund maşina.

Gândurile mi se întorc din nou la ea.

Ochii ei sălbatici, părul ei roşu, trupul ei… Nu-s sigur că pot să mai aştept.

Trofee…

O examinare rapidă a maşinii. Nişte cărţi, reviste, şerveţele de hârtie, nişte sticle goale de VitaminWater, un şerveţel dintr-o cafenea Starbucks, tenişi tociţi, o revistă *Seventeen* pe bancheta din spate şi o carte de şcoală cu poezii… Şi cine deţine această superbă contribuţie la evoluţia lumii a tehnologiei japoneze? Înregistrarea îmi spune că-i a Pamelei Willoughby.

O să obţin ceva mai multe informaţii despre ea din innerCircle, apoi o să-i fac o vizită. Mă întreb cum arată. O să mă uit la carnetul ei de şofer, ca să fiu sigur că merită osteneala.

Maşina porneşte uşor. Accelerez cu grijă, să nu încurc alţi şoferi. N-am nevoie de scandal.

Opresc după o jumătate de stradă şi intru pe o alee.

Ce-i place domnişoarei Pam să asculte? Rock, rock, rock alternativ, hip-hop, discuţii şi postul public naţional. Presetările oferă o grămadă de informaţii.

Am imaginat deja un plan de vânătoare ca să pregătesc o tranzacţie cu fata: cum s-o cunosc. O să ne întâlnim la serviciul funebru în amintirea Ameliei 7303 (fără trup nu va fi nici înmormântare). O să-mi manifest compasiunea. O întâlnisem în timpul cazului la care lucra. O plăcusem cu adevărat. Oh, dragă, nu plânge. E în regulă. Hai să-ţi spun ceva. Să mergem împreună. Pot să-ţi spun poveştile pe care mi le-a împărtăşit Amelia. Despre tatăl ei. Şi povestea interesantă a venirii bunicului său în această ţară. (După ce am aflat că adulmeca prin jur, m-am uitat în dosarul ei. Ce poveste interesantă!) Vom fi prieteni buni. Sunt afectat cu adevărat… Ce zici de o cafea? Îţi place la Starbucks? Mă duc acolo în fiecare seară, după ce alerg prin Central Park. Nu! Şi tu?

Eram convins că avem ceva în comun!

Oh, am iarăşi senzaţia aceea, când mă gândesc la Pam. Cât de urâtă ar putea să fie?

Ar trebui să mai aştept până s-o vâr în portbagaj… Trebuie ca mai întâi să am grijă de Thom Reston – şi de alte câteva lucruri. Bine măcar că o am pe Amelia 7303 pentru noaptea asta…

Intru în garaj cu maşina – o să rămână acolo până schimb numerele, apoi o să ajungă pe fundul rezervorului Croton. Dar nu pot să mă gândesc acum la asta. Sunt ocupat să plănuiesc tranzacţia cu prietena mea cea roşcată, care mă aşteaptă acasă, în Cămăruţa mea, aşa cum o nevastă îşi aşteaptă soţul să se întoarcă după o zi grea la birou.

„Scuze, în acest moment nu se poate face nicio predicţie. Vă rugăm să introduceţi mai multe date şi încercaţi din nou.“

În ciuda faptului că dispunea de cea mai mare bază de date din lume, în ciuda faptului că software-ul ce examina fiecare amănunt din viaţa Ameliei Sachs cu viteza luminii era o capodoperă, programul dăduse greş.

— Îmi pare rău, zise Mark Whitcomb, frecându-şi nasul.

Sistemul de înaltă rezoluţie pentru videoconferinţe îi arăta rana proeminentă de la nas. Arăta urât. Ron Pulaski îl lovise zdravăn.

Tânărul continuă, respirând cu dificultate:

— Nu-s suficiente detalii. Obţii un rezultat la fel de bun ca şi datele pe care le introduci. Programul funcţionează mai bine cu modele de comportare. Tot ce ne poate spune e că s-a dus într-un loc în care n-a mai fost până atunci, cel puţin nu pe această rută.

S-a dus direct în casa ucigaşului, îşi zise Rhyme, frustrat.

Unde naiba se dusese?

— Staţi un minut. Sistemul se actualizează.

Ecranul pâlpâi şi se modifică. Whitcomb izbucni:

— Am găsit-o! O identificare prin radiofrecvenţă, acum douăzeci de minute.

— Unde? şopti Rhyme.

Whitcomb afişă informaţia pe ecran. O stradă liniştită, din Upper East Side.

— Două identificări la magazine. Durata primei identificări a fost de două secunde. Următoarea a fost un pic mai lungă, de opt secunde. Probabil că se oprise, să verifice adresa.

— Sunaţi-l pe Bo Haumann acum! răcni Rhyme.

Pulaski formă un număr preînregistrat şi, după o clipă, şeful Serviciului de Urgenţă veni la telefon.

— Bo, am o pistă în legătură cu Amelia. S-a dus după Cinci Douăzeci şi Doi şi a dispărut. Avem o monitorizare pe calculator a deplasărilor ei. Acum douăzeci de minute era lângă East 88, numărul 642.

— Linc, ajung acolo în zece minute. E o luare de ostateci?

— Aşa aş zice. Sună-mă când afli ceva.

Şi întrerupseră legătura.

Rhyme îşi aminti mesajul ei, din mesageria vocală. Fragmentul acela de date digitale părea atât de fragil…

Îi auzea perfect vocea, în minte: „Am o pistă, una bună, Rhyme. Sună-mă“.

Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă aceea nu fusese ultima ei comunicare…

Echipa A a Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă a lui Bo Haumann se afla lângă uşa unei case mari din Upper East Side: patru poliţişti cu armură de protecţie a întregului corp şi înarmaţi cu puşti-mitraliere MP-5 masive, negre. Aveau grijă să nu fie văzuţi prin ferestre.

Haumann recunoscuse că nu văzuse ceva asemănător în toţi anii petrecuţi în armată sau în poliţie. Lincoln Rhyme folosise un soi de program pe calculator care dăduse de urma Ameliei Sachs în zona aceea, dar nu prin intermediul telefonului ei, nici a unui emiţător GPS. Poate că ăsta era viitorul activităţii poliţieneşti…

Dispozitivul nu indicase locul în care se afla echipa acum – o locuinţă particulară. Dar un martor văzuse o femeie oprindu-se la ambele magazine în care calculatorul o identificase, după care se îndreptase către casa aceea aflată în cealaltă parte a străzii.

Şi în care se presupunea că-i reţinută de făptaşul numit de poliţie 522.

În cele din urmă echipa din spate anunţă:

— Echipa B către Unu. Suntem pe poziţii. Nu vedem nimic. La ce etaj este?

— N-am idee. Intrăm şi scotocim. Mişcaţi-vă iute. Colega noastră e acolo de ceva vreme. O să apăs pe butonul soneriei, iar când individul o să vină la uşă, intrăm.

— Am recepţionat.

— Echipa C. O să ajungem pe acoperiş în trei, patru minute.

— Grăbiţi-vă! mârâi Haumann.

— Da, domnule.

Haumann lucrase ani de zile cu Amelia Sachs. Considera că aceasta avea mai multe boaşe decât mulţi dintre bărbaţii care serviseră sub comanda lui. Nu era convins că o *plăcea* – era căpăţânoasă, brutală şi uneori se băga unde nu-i fierbea oala –, dar o respecta.

Şi nu intenţiona s-o lase pe mâna unui violator precum 522. Făcu semn unui detectiv al Unităţii pentru Intervenţii aflat lângă uşă – omul era îmbrăcat în costum, pentru ca atunci când avea să sune la uşă şi ucigaşul avea să se uite prin vizor să nu bănuiască nimic din ce se întâmpla. După ce avea să deschidă uşa, poliţiştii ghemuiţi în faţa

casei aveau să sară asupra individului. Poliţistul îşi încheie haina şi dădu din cap.

— La naiba! se răsti prin radio Haumann la echipa din spatele casei. Aţi ajuns pe poziţii sau nu?

Capitolul patruzeci şi şapte

Uşa se deschise şi Amelia auzi paşii ucigaşului intrând în încăperea împuţită, claustrofobică.

Amelia Sachs era ghemuită, genunchii o dureau înfiorător, iar ea se chinuia să ajungă la cheia pentru cătuşe din buzunarul din faţă. Fiind înconjurată de teancurile înalte de ziare, nu reuşise să se răsucească suficient ca să ajungă la buzunar. Îl pipăise prin haine, îi simţise forma, dar nu reuşise să-şi strecoare degetele în fanta lui.

Era cuprinsă de frustrare.

Alţi paşi.

Unde, unde?

Se întinse încă o dată după cheie… Aproape că reuşi.

Apoi paşii se apropiară şi mai mult. Amelia renunţă.

Bine, venise timpul să lupte. Îi convenea. Îi văzuse ochii individului, pofta, foamea. Ştia că putea s-o atace în orice clipă. Nu ştia cum o să-l lovească, având mâinile încătuşate la spate şi dureri teribile în umăr şi la faţă, ca urmare a luptei anterioare. Dar ticălosul o să plătească pentru fiecare atingere.

Unde era?

Paşii se opriseră.

Unde? Sachs nu avea o imagine de perspectivă a camerei. Coridorul prin care trebuia să vină individul ca să ajungă la ea era o cărare lată de vreo jumătate de metru, printre mormane de ziare mucegăite. Putea să-i vadă biroul şi grămezile de gunoaie, teancurile de reviste…

Hai, vino la mine!

Sunt gata. O să mă prefac speriată, timidă… Violatorii sunt obsedaţi de control. Individul o să se simtă puternic – şi o să fie neatent – când o să mă vadă ghemuită de frică. Apoi, când o să fie aproape, o să mă reped cu dinţii la gâtul lui. O să mă ţin şi n-o să-i dau drumul, indiferent ce se va întâmpla. Eu…

Atunci clădirea se prăbuşi, iar o bombă explodă.

Un val uriaş se prăbuşi peste ea, izbind-o de podea şi imobilizând-o.

Amelia gemu, copleşită de durere.

Abia după un minut reuşi Sachs să-şi dea seama ce făcuse individul – anticipând, probabil, că voia să opună rezistenţă, împinsese peste ea grămezile de ziare.

Cu mâinile şi picioarele înţepenite, dar cu pieptul, umerii şi capul la iveală, Amelia era prinsă în capcana sutelor de kilograme de gazete împuţite.

O cuprinse claustrofobia, o panică indescriptibilă, iar ea scoase un ţipăt, într-o respiraţie stridentă. Se străduí să-şi stăpânească teama.

Peter Gordon apăru la capătul tunelului. Amelia văzu în una din mâinile sale lama de oţel a unui brici. În cealaltă se afla un casetofon. Individul o privea cu atenţie.

— Te rog! şopti ea.

Panica ei era doar în parte simulată.

— Eşti adorabilă, şopti individul.

Începu să spună ceva, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul soneriei, care se auzea şi aici, dar şi în partea principală a casei.

Gordon se opri.

Soneria se auzi din nou.

Individul se ridică şi se duse spre birou, tastă ceva şi se uită la ecranul calculatorului – probabil o cameră a sistemului de securitate care-i arăta imaginea vizitatorului. Se încruntă.

Se gândi. Se uită la ea şi închise cu grijă briciul, apoi îl strecură în buzunarul de la spate.

Se duse la uşa debaralei şi intră în aceasta. Amelia auzi zăngănitul zăvorului, tras în urma lui. Încă o dată, mâna ei începu să se târască tot mai aproape de buzunar şi de bucăţica de metal din interiorul acestuia.

— Lincoln.

Vocea lui Bo Haumann era serioasă.

— Spune-mi, şopti Rhyme.

— Nu era ea.

— Poftim?

— Identificările – ale programului de calculator – erau corecte. Dar nu era Amelia.

Poliţistul îi explică faptul că Amelia îi dăduse cartea de credit prietenei sale, Pam Willoughby, ca să cumpere produse de băcănie, sperând să cineze împreună în seara aceea şi să discute „nişte chestii personale”.

— Cred că asta a citit sistemul. Fata s-a dus la un magazin, s-a uitat în vitrină, apoi s-a oprit aici – e casa unei prietene. Fetele îşi făceau temele.

Rhyme închise ochii.

— Bine, mulţumesc, Bo. Poţi să te relaxezi. Trebuie să aşteptăm.

— Lincoln, îmi pare rău, zise Ron Pulaski.

Criminalistul dădu din cap.

Ochii săi priveau raftul de deasupra căminului, unde se afla o fotografie a lui Sachs, purtând o cască neagră, în cabina unui Ford de curse. Alături era o fotografie cu ei doi împreună, Rhyme în scaunul lui, Sachs îmbrăţişându-l.

Nu putea să se uite la fotografii. Îşi îndreptă privirea către panouri.

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil nefumător
- Probabil fără soţie/copii
- Probabil alb sau aparţinând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor, cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Colecţionează trofee de la victime. E sadic?
- Porţiuni din locuinţă/locul de muncă întunecoase şi umede
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Poartă pantofi de lucru Skechers, mărimea 11
- Strângător. Suferă de TOC
- Va avea o viaţă „secretă" şi una „de faţadă"
- Personalitatea publică va fi opusul sinelui său real
- Locuinţa. Nu-i închiriată, va avea două zone separate de locuit, una normală şi una secretă
- Ferestrele vor fi acoperite sau vopsite
- Va deveni violent când colecţionează sau când îi este ameninţată comoara

DOVEZI NEPLANTATE
Carton vechi

- Păr de păpuşă, BASF B35 nailon 6
- Tutun de ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Fast-food/ardei iute
- Praf rezultat din atacul de la World Trade Center, probabil indicând locuinţă/locul de muncă în zona centrală din Manhattan
- Fibră de funie conţinând:
- Ciclamat de sodiu (vechi sau străin)
- Bile de naftalină (vechi sau din străinătate)
- Frunze de crin leopard (plantă de interior)
- Urme din două carnete de notiţe diferite, galbene
- Urmă de pantof de lucru Skechers, mărimea 11
- Frunze de plante de casă: ficus şi aglaonema – conifer chinezesc
- Coffee-mate

Unde eşti, Sachs? Unde eşti?

Rhyme se uita la panouri, hipnotic, voind să le facă să vorbească. Dar faptele acelea seci nu-i ofereau lui Rhyme mai multă înţelegere decât îi oferiseră datele din innerCircle calculatorului SSD-ului.

„Regretăm, de data asta nu se poate face nicio predicţie…"

Capitolul patruzeci şi opt

Un vecin.

Vizitatorul meu e un vecin care locuieşte puţin mai încolo, pe West 91 Street, la numărul 697. Tocmai se întorsese acasă de la serviciu. Un pachet fusese livrat greşit, dar nu era aici. Magazinul credea că l-a lăsat la numărul 679, adică la adresa mea. O greşeală de număr.

M-am încruntat şi i-am explicat că nu fusese livrat nimic. Să verifice din nou la magazin. Îmi venea să-i tai gâtul pentru că-mi întrerupsese întâlnirea cu Amelia 7303, dar, bineînţeles, i-am zâmbit plin de înţelegere.

Mi-a spus că-i pare rău că m-a deranjat. O zi bună şi dumitale la fel bine că au terminat strada nu-i aşa…

Iar acum mă gândesc din nou la Amelia 7303 a mea. Însă când am închis uşa din faţă am simţit un fior de panică. Mi-am dat seama brusc că-i luasem tot ce avusese asupra ei – telefon, arme, spray lacrimogen şi cuţit –, cu excepţia cheii pentru cătuşe. Trebuia să fie în buzunarul ei.

Vecinul ăsta mă întrerupsese. Ştiu unde locuieşte şi o să-l fac să plătească. Dar acum mă grăbesc să mă întorc în Cămăruţa mea, scoţând briciul din buzunar. Iute! Ce face ea înăuntru? Dă telefon să le spună Lor unde s-o găsească?

Individa încearcă să-mi ia totul! O urăsc. O urăsc foarte tare…

Singurul progres pe care reuşise să-l facă Amelia Sachs în lipsa lui Gordon fusese că reuşise să-şi stăpânească panica.

Încercase cu disperare să ajungă la cheie, dar picioarele şi braţele îi rămăseseră ţepene în menghina ziarelor. Nu putea să-şi aducă şoldurile într-o poziţie în care să-şi poată strecura mâna în interiorul buzunarului.

Da, claustrofobia era în largul ei, dar durerea o înlocuia cu cea mai mare viteză. Crampe în picioarele-i îndoite, un colţ ascuţit de hârtie înfipt în spate…

Speranţa că vizitatorul fusese o modalitate de salvare dispăruse. Uşa ascunzătorii ucigaşului se deschise încă o dată. Amelia auzi paşii lui Gordon. După un moment, îşi ridică privirea, din locul de pe podea în care se afla, şi-l văzu uitându-se la ea. Individul ocoli muntele de hârtie, într-o parte, şi se uită atent. Cătuşele, văzu el, erau intacte. Zâmbi uşurat şi zise:

— Deci eu sunt numărul Cinci Douăzeci şi Doi.

Amelia dădu din cap, întrebându-se cum aflase individul numărul cu care era desemnat. Probabil torturându-l pe căpitanul Malloy, iar

asta o înfurie şi mai mult.

— Prefer un număr care are o legătură cu ceva. Majoritatea numerelor sunt alese la întâmplare. Există prea multă întâmplare în viaţă. Asta-i data la care aţi aflat de mine, nu-i aşa? Cinci Douăzeci şi Doi. Un număr care are o semnificaţie, îmi place.

— Dacă te predai, o să facem o înţelegere.

— Să facem o înţelegere? replică individul şi scoase un râs bizar, de om care le ştie pe toate. Ce fel de înţelegere poate face cineva cu mine? Asasinatele au fost premeditate. N-o să ies niciodată din închisoare. Să fim serioşi.

Gordon dispăru pentru moment şi se întoarse cu o bucată de plastic, pe care o întinse pe podea, în faţa ei.

Sachs se uită la fâşia pătată cu sânge cafeniu, cu inima bubuindu-i. Se gândi la ceea ce la explicase Terry Dobyns despre strângători, şi-şi dădu seama că individul era îngrijorat să nu-şi păteze colecţia cu sângele ei.

Gordon luă casetofonul şi-l aşeză pe un teanc de hârtii din apropiere, unul scund, înalt doar de un metru. Ziarul de deasupra era *New York Times* din ziua precedentă. Pe colţul de sus, din stânga, fusese scris, clar, un număr: 3529.

Indiferent ce intenţiona să-i facă, avea s-o doară. Amelia se gândi să-ţi folosească dinţii, genunchii sau picioarele. Individul avea să-i facă rău. Să vină mai aproape. Trebuie să arăţi vulnerabilă, să arăţi neajutorată…

Să vină mai aproape…

— Te rog! Mă doare… Nu pot să-mi mişc picioarele. Ajută-mă să le îndrept.

— Nu, *spui* că nu poţi să-ţi mişti picioarele ca să vin aproape ca să încerci să-mi sfâşii gâtul cu dinţii.

Exact.

— Nu… Te rog!

— Amelia Şapte Trei Zero Trei… Crezi că nu ştiu cu cine am de-a face? În ziua în care ai venit la SSD împreună cu Ron Patruzeci şi Doi Optzeci şi Cinci, m-am dus în ţarcuri şi v-am verificat. Dosarul tău e lămuritor. Apropo, cei din departament te plac. Însă cred că-i şi sperii, în acelaşi timp. Eşti independentă, faci totul de capul tău. Şofezi iute, ţinteşti bine, eşti specialistă în analiza locului crimei, dar, cu toate acestea, ai făcut parte din cinci echipe tactice în ultimii doi ani… Deci n-ar fi înţelept din partea mea să mă apropii fără să fiu precaut, nu-i aşa?

Amelia abia îi auzea pălăvrăgeala. Hai, îşi zise ea. Vino mai aproape! Vino!

Individul făcu un pas într-o parte şi se întoarse cu o armă cu electroşocuri.

Oh, nu… nu.

Bineînţeles. Era paznic, deci avea un întreg arsenal de arme. De la distanţa aceea, nu putea s-o rateze. Gordon trase siguranţa armei şi făcu un pas înainte… apoi se opri, lăsându-şi capul într-o parte.

Şi Sachs auzise un zgomot. Un picurat de apă?

Nu. Sticlă ce se spărgea, ca o fereastră ce se făcea bucăţi undeva, în depărtare.

Gordon se încruntă. Făcu un pas către uşa care ducea spre debaraua prin care se intra – şi fu aruncat violent înapoi când aceasta se deschise brusc.

O siluetă ce ţinea o rangă scurtă din metal năvăli în încăpere, clipind ca să se orienteze prin întuneric.

Gordon căzu greoi, cu respiraţia tăiată, şi scăpă arma cu electroşocuri. Se strâmbă de durere, se ridică în genunchi şi se întinse după armă, dar intrusul izbi cu putere şi-l lovi în antebraţ. Ucigaşul ţipă, când osul pârâi.

— Nu, nu!

Apoi ochii lui Gordon, înlăcrimaţi din cauza durerii, se îngustară, încercând să-l vadă pe atacator.

Acesta strigă:

— Acum nu mai eşti ca un dumnezeu, nu-i aşa? Jigodia dracului!

Era Robert Jorgensen, doctorul, victima furtului de identitate din hotelul pentru indivizi în trecere. Ridică ranga cu amândouă mâinile şi lovi puternic gâtul şi umărul asasinului. Capul lui Gordon se izbi de podea. Îşi dădu ochii peste cap şi leşină, rămânând ţeapăn.

Sachs se uită uluită la doctor.

„Cine e el? El e Dumnezeu, iar eu sunt Iov…“

— Eşti bine? o întrebă bărbatul, făcând un pas spre ea.

— Ia ziarele astea de pe mine. Apoi scoate-mi cătuşele şi pune-i-le lui. Iute! Cheia e în buzunarul meu.

Jorgensen se lăsă în genunchi şi începu să tragă ziarele de pe ea.

— Cum ai ajuns aici? îl întrebă Amelia.

Ochii lui Jorgensen era holbaţi, aşa cum şi-i amintea Amelia că-i văzuse în hotelul ieftin din Upper East Side.

— Te-am urmărit de când ai venit să mă vezi. Am trăit pe străzi. *Ştiam* că ai să mă conduci la el, încheie doctorul, făcând semn cu capul către Gordon, care era încă imobilizat şi respira greoi.

Jorgensen gâfâia în timp ce înhăţa teancuri uriaşe de ziare şi le arunca într-o parte.

— Deci tu erai cel care m-a urmărit, spuse Sachs. La cimitir şi la docul din West Side.

— Da, eu am fost. Astăzi te-am urmărit de la depozit la apartamentul tău, apoi la secţia de poliţie, iar de acolo la clădirea de birouri din Midtown – cea cenuşie. Apoi până aici. Am văzut că ai

intrat pe alee, iar când n-ai mai ieşit, m-am întrebat ce s-a întâmplat. Am bătut la uşă şi individul mi-a răspuns. I-am spus că sunt un vecin, care căuta un pachet. M-am uitat înăuntru. Nu te-am văzut. M-am prefăcut că plec, dar apoi l-am văzut prin uşă în camera de zi, cu un brici…

— Nu te-a recunoscut?

Jorgensen scoase un râs plin de amărăciune, în timp ce-şi mângâia barba.

— Probabil că mă cunoaşte doar după fotografia de pe carnetul de şofer. Iar aceea a fost făcută pe vremea când mă osteneam să mă rad – şi-mi permiteam să mă tund… Doamne, grele mai sunt ziarele astea!

— Grăbeşte-te!

— Erai singura mea speranţă să-l găsesc, continuă Jorgensen. Ştiu că aveai să-l arestezi, dar voiam să stau un pic cu el, înainte de asta. Trebuie să mi-l Iasi mie! O să-l fac să simtă tot chinul pe care m-a făcut să-l simt!

Amelia începu să-şi simtă picioarele. Se uită spre locul în care zăcea Gordon.

— Buzunarul din faţă… poţi să ajungi la cheie?

— Încă nu. Stai să te mai eliberez un pic.

Alte ziare zburară pe podea. Un titlu: PAGUBE DE MILIOANE ÎN URMA REVOLTELOR DIN TIMPUL PENEI DE CURENT. Altul: NICIUN PROGRES ÎN CRIZA OSTATICILOR. TEHERAN – NICIO ÎNŢELEGERE.

În cele din urmă, Amelia ieşi de sub hârtii. Se ridică cu greu pe picioarele care o dureau, atât cât îi permiteau cătuşele. Se rezemă nesigură de un alt turn de ziare şi se întoarse către doctor.

— Cheia pentru cătuşe. Iute!

Jorgensen scotoci în buzunarul ei, găsi cheia şi se întinse în spatele ei. Cu un zgomot uşor, una din cătuşe se deschise, iar Amelia fu în stare să stea dreaptă. Se întoarse să ia cheia de la doctor.

— Iute, spuse ea. Hai să…

Răsună o împuşcătură asurzitoare, iar Sachs simţi simultan atingeri uşoare pe mâini şi pe faţă atunci când glonţul tras de Peter Gordon cu propria ei armă – îl lovi pe Jorgensen în spate şi o împroşcă cu sânge şi ţesuturi.

Doctorul ţipă şi se prăbuşi peste ea, aruncând-o înapoi şi salvând-o de al doilea glonţ, care şuieră pe lângă ea şi se înfipse în perete, la câţiva centimetri de umărul ei.

Capitolul patruzeci şi nouă

Amelia Sachs nu avea de ales. Trebuia să atace. Imediat. Folosi trupul lui Jorgensen ca un scut, se aruncă spre Gordon, care stătea ghemuit şi însângerat, înhăţă arma cu electroşocuri de pe podea şi trase în direcţia individului.

Firele nu aveau viteza gloanţelor, iar individul căzu pe spate tocmai la timp. Firele nu-l nimeriră. Amelia apucă ranga de metal a lui Jorgensen şi se repezi spre ucigaş. Gordon se ridică într-un genunchi. Când Amelia ajunse la doar trei metri de el, reuşi să ridice pistolul şi să tragă drept în ea, exact atunci când poliţista aruncă ranga spre el. Glonţul lovi în vesta antiglonţ. Durerea fu zăpăcitoare, dar glonţul o lovise sub plexul solar – acolo unde lovitura i-ar fi blocat aerul în plămâni şi ar fi paralizat-o.

Ranga zbură în figura lui Gordon, scoţând un *dang* surd când îl izbi, iar individul răcni de durere. Însă nu se prăbuşi şi ţinu bine pistolul. Sachs se întoarse în singura direcţie în care putea fugi – spre stânga sa – şi o luă la goană printr-un canion de artefacte ce umpleau locul ăla înfiorător.

„Labirint“ era singurul cuvânt care îl descria corect. O cărare îngustă printre colecţiile individului: piepteni, jucării (o grămadă de păpuşi – probabil că de la una dintre ele se desprinsese firul de păr găsit la locul unei crime anterioare), tuburi vechi de pastă de dinţi, rulate cu grijă; cosmetice, căni, pungi de hârtie, haine, pantofi, cutii goale de conserve, chei, stilouri, unelte, reviste, cărţi… Amelia nu văzuse atât de multe vechituri în viaţa ei.

Majoritatea lămpilor erau stinse, doar câteva becuri cu putere redusă aruncau un linţoliu galben asupra locului, iar lumina slabă a lămpilor stradale se strecura printre jaluzelele trase şi printre ziarele lipite de geamuri. Ferestrele erau toate zăbrelite. Sachs se împiedică de câteva ori şi-şi regăsi echilibrul chiar înainte să se prăbuşească peste un teanc de porţelanuri sau peste o grămadă de bolduri.

Atenţie, atenţie…

O căzătură ar fi fatală.

Îi venea să vomite din cauza loviturii în burtă, dar Amelia coti printre două grămezi înalte de *National Geographic* şi gâfâi, ghemuindu-se tocmai în momentul în care Gordon coti la vreo zece metri de ea, o descoperi şi, învingându-şi durerea din braţul rupt şi cea provocată de lovitura primită în faţă, trase două focuri, cu mâna stângă. Amândouă au fost în gol. Individul se repezi înainte. Sachs îşi propti cotul în spatele unui turn de reviste lucioase şi le făcu să se prăbuşească pe coridor, blocându-l complet. Se târî mai departe şi auzi

încă două împuşcături.

Şapte împuşcături – le număra întotdeauna –, dar arma era un Glock, care mai avea încă opt cartuşe. Se uită după o ieşire, fie ea şi o fereastră nezăbrelită prin care să se arunce, dar latura aceea a casei nu avea niciuna. Zidurile conţineau rafturi pline cu bibelouri de porţelan şi tot felul de ciudăţenii. Sachs îl auzea pe Gordon aruncând furios revistele într-o parte cu lovituri de picior şi bombănind de unul singur.

Figura individului apăru deasupra teancurilor pe care încerca să se caţăre, dar coperţile erau netede ca gheaţa şi Gordon alunecă de două ori, ţipând în timp ce-şi folosea braţul rupt ca să se ridice. În cele din urmă ajunse în vârf. Dar, înainte să ridice pistolul, înlemni cuprins de oroare, gâfâind. Şi răcni:

— Nu! Te rog, nu!

Sachs apucă brusc cu amândouă mâinile un raft plin cu vase vechi şi cu figurine de porţelan.

— Nu, nu te atinge de ele. Te rog!

Amelia îşi aminti ce spusese Terry Dobyns despre pierderea a ceva din colecţia sa.

— Aruncă pistolul aici. Acum, Peter!

Nu credea că individul o să facă ce-i poruncea, dar, pus în faţa grozăviei de a pierde ce era pe raftul acela, Gordon rămase pe gânduri.

„Cunoaşterea este putere…“

— Nu, nu, te rog…

O şoaptă patetică.

Apoi ochii i se schimbară. Într-o clipă, se transformară în puncte negre, iar Amelia ştiu că individul se pregătea să tragă.

Atunci împinse raftul în alt raft, iar o sută de kilograme de ceramică se transformară în cioburi pe podea, scoţând o rumoare dureroasă – pe care o acoperi urletul straniu, primitiv, al lui Peter Gordon.

Încă două rafturi cu figurine urâte, ceşti şi farfurii se adăugară prăpădului.

— Aruncă pistolul sau sparg orice lucru de aici!

Însă individul îşi pierduse complet controlul:

— Te omor te omor te omor te…

Mai trase de două ori, dar între timp Sachs se adăpostise. Ştia că Gordon o să vină după ea de îndată ce o să treacă de grămada de reviste *National Geographic* şi le apreciase poziţia. Le ocolise pornind spre uşa debaralei, din faţă, în timp ce individul era încă în fundul casei.

Însă ca să ajungă la uşă şi în siguranţă însemna să alerge către uşa încăperii în care se afla Gordon, care – judecând după sunet – se împleticea peste rafturile şi ceramica spartă. Gordon îşi dădea seama de intenţiile ei? O aştepta, cu pistolul îndreptat către poligonul de tir

pe care urma să-l traverseze ca să ajungă la uşa debaralei?

Sau ocolise drumul blocat şi ajunsese în spatele ei, pe o cale pe care ea n-o cunoştea?

În locul acela întunecos se auzeau nişte trosnete. Erau zgomote de paşi? Sau trosnea lemnul?

O cuprinse panica şi Amelia se răsuci. Nu putea să-l vadă. Ştia că trebuie să se mişte iute. Hai! Acum! Trase adânc aer în piept, în tăcere, îşi făcu uitată durerea din genunchi şi, stând ghemuită, o luă la fugă, chiar pe lângă baricada de reviste.

Nicio împuşcătură.

Individul nu era acolo. Amelia se opri imediat, apăsându-şi spatele de zid şi silindu-se să-şi liniştească respiraţia.

Tăcere, tăcere…

La naiba. Unde, unde, unde? Pe coridorul ăsta de cutii de pantofi, pe cel cu tomate în conserve, pe cel cu haine frumos împăturite?

Alte trosnete. Amelia nu-şi dădea seama de unde vin.

Un sunet slab, ca vântul, ca o răsuflare.

În cele din urmă, Sachs luă o hotărâre – să fugă de acolo. Chiar acum! Către uşa din faţă!

Şi să spere că tipul nu era în spatele ei sau că nu se ducea către partea din faţă pe altă cale.

Hai!

Sachs porni, alergă prin mai multe coridoare, prin canioane de cărţi, sticlărie, tablouri, sârme şi echipament electronic, cutii de conserve. Era pe calea cea bună?

Da, era. În faţa ei se vedea biroul lui Gordon, înconjurat de carnete galbene. Trupul lui Robert Jorgensen zăcea pe podea. Mai iute! Mişcă-te! Uită de telefonul de pe birou, îşi zise ea, după ce se gândise o clipă să sune la 911.

Ieşi afară. Ieşi afară acum!

Se repezi la uşa debaralei.

Cu cât era mai aproape, cu atât panica era mai mare. Se aştepta, în orice clipă, la o împuşcătură.

Acum mai erau doar patru metri…

Poate Gordon credea că se ascunsese în spate. Poate stătea în genunchi, jelind distrugerea porţelanului său preţios.

Trei metri…

Coti după un colţ, oprindu-se doar ca să înhaţe ranga, umedă de sângele individului.

Acum afară, pe uşă…

Apoi se opri, gâfâind.

Îl văzu pe Gordon drept în faţa ei, o siluetă luminată din spate de lumina ce venea prin uşa debaralei. Se părea că individul chiar o luase pe alt drum, îşi dădu seama Amelia, disperată. Ridică bara grea de

fier.

Pentru o clipă, Gordon n-o văzu, dar speranţa de a rămâne neobservată dispăru când acesta se întoarse spre ea şi se lăsă la podea, ridicând arma spre ea, în timp ce o imagine a tatălui ei, apoi una a lui Lincoln Rhyme îi umplură gândurile.

Iat-o pe ea, Amelia 7303, la vedere.

Femeia care mi-a distrus sute dintre comorile mele, femeia care mi-ar fi luat totul, m-ar fi lipsit de toate tranzacţiile viitoare, ar fi arătat Cămăruţa mea întregii lumi. N-am timp să mă distrez cu ea. N-am timp de înregistrat ţipete. Individa trebuie să moară. Acum.

„O urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o…“

Nimeni n-o să-mi ia ceva, asta nu se va mai întâmpla.

Ocheşte şi trage.

Amelia Sachs se împletici înapoi când pistolul din faţa ei trase.

Apoi o altă împuşcătură. Încă două.

În timp ce cădea pe podea, Amelia îşi acoperi capul cu mâinile, la început amorţită, apoi conştientă de durerea ce creştea.

Mor… mor…

Numai că senzaţia de durere apăruse în genunchii ei artritici, atunci când aterizase greoi pe podea, nu din locul în care ar fi putut s-o lovească glonţul. Îşi ridică mâna spre faţă, spre gât. Nicio rană, niciun pic de sânge. *Nu putea* s-o rateze de la o asemenea distanţă.

Dar ratase.

Acum Gordon alerga spre ea. Cu ochii reci, cu muşchii încordaţi ca oţelul, Sachs gâfâi şi strânse ranga.

Dar individul trecu pe lângă ea, fără s-o privească măcar.

Ce se întâmplase? Sachs se ridică, strâmbându-se. Fără să fie luminată din spate de razele ce veneau prin uşa deschisă a debaralei, silueta devenise distinctă. Nu era a lui Gordon, ci a unui detectiv pe care-l cunoştea, din secţia 20, din apropiere – se numea John Harvison. Detectivul ţinea bine Glock-ul său în timp ce se apropia cu grijă de trupul unui bărbat pe care tocmai îl împuşcase mortal.

Sachs înţelese acum că Peter Gordon mersese tăcut în spatele ei şi fusese gata s-o împuşte în spate. Din locul în care se afla nu-l văzuse pe Harvison, care stătea ghemuit în pragul uşii debaralei.

— Amelia, eşti bine? strigă detectivul.

— Da. Sunt bine.

— Alţi ţintaşi?

— Niciunul.

Sachs se ridică şi se alătură detectivului. Se părea că toate gloanţele din pistolul acestuia îşi nimeriseră ţinta. Unul dintre ele îl nimerise pe

Gordon în frunte. Rănile ce rezultaseră fuseseră serioase. Sânge şi creier stropiseră *Familia americană,* tabloul lui Prescott, de deasupra biroului.

Harvison era un bărbat puternic, de vreo patruzeci de ani, care fusese decorat de multe ori pentru curaj în timpul luptei şi pentru că arestase traficanţi importanţi de droguri. Acum se purta ca un profesionist adevărat şi nu acorda nicio atenţie mediului bizar, în timp ce asigura locul. Luă Glock-ul din mâna însângerată a lui Gordon şi-l descărcă, apoi vârî arma şi încărcătorul în buzunar. Puse deoparte şi arma cu electroşocuri, deşi era puţin probabil ca individul să învie în mod miraculos.

— John, şopti Sachs, privind trupul distrus al asasinului. Cum? Cum naiba m-ai găsit?

— Am fost informat că se pregăteşte un atac la adresa asta. Eram la o stradă distanţă, în legătură cu o chestie cu droguri, aşa că am venit aici. Tipul ăla cu care lucrezi ne-a informat, îi mai spuse el, aruncându-i o privire.

— Cine?

— Rhyme. Lincoln Rhyme.

Oh!

Răspunsul n-o surprinsese, deşi genera mai multe întrebări decât răspunsuri.

Auziră un geamăt slab. Se întoarseră. Sunetul venise din direcţia lui Jorgensen. Sachs se aplecă.

— Cheamă o ambulanţă. E încă în viaţă.

Şi apăsă pe rana făcută de glonţ.

Harvison îşi scoase staţia de emisie-recepţie şi chemă medicii.

După un moment, alţi doi poliţişti, de la Unitatea pentru intervenţii de Urgenţă, năvăliră în încăpere, cu armele scoase.

Sachs îi puse la curent:

— Făptaşul principal a fost doborât. Probabil că nu mai există altul. Dar verificaţi clădirea, ca să fim siguri.

— Sigur, doamnă detectiv.

Alt poliţist din Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă i se alătură lui Harvison şi merseră împreună prin coridoarele înguste. Celălalt se opri şi-i spuse lui Sachs:

— Asta-i o casă menită să te sperie straşnic! Aţi mai văzut vreodată aşa ceva, doamnă detectiv?

Sachs n-avea chef de palavre.

— Găseşte-mi nişte bandaje sau nişte prosoape. La câte are individul aici, trebuie să existe măcar vreo cinci, şase truse de prim ajutor. Vreau ceva să opresc sângerarea. Chiar acum!

V
OMUL CARE ŞTIA TOTUL

MIERCURI, 25 MAI

Intimitatea şi demnitatea cetăţenilor noştri au fost înlăturate prin paşi uneori imperceptibili. Luat individual, fiecare pas părea a avea o importanţă redusă. Dar, văzând lucrurile ca un întreg, a început să iasă la iveală o societate care nu semăna cu nimic din ceea ce am văzut – o societate în care guvernul putea interveni în zonele secrete ale vieţii unei persoane.

WILLIAM O. DOUGLAS, Membru al Curţii Supreme

Capitolul cincizeci

— Bine, calculatorul ne-a ajutat, recunoscu Lincoln Rhyme.

Se referea la innerCircle, la programul de gestiune a bazei de date Watchtower şi la celelalte programe ale SSD.

— Dar, în principal, a fost vorba de dovezi, spuse el, pus pe scandal. Calculatorul mi-a arătat o direcţie *generală*. Asta-i tot. De acolo, am acţionat numai noi.

Trecuse bine de miezul nopţii, iar Rhyme discuta cu Sachs şi cu Pulaski. Ambii stăteau în laborator, în apropierea sa. Amelia se întorsese din casa lui 522. Medicii o anunţaseră că Robert Jorgensen avea să supravieţuiască. Glonţul nu nimerise niciun organ important, nici vase de sânge. Doctorul era acum în Secţia de terapie intensivă a spitalului Columbia-Presbyterian.

Rhyme continuă să explice cum descoperise că Sachs era în locuinţa unui paznic din SSD. Îi povestise despre masivul ei dosar de conformitate. Mel Cooper îl adusese din nou pe calculator, ca Amelia să se poată uita pe el. Sachs îl parcurse în grabă, cenuşie la faţă din cauza cantităţii de informaţii din acesta. În timp ce se uitau, ecranul pâlpâi, anunţând că dosarul fusese actualizat.

— Ăştia ştiu totul, şopti Amelia. N-am măcar un singur secret pe lumea asta!

Rhyme începu să-i spună că sistemul stabilise o listă a poziţiilor ei după ce părăsise sediul secţiei de poliţie din Brooklyn.

— Dar calculatoarele pot să ne dea numai o direcţie generală a deplasării tale. Destinaţia e un spaţiu gol. M-am tot uitat pe hartă şi mi-am dat seama că te îndreptai spre SSD – apropo, calculatorul lor afurisit n-a fost în stare de asta. Am sunat şi paznicul din hol mi-a spus că ai petrecut acolo o jumătate de oră, întrebând despre angajaţi. Dar nimeni nu ştia încotro te-ai dus după aceea.

Sachs le explică de ce indiciul său o condusese la SSD: bărbatul care-i spărsese casa pierduse o chitanţă de la o cafenea din apropierea companiei.

— Asta mi-a spus că făptaşul trebuia să fie un angajat sau cineva care avea o legătură cu SSD-ul. Pam apucase să vadă hainele individului – jachetă albastră, blugi şi şapcă – şi mi-am imaginat că paznicii puteau să ştie care dintre angajaţi purtaseră asemenea veşminte astăzi. Cei care erau la datorie nu-şi aminteau să fi văzut pe cineva îmbrăcat în felul acela, aşa că am cerut numele şi adresele paznicilor care nu erau de serviciu. Şi am început să-i caut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte, mărturisi ea strâmbându-se, că Cinci Douăzeci şi Doi era unul dintre ei. Rhyme, tu de unde ai ştiut că era

un paznic?

— Păi, ştiam că eşti în căutarea unui angajat. Dar era unul dintre suspecţi sau altcineva, care nu era pe lista noastră? Calculatorul ăla nenorocit nu mă ajuta cu nimic, aşa că am revenit la dovezi. Făptaşul nostru era un angajat care purta pantofi de lucru neeleganţi şi avea pe el urme de Coffee-mate. Era solid. Asta însemna că făcea o muncă fizică şi că se afla pe treptele de jos ale ierarhiei companiei? Recepţioner de corespondenţă, curier, om de serviciu? Apoi mi-am amintit de ardeiul iute.

— Spray cu ardei iute, zise Sachs, oftând. Bineînţeles. Nu era vorba de mâncare.

— Exact. Arma principală a unui paznic. Şi dispozitivul de deghizare a vocii? Poţi să cumperi aşa ceva în magazinele care vând echipament pentru pază. Apoi am vorbit cu şeful pazei din SSD: Tom O'Day.

— Exact. L-am întâlnit şi noi, spuse Amelia, dând din cap spre Pulaski.

— Acesta mi-a spus că mulţi dintre paznici lucrează cu program redus, iar asta îi oferea lui Cinci Douăzeci şi Doi o grămadă de timp liber în care să-şi practice hobby-ul în afara serviciului. I-am descris celelalte dovezi lui O'Day. Bucăţile de frunze pe care le-am găsit puteau proveni de la plantele din camera de mese a paznicilor. Aceştia au acolo Coffee-mate, nu lapte adevărat. I-am arătat profilul stabilit de Terry Dobyns şi i-am cerut o listă cu paznicii necăsătoriţi şi fără copii. Apoi O'Day le-a comparat pontajul cu orele crimelor – ale tuturor crimelor din ultimele două luni.

— Şi aţi descoperit că singurul care nu era la serviciu în momentele acelea era John Rollins, zis şi Peter Gordon.

— Nu, am descoperit că John Rollins era la serviciu de fiecare dată când a avut loc un delict.

— La serviciu?

— Evident. Intrase în sistemul de gestiune al evidenţelor şi modificase pontajul, ca să aibă alibi. L-am pus pe Rodney Szarnek să verifice metadatele. Da, el era omul nostru. Şi am dat alarma.

— Dar, Rhyme, nu înţeleg cum a obţinut Cinci Douăzeci şi Doi dosarele. Avea acces la toate ţarcurile de date, dar toţi erau percheziţionaţi la plecare, inclusiv el. Şi nu avea acces direct la innerCircle.

— Da, asta a fost o chestie care ne-a dat bătaie de cap. Trebuie să-i mulţumim lui Pam Willoughby. Ea m-a ajutat să-mi imaginez despre ce era vorba.

— Pam? Cum?

— Îţi aminteşti că ne-a spus că nimeni nu poate descărca fotografii de pe site-ul de socializare, OurWorld, dar că puştii copiau fotografiile

de pe ecran?

„Oh, nu vă faceţi griji, domnule Rhyme. O mulţime de oameni nu văd răspunsul evident…“

— Mi-am dat seama cum putea obţine Cinci Douăzeci şi Doi informaţiile. Nu trebuia să descarce mii de pagini din dosare. Copia de mână doar ce avea nevoie despre victime şi ţapi ispăşitori – probabil noaptea târziu, când era singur în ţarcurile de date. Îţi aminteşti că am găsit fărâmele acelea de carnete galbene? Instalaţiile cu raze X şi detectoarele de metal din punctele de control nu descoperă hârtii. Nimeni nu s-ar fi gândit la asta.

Sachs îi spuse că văzuse vreo mie de carnete galbene în jurul biroului din încăperea secretă.

Lou Sellitto sosi, venind de la primărie.

— Ticălosul e mort, mormăi el, dar eu sunt încă înregistrat ca fiind un nenorocit de drogat. Tot ce am reuşit să obţin a fost „Lucrăm la chestia asta“.

Dar Sellitto avea şi veşti bune.

— Procuratura o să redeschidă toate cazurile în care se pare că 522 a fabricat dovezi. Arthur Rhyme a fost eliberat, iar situaţia celorlalţi va fi revizuită imediat. Probabil că vor fi eliberaţi în cursul lunii viitoare. Am verificat ce-i cu clădirea în care locuia Cinci Douăzeci şi Doi, adăugă el.

Locuinţa din Upper West Side valora zece de milioane. Era un mister cum de şi-o permisese Peter Gordon, angajat ca paznic.

Însă detectivul găsise răspunsul:

— Nu el era proprietarul. Titlul de proprietate îi aparţine Fionei McMillan, o văduvă de optzeci şi nouă de ani, fără rude apropiate. Ea plăteşte încă impozitele şi facturile de întreţinere. N-a întârziat niciodată vreo plată. Numai că – lucru amuzant – n-a mai văzut-o nimeni de cinci ani.

— De când s-a mutat SSD în New York.

— Îmi imaginez că 522 a obţinut toate informaţiile de care avea nevoie ca să-i preia identitatea, apoi a ucis-o. De mâine, poliţia o să înceapă să-i caute trupul. O să se pornească din garaj, apoi o să se cerceteze pivniţa. Am organizat un serviciu funebru pentru Joe Malloy, adăugă el. E duminică. Dacă vreţi să veniţi.

— Bineînţeles, zise Rhyme.

Sachs îi mângâie mâna şi spuse:

— Poliţist de rând sau şef, toţi fac parte din familie şi simţi aceeaşi durere când pierzi pe cineva.

— Tatăl tău? întrebă Rhyme. Sună ca o frază pe care ar fi spus-o el.

O voce din hol interveni:

— Hmm. Prea târziu. Am auzit că aţi închis cazul.

Rodney Szarnek intră în laborator, urmat de Thom. Ţinea în braţe

un teanc de hârtie pentru imprimantă şi vorbea, ca întotdeauna, cu calculatorul lui Rhyme şi cu Unitatea de Control al Echipamentului, nu cu oamenii.

— Prea târziu? întrebă Rhyme.

— Calculatorul principal a terminat de asamblat fişierele cu spaţii goale pe care le-a furat Ron. Mă rog, pe care le-a *împrumutat* Veneam să vi le arăt şi am auzit că aţi prins făptaşul. Presupun că acum nu mai aveţi nevoie de ele.

— Doar din curiozitate. Ce-ai găsit?

Szarnek se apropie, cu nişte foi tipărite, şi i le arătă lui Rhyme. Erau de neînţeles. Cuvinte, numere, simboluri şi, între ele, spaţii mari, albe.

— Nu înţeleg nimic.

— Ce amuzant! Nu înţelegi un bit!

Rhyme nu se osteni să-l corecteze. Se mulţumi să întrebe:

— Care-i concluzia?

— Runnerboy – pseudonimul pe care l-am găsit anterior – a descărcat în secret o grămadă de informaţii din innerCircle şi apoi şi-a şters urmele. Dar acestea nu erau dosarele vreunei victime sau ale cuiva care să aibă legătură cu cazul lui Cinci Douăzeci şi Doi.

— I-ai aflat numele? întrebă Sachs. Numele lui Runnerboy?

— Da. E cineva numit Sean Cassel.

Poliţista închise ochii.

— Runnerboy… Şi individul îmi spusese că se antrena pentru triatlon! N-am făcut nicio legătură…

Cassel era director de vânzări şi unul dintre suspecţii lor, îşi spuse Rhyme. Remarcă modul în care reacţionase Pulaski auzind ştirea. Tânărul poliţist clipise surprins şi se uitase la Sachs ridicând din sprânceană şi cu un zâmbet abia schiţat. Rhyme îşi aminti că poliţistul nu avusese niciun chef să se întoarcă la SSD, îşi aminti cât de stânjenit fusese că nu ştie nimic despre Excel. Un conflict între Pulaski şi Cassel era singura explicaţie credibilă.

— Şi ce căuta Cassel? întrebă poliţistul.

Szarnek răsfoi foile imprimate.

— Nu pot să vă spun cu exactitate, zise el, apoi se opri şi-i întinse pagina tânărului poliţist, ridicând din umeri. Aruncă o privire, dacă vrei. Aici sunt unele dintre dosarele la care a avut acces.

Pulaski clătină din cap.

— Nu cunosc niciunul dintre tipii ăştia, zise el, apoi citi cu voce tare câteva nume.

— Stai un pic, se răsti Rhyme. Care a fost ultimul?

— Dienko… Uite, aici e menţionat din nou. Vladimir Dienko. Îl cunoşti?

— Rahat! exclamă Sellitto.

Dienko – acuzatul în investigaţia privind crima organizată rusească,

cel al cărui caz fusese anulat din cauza problemelor legate de martori şi de dovezi.

— Şi cel dinaintea lui? întrebă Rhyme.

— Alex Karakov.

Acesta era un informator care depusese mărturie împotriva lui Dienko şi care se ascunsese sub o identitate falsă. Dispăruse cu două săptămâni înainte de proces şi se presupusese că-i mort, deşi nu-şi putea imagina nimeni cum îl găsiseră oamenii lui Dienko. Sellitto luă foile din mâna lui Pulaski şi se uită pe ele.

— Doamne! Adrese, retrageri de bani din bancomate, numere de maşini, legături telefonice. Exact de ce are nevoie un ucigaş plătit ca să se apropie să dea lovitura… Oh, şi ăsta! Kevin McDonald.

— Nu era acuzatul într-un caz de crimă organizată la care lucrai? întrebă Rhyme.

— Da. Trafic de arme, conspiraţie, droguri şi şantaj. Şi ăsta a scăpat.

— Mel, introdu toate numele de pe listă în sistemul nostru.

Din cele opt nume pe care le găsise Rodney Szarnek în fişierele reasamblate, şase fuseseră acuzaţi în cazuri penale din ultimele şase luni. Toţi şase fuseseră achitaţi sau se renunţase în ultima clipă la acuzaţii serioase împotriva lor din cauza unor probleme neaşteptate cu martorii şi cu dovezile.

Rhyme izbucni în râs:

— Asta-i o chestie surprinzătoare! Adică am nimerit din întâmplare peste ceva foarte interesant! NYPD are dosarele pe serverele SSD-ului, prin intermediul PublicSure. Deci Cassel a descărcat informaţii despre investigaţii, le-a vândut acuzaţilor şi a şters toate urmele activităţii sale.

— Oh, mi-l pot imagina făcând asta, zise Sachs. Tu ce crezi, Ron?

— Nu mă îndoiesc nicio clipă, răspunse tânărul poliţist, apoi adăugă. Staţi un pic… Cassel a fost cel care ne-a dat CD-ul cu numele clienţilor – el e cel care i-a făcut-o lui Robert Carpenter.

— Bineînţeles, spuse Rhyme, dând din cap. A modificat datele ca să-l implice pe Carpenter. Nu din cauza cazului 522, ci pentru că nu voia ca altcineva să se uite prin fişiere şi să descopere că vânduse informaţiile poliţiei. Şi pe cine să arunce la lupi dacă nu pe cineva care încercase să-i devină concurent?

— A mai fost implicat şi altcineva de la SSD? îl întrebă Sellitto pe Szarnek.

— Din câte am descoperit eu, nu. Doar Cassel.

Rhyme se uită la Pulaski, care privea panoul cu dovezi. Ochii acestuia aveau aceeaşi duritate pe care Rhyme o mai văzuse ceva mai devreme.

— Hei, bobocule! Îl vrei?

— Ce anume?

— Cazul împotriva lui Cassel.

Tânărul poliţist se gândi un timp, apoi umerii i se lăsară, iar el izbucni în râs.

— Nu. Nu cred că-l vreau.

— Poţi să-l rezolvi.

— Ştiu că pot. Numai că… Adică atunci când o să mă ocup singur de primul meu caz vreau să fiu sigur că o s-o fac dintr-un motiv corect.

— Bine zis, bobocule, mormăi Sellitto, ridicând cana de cafea spre tânăr. Poate că, la urma urmei, merită să sperăm în tine. Bine. Dacă tot sunt suspendat, atunci pot să-mi termin treburile din jurul casei pe care Rachel mă tot sâcâie să le fac. Noapte bună tuturor, zise detectivul cel solid, înhăţând o prăjitură uitată pe farfurie şi îndreptându-se spre uşă.

Szarnek îşi strânse dosarele şi CD-urile şi le aşeză pe o masă. Thom semnă fişa de preluare în custodie, ca reprezentant al criminalistului. Tehnicianul plecă, reamintindu-i lui Rhyme:

— Domnule detectiv, când veţi fi gata să accesaţi secolul douăzeci şi unu, daţi-mi un telefon.

Şi făcu semn cu capul spre calculatoare.

Telefonul lui Rhyme sună – un apel pentru Sachs, al cărui mobil dezmembrat nu avea să fie utilizabil prea curând. Rhyme deduse din conversaţie că individul care sunase, cineva din secţia de poliţie din Brooklyn, voia s-o anunţe că maşina ei fusese localizată într-un garaj din apropiere.

Amelia stabili cu Pam să se ducă acolo a doua zi dimineaţa, cu maşina fetei, care fusese găsită într-un garaj din spatele casei lui Peter Gordon. Sachs se duse sus să se pregătească de culcare, iar Cooper şi Pulaski plecară.

Rhyme scria un raport pentru adjunctul primarului, Ron Scott, în care îi descria modul de operare al lui 522 şi-i sugera să fie cercetate şi alte ocazii în care acesta comisese delicte şi făcuse să fie acuzat altcineva pentru ele. Existau alte dovezi în casa strângătorului, bineînţeles, dar nu voia să-şi imagineze ce cantitate de muncă presupunea cercetarea *acelui* loc al crimei.

Termină e-mailul, îl trimise şi, în timp ce se gândea care ar putea fi reacţia lui Andrew Sterling când va afla că unul dintre subordonaţii săi vindea date pe furiş, telefonul sună. Pe ecran apăru un număr necunoscut.

— Comandă, răspunde la telefon.

Clic.

— Alo?

— Lincoln, sunt Judy Rhyme.

— Bună, Judy.

— Nu ştiu dacă ai auzit. Acuzaţiile au fost retrase. Arthur e liber.

— Deja? Ştiam că urmează să fie eliberat, dar credeam că o să dureze ceva mai mult.

— Lincoln, nu ştiu ce să spun. Cred că „mulţumesc”.

— Bineînţeles.

— Stai o clipă.

Rhyme auzi o voce atenuată – Judy pusese mâna pe receptor – şi presupuse că vorbea cu unul dintre copii. Cum se numeau? Apoi auzi:

— Lincoln?

Ciudat că recunoscu imediat vocea vărului său, deşi n-o auzise de ani de zile.

— Bună, Art.

— Sunt în oraş. Abia m-au eliberat. Toate acuzaţiile au fost retrase.

— Bine.

Cât de stânjenitoare e chestia asta?

— Nu ştiu ce să spun. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

— N-ai de ce.

— Atâţia ani… Ar fi trebuit să te sun mai înainte. Eu…

— E în regulă.

Ce naiba însemna asta? se întrebă Rhyme. Absenţa lui Art din viaţa sa nu fusese în regulă, nu fusese nici în neregulă. Răspunsul dat vărului său fusese vorbărie goală. Îi venea să întrerupă conversaţia.

— Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut.

— Au existat nişte nereguli. A fost o situaţie ciudată.

Nici asta nu însemna nimic. Şi Lincoln Rhyme se mai întrebă şi de ce interpreta fiecare componentă a discuţiei. Presupuse că era un mecanism de apărare – iar acest gând era la fel de obositor ca şi celelalte. Voia să termine.

— Eşti bine, după ce s-a întâmplat în centrul de detenţie?

— Nu-i nimic serios. M-am speriat zdravăn, dar individul mi-a venit în ajutor la timp. M-a ajutat să cobor de pe zid.

— Foarte bine.

Tăcere.

— Mulţumesc încă o dată, Lincoln. Nu-s mulţi oameni care ar fi făcut ceea ce ai făcut tu pentru mine.

— Sunt bucuros că am reuşit.

— Să ne întâlnim. Tu, Judy şi cu mine. Şi prietena ta. Cum o cheamă?

— Amelia.

— Să ne întâlnim. Trebuie să plec, zise Art, după o tăcere îndelungată. Trebuie să ne ducem acasă, la copii. Bine, ai grijă de tine.

— Şi tu… Comandă, deconectează.

Privirea lui Rhyme rămase aţintită pe dosarul de la SSD al vărului

său.

„Celălalt fiu…“

Şi ştiu că nu se vor mai întâlni niciodată. Aşa se termină, îşi spuse el. La început te simţi tulburat, apoi cu clicăitul de deconectare a telefonului ceva ce ar fi trebuit să fie nu va mai fi. Însă Lincoln Rhyme concluzionă că acesta era singurul sfârşit logic al evenimentelor din ultimele trei zile.

Gândindu-se la emblema SSD, îşi spuse că da, vieţile lor se suprapuseseră din nou după atâţia ani, dar fusese ca şi cum cei doi veri rămăseseră despărţiţi de o fereastră închisă ermetic. Se priviseră, schimbaseră câteva cuvinte, dar aceasta fusese dimensiunea contactului lor. Acum venise timpul să se întoarcă în lumile lor diferite.

Capitolul cincizeci şi unu

La ora 11 dimineața, Amelia Sachs stătea într-o parcare neîngrijită din Brooklyn. Privea cadavrul, abia stăpânindu-şi lacrimile.

Femeia care fusese împuşcată, care ucisese în timp ce-şi făcea datoria, care reuşise să-şi convingă oponenţii într-o eliberare de ostatici, una plină de dinamism, era acum paralizată de mâhnire.

Se legăna, iar degetul ei arătător săpa în carnea de sub unghia degetului mare, unghia apăsând pe unghie, până când apăru un firicel de sânge. Amelia se uită la degetele ei. Văzu pata stacojie, dar nu opri gestul iraţional. Nu putea să-l oprească.

Da, poliţia îi găsise iubitul ei Chevrolet Camaro SS din 1969.

Dar se părea că poliţia nu ştiuse că maşina nu numai că fusese ridicată pentru rate neplătite, ci şi că fusese vândută la fier vechi. Acum stătea împreună cu Pam în cimitirul de maşini – care ar fi putut să facă parte dintr-un film de Scorsese sau din serialul *Familia Soprano* –, un loc plin cu vechituri, care duhnea a ulei vechi şi a fum de la un foc făcut cu gunoaie. Pescăruşi zgomotoşi şi răutăcioşi pluteau deasupra lor, ca nişte vulturi albi. Amelia avea chef să-şi scoată arma şi să-şi golească încărcătorul în aer, ca să-i facă să fugă îngroziţi.

Un dreptunghi de metal zdrobit era tot ce rămăsese din maşina care fusese împreună cu ea din zilele adolescenţei.

Vehiculul fusese una dintre cele trei moşteniri importante lăsate de tatăl ei – celelalte fiind tăria de caracter şi dragostea pentru activitatea poliţienească.

— Am adus hârtiile. Ştiţi, totul e în ordine.

Administratorul stânjenit al cimitirului de maşini agita hârtiile fleşcăite care transformaseră maşina ei într-un cub neidentificabil de oţel.

„Vândut pentru coş“ era expresia care însemna vinderea unei maşini pentru piese, iar ceea ce rămânea, pentru fier vechi. Bineînţeles că asta era o prostie; nu obţii niciun ban vânzând piese ale unei maşini sport veche de patruzeci de ani într-un talcioc din South Bronx. Dar, după cum aflase prea bine în cursul acestui caz, dacă un calculator al autorităţilor dă un ordin, atunci faci ce ţi s-a spus.

— Îmi pare rău, doamnă.

— E poliţist, spuse morocănoasă Pam Willoughby. E detectiv.

— Oh! exclamă administratorul, gândindu-se la implicaţiile posibile ale situaţiei, implicaţii care nu-i plăceau prea mult. Îmi pare rău, doamnă detectiv.

Individul îşi ţinea scutul lui cu hârtii în ordine. Nu-i părea rău niciun pic. Individul rămase în faţa lor câteva minute, mutându-se de

pe un picior pe altul. Apoi plecă.

Durerea din sufletul ei era mult mai mare decât a vânătăii verzui pe care i-o făcuse glonţul de nouă milimetri ce-i lovise pântecul noaptea trecută.

— Te simţi bine? o întrebă Pam.

— Nu prea.

— Nu pari prea enervată.

Nu par, îşi zise Sachs. Dar sunt enervată.

Fata îşi înfăşură părul cu şuviţe roşii în jurul degetelor – probabil o versiune mai domesticită a gesturilor nervoase ale lui Sachs. Se uită încă o dată la cubul urât de metal, cu laturile cam de un metru, ce stătea înconjurat de vreo alte şase cuburi identice.

Amintirile năvăleau. Tatăl ei şi Amelia adolescentă petrecând împreună după-amiezile de sâmbătă în garajul lor micuţ, lucrând la un carburator sau un ambreiaj. Se refugiaseră acolo din două motive: pentru plăcerea muncii de mecanic făcute împreună şi ca să fugă de cea de-a treia persoană din familie, una morocănoasă – mama lui Sachs.

— Distanţa? o întrebase el, testând-o în glumă.

— Bujia, răspunsese adolescenta Amelia, e la zero trei cinci. Vârful, treizeci la treizeci şi doi.

— Bine, Amie.

Sachs îşi aminti un alt moment – o întâlnire, în primul ei an de colegiu. Ea şi băiatul – cunoscut sub numele de C.T. — se întâlniseră într-un local cu gustări la minut din Brooklyn. Vehiculele cu care veniseră îi surprinseseră pe fiecare din ei. Sachs în Camaro – galben pe vremea aceea, cu dungi negre, ca să accentueze culoarea de bază –, iar el pe o motocicletă Honda P50.

Burgerii şi băuturile carbogazoase dispăruseră repede, pentru că se aflau la doar câţiva kilometri de o pistă de aterizare abandonată, iar o cursă era inevitabilă.

Băiatul plecase primul de la linia de start, lucru normal dacă ţii seama de faptul că Amelia se afla în interiorul unui vehicul de o tonă şi jumătate, dar matahala ei îl ajunsese înainte să parcurgă un kilometru – şi ea trecuse în frunte la curbe şi rămăsese acolo tot drumul, până la finiş.

Apoi îşi aminti de cursa ei cea mai plăcută din toate timpurile: după ce rezolvaseră primul lor caz împreună, Lincoln Rhyme, aproape complet imobilizat, fusese instalat alături de ea, şi goniseră cu ferestrele coborâte şi vântul vâjâind. Amelia îi pusese mâna pe schimbătorul de viteze, în timp ce ea trecea dintr-o viteză în alta, şi-şi amintea că-l auzise răcnind prin vârtej:

— Cred că l-am simţit! Cred că l-am simţit!

Iar acum maşina dispăruse.

„Îmi pare rău, doamnă…“

Pam coborî pe pantă.

— Unde te duci?

— Domnişoară, nu aveţi voie să coborâţi.

Proprietarul locului, aflat lângă baraca în care îşi avea biroul, agita hârtiile ca pe un semafor de avertizare.

— Pam!

Dar fata nu putea fi oprită. Se duse la masa de metal şi scotoci în interiorul ei. Trase cu putere şi scoase ceva, apoi se întoarse lângă Sachs.

— Poftim, Amelia.

Era emblema de pe butonul claxonului, cea cu simbolul Chevrolet-ului.

Sachs simţi că-i dau lacrimile, dar continuă să şi le stăpânească.

— Mulţumesc, dragă. Hai, să plecăm naibii de-aici!

Se întoarseră în Upper West Side şi se opriră pentru o îngheţată menită să le facă să-şi revină. Sachs aranjase ca Pam să aibă o zi liberă de la şcoală. Nu voia ca aceasta să fie în preajma lui Stuart Everett, iar fata acceptase bucuroasă.

Sachs se întrebă dacă profesorul avea să accepte refuzul fetei. Îşi aminti de filmele de groază – gen *Scream* sau *Vineri 13* – pe care le privea uneori noaptea târziu împreună cu Pam, fortificându-se cu chipsuri Doritos şi cu unt de arahide, şi-şi dădu seama că iubiţii cei vechi au un anume fel de a învia din morţi, precum ucigaşii din filmele horror…

„Dragostea ne face ciudaţi…”

Pam îşi termină îngheţata şi-şi mângâie burta:

— Aveam nevoie de aşa ceva! oftă ea. Cum de-am putut să fiu atât de proastă?

Amelia Sachs auzi în râsul care urmă al fetei – un râs surprinzător de matur – ceea ce credea că-i ultima lopată de pământ aruncată pe mormântul ucigaşului cu mască de hochei.

Apoi părăsiră magazinul de îngheţată Baskin-Robbins şi porniră spre locuinţa lui Rhyme, aflată la câteva străzi distanţă, plănuind o noapte în oraş între fete, împreună cu o altă prietenă a lui Sachs, o poliţistă pe care aceasta o cunoscuse cu ani în urmă. Amelia o întrebă pe fată:

— Film sau teatru?

— Oh, o piesă… Amelia, când devine o piesă jucată într-un mic teatru de pe Broadway o piesă jucată într-un şi mai mic teatru de pe Broadway?

— Asta-i o întrebare bună. O să căutăm răspunsul pe Google.

— Şi de ce li se spune piese de Broadway, când nu există niciun teatru pe Broadway?

— Da. Ar trebui să li se spună piese „de lângă Broadway”. Sau piese

„chiar de după colţul Broadwayului“.

Cele două merseră de-a lungul străzii ce ducea de la est la vest, apropiindu-se de Central Park West. Sachs îşi dădu seama că în vecinătatea lor se găsea un pieton. Cineva traversase strada în urma lor şi mergea în aceeaşi direcţie cu ele, ca şi cum le-ar fi urmărit.

Nu se alarmă şi consideră că urma de îngrijorare se datora paranoiei provocate de cazul 522.

Relaxează-te. Făptaşul e mort, a dispărut.

Şi nu se osteni să privească în urma lor.

Dar Pam o făcu.

Şi ţipă strident:

— El e, Amelia!

— Cine?

— Tipul care ţi-a spart casa! El e!

Sachs se întoarse. Un bărbat în jachetă albastră în carouri şi cu şapcă de baseball. Se îndrepta rapid către ele.

Amelia îşi atinse coapsa, căutându-şi pistolul.

Care nu era acolo.

Nu, nu, nu…

Glock-ul ei era acum o dovadă – pentru că Peter Gordon trăsese cu el. Dovadă era şi cuţitul ei, ambele arme erau acum la Unitatea pentru Locul Crimei din Queens. Nu avusese ocazia să se ducă la primărie şi să completeze hârtiile necesare înlocuirii pistolului.

Sachs îngheţă, recunoscându-l pe bărbat. Era Calvin Geddes, un angajat al organizaţiei Privacy Now. Nu pricepea nimic şi se întreba dacă nu greşeau. Geddes şi 522 fuseseră complici?

Bărbatul se afla acum la câţiva metri de ele. Sachs nu putu face nimic, doar să păşească între Geddes şi Pam. Îşi strânse pumnii şi-i ridică, în timp ce individul se apropie şi căută ceva în interiorul jachetei sale.

Capitolul cincizeci şi doi

Se auzi soneria, iar Thom se duse să deschidă.

Rhyme auzi nişte cuvinte nervoase în holul de la intrare. O voce de bărbat, furioasă. Un ţipăt.

Se încruntă şi se uită la Ron Pulaski, care-şi scosese arma din tocul atârnat de umărul drept şi o ţinea cu ţeava în sus, gata să tragă. O ţinea ca un expert. Amelia Sachs era un mentor bun.

— Thom? strigă Rhyme.

Asistentul nu-i răspunse.

După un moment, în prag apăru un bărbat care purta o şapcă de baseball, blugi şi o jachetă urâtă, în carouri. Clipi şocat, văzând că Pulaski îndreptase arma către el.

— Nu! Aşteaptă! strigă bărbatul, ghemuindu-se şi ridicând o mână.

Apoi imediat în urma lui intrară Thom, Sachs şi Pam. Poliţista văzu arma şi zise:

— Nu, Ron. E în regulă… El e Calvin Geddes.

Rhyme avu nevoie doar de o clipă ca să-şi amintească. Aha, individul făcea parte din organizaţia Privacy Now şi era sursa indiciului despre Peter Gordon.

— Despre ce-i vorba?

— El e cel care mi-a spart casa, spuse Sachs. N-a fost Cinci Douăzeci şi Doi.

Pam confirmă, dând din cap.

Geddes se apropie de Rhyme, căută în buzunarul jachetei şi extrase nişte documente, albastre pe dos.

— Conform procedurii legale civile din Statul New York, vă predau această citaţie în legătură cu cazul „Geddes şi alţii împotriva Strategic Systems Datacorp”.

Şi-i întinse hârtiile.

— Am primit şi eu una, spuse Sachs, arătându-i propriul ei exemplar.

— Şi ce-ar trebui să fac cu asta? îl întrebă Rhyme pe Geddes, care continua să-i întindă documentele.

Individul se încruntă, apoi se uită la scaunul pe rotile, conştient pentru prima oară de starea lui Rhyme.

— Eu, ei bine…

— El e avocatul meu, spuse Rhyme, făcând un semn spre Thom, care luă hârtiile.

— Eu sunt… începu Geddes.

— Te superi dacă citim hârtiile astea? întrebă tăios Rhyme, dând din cap către asistentul său.

Thom citi cu voce tare. Era o citaţie ce solicita toate hârtiile şi fişierele de calculator, notiţe şi alte informaţii pe care le avusese Rhyme în posesie, legate de SSD, de Divizia pentru Conformitate a acestei firme şi de dovezile legăturii dintre SSD şi orice organism guvernamental.

— Ea mi-a spus despre Conformitate, zise Geddes, făcând semn spre Sachs. N-avea nicio logică. Ceva nu era în regulă. Andrew Sterling nu s-ar fi oferit să lucreze în secret cu guvernul, dacă nu s-ar fi ales cu avantaje imense din chestia asta. S-ar fi luptat cu guvernul cu ghearele şi cu dinţii. Asta m-a făcut bănuitor. Conformitatea e legată de altceva. Nu ştiu de ce. Dar o să aflu.

Le explică apoi că procesul ţinea seama de legile statale şi federale în legătură cu confidenţialitatea şi de diferite încălcări ale legilor obişnuite şi ale drepturilor constituţionale privind confidenţialitatea.

Rhyme se gândi că Geddes şi avocaţii săi urmau să aibă o surpriză plăcută când aveau să arunce o privire pe dosarele de conformitate. Tocmai se întâmplase să aibă unul dintre ele într-un calculator aflat la mai puţin de trei metri de locul în care stătea acum Geddes. Şi era mai mult decât încântat să i-l înmâneze, având în vedere refuzul lui Andrew Sterling de a-l ajuta s-o găsească pe Sachs după ce aceasta dispăruse.

Se întrebă cine va avea necazuri mai mari, Washingtonul sau SSD-ul, atunci când presa avea să afle de operaţiunile Departamentului pentru Conformitate.

Probabil că amândouă părţile, concluzionă el.

— Sigur, zise Sachs, domnul Geddes va trebui să îmbine cazul cu propriul său proces.

Şi-i aruncă individului o privire ameninţătoare. Se referea la pătrunderea prin efracţie în casa ei din Brooklyn, făcută, probabil, cu scopul de a găsi informaţii despre SSD. Explică apoi că, ironie a sorţii, Geddes, nu 522 pierduse chitanţa care o condusese către SSD. Geddes se ducea deseori în cafeneaua din Midtown, din care supraveghea pe furiş Stânca Cenuşie, notând sosirile şi plecările lui Sterling şi ale altor angajaţi sau clienţi.

— Am făcut tot ce era necesar să opresc SSD-ul, declară cu ardoare Geddes. Nu-mi pasă ce o să se întâmple cu mine. Voi fi fericit să mă sacrific, dacă asta ne readuce drepturile noastre individuale.

Rhyme îi respecta curajul moral, dar decise că individul avea nevoie de nişte lozinci mai demne pentru a fi citate.

Activistul începu să recite sloganе – repetând multe dintre cele raportate de Sachs anterior – despre plasa de păianjen a SSD-ului şi a altor mineri de date, despre moartea intimităţii în ţară, despre riscurile la care era expusă democraţia.

— Bine, am primit hârtiile, îi întrerupse Rhyme discursul fulminant

şi obositor. O să discutăm un pic cu avocaţii noştri şi, dacă ei au să spună că totul e în ordine, sunt convins că o să primiţi un colet, la termenul limită pe care l-aţi stabilit.

Se auzi soneria. O dată, de două ori. Apoi bocănituri puternice.

— Oh, frăţioare! Ce naiba, e gara centrală? Cine a mai venit?

Thom se duse la uşă şi se întoarse după un moment împreună cu un bărbat scund, sigur de sine, în costum negru şi cămaşă albă.

— Domnule căpitan Rhyme…

Criminalistul îşi întoarse fotoliul ca să fie cu faţa spre Andrew Sterling, ai cărui ochi verzi nu arătară nicio surpriză văzând starea criminalistului. Rhyme bănui că propriul său dosar de conformitate arăta considerabil de amănunţit, pe baza unor documente, cum se petrecuse accidentul său şi care-i fusese viaţa după acesta, precum şi faptul că Sterling studiase intens amănuntele acelea, cu puţin timp înainte să sosească acolo.

— Doamnă detectiv Sachs, domnule poliţist Pulaski, îi salută Sterling, apoi se întoarse spre Rhyme.

În spatele său se aflau Sam Brockton, directorul Diviziei pentru Conformitate din SSD, şi alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi conservator. Păr tuns scurt. Ar fi putut să fie asistenţii unui congresmen sau manageri cu poziţii medii într-o corporaţie, dar Rhyme nu fu surprins să afle că erau avocaţi.

— Bună, Cal, zise Brockton, uitându-se obosit la Geddes.

Tipul de la Privacy Now îi aruncă şi el o privire.

— Am aflat ce-a făcut Mark Whitcomb, spuse Sterling, cu o voce blândă.

În ciuda staturii sale mărunte, Sterling era impunător ca persoană, cu ochi strălucitori, cu atitudinea perfect dreaptă, cu glas imperturbabil.

— A fost concediat. Pentru început.

— Pentru că a făcut ceea ce era corect? se răsti Pulaski.

Figura lui Sterling continuă să nu arate nicio emoţie.

— Şi mi-e teamă că problema nu-i încă încheiată, adăugă el şi-i făcu un semn lui Brockton.

— Dă-le-o! se răsti directorul de la Conformitate unuia dintre avocaţi.

Omul întinse propriul său teanc de documente cu revers albastru.

— Altele? comentă Rhyme, dând din cap către al doilea set de hârţoage. Să citesc toate astea? Cine are atâta timp?

Rhyme era binedispus, încă încântat că-l oprise pe 522 şi că Amelia Sachs era în siguranţă.

Citaţia se dovedi a fi un ordin al curţii care le interzicea să-i dea lui Geddes vreun calculator, CD, document sau oricare alt material care avea vreo legătură cu operaţiunile de conformitate. Şi să predea

guvernului orice material de acest fel aflat în posesia lor.

— Dacă nu faceţi asta, le spuse unul dintre mercenari, veţi fi supuşi pedepselor prevăzute de codul civil şi penal.

— Şi credeţi-mă că vă vom urmări cu toate mijloacele de care dispunem, îi lămuri Sam Brockton.

— Nu puteţi să faceţi asta, spuse furios Geddes.

Ochii îi luceau, iar figura oacheşă îi era pătată de sudoare.

Sterling numără calculatoarele din laboratorul lui Rhyme. Erau douăsprezece.

— Domnule căpitan, pe care se află dosarul de conformitate pe care vi l-a trimis Mark?

— Am uitat.

— Aţi făcut vreo copie?

— Întotdeauna să-ţi faci copii ale datelor, spuse zâmbind Rhyme. Şi să le depozitezi în alt loc, unul sigur. În altă localitate. Nu-i acesta mesajul noului mileniu?

— O să obţinem alt ordin, ca să confiscăm totul şi să cercetăm toate serverele pe care aţi încărcat date, spuse Brockton.

— Asta o să vă coste timp şi bani. Şi cine ştie ce se poate petrece între timp? Să zicem că vor fi trimise presei e-mailuri sau scrisori. Bineînţeles, din întâmplare. Dar se poate întâmpla…

— Domnule Rhyme, am trecut cu toţii prin nişte momente foarte solicitante, zise Sterling. Nu mai are nimeni chef de joacă.

— Nu jucăm niciun joc, îi răspunse liniştit Rhyme. Negociem.

Directorul executiv scoase la iveală ceva ce părea a fi primul său zâmbet sincer.

— Ce vreţi?

— O să vă dau totul. Fără bătălii în tribunal, fără presă.

— Nu! răcni furios Geddes. Cum puteţi să cedaţi în halul ăsta?

Rhyme îl ignoră pe activist, aşa cum făcuse şi Sterling, şi continuă:

— Vreau să curăţaţi dosarele asociaţilor mei.

Şi-i explică lui Sterling ce era cu testul antidrog al lui Sellitto şi cu soţia lui Pulaski.

— Pot să rezolv asta, răspunse Sterling, de parcă i s-ar fi cerut să dea sonorul televizorului mai încet.

— Şi trebuie să-i refaceţi viaţa lui Robert Jorgensen, zise Sachs, care povesti apoi că 522 distrusese, practic, viaţa unui om.

— Daţi-mi toate detaliile şi o să mă asigur că vom avea grijă de el. O să fie ca o tablă curată.

— Bine. De îndată ce va fi rezolvat totul, veţi primi ceea ce vă doriţi. Şi nimeni n-o să vadă o bucată de hârtie sau un fişier legat de operaţiunile voastre de conformitate. Vă dau cuvântul meu.

— Nu, trebuie să vă luptaţi! îi spuse cu amărăciune Geddes lui Rhyme. De fiecare dată când nu-i înfrunţi, pierde toată lumea.

Sterling se întoarse către el şi-i spuse cu un glas care era doar cu câţiva decibeli deasupra unei şoapte:

— Calvin, vreau să-ţi spun ceva. Am pierdut trei prieteni buni în Turnurile Gemene, pe 11 septembrie. Alţi patru au suferit arsuri grave. Vieţile lor nu vor mai fi niciodată aşa cum au fost. Iar ţara noastră a pierdut mii de cetăţeni nevinovaţii. Compania mea deţine tehnologia pentru a-i găsi pe unii dintre cei care deturnează avioane; deţine şi software previzional care poate trasa ce au să facă indivizii ăia. Noi – eu – am fi putut preveni întreaga tragedie. Şi regret în fiecare zi că n-am făcut-o. Oh, Cal, adăugă el, clătinând din cap. Tu şi politica ta în alb şi negru… Nu vezi că SSD-ul se ocupă de asta. Nu de Poliţia Gândirii care-ţi bate la uşă în miez de noapte pentru că nu-i place ce faci cu prietena ta în pat, sau te arestează pentru că ai cumpărat o carte despre Stalin sau despre Coran, sau te umflă pentru că l-ai criticat pe preşedinte. Misiunea SSD-ului e să garanteze că vei fi liber şi în siguranţă ca să te bucuri de intimitatea casei tale şi să cumperi, să citeşti şi să spui tot ce vrei. Dacă o să fii aruncat în aer în Times Square de un sinucigaş înarmat cu o bombă, n-o să mai ai nicio identitate de apărat.

— Andrew, scuteşte-ne de lozinci! răcni Geddes.

— Cal, dacă nu te calmezi, o să ai o grămadă de necazuri, îl ameninţă Brockton.

Geddes scoase un râs lipsit de veselie:

— Avem deja o grămadă de necazuri. Bine aţi venit în minunata lume nouă…

Individul se întoarse şi plecă în grabă, trântind uşa din faţă în urma sa.

— Lincoln, mă bucur că ai înţeles, spuse Brockton. Andrew Sterling face lucruri foarte bune. Suntem cu toţii în siguranţă, datorită lui.

— Mă bucur să aflu asta.

Brockton nu înţelese ironia. Nu era şi cazul lui Andrew Sterling. La urma urmei, era omul care ştia totul. Însă reacţia sa fu un zâmbet plin de sine şi plin de veselie – ca şi cum ar fi ştiut că lozincile ajung până la urmă la oameni, chiar dacă aceştia nu apreciază mesajul pe moment.

— La revedere, doamnă detectiv Sachs, domnule căpitan! Oh, şi dumitale, domnule poliţist Pulaski, adăugă el, uitându-se ironic la tânărul poliţist. O să-mi pară rău că n-o să te mai văd pe coridoare. Dar dacă vrei să mai petreci ceva timp şlefuindu-ţi priceperea lucrului pe calculator, sala noastră de şedinţe te aşteaptă oricând.

— Păi, eu…

Andrew Sterling îi făcu cu ochiul şi se întoarse, apoi el şi anturajul său părăsiră locuinţa.

— Credeţi că ştie? întrebă bobocul. Despre hard disk?

Rhyme ridică din umeri.

— La naiba, Rhyme, spuse Sachs. Presupun că ordinul era legal, dar după toate necazurile pe care le-am avut cu SSD-ul, trebuia să cedezi atât de iute? Frăţioare, dosarul ăla de conformitate… Nu-s încântată că există în el toate informaţiile alea…

— Sachs, un ordin judecătoresc e un ordin judecătoresc. Nu putem face prea multe în privinţa lui.

Amelia se uită atentă la el şi remarcă o sclipire în ochii lui.

— Bine, despre ce-i vorba?

Rhyme îşi chemă îngrijitorul:

— Citeşte-mi din nou ordinul, cu vocea ta plăcută de tenor. Cel abia adus de prietenii noştri de la SSD.

Thom se supuse.

Rhyme dădu din cap şi zise:

— Bine… Există o frază în latină la care mă tot gândesc, Thom. Ghiceşti care e?

— Oh, Lincoln, cred că ar trebui s-o ştiu, având în vedere tot timpul liber pe care-l am aici şi în care stau în salon şi studiez clasicii. Dar mi-e teamă că nu-mi vine nimic în minte.

— Latina… ce limbă! De-o precizie admirabilă. Unde mai poţi găsi cinci declinări ale substantivelor şi conjugările acelea uluitoare? Ei bine, fraza este *Inclusio unius, exclusio alterius.* Înseamnă că includerea unei categorii exclude în mod automat alte categorii înrudite. Eşti zăpăcit?

— Nu în totalitate. Poţi să fii zăpăcit de ceva numai dacă eşti atent la acel ceva.

— Excelentă ripostă, Thom. Hai să-ţi dau un exemplu. Să zicem că eşti un membru al congresului şi scrii o lege care prevede: „Nu se poate importa carne crudă în ţara noastră”. Alegând aceste cuvinte anume, dai în mod automat permisiunea de a se importa carne gătită sau conservată. Ai înţeles?

— *Mirabile dictu,* zise Ron Pulaski.

— Doamne! exclamă Rhyme, surprins cu adevărat. Un vorbitor de latină!

— Am făcut câţiva ani, în liceu, râse poliţistul. Şi, pentru că am făcut parte din corul bisericii, am mai prins câte ceva.

— Unde vrei să ajungi, Rhyme? îl întrebă Sachs.

— Ordinul judecătoresc adus de Brockton ne interzise să dăm organizaţiei Privacy Now informaţii despre Divizia pentru Conformitate. Dar Geddes a cerut tot ce avem despre SSD. Deci putem să-i dăm liniştiţi lui Geddes orice altceva avem despre SSD. Fişierele pe care Cassel i le-a vândut lui Dienko făceau parte din PublicSure, nu din Conformitate.

Pulaski izbucni în râs, dar Sachs se încruntă.

— Or să obţină un alt ordin judecătoresc.

— Nu-s prea convins. Ce-or să spună NYPD şi FBI când or să afle că cineva care lucrează pentru propriul lor administrator de date le-a vândut cazurile importante? Oh, am impresia că şefii or să ne sprijine în cazul ăsta.

Gândul acesta îl conduse la altul. Iar concluzia fu alarmantă.

— Staţi un pic… În centrul de detenţie – omul ăla care l-a atacat pe vărul meu. Antwon Johnson?

— Ce-i cu el? întrebă Sachs.

— Nu exista niciun motiv pentru care individul acela să încerce să-l omoare pe Arthur. Şi Judy Rhyme a menţionat asta. Lon a spus că era un prizonier federal aflat temporar în detenţie statală. Mă întreb dacă n-a făcut o înţelegere cu cineva de la Conformitate. Poate că era acolo ca să vadă dacă Arthur avusese ideea că cineva obţinuse informaţii despre consumatori legate de el şi le folosise în efectuarea delictelor. Dacă era aşa, atunci Johnson trebuia să-i vină de hac. Poate pentru o reducere a sentinţei…

— Rhyme, crezi că guvernul face aşa ceva? Încearcă să elimine un martor? Asta-i o chestie cam paranoică, nu crezi?

— Sachs, discutăm despre dosare de cinci sute de pagini, despre cipuri puse în cărţi şi camere de luat vederi la fiecare colţ de stradă din oraş… Dar o să iau în considerare prezumţia de nevinovăţie: să zicem că pe Johnson l-a contactat cineva din SSD. Oricum trebuie să-l contactăm pe Calvin Geddes şi să-i dăm toate informaţiile astea. Şi să-l lăsăm pe pitbull să se descurce cu ele, dacă vrea. Numai că o să aşteptăm până când vor fi curăţate dosarele tuturor. Să zicem, o săptămână.

Ron Pulaski îşi luă rămas-bun şi se duse să-şi vadă soţia şi fetiţa.

Sachs se duse lângă Rhyme şi se aplecă să-l sărute pe gură. Se strâmbă şi-şi pipăi abdomenul.

— Eşti bine?

— Rhyme, o să-ţi arăt la noapte, şopti ea, flirtând cu el. Gloanţele de nouă milimetri lasă nişte vânătăi interesante…

— Sexy? întrebă el.

— Numai dacă crezi că testul Rorschach cu cerneală purpurie e erotic.

— De fapt, aşa cred.

Sachs îi aruncă un zâmbet subtil, apoi se duse pe hol şi o strigă pe Pam, care era în salonul din faţă, citind.

— Hai să mergem. Facem cumpărături.

— Excelent. Ce anume?

— O maşină. Nu pot să mă descurc fără roţi.

— Grozav! Ce marcă? Oh, un Prius ar fi mişto!

Atât Rhyme, cât şi Sachs izbucniră în râs. Pam zâmbi nelămurită, iar

Amelia îi explică faptul că, deşi viaţa ei fusese verde în multe feluri, consumul redus de benzină nu făcea parte din dragostea ei pentru mediul înconjurător.

— O să căutăm o maşină musculoasă.

— Ce înseamnă asta?

— O să afli, spuse Amelia şi scoase o listă cu potenţiale achiziţii, descărcată de pe internet.

— Cumperi una nouă? întrebă fata.

— Niciodată să nu cumperi o maşină nouă, o sfătui Sachs.

— De ce?

— Pentru că maşinile din ziua de azi sunt calculatoare pe roţi. Nu vrem aparatură electronică. Vrem aparatură mecanică. Nu poţi să ai vaselină pe mâini dacă ai de-a face cu calculatoare.

— Vaselină?

— O să-ţi placă vaselina. Eşti tipul de fată care se mânjeşte cu vaselină.

— Crezi? întrebă Pam, care părea încântată.

— Pun pariu. Hai să mergem. Rhyme, ne vedem mai târziu.

Capitolul cincizeci şi trei

Telefonul ţârâi.

Lincoln Rhyme se uită la ecranul calculatorului din apropiere, pe care numărul celui care-l apela începea cu 44.

În sfârşit! Asta era.

— Comandă, răspunde la telefon.

— Domnule detectiv Rhyme, îl salută vocea cu accent britanic impecabil.

Glasul grav al lui Longhurst nu lăsa niciodată să se prevadă ceva.

— Spuneţi-mi.

— Îmi pare rău, spuse englezoaica, după o scurtă ezitare.

Rhyme închise ochii, Nu, nu, nu. Longhurst continuă:

— N-am anunţat încă în mod oficial, am vrut să vă spun înainte să se anunţe în presă…

Deci asasinul reuşise, până la urmă.

— Deci reverendul Goodlight e mort?

— Oh, nu, el e bine.

— Dar…

— Dar Richard Logan şi-a atins ţinta pe care o avea în vedere, domnule detectiv.

— Şi-a atins…

Vocea lui Rhyme scăzu în intensitate, în timp ce piesele de puzzle se îmbinau între ele. Ţinta pe care o avea în vedere.

— Oh, nu… Pe cine urmărea, de fapt?

— Pe Danny Krueger, traficantul de arme. E mort, împreună cu doi dintre paznicii săi.

— Ah, da, înţeleg…

— Se pare că după ce Danny a trecut de partea cea bună, continuă Longhurst, unele carteluri din Africa de Sud, Somalia şi Siria au considerat că riscul e prea mare ca să fie lăsat în viaţă. Un traficant de arme cu mustrări de conştiinţă le făcea să fie nervoase. L-au angajat pe Logan să-l omoare. Dar reţeaua de securitate a lui Danny din Londra era prea bună, aşa că Logan trebuia să-l scoată de acolo.

Reverendul fusese doar o diversiune. Ucigaşul lansase el însuşi zvonul că exista un contract pe numele lui Goodlight. Şi-i obligase pe britanici şi pe americani să-i ceară ajutorul lui Danny ca să-l salveze pe reverend.

— Lucrurile stau şi mai rău, continuă Longhurst. Individul a furat toate dosarele lui Danny. Toate contactele acestuia, toţi cei care au lucrat cu el – informatori, şefi militari care pot fi convinşi să-şi schimbe tabăra, mercenari, piloţi care pot ateriza în locuri imposibile,

surse de finanţare. Toţi martorii potenţiali or să se dea acum la fund. Cei care n-au fost deja ucişi. Vreo zece cazuri penale la care trebuie să renunţ.

— Cum a reuşit să facă toate astea?

Englezoaica oftă şi recunoscu:

— A jucat rolul lui d'Estourne, omul de legătură cu francezii.

Deci vulpea intrase în coteţul găinilor încă de la început…

— Presupun că l-a găsit pe adevăratul d'Estourne în Franţa, în timp ce acesta se îndrepta spre tunelul de sub Canalul Mânecii, l-a ucis şi i-a înmormântat trupul sau l-a aruncat în mare. Trebuie să recunosc că a fost strălucit. A cercetat totul despre viaţa francezului şi a organizaţiei din care făcea parte acesta. Vorbea perfect limba franceză – şi o engleză cu un accent franţuzesc perfect. Folosea chiar şi dialecte. Cu câteva ore în urmă, un individ a apărut în curtea clădirii din Londra unde urma să aibă loc atentatul. Lucra pentru compania de livrări de colete Tottenham Parcel Express; angajaţii acesteia poartă uniforme cenuşii. Vă amintiţi fibrele pe care le-am găsit? Şi că ucigaşul solicitase un anumit şofer, pe care susţinea că-l mai folosise – şi care era blond.

— Vopseaua de păr.

— Exact. Logan spusese că era un tip demn de încredere. Şi de aceea îl voia pe el anume. Toţi eram concentraţi asupra operaţiunii de aici, căutându-l pe tip în zona atentatului, căutându-i complicii, îngrijoraţi că ar putea fi folosite bombe cu scopul de a crea o diversiune, încât oamenii din Birmingham au lăsat garda jos. Ucigaşul a bătut pur şi simplu la uşa lui Danny, din Hotel Du Vin, în timp ce majoritatea paznicilor acestuia erau la bar, să bea o bere. Tipul a început să tragă – cu gloanţele alea dum-dum. Rănile au fost groaznice. Danny şi doi dintre oamenii săi au fost ucişi pe loc.

Rhyme închise ochii, apoi zise:

— Deci nu au existat niciun fel de acte false.

— Totul a fost o diversiune… O aiureală înfiorătoare. Iar francezii – nici măcar nu-mi mai răspund la telefon… Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta..

Lincoln Rhyme nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ocupat de caz, dacă ar fi cercetat locul crimei de lângă Manchester prin intermediul unui sistem cu înaltă rezoluţie. Ar fi văzut ceva care să arate adevărata natură a planului ucigaşului? Sau ar fi existat ceva care să-l fi făcut să concluzioneze că persoana care închiriase camera – omul pe care dorea cu disperare să-l prindă – juca rolul unui agent al serviciilor secrete franceze?

Ar fi putut vedea ceva în biroul organizaţiei neguvernamentale din Londra, care fusese spart?

— Şi numele Richard Logan? întrebă Rhyme.

— Se pare că nu era numele său. Un pseudonim. A furat identitatea cuiva. Se pare că lucrul ăsta e surprinzător de uşor de făcut.

— Aşa am auzit şi eu, spuse cu amărăciune Rhyme.

— Domnule detectiv, există totuşi un lucru ciudat, continuă Longhurst. Pachetul care urma să fie livrat de tipul de la Tottenham. Înăuntru era…

— Un pachet care-mi era adresat.

— Exact.

— Era, din întâmplare, un orologiu sau un ceas de mână? întrebă Rhyme.

Longhurst izbucni într-un râs neîncrezător.

— Un ceas de masă victorian, foarte elegant. Cum naiba a fost posibil să ştiţi?

— Doar o chestie de intuiţie.

— Specialiştii noştri în explozibili l-au analizat. E sigur.

— Nu, nu-i o bombă… Doamnă inspector, vă rog să-l înfăşuraţi în plastic şi să-l trimiteţi aici de urgenţă. Şi mi-ar plăcea să văd raportul dumneavoastră, când îl veţi termina.

— Bineînţeles.

— Iar partenera mea…

— Doamna detectiv Sachs.

— Exact. Va discuta prin legătură video cu toţi cei implicaţi.

— O să alcătuiesc lista personajelor.

În ciuda furiei şi a dezamăgirii, Rhyme zâmbi, auzind expresia. Îi plăceau britanicii.

— Domnule detectiv, a fost un privilegiu să lucrez cu dumneavoastră.

— Şi pentru mine, doamnă inspector.

Apoi întrerupse legătura şi oftă.

Un ceas victorian.

Rhyme se uită la poliţa de deasupra căminului, pe care stătea un ceas de buzunar Breguet, vechi, dar care funcţiona încă, un cadou de la acelaşi ucigaş. Ceasul fusese livrat aici imediat după ce individul scăpase de Rhyme într-o zi foarte rece de decembrie, nu cu mult timp în urmă.

— Thom, te rog, nişte scotch.

— Ce nu-i în regulă?

— Nu-i nimic în neregulă. Nu-i vremea micului dejun şi vreau nişte scotch. Mi-am trecut testele fizice cu succes, iar ultima oară când am verificat nu erai un baptist care citează din *Biblie* şi vrea să interzică alcoolul. De ce naiba crezi că-i ceva în neregulă?

— Pentru că ai spus „te rog“.

— Foarte amuzant! Azi eşti spiritual.

— Mă străduiesc să fiu, zise asistentul, apoi se încruntă şi-l privi

atent pe Rhyme; citi probabil ceva pe faţa acestuia, pentru că întrebă cu blândeţe: Vrei unul dublu?

— Unul dublu ar fi grozav, spuse Rhyme, vorbind cu accent britanic.

Asistentul îi turnă o porţie zdravănă de Glenmorangie şi-i aranjă paiul lângă gură.

— Vrei şi tu?

Thom clipi, surprins, apoi izbucni în râs.

— Poate mai târziu.

Rhyme îşi dădu seama că era prima oară când îi oferea asistentului său ceva de băut.

Criminalistul sorbi din lichidul fumuriu, uitându-se la ceasul de buzunar. Îşi aminti de biletul pe care ucigaşul îl adăugase cronometrului. Rhyme îl învăţase pe dinafară cu mult timp în urmă.

Ceasul de buzunar e un Breguet. E ceasul meu favorit, dintre multele ceasuri pe care le-am văzut anul trecut. A fost făcut pe la începutul secolului al nouăsprezecelea și conţine un angrenaj cu un cilindru de rubin, un calendar veşnic şi un dispozitiv antişoc. Sper că o să apreciezi fereastra cu fazele lunii, în lumina recentelor noastre aventuri Există puţine exemplare asemănătoare acestui ceas în întreaga lume. Ţi-l dăruiesc, ca semn al respectului meu. În anii în care am practicat această profesie, nu m-a împiedicat nimeni să-mi termin o treabă; tu eşti la fel de bun ca şi ceilalţi (Aş fi vrut să spun că eşti la fel de bun ca şi mine, dar nu-i adevărat; la urma urmei, nu m-ai prins.)

Întoarce Breguet-ul (dar cu grijă); va număra minutele până când ne vom întâlni din nou.

Un sfat – dacă aş fi în locul tău, aş face astfel încât fiecare dintre secundele acelea să conteze.

Eşti bun, îi spuse Rhyme ucigaşului, în gând.

Dar şi eu sunt bun. Rândul viitor o să încheiem meciul nostru.

Apoi gândurile îi fură întrerupte. Rhyme îşi miji ochii, îndepărtându-şi privirea de la ceas şi îndreptând-o spre fereastră. Ceva îi atrase atenţia.

Un bărbat în haine obişnuite hoinărea pe trotuarul de vizavi. Rhyme îşi conduse fotoliul spre fereastră şi se uită afară. Sorbi din nou din whisky. Bărbatul stătea lângă o bancă vopsită exagerat într-o culoare închisă, o bancă aflată în faţa unui zid de piatră ce mărginea Central Park. Se uita la casă, cu mâinile în buzunare. Se părea că nu avea cum să vadă că fusese zărit de la fereastra mare a casei.

Era vărul său, Arthur Rhyme.

Bărbatul se puse în mişcare, gata să traverseze strada. Apoi se opri. Se întoarse în parc şi se aşeză pe una dintre băncile îndreptate spre

casă, alături de o femeie în trening, care bea apă şi-şi masa picioarele, în timp ce asculta la iPod-ul ei. Arthur scoase o bucată de hârtie din buzunar, se uită la ea şi o puse înapoi. Apoi privi din nou spre casă.

Ciudat. Seamănă cu mine, îşi zise Rhyme. Nu-şi dăduse niciodată seama în toţi anii lor de camaraderie şi în cei în care fuseseră despărţiţi.

Brusc, din cine ştie ce motiv, în minte îi apărură cuvintele din urmă cu un deceniu ale vărului său.

„Ai încercat lucrul ăsta cu tatăl tău? Cum crezi că se simţea, având un fiu ca tine, de o sută de ori mai deştept decât el? Care pleca mereu, pentru că prefera să hoinărească împreună cu unchiul lui. I-ai dat lui Teddy măcar o şansă?"

— Thom! strigă criminalistul.

Niciun răspuns.

Un strigăt mai puternic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă asistentul său. Ţi-ai terminat deja scotch-ul?

— Am nevoie de ceva. Din pivniţă.

— Din pivniţă?

— Aşa am spus. Există acolo câteva cutii vechi. Scrie „Illinois" pe ele.

— Ah, alea! Păi, Lincoln, sunt vreo treizeci.

— Destul de multe.

— Nu-s puţine.

— Vreau să te uiţi prin ele şi să găseşti ceva.

— Ce anume?

— O bucată de ciment într-o cutiuţă de plastic. Cu latura de vreo zece centimetri.

— Ciment?

— E un cadou pentru cineva.

— Abia aştept să vină Crăciunul, să văd ce am în şosetă. Când vrei…

— Acum. Te rog!

Thom oftă, apoi dispăru.

Rhyme continuă să-şi privească vărul, care se uita la uşa din faţă a casei. Fără să se mişte din loc.

O sorbitură zdravănă din scotch.

Când Rhyme se uită din nou, banca din parc era goală. Lincoln fu alarmat – şi îndurerat – de plecarea bruscă a bărbatului. Îşi conduse scaunul pe rotile iute în faţă, apropiindu-se de fereastră cât se putea.

Şi-l văzu pe Arthur, în trafic, îndreptându-se spre casă. Tăcere îndelungată. Apoi se auzi soneria.

— Comandă, îi spuse repede Rhyme calculatorului său atent. Descuie uşa din faţă!

Nota autorului

Comentariul lui Calvin Geddes despre „minunata lume nouă” este o referire la titlul romanului despre viitor al lui Aldous Huxley, din 1932, un roman despre pierderea identităţii individuale într-o societate presupus utopică. Cartea rămâne la fel de alarmantă, aşa cum rămâne şi *1984* a lui George Orwell.

Cititorii care doresc să ştie mai multe despre problema confidenţialităţii pot să studieze paginile de internet ale următoarelor organizaţii: Electronic Privacy Information Center (www.epic.org); Global Internet Liberty Campaign (www.gilc. Org); In Defense of Freedom (www.indefenseoffreedom.org); Internet Free Expression Alliance (www.ifea.net); The Privacy Coalition (www.privacycoalition.org); Privacy International (www.privacyinternational.org); Privacy.org (www.privacy.org) şi Electronic Frontier Foundation (www.eff.org).

Cred că o să vă facă plăcere să citiţi – şi că veţi fi enervaţi de – cartea excelentă din care am împrumutat mai multe fragmente pe care le-am folosit drept motto, *No Place to Hide,* de Robert O’Harrow Jr.

Cei care vor să ştie mai multe despre felul în care Amelia Sachs a ajuns s-o întâlnească pe Pam Willoughby ar putea să citească romanul *The Bone Collector* şi continuarea acestuia, *The Cold Moon. The Cold Moon* descrie şi prima întâlnire a lui Lincoln Rhyme cu ucigaşul pe care încearcă să-l prindă în această carte împreună cu doamna inspector Longhurst.

Oh, şi protejaţi-vă identitatea. Dacă n-o faceţi, sunt o mulţime de oameni gata să profite de aceasta.

Mulţumiri

Mulţumirile mele unei echipe grozave: Will şi Tina Anderson, Louise Burke, Luisa Colicchio, Jane Davis, Julie Deaver, Jamie Hodder-Williams, Paolo Klun, Carolyn Mays, Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Seba Pezzani, Betsy Robbins, David Rosenthal, Marysue Rucci… şi, bineînţeles, Madelyn Warcholik.

{1} Lanţ de magazine cu marfa ieftină, specializate în îmbrăcăminte, (n.tr.)
{2} Regiune din vestul Sudanului. (n.tr.)
{3} În limba engleză, *meadow* înseamnă „pajişte”, „fâneaţă”. (n.tr.)
4 Este vorba de serialul *Clanul Soprano* şi de personajul Meadow Soprano, (n.tr.)
{4} În limba engleză, *flint lock* înseamnă puşcă cu cremene, (n.tr.)
{5} Filme de comedie care parodiază povestea lui Frankenstein sau legenda Regelui Arthur. (n.tr.)
{6} Zonă de câmpie din Africa de Sud, propice vânătorii. (n.tr.)
{7} Personajul principal al serialului *24.* (n.tr.)
{8} O.J. Simpson - Jucător de fotbal american achitat într-un proces celebru, în care fusese acuzat de uciderea fostei sale soţii şi a iubitului acesteia. (n.tr.)
{9} Serial TV american ce trata teme SF sau horror. (n.tr.)
{10}10 Titlul unui film american din anul 1987, în care personajul principal, un bărbat căsătorit, are o aventură cu o tânără ce nu acceptă despărţirea şi încearcă să o ucidă pe soţie. (n.tr.)
{11} Este vorba de *soccer,* fotbal european, nu de *football,* fotbal american, (n.tr.)
{12} Formaţie britanică de muzică rock, înfiinţată în 1997. (n.tr.)
{13} Localitate pe malul lacului Michigan, la nord de Chicago. (n.tr.)
{14} Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, cuvântul *smart* înseamnă atât „elegant“, cât şi „deştept“. (n.tr.)
{15} Băutură alcoolică distilată din cereale şi aromată cu chimen. (n.tr.)
{16} Sediul poliţiei din New York. (n.tr.)
{17} Joc de cuvinte. Cuvântul „scotch“ este în acelaşi timp un nume pentru bandă adezivă şi pentru whisky scoţian, (n.tr.)
{18} Agenţia britanică de contrainformaţii. (n.tr.)
{19} Personaj negativ din seria de filme *Star Wars.* (n.tr.)
{20} *CSI* - Serial de televiziune care descrie anchete ale poliţiei şi tehnici de identificare a infractorilor, (n.tr.)
{21} Sistem electronic de colectare a taxelor de trecere pe şosele, poduri etc. (n.tr.)
{22} Thorne Rooms - exponate miniaturale care arată cum erau mobilate camerele din Europa, din secolul al XIII-lea până în prezent, şi din America, din secolul al XVII-lea până în prezent, (n.tr.)
{23} Autor american de povestiri pentru copii, în care munca şi cinstea te scot din sărăcie. (n.tr.)
{24} Muzician american născut în 1959, celebru pentru cântece satirice şi parodii. (n.tr.)
{25} Programe informatice care blochează accesul persoanelor neautorizate într-o reţea. (n.tr.)
{26} Dispozitiv constând dintr-o suprafaţă sensibilă la mişcarea degetelor şi folosită la unele laptopuri în loc de mouse. (n.tr.)
{27} Autor de filme documentare şi comentator politic, critic al sistemului corporatist şi al politicii americane. (n.tr.)
{28} Nume dat locului în care s-au aflat cele două turnuri gemene. (n.tr.)
{29} Art déco - Manieră decorativă din anii 1920, caracterizată prin forme stilizate, adaptate la producţia de masă. (n.tr.)
{30} Serial radio şi tv despre activitatea poliţiei. Eroul principal era sergentul Friday. (n.tr.)
{31} Grup de ofiţeri din armata otomană care au încercat, la începutul secolului XX, să modernizeze Turcia, (n.tr.)
{32} Institutul de tehnologie din Massachusetts, unul dintre cele mai prestigioase din lume. (n.tr.)
{33} „Bucătăria Iadului”, cartier din Manhattan celebru, pe vremuri, pentru mizerie şi vicii. (n.tr.)
{34} „Vânzarea Sufletelor pentru Dolari”. (n.tr.)
{35} Bean Town - unul dintre supranumele oraşului Boston. (n.tr.)
{36} Serviciu special de intervenţie al armatei britanice. (n.tr.)
{37} Gloanţe care se extind la impact. (n.tr.)
{38} Locul în care se află rezerva de aur a SUA. (n.tr.)
{39} Magazine de aparatură electronică din SUA. (n.tr.)
{40} Bere. (în lb. spaniolă în orig.)
{41} Joc de cuvinte. În limba engleză, „Lăsaţi sicriele aici“ *(Leave caskets here)* se pronunţă aproape la fel ca „Lăsaţi căştile aici“ *(Leave casques here).* (n.tr.)

{42} Substanţă produsă de palmierul carnauba. (n.tr.)
{43} În limba engleză, verbul *to close* înseamnă „a închide”, (n.tr.)
{44} *It’s a Wonderjul Life* **-** Film regizat de Frank Capra în 1946, expunând o poveste care se întâmplă în Ajunul Crăciunului, fiind difuzat, de obicei, atunci. (n.tr.)
{45} Unul dintre primele calculatoare personale, apărut pe piaţă în 1982. (n.tr.)
{46} Dispozitive pentru înfigerea stâlpilor în pământ, (n.tr.)
{47} Tarheel State - supranume al Carolinei de Nord. (n.tr.)
{48} Servere intermediare care filtrează cererile utilizatorilor, prin autentificarea lor înainte de a le transmite mai departe. (n.tr.)
{49} În limba engleză, cuvântul *warehousing* înseamnă „depozitare”. (n.tr.)
{50} Preotul baptist Al Sharpton, luptător radical pentru drepturile afro-americanilor. (n.tr.)
{51} Un mod de plată practicat îndeosebi în ţările islamice, în care datoria debitorului este plătită creditorului, cu bani gheaţă, de către un debitor al debitorului, (n.tr.)
{52} Fratele cel Mare, personaj al romanului *1984* de George Orwell. Şef al unui stat totalitar ale cărei instituţii îi urmăresc pe toţi cetăţenii prin intermediul mijloacelor audio-video. (n.tr.)

Table of Contents

I CEVA ÎN COMUN
- Capitolul unu

II TRANZACŢII
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul şase
- Capitolul şapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul şaisprezece
- Capitolul şaptesprezece

III GHICITORUL
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci şi unu
- Capitolul douăzeci şi doi
- Capitolul douăzeci şi trei
- Capitolul douăzeci şi patru
- Capitolul douăzeci şi cinci
- Capitolul douăzeci şi şase
- Capitolul douăzeci şi şapte
- Capitolul douăzeci şi opt
- Capitolul douăzeci şi nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci şi unu
- Capitolul treizeci şi doi

IV AMELIA 7303
- Capitolul treizeci şi trei
- Capitolul treizeci şi patru
- Capitolul treizeci şi cinci
- Capitolul treizeci şi şase
- Capitolul treizeci şi şapte

Capitolul treizeci şi opt
Capitolul treizeci şi nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci şi unu
Capitolul patruzeci şi doi
Capitolul patruzeci şi trei
Capitolul patruzeci şi patru
Capitolul patruzeci şi cinci
Capitolul patruzeci şi şase
Capitolul patruzeci şi şapte
Capitolul patruzeci şi opt
Capitolul patruzeci şi nouă
V OMUL CARE ŞTIA TOTUL
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci şi unu
Capitolul cincizeci şi doi
Capitolul cincizeci şi trei
Nota autorului
Mulţumiri